Autoarea bestsellerului
"DESTINUL FAMILIEI CALDER"

JANET DAILEY

SERIA CALDER SAGA

NĂSCUT CALDER

Un Calder obţine întotdeauna ceea ce-şi doreşte.

Niciodată nu şovăie.

Niciodată nu se înclină, în faţa nimănui.

Cu excepţia iubirii. Acolo unde conflictele de interese nu mai au importanţă, acolo unde ingrădirile sociale cad, acolo se află întotdeauna un bărbat CALDER, vulnerabil doar în faţa pasiunii.

Născut Calder, îşi va permite el să greşească?

Profitaţi de facilităţile legăturii directe cu EDITURA. Apariţiile viitoare le puteţi obţine cu substanţiale reduceri prin sistemul CARTEA PRIN POŞTĂ. Editura COLOSSEUM 2000, Bucureşti, Calea Moşilor 113 C, ap. 7, tel.: 01/6149528

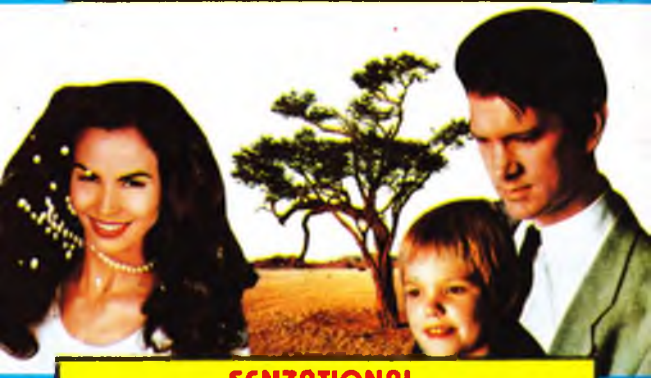

SENZATIONAL
Pentru prima data în România

Cumpărând această carte puteţi câştiga un **apartament cu 3 camere** în **Bucureşti** la Concursul organizat de editura noastră şi transmis în direct în **fiecare marţi, la TVR, prog. 2, ora 19**[00]

Lei 2980

Janet Dailey

Născut Calder

Traducere: **Adriana Ciorbaru**

Editura **COLOSSEUM 2000**
1994 Bucureşti

Editor: **Natașa Nețoiu**
Consilier editorial: **Mihaela Ștefan**
Redactor: **Mona Constantin**
Doina Boeriu

I.S.B.N. 973-96744-7-x
Janet Dailey
STANDS A CALDER MAN
© 1983 by Janet Dailey

CAPITOLUL 1

Un soare indiferent atârna pe întinderea nesfârşită a cerului Montanei, aruncându-şi strălucirea spre juncanii derutaţi şi agitaţi care se îngrămădeau în ţarcurile de vite de lângă calea ferată. Pufăitul locomotivei de-abia putea fi auzit peste mugetele speriate ale viţeilor şi tropăitul copitelor pe scândurile de lemn ale rampelor de încărcare. Zgomotul era punctat de strigătele şi înjurăturile cowboy-lor, care împungeau juncanii cu ţepuşe lungi, silindu-i să urce rampa şi să intre în vagoane.

— Optsprezece!

Cu un vagon pentru vite umplut la capacitate, locomotiva ieşi scrâşnind cu un sforăit leneş, trăgând şirul de vagoane, astfel încât următorul vagon să poată fi încărcat. Din coşul locomotivei se ridicară nori de fum, în timp ce uruitul trenului hodorogit se adaugă hărmălaiei existente. Încărcarea vitelor destinate abatoarelor din Est era o sarcină obositoare, devenind şi mai neplăcută din cauza zgomotului şi duhorii animalelor înghesuite în ţarcuri.

Benteen Calder urmărea încărcarea vitelor stând lângă calea ferată. Borul larg al pălăriei îi umbrea trăsăturile bronzate de soare şi îi ascundea parţial privirea pătrunzătoare şi în continuă mişcare. Părul întunecat era vârstat cu argintiu, iar cei cincizeci şi ceva de ani îşi puseseră oarece greutate peste statura lui colţuroasă, dar era evident că el era acela care avea vitele cele mai frumoase. Încetul cu încetul, îşi ridicase ferma sa, „Trei C", cu sudoarea, sângele, şi cu prichindeii lui. Se luptase cu indieni renegaţi, cu tot felul de nelegiuiţi şi cu vecini lacomi, pentru a-şi păstra ferma. Întotdeauna se găsea cineva care să poftească la ea. Şi omul, botezat Chase Benteen Calder, ştia asta.

Vitele duse pe rampa de încărcare aveau pe ele semnul „C.C.C", care arăta că sunt proprietatea Companiei Calder Cattle - ferma lui. Vara secetoasă adusese juncanii într-o stare nu chiar optimă pentru viaţă, dar vremea din Montana de est rareori era ideală.

După perioada de aproape şase săptămâni, de strângere a vitelor, Benteen îşi simţea oboseala din oasele care începeau să îmbătrânească. Absent, îşi frecă muşchii amorţiţi ai braţului stâng. Prinse o mişcare în dreapta, şi-şi întoarse capul pentru a identifica silueta care se apropia de el. Colţurile gurii i se ridicară într-un salut tăcut, când Benteen îl recunoscu pe lucrătorul de la căile ferate, Bobby John Thomas.

— Ar cam treb'i să terminaţi p'aci de încărcat într-o oră.

— Mai mult sau mai puţin, încuviinţă Benteen cu o uşoară mişcare din cap.

Ochii ageri ai omului de la căile ferate reperară un juncan cu un semn ciudat, printre vitele din ţarc.

— Văd că ai cules nişte vite rătăcite. Un romb şi un „T". Citi semnul şi se încruntă. Nu-mi amintesc să fi văzut marca asta pe aici.

— Cred că-i din Dakota. Era imposibil să cunoşti atâtea semne ale fermelor din afara statului, şi Benteen nici nu încerca. Cu totul, avem doisprezece rătăciţi, în transportul ăsta.

Pe documentul de transport exista o descriere a fiecăruia. Date fiind tendinţele de rătăcire ale vitelor şi lipsa lor de respect pentru liniile de demarcaţie sau garduri, era inevitabil ca la strângerea vitelor să găseşti şi câteva ale altor fermieri. Din acest motiv, fiecare avea la îndemână semnele fermierilor vecini. Dacă vreun animal avea o marcă neidentificată, era inclus întotdeauna în transportul pentru viaţă. Lăsat să rătăcească, acesta ar fi murit de bătrâneţe şi n-ar fi fost nimănui de folos. Mai mult decât atât - ar fi mâncat iarba cuvenită vitelor fermierilor.

Când vita rătăcită ajungea la punctul de destinaţie, era înregistrată de un inspector, şi plata era virată posesorului de drept. Această practică amiabilă - atât a fermierului care a găsit animalul rătăcit, cât

şi a inspectorului de marcă - era respectată de toată lumea şi doar rareori se abuza de ea. Era Regula de Aur care, pusă în practică, suna cam aşa: „Fă celorlalţi ceea ce ţi-ar place să-ţi facă ei".

Alt vagon fu încărcat şi uşa fu închisă. Locomotiva începu să pufăie, aducând următorul vagon pe poziţie. În timpul scurtului răgaz, între operaţiunile de încărcare, unul din cowboy sări de pe rampă şi-şi scoase pălăria, ştergându-şi fruntea cu antebraţul, apoi îşi îndesă din nou, dintr-o mişcare, pălăria pe părul aproape negru. O privire scurtă către trăsăturile lui ascuţite, culoarea şi netezimea pielii , era suficientă pentru a observa asemănarea dintre tânărul cowboy şi proprietarul vitelor din ţarc.

Bobby John Thomas se uită la Benteen.

— E băiatul tău, Benteen?

Gura lui Benteen se strânse imperceptibil în timp ce încuviinţa cu o scurtă mişcare din cap. O lumină necăjită sclipi în ochii lui, apărută din îngrijorarea care-l rodea.

— A crescut mult, de când l-am văzut ultima dată, remarcă lucrătorul de la calea ferată.

— Mda. Conciziunea răspunsului părea să aibă o conotaţie negativă. Benteen nu-i spuse că, după părerea lui, Webb crescuse doar la statură. Promisiunea pe care băiatul o arătase în primii ani ai copilăriei, nu se adeverise atunci când se maturizase.

Erau multe lucruri la tânărul înalt, bine clădit, de care Benteen putea să fie mândru. La douăzeci şi sase de ani, Webb era unul din ajutoarele cele mai de nădejde de la ferma „Trei C". Putea să călărească cei mai nărăvaşi cai, să-i prindă cu lasso-ul pe cei mai sălbatici, şi punea mâna la orice. Webb nu se dădea niciodată înapoi de la munca grea, aşa că Benteen n-avea de ce să-l învinuiască pentru asta. Însă ceea ce evita Webb, era asumarea vreunei responsabilităţi, acceptând-o numai atunci când era silit. În aceste rare ocazii, se descurca, totuşi, bine, luând arareori decizii greşite. Dar această lipsă de interes în asumarea unui rol activ în conducerea fermei, era ceea ce-l tulbura pe Benteen. Cu cât îşi imboldea fiul mai

mult, amintindu-i că ferma va fi a lui într-o bună zi, cu atât mai puţin interes arăta Webb.

Lorna nu ajuta la îmbunătăţirea situaţiei, insistând că Benteen aştepta prea mult de la fiul lor. După părerea ei, Webb era încă prea tânăr şi avea nevoie de timp să-şi trăiască tinereţea înainte de a se înhăma la răspunderea conducerii fermei. Poate că avea dreptate, dar el avusese aceeaşi vârstă cu a lui Webb, când mânase cireada de vite cu coarne lungi, la nord de Texas, pentru a întemeia ferma Trei C. Îl îngrijora gândul că avea un fiu care se mulţumea doar să execute ordinele, în loc de a le da. Viitorul fermei depindea de fiul lui.

Mutându-şi atenţia de la statura musculoasă a fiului său, sursa uşoarei sale nelinişti, Benteen se întoarse pe jumătate către agent. Faţa nu îi exprima nici una din frământările interioare.

— Aţi avut de lucru, Bobby John? întrebă el.

— Am avut, da' bani prea mulţi n-am făcut, declară agentul pe un ton jalnic.

Gura lui Bentten se încreţi într-o linie uscată.

— Aşa vă plângeţi întotdeauna voi, cei de la căile ferate. Şi e din ce în ce mai greu de înghiţit, de fiecare dată când văd cum cresc preţurile transporturilor.

— N-avem ce face. Bobby John era un om loial companiei care-l plătea. Chiar dacă transportăm o grămadă de vite din Miles City, toamna, nu transportăm destule în mod regulat. Şi atunci când le transportăm, trenul merge gol la înapoiere.

— E posibil, admise Benteen.

— Poate că lucrurile se vor schimba, totuşi. Comentariul odată făcut, fu lăsat să plutească ca un cârlig cu momeală lângă un buştean scufundat, unde se odihnea un peşte mare.

Interesul lui Benteen fu într-adevăr stârnit de remarca lui Bobby.

— De ce?

— Un tip şi-a arat nişte pământ în jurul râului Musselshell şi a pus grâu. Se zice că a scos patruzeci de baniţe de pe un acru de pământ.

Văzu scepticismul din ochii întunecaţi ai lui Benteen. A folosit metoda aia, a terenului arid, pe care au născocit-o în Kansas.

Benteen cunoştea vag principiul unei asemenea metode. În ţinuturile aride, unde nu exista o sursă locală de apă pentru a furniza necesarul de umezeală, se însămânţa doar jumătate din suprafaţă, cealaltă rămânând necultivată. Acest teren gol era arat şi grăpat astfel încât nici un pic de viaţă vegetală să nu consume umezeala care cădea pe el. În următorul an, cealaltă jumătate avea să fie cultivată. Era o modalitate de a păstra umezeala de la ploaie şi zăpadă, pentru a fi folosită în anul următor.

—N-o să meargă aici, afirmă Benteen sec, chiar dacă tocmai primise dovada contrariului. Aici e ţara vitelor. Doar la asta e bună. Şi pe lângă asta, n-am auzit niciodată de un fermier care şi-ar agonisi traiul doar din optzeci de acri. Asta era jumătate din cei o sută şaizeci de acri care se atribuiau pentru o gospodărie, şi singura parte productivă într-un an, după această metodă de cultivare a terenului arid.

—S-ar putea, admise Bobby John. Dar am auzit că vor să prezinte o propunere Congresului, să se dubleze suprafaţa atribuită prin Actul de Împroprietărire.

Bărbia lui Benteen se înălţă câţiva milimetri, ca reacţie la această informaţie. Un sentiment de nelinişte îl străbătu privind dincolo de ţarcurile cu vite, către păşuni.

În după-amiaza de toamnă, peisajul arid al Montanei părea o mare de ierburi ofilite. Era cea mai bună iarbă pe care putea spera s-o găsească un fermier, prin părţile acelea. Ideea de a fi smulsă de plug şi înlocuită cu grâu, era mai mult decât putea el suporta. Multe lucruri erau diferite faţă de vremea când ajunsese el în ţinuturile acestea, dar aceasta ar fi fost o schimbare pe care Benteen n-ar fi acceptat-o. S-ar fi luptat cu orice încercare de a transforma păşunea lui într-un teren arabil.

—Nu vor reuşi niciodată să-i facă să adopte legea asta în Congres. Vocea lui avea o tonalitate de oţel, dar pespectiva unei

bătălii, politice sau de alt fel, îşi adăuga greutatea oboselii din oasele sale.

— N-aş fi prea sigur de asta, îl avertiză Bobby John Thomas. Nu doar o mână de fermieri flămânzi vor s-o vadă votată. Dar nu adăugă nimic mai mult.

Benteen se blestemă în gând pentru că a vorbit fără să se gândească. Fermierii erau ultima dintre grijile lui. Ameninţarea cea mai mare o reprezenta extinderea căilor ferate. Cu toate că în alte state erau proprietarii a mii de hectare de pământ - datorită dreptului lor, conferit de guvernul Statelor Unite, pentru a construi căi ferate - în partea aceasta din vest, nu aveau mult pământ. Compania de căi ferate avea să folosească un Act de Împroprietărire extins, ca pe un morcov, pentru a atrage fermierii aici, şi vor sfârşi prin a le vinde pământ pentru ferme sau pentru a întemeia oraşe. Aveau să creeze un *boom* economic care va aduce aici o grămadă de oameni, negustori şi fermieri. Oamenii aveau nevoie de produse, ceea ce însemna mai mult transport pe căile ferate.

Nu-ţi trebuia prea multă inteligenţă ca să-ţi imaginezi ce avea să se întâmple. Căile ferate făcuseră acelaşi lucru în Kansas, Nebraska şi Colorado, unde acea ţarină de preerie era acum însămânţată cu un soi rusesc de grâu. Dar pământul nu era la fel. Metodele care merseseră acolo nu puteau să meargă şi aici.

Propunerea ce urma să fie înaintată Congresului, trebuia oprită, şi încă repede. Benteen ştia în sinea lui că nu putea pierde timpul, şi totuşi, cele şase săptămâni de strângere a vitelor îl lăsaseră într-o stare de oboseală. Chiar dacă fizic arăta asemeni fiului său, nu mai avea rezistenţa tânărului.

— Ar cam fi timpul să mă întorc la birou. Bobby John Thomas doar îşi schimbă poziţia corpului, dând de înţeles că nu prea avea tragere de inimă să-şi pună vorbele în faptă, dar Benteen nu spuse nimic care să-l reţină la taclale pe agentul căilor ferate. Transmite salutările mele cucoanei, mai zise Bobby John.

— Aşa o să fac. În minte i se ivi Lorna aşteptându-l la hotel, în oraş. Simţi deodată o nevoie copleşitoare să fie cu ea. Benteen de-abia observă cum agentul se îndepărtă, atenţia fiindu-i deja îndreptată într-altă parte. Privirea îi trecu peste ţarcurile cu vite şi platforma de încărcare, într-un efort de a-l găsi pe Barnie Moore, apoi i se opri pe fiul său. La naiba, pământul şi ferma aveau să fie ale lui, într-o zi, se gândi Benteen încruntându-se de îngrijorare. Webb! strigă. Vocea îi era destul de tăioasă, ridicând tonul pentru a se face auzit.

Întorcând capul, Webb privi peste umăr şi văzu că tatăl lui vroia să-i vorbească. Sări de pe rampa de încărcare pe platformă, şi-i dădu ţepuşa lungă altui cowboy, să i-o ţină. În timp ce se apropia de tatăl lui, încerca un sentiment ciudat, de mândrie amestecată cu resentiment - mândrie, pentru omul care era Chase Benteen Calder, şi curajul cu care îşi întemeiase ferma, practic de unul singur, şi resentiment - din aceleaşi motive.

N-ar fi vrut să fie fiul tatălui lui; n-ar fi vrut să se deosebească de celelalte ajutoare, din cauză că se numea Calder. Vroia să-şi câştige singur dreptul să comande, chiar dacă, oricum, îl va moşteni. Mai bine s-ar fi născut Webb Smith, decât Webb Calder, aşa că rebeliunea lui era tăcută - niciodată făţişă, întotdeauna subtilă - negându-şi singur dreptul de a pretinde ceea ce era al lui prin naştere. Webb îşi făcuse o obişnuinţă din a nu se afirma, pe sine sau opiniile sale, în faţa celorlalte ajutoare de la fermă. În ciuda acestui lucru, toţi cowboy-ii - cu excepţia celor mai bătrâni, care ajunseseră în nord odată cu tatăl său - veneau la Webb oricând era de luat o hotărâre, respectându-l fiindcă era un Calder. Asta îl înfuria, deşi rareori lăsa să se vadă.

Webb ştia că tatăl lui era dezamăgit de el. Fusese dăscălit de multe ori în legătură cu acceptarea responsabilităţii. Doar o singură dată încercase Webb să explice ceea ce simţea - hotărârea de a fi acceptat datorită calităţilor lui, şi nu datorită împrejurărilor naşterii sale. Tatăl lui îi respinsese pe dată punctul de vedere, considerându-l o toană prostească şi amintindu-i, fără a fi nevoie, că Webb nu putea schimba faptul că era, prin naştere, un Calder. Descurajat de această

lipsă de înţelegere, Webb se închisese în sine, incapabil să fie doar unul din „băieţii de la fermă" şi refuzând să-şi asume rolul pe care tatăl lui vroia să i-l atribuie. De multe ori vrusese să pună un desag pe şaua calului şi să plece de la ferma Trei C apoi se gândise la mama lui şi rămăsese, sperând că situaţia se va schimba vreodată.

— *Yes, sir*[1]? Webb se opri în faţa tatălui său, întrebând doar din inflexiunea vocii, de ce fusese convocat. Nu i se mai adresase cu „tată" de mai mult de şase ani.

Nimic din atitudinea sau expresia fiului, nu arăta mai mult decât un interes obişnuit. Benteen îl cercetă cu privirea, sperând să găsească ceva mai mult. Nu ştia niciodată ce gândeşte băiatul - sau dacă gândeşte. Un tată ar fi trebuit să ştie ce se petrece în mintea fiului său. Benteen nu ştia.

— Vreau să te duci la oficiul telegrafic şi să trimiţi câteva telegrame pentru mine, zise Benteen. Una pentru Frank Bulfert, secretarul senatorului, la Washington. Să-l întrebi în ce stadiu se află propunerea înaintată Congresului pentru extinderea Actului de Împroprietărire şi de ce fel de sprijin preliminar se bucură. Cere aceeaşi informaţie şi de la Asa Morgan, în Helena. Ultima telegramă vreau să i-o trimiţi lui Bull Giles, la barul Porumbelul Negru, cu aceeaşi rugăminte. Lipsa de interes manifestată de Webb, îl obosea. Ai reţinut tot ce ţi-am zis?

— *Yes, sir*[2]. În spatele expresiei nepăsătoare, mintea îi alerga căutând semnificaţia posibilă a informaţiei cerute, şi cum putea afecta ferma această informaţie. Mai este şi altceva?

— Nu. Buzele i se subţiară într-o linie obosită. Nu vrei să ştii de ce este importantă această informaţie? întrebă Benteen, şi avu satisfacţia să vadă un licăr scurt în ochii fiului său.

1 Da, domnule (lb.engl. în text - n.red)

2 Idem

— Mi-am închipuit că o să-mi spui atunci când vei considera de cuviinţă, răspunse fără nici o ezitare, refuzându-i invitaţia de a pune întrebarea.

Dezamăgit de comportarea fiului său, Benteen se întoarse pe jumătate, bodogănind:

— Du-te să trimiţi telegramele, iar răspunsurile să-mi fie trimise la hotel.

În timp ce Webb se îndepărta, zornăind din pinteni la fiecare pas, lui Benteen i se întoarse amorţeala dureroasă din umărul şi braţul stâng. Le făcu un masaj uşor, frământându-şi muşchii cu degetele.

— Ce-i cu braţul tău? Vocea care punea întrebarea îi aparţinea lui Barnie Moore.

Benteen îşi lăsă mâna dreaptă să cadă şi dădu din umeri.

— Prea multe nopţi dormite pe pământul gol, presupun.

— Ştiu la ce te referi. Barnie îşi arcui spatele, ca şi cum îşi întindea muşchii înţepeniţi. Nici unul din noi nu mai este atât de tânăr. Privirea lui îl urmări pe Webb. Îmi amintesc de vremea când era doar un ţânc şi se juca pe-afară, cu al meu. Acum, amândoi sunt bărbaţi în toată firea.

Benteen oftă iritat.

— Aş vrea să ştiu unde am greşit cu el.

— Cu Webb? Barnie se încruntă spre el. Nu-i cowboy mai bun decât el, la fermă.

— Eu nu un cowboy vreau, replică Benteen, dar nu-i împărtăşi dubiile pe care le avea în legătură cu abilitatea lui Webb de a deveni conducătorul fermei. Câte vagoane ne-au rămas de încărcat?

Barnie sesiză dorinţa lui de a schimba subiectul.

— Opt sau nouă, aş zice. Când observă paloarea întipărită pe trăsăturile lui Benteen, îşi ascunse îngrijorarea suflând un norişor de fum. Nu-i nevoie să mai stai pe-aici. Ne putem descurca noi, cu restul.

Benteen ezită, dar larma monotonă a ţarcurilor cu vite îi zgândărea nervii şi-aşa obosiţi.

— Sunt la hotel, dacă aveţi nevoie de mine.

Barnie dădu din cap, deşi nu ridică privirea, fiind ocupat să presare tutun din pungă pe o hârtiuţă de ţigară.

Când Benteen se opri la recepţia hotelului să-şi ia cheia apartamentului, îl aştepta un mesaj.

— Soţia dumneavoastră v-a lăsat vorbă că a plecat la cumpărături, îl informă recepţionerul.

O undă de iritare apăru în expresia lui, în timp ce-şi strânse degetele în jurul cheii şi emise un „mulţumesc" automat.

— Daţi-ne de ştire dacă aveţi nevoie de ceva, zise funcţionarul, nedorind ca hotelul să fie răspunzător de eventualele neplăceri ale unui oaspete atât de important ca Benteen Calder.

— Trimite pe cineva cu o sticlă din cel mai bun whisky, comandă el.

Un zâmbet se întinse iute pe faţa recepţionerului.

— Soţia dumneavoastră s-a îngrijit deja de asta, domnule. Vă aşteaptă în cameră.

Urcând scările către apartament, Benteen făcu rămăşag cu sine că lângă sticlă va găsi şi o ţigară proaspătă. Câştigă rămăşagul. Grija soţiei sale, îi înmuie curba dură a buzelor mai mult decât ţigara sau duşca de whisky. Dezbrăcându-şi jacheta, o lăsă împreună cu pălăria pe un scaun în camera de zi a apartamentului, şi se aşeză pe al doilea scaun întinzându-şi picioarele în faţă , cât erau de lungi.

Deşi de-abia se atinsese de whisky , fumase deja jumătate din ţigară când auzi râsete uşoare de femeie pe coridorul hotelului. O cheie se învârti în broască şi uşa se deschise. Instinctul îi spunea să se ridice în picioare, dar muşchii păreau să-i fie cuprinşi de toropeală, în timp ce Lorna năvăli în cameră cu un foşnet de fuste.

Avea braţele pline cu pachete. Fata blondă care o însoţea, era la fel de încărcată. Benteen nu se putu abţine să nu observe că Lorna nu arăta mai bătrână decât adolescenta de alături. Câteva fire argintii îi apăruseră în părul negru, dar erau atât de puţine încât nu se vedeau. Silueta ei îşi păstrase curbele suple, tinereşti, iar pielea ei avea albeaţa porţelanului, arătând numai nişte riduri fine, ca firul de păr -

mulţumită loţiunilor pe care le folosise pentru a combate efectele climatului aspru a Montanei. Nimeni n-ar fi ghicit, privind-o, ţăria ei interioară, sau greutăţile suferite în anii tinereţii. Lupta în care se încleştase cu pământul, fusese la fel ca a lui însuşi. Cu Lorna alături, Benteen simţea că poate înfrunta orice.

— Sper că tati n-o să creadă că am cheltuit prea mult, declară tânăra Ruth Stanton cu o urmă de nelinişte.

Nici una dintre femei nu-l văzuse încă pe Benteen. El n-avea nimic împotrivă. Îl încânta prilejul de a o privi pe Lorna, neobservat. După ce aşezase pachetele pe masă, îşi desfăcea pangliciile pălăriei de mătase albastră, cu pene.

— Tatăl tău a vrut să-ţi cumperi câteva lucruri drăguţe, o asigură Lorna, adresându-se fiicei fostei ei prietene. De când pneumonia luase viaţa lui Mary Stanton iarna trecută, o luase pe Ruth sub aripa ei. Benteen bănuia că astfel se umplea un gol în amândouă vieţile, uşurându-le durerea. Înlocuind-o pe mama lui Ruth, Lorna îşi căpătase fiica după care tânjise întotdeauna, în timp ce Ruth avea aproape o femeie mai în vârstă, care s-o sfătuiască şi care să-i fie model de comportament.

La capătul ţigării se strângea cenuşa. Benteen o scutură. Fie mişcarea lui, fie fumul de ţigară, fie amândouă, atraseră atenţia Lornei spre acea parte a încăperii în care se afla el.

— Benteen! Lorna îşi puse pălăria peste vraful de pachete şi traversă camera să-l salute, ochii întunecaţi strălucindu-i de plăcere. Nu mi-au spus de la recepţie că ai venit. De ce n-ai zis nimic când am intrat? Aplecându-se, îşi lipi buzele de obrazul lui aspru, apoi se îndreptă, lăsându-şi mâna să i se odihnească pe umărul lui.

— Ştiam că o să mă observi mai devreme sau mai târziu. Un zâmbet îi atinse colţurile gurii. Se pare că voi două aţi devastat toate magazinele din oraş.

— Am încercat. Lorna făcu conspirativ cu ochiul către Ruth.

Atrăgătoare, cu păr blond cârlionţat şi ochi albaştri, liniştiţi, Ruth Stanton era timidă din naştere. Deşi Benteen îi fusese mai apropiat

decât un unchi, nu era capabilă să-i întâmpine privirea direct. Ochii ei fugiră repede înapoi la Lorna.

— Mă duc să-mi duc pachetele în camera mea, se repezi găsind o scuză ca să plece.

— Ne întâlnim în sala de mese, la şase. Lorna încercă să reţină fata. O să fie şi Webb acolo. Ce-ar fi să-ţi pui rochia nouă, roz?

— Da. O să mi-o pun. Sugestia aduse o îmbujorare de plăcere pe obrajii lui Ruth. Cu o înclinare circumspectă a capului în direcţia lui Benteen, se strecură pe uşă afară, pentru a traversa coridorul spre camera ei.

Când rămaseră singuri, Benteen dădu capul pe spate pentru a-şi privi soţia.

— Eşti sigură că va fi şi Webb cu noi la cină? După strângerea vitelor, şi cu încărcarea în vagoane terminată, majoritatea oamenilor de la Trei C aveau să fie în oraş. Şi Webb avea să se numere probabil printre ei.

— O să fie, chiar dacă va trebui să-l trag cu mâinile mele din cârciumă, afirmă Lorna cu o lumină hotărâtă în ochi.

Gura lui se îndoi într-o linie strâmbă.

— Poate că nu într-o cârciumă o să se înfunde, sugeră el sec.

— Nu contează. Plecă de lângă scaunul lui, traversând camera spre masa pe care lăsase pachetele. Pot să te întreb ceva? Tonul îi părea firesc.

— Ce? Benteen deveni deodată atent, pregătit pentru aproape orice.

— Este adevărat că regina Cowboy - Connie - avea o rochie brodată cu semnele tuturor fermierilor de aici şi până la Platte? Când Lorna se întoarse să-i privească, expresia ei avea o inocenţă amăgitoare care-l făcu să scuture din cap.

— Unde auzi tu astfel de lucruri? Chiar după atâţia ani, ea tot reuşea să-l surprindă. Connie - Regina Cowboy - fusese una din cele mai notorii prostituate din Miles City, din zilele sale de glorie.

— Femeile mai vorbesc şi despre alte lucruri decât despre cusut, gătit şi copii. Îţi garantez că m-am arătat surprinsă atât cât se cuvine, îl asigură ea cu un zâmbet jucăuş. Era şi marca Trei C brodată pe rochia ei, Benteen?

— De unde să ştiu eu? Amuzamentul îi sclipea în ochi.

Dar ea n-avea de gând să-i înghită ignoranţa prefăcută.

— Un bărbat poate frecventa astfel de stabilimente fără să încerce marfa. Sau poate n-ai văzut-o niciodată îmbrăcată într-o rochie? se prefăcu Lorna că-l acuză de infidelitate.

— Când mi-a trebuit mie altă femeie decât ce-am avut acasă? ripostă Benteen ridicând o sprânceană. Cât despre rochie, a existat un astfel de lucru. Şi ar fi fost incompletă fără marca Trei C pe ea. Privirea i se îngustă, într-o cenzură prudentă. Sper că ăsta nu-i genul de lucruri pe care i le spui lui Ruth. Biata fată probabil că n-a fost nici sărutată, încă.

— Nu, n-am ajuns încă să discut subiecte intime cu ea. Implicaţia era că va veni şi ziua când Lorna avea să discute aceste lucruri cu Ruth. Întorcându-se spre Benteen, începu să desfacă sforile din jurul pachetelor. Sunt sigură că Ruth este ceva mai mult decât un pic îndrăgostită, de Webb.

— De-asta vrei să vină la cină diseară - şi Ruth să-şi poarte rochia roz?

Lorna se opri, privind visătoare în gol.

— N-ar fi minunat ca fiul nostru şi fiica lui Mary să se căsătorească, până la urmă? De-aiba îşi controlă un oftat în timp ce se apucă din nou de despachetat. Mi se par tare potriviţi.

— Eu nu mi-aş pune prea mare speranţă. Benteen dădu pe gât whisky-ul care-i rămăsese în pahar, încercând să ardă gustul acru din gură. Probabil că o să ai tot atâta succes în încercarea de a-l însura pe Webb cu Ruth, cât am avut eu încercând să fac din el un fermier adevărat - adică zero.

— Eşti prea nerăbdător. Lorna îl ţintui cu o privire uşor critică. Ai crescut în alte vremuri, în împrejurări diferite, aşa că nu trebuie să-i judeci pe Webb după viaţa ta.

Paharul fu pus brusc pe masa de lângă scaun, în timp ce Benteen se ridică în picioare.

— Poate că asta-i problema, spuse încruntat. N-am fost destul de dur cu el. Te-am lăsat să-l răsfeţi.

— Eu? Se îmbăţoşă auzind afirmaţia lui provocatoare.

Dar Benteen îşi continuă ideea cu voce tare, în timp ce se plimba neliniştit prin cameră.

— A avut de toate de când s-a născut. A fost cocoloşit, răzgâiat - în centrul atenţiei tuturor. Toată lumea a netezit calea pentru el. N-a trebuit să lupte în viaţă pentru nimic.

— Nu-i adevărat. Instinctul matern al Lornei fu stârnit repede şi, înfruntându-l pe Benteen, îl sili să se oprească pe loc. Uită-te doar cum şi-a câştigat Webb respectul celorlalţi cowboy de la fermă. Nu a vrut niciodată să fie tratat diferit din cauză că e băiatul şefului.

— De ce nu se străduieşte la fel de mult să câştige respectul *meu*? insistă Benteen, sprâncenele-i întunecate împreunându-se într-o linie îngândurată. Pot să cumpăr o duzină de cowboy la fel de pricepuţi ca şi Webb, cu treizeci de dolari pe lună. N-am nevoie de un cal de pus la muncă; îmi trebuie cineva care să ţină hăţurile.

— Dă-i timp, argumentă Lorna.

— Nu prea este timp. Oftă şi se întoarse cu spatele la ea. Înfrângerea îi împovăra umerii, dar şi-i ţinu sus. Nu dă o ceapă degerată pe fermă. Benteen începea să creadă asta.

— Ba da. Vocea ei era fermă, sigură în convingerea sa. Este casa lui.

— Aşa o fi. Ar fi vrut să nu fi adus pe tapet acest subiect. Paşi lungi, rigizi, îl purtară spre masă, unde strivi ţigara într-o scrumieră. Mă duc să mă spăl şi să mă bărbieresc pentru cină.

Până să facă doi paşi spre dormitorul de alături, se auzi un ciocănit la uşă. Se opri, aşteptând să vadă cine era, în timp ce Lorna

se duse la uşă, turnura exagerată a rochiei trimiţându-i semnale ţâfnoase.

— Bună, mamă, o salută Webb când ea deschise uşa. O oarecare blândeţe înmuia trăsăturile lui dure, osoase, dând expresiei feţei o căldură care-i lipsea, de obicei.

— Webb! Pentru o clipă, Lorna ezită surprinsă şi aruncă o privire peste umăr către Benteen, sperând că sosirea lui Webb - tocmai după discuţia avută - nu va provoca o a doua şi, posibil, una mai zgomotoasă. Nu-i plăcea să fie prinsă la mijloc, loialitatea fiindu-i împărţită între soţul şi fiul ei.

Zâmbetul părăsi expresia lui Webb când privirea îi trecu spre tatăl său. Atmosfera camerei era încărcată de tensiune, curenţi puternici părând să alerge între părinţii lui.

— Intră Webb, zise tatăl lui cu o voce supărată şi resemnată în acelaşi timp. Maică-ta şi cu mine tocmai vorbeam despre tine.

Când privirea mamei lui se clătină sub inspecţia lui tăcută şi se dădu la o parte din uşă pentru a-i face loc să intre, Webb păşi înăuntru. Evident, el fusese subiectul neînţelegerii dintre ei. Nu voia să fie cauza discordiei între părinţii săi. Vroia doar să-şi trăiască viaţa aşa cum înţelegea el.

— Da, aşa este, conveni el cu aplomb. Tocmai ameninţam că am să te scot din orice cârciumă sau bordel ai fi, ca să cinăm împreună deseară. Acum că ai venit, tatăl tău este scutit de neplăcerea asta.

— Am trecut p-aici, şi Webb îşi îndreptă explicaţia către tatăl său, ca să-ţi dau de ştire că am trimis toate telegramele. Răspunsurile vor fi trimise aici.

— Telegrame? Lorna privi întrebător către Benteen, uşor curioasă, deoarece părea a fi un subiect care îndepărta cearta, şi pentru că el nu-i zisese nimic despre ele. Ce telegrame?

— Nimic de care să trebuiască să-ţi faci griji.

— Sper că-mi vei explica odată de ce insişti întotdeuna că nu e treaba mea, atunci când mai e cineva prin preajmă şi apoi îmi spui

totul când rămânem singuri, îi tachină ea uşor. Se pare că bărbaţii cred că sigurul loc în care pot discuta cu nevestele lor este dormitorul. Dar nu-i adevărat, Webb, îşi sfătui ea fiul.

Colţurile gurii lui se adâncirâ într-un zâmbet ascuns la provocarea mamei. Webb observă că tatăl lui oscila între iritare şi amuzament.

— Am să-ncerc să-mi amintesc, murmură Webb sec.

— Am crezut că mă însor cu o femeie tăcută, docilă, clătină Benteen din cap cu o exasperare afectuoasă. Sper să ai mai mult noroc, băiete.

— Ah, bine că mi-am amintit, interveni Lorna. Ne întâlnim deseară la şase la sala de mese. Măturâ cu o privire critică hainele lui prăfuite, urât mirositoare şi faţa nebărbierită. Ai timp să faci baie şi să te schimbi. Ruth a venit cu mine în oraş la cumpărături, şi o să fie şi ea la cină.

Ultima ştire îl făcu pe Webb să se simtă puţin tulburat, fără a şti de ce. Îi plăcea de Ruth. Făcea, practic, parte din familie - o soră mai mică.

Totuşi, mama lui fusese destul de insistentă cu aranjatul şi schimbatul hainelor. În mod sigur, un bărbat nu trebuia să se dichisească atât pentru o fată care-i era ca o soră. Sau poate mama lui nu vroia ca el s-o privească pe Ruth ca o soră... Un licăr de amuzament îi apăru în ochi, ghicindu-i manevra subtilă.

— Ai fost drăguţă s-o aduci în oraş, mamă, comentă el. Ştiu că n-a fost uşor pentru ea de când s-a dus Mary. Avea nevoie să mai iasă şi ea din casă.

— Aşa m-am gândit şi eu, încuviinţă mama lui cu un zâmbet încântat.

— Mă duc să mă aranjez. Webb dădu să se întoarcă spre uşă, ca să plece.

— Oh, Webb... îl chemă ea înapoi, şovăind o secundă. Vezi, ai grijă să-i remarci rochia pe care o poartă deseară. Este una nouă.

— Bine, zâmbi el şi ieşi din apartament. Era de aşteptat din partea lui să facă un compliment în legătură cu noua rochie. Se părea că nu conta pentru ea, că devenea un bărbat matur; mama lui încă se

simţea obligată să-i amintească de bunele maniere. Sau poate era altă încercare de a-i stârni un interes mai personal pentru femeia care purta rochia nouă?

Lorna închise uşa şi se sprijini de ea, muşcându-şi gânditoare buza de jos. Când deveni conştientă că Benteen o privea, îşi îndreptă poziţia.

— Cât timp te speli, cred că mă duc s-o ajut pe Ruth să-şi coafeze părul.

— Aranjamentele astea, ale tale, sunt ca şi cum ai duce un cal la apă. Nu-l poţi sili să bea, o avertiză Benteen.

— Nu, dar poate-şi aminteşte unde-i apa şi găseşte singur drumul când îi e sete, chibzui Lorna. Nu era sigură dacă era din cauza luminii palide a amiezei târzii, sau pur şi simplu fiindcă nu-l privise înainte mai de-aproape, dar Benteen îi păru deodată obosit. Poate ar trebui să te întinzi şi să te odihneşti puţin, înainte de cină.

— Mă simt bine. O cută nerăbdătoare se adânci între liniile deja brăzdate pe fruntea lui. Porni iarăşi spre dormitor şi se opri. Ultima adresă a lui Bull Giles - după ce a plecat din Denver - este Porumbelul Negru, în Washington?

— Da. Era rândul ei să se încrunte.

— Aşa m-am gândit şi eu, dădu el absent din cap.

— L-ai pus pe Webb să-i trimită o telegramă? Ghicise deja că răspunsul era afirmativ. De ce?

— Chiar dacă a ieşit de pe scena politică, trebuie să mai aibă încă unele legături. Este vorba de un proiect care va fi înaintat Congresului şi care trebuie oprit, explică Benteen vag. Ar deschide acest stat coloniştilor şi agricultorilor. Nu vreau asta acum, până nu găsesc persoanele pe care le vreau eu.

— Asta te tulbură, nu-i aşa?

— Parţial. Îşi frecă gâtul cu mâna. Şi sunt obosit. Obosit să mă tot lupt să păstrez ceea ce avem. N-ar fi rău dacă fiul meu ar lupta şi el împreună cu mine. Când te baţi de unul singur...

—Nu eşti singur. Străbătu repede spaţiul care-i despărţea, şi-şi puse mâinile în jurul braţului lui, dându-şi capul pe spate şi privindu-l.

—Nu, nu sunt singur, încuviinţă Benteen, dar în ochii săi căprui avea o lumină tristă. N-am nimic împotriva luptei. Dar nu întineresc. Ce se va întâmpla după ce mă duc, Lorna? Sunt îngrijorat de felul cum te vei descurca singură. Nu mă pot baza pe Webb să-ţi poarte de grijă.

Ea îşi ţinu răsuflarea, teama crescându-i înăuntru.

—Eşti doar obosit, Benteen. Făcu o încercare disperată de a-i îndepărta remarcile, ca exagerate. Lucrurile vor arăta mai bine după ce o să te odihneşti câteva zile.

—Mda. Dar vocea lui nu suna prea convinsă. Îi bătu uşor mâna Lornei şi se duse spre dormitor.

CAPITOLUL 2

În cea mai mare parte a timpului, Webb considerase prezența lui Ruth drept de la sine înțeleasă. Era ca și cum ar fi fost acolo dintotdeauna, în fundalul umbrit al vieții lui, fără să ceară și fără să aștepte vreo atenție. Era atât de tăcută, că foarte ușor puteai să uiți că se afla acolo, prin preajmă.

La cina din acea seară, Webb observase felul hotărât în care mama lui o atrăgea pe Ruth în conversație, solicitându-i comentarii și antrenând-o în discuție. Părea imposibil ca o fată cu păr blond și ochi albaștri să arate neinteresant. Trăsăturile ei erau plăcute, fața potrivit de rotunjită, și totuși nu era deloc frapantă. Coloritul ei era șters, ca și personalitatea sa.

Totuși, se observa o diferență subtilă la Ruth. Părea mai feminină în seara aceasta. Webb nu era sigur dacă din cauza rochiei roz cu guler plisat sau poate de la cârlionții pali ai părului ei. Cu un ușor cinism, bănui că era vorba mai degrabă de cele șase săptămâni petrecute de el având drept companie de sex feminin doar vacile.

Ceea ce-i atrase la început atenția asupra ei, fu îndemnul inițial al mamei de a-i remarca felul în care arată, dar până la urmă aerul de vulnerabilitate din obrajii îmbujorați și privirea sfios plecată atunci când îi spunea ceva drăguț, îi deșteptară interesul. Nu era timiditate în reacțiile ei; erau pur naturale. Poate că asta l-a îndemnat pe Webb să dorească să o facă să se simtă mai în largul ei lângă el.

Când părăsiră sala de masă, după o cină lungă, tihnită, Webb îi lăsă pe părinți să o ia înainte spre scările hotelului, în timp ce el o urmă pe Ruth. Nate și băieții așteptau să meargă împreună la cârciumă. Cu cina luată, avea scuza perfectă pentru a-și lua rămas bun de la Ruth și s-o lase să se retragă în camera ei așa cum făceau și părinții lui, dar n-o folosi. Îi oferi brațul și-și lăsă privirea să alunece pe profilul ei.

— N-ai vrea să ieşi un pic să iei aer? Webb fu surprins de invitaţia căreia îi dăduse glas.

Privirea ei ulmită exprima o reacţie similară, dar ochii i se luminară. Simţi uşorul tremur din mâna ei, unde degetele ei îi atingeau braţul.

— Ba da, aş vrea, acceptă Ruth fără să-l privească, aţintindu-şi ochii drept în faţă.

— O să fie răcoare afară. Trebuie să pui ceva pe tine, o sfătui Webb.

— Am o jachetă în cameră. Îmi ia doar un minut, s-o aduc. Părea neliniştită, de parcă îi era teamă că el, răzgândindu-se, şi-ar putea retrage invitaţia.

— Te aştept aici. Webb se opri lângă treptele ce duceau către camere, iar ea îşi ridică partea din faţă a fustelor şi porni repede în sus, pe scări, încercând să nu pară exagerat de grăbită. Pentru Webb era ceva nou să fie cu cineva care dorea atât de puţin de la el. Se părea că nu aştepta nimic de la el. Asta era ceva rar, într-adevăr. Când nu era tatăl lui, trebuia să fie vreun cowboy care vroia să-şi măsoare cu el iscusinţa în aruncarea lasso-ului. Până şi târfele aşteptau mai mult de la el, fiindcă era un Calder, fie că era vorba de bani sau de vrednicia la pat.

Privind în sus pe scări şi întrebându-se cât timp îi va lua ei să se dichisească pentru plimbare, o văzu pe Ruth apărând. O jachetă de lână cafenie cu aspect mohorât acoperea rochia roz aproape distrugând iluzia de feminitate pe care o crease, dar neliniştea pe care o surprinsese pe faţa ei era acum înlocuită de uşurare, văzându-l că o aştepta. Coborî repede scările şi veni lângă el, cam cu sufletul la gură.

— N-a durat mult. Privirea lui cuprinse jacheta cafenie, o alegere nefericită pentru o ţinută de seară.

— E singurul lucru călduros pe care l-am luat cu mine, oferi ea explicaţia aproape ca pe o scuză, conştientă de nepotrivire.

Un zâmbet uşor rupse linia dură a gurii lui.

—Pe vremea asta vei avea nevoie de căldura jachetei. Mă gândeam doar că e păcat să acoperi rochia aceasta atât de drăguță. Încerca să o facă să nu fie stingherită de aspectul jachetei și îi așeză mâna pe brațul lui pentru a o conduce afară.

Umbrele nopții se îngrămădeau aproape de marginile străzii luminate de felinare cu gaz, pândind lângă colțurile clădirilor și revărsându-se pe trotuare. Era relativ liniște, majoritatea zgomotelor înăbușite venind pe stradă dinspre cârciumi. Aerul rece înțepa și le transforma respirațiile în norișori de abur.

—Te întorci mâine la fermă? întrebă Ruth.

—Așa cred, răspunse Webb absent.

—Probabil că ești bucuros să fii iar acolo, după ce ai stat atât de mult la strângerea vitelor, murmură ea.

—În mod sigur. Privirea lui trecu peste ea, observând modul în care își ascundea bărbia adânc în gulerul jachetei, pentru a și-o încălzi.

—Ți-e destul de cald?

—Mi-e foarte bine. Dar dinții îi clănțăneau puțin.

Pasul lor de plimbare îi duse la vreo sută de metri de hotel. Webb bănuia că Ruth nu s-ar fi plâns nici dac-ar fi înghețat.

—Cred că ar fi bine să ne întoarcem, totuși. E mai frig decât am crezut. Făcură o întoarcere lungă, fără a iuți pasul.

—Da, așa este, recunoscu Ruth.

—Ce ai de gând să faci acum că ai terminat școala? Nu pomeni nimic de moartea recentă a mamei ei.

—M-am gândit că aș putea preda lecții copiilor mai mici, la fermă. Doamna Calder - mama ta - zicea că am putea transforma una din magaziile mici într-o școală.

—Pare o idee bună.

—Nu sunt multe slujbe pentru fete, pe-aici... slujbe potrivite, adăugă ea auzind râsul răgușit de femeie care venea dintr-o cârciumă de peste drum. Tata are nevoie de mine acum, în orice caz, așa că vreau să stau cu el pentru o vreme.

— O să vină vreun cowboy şi-o să te ia pe sus, spuse Webb cu un zâmbet uşor. Probabil că o să te trezeşti măritată înainte de a te putea hotărî dacă să predai la şcoală sau să lucrezi în altă parte.

— Nu. Asta n-o să se întâmple. Părea atât de sigură, încât îi stârni curiozitatea.

— De ce nu?

— Pentru că... Aproape că îndrăzni să-l privească, apoi îşi plecă ochii şi dădu din umeri. Pur şi simplu, n-o să se întâmple.

— Nu vrei să te măriţi cu un cowboy? Era o nuanţă în vocea lui care întreba dacă ea era sau nu, ca alte fete - poate ţintea mai sus.

— Nu nu-i asta, se grăbi ea să-i corecteze impresia. Odată ce-i întâlnise privirea, părea incapabilă să şi-o mai desprindă.

— Atunci, ce este? Webb încerca să înţeleagă motivul pentru care Ruth se zgâia atât de neajutorată la el.

Ea se rupse din magnetismul ochilor lui, retrăgându-se şi devenind mai stăpână pe simţămintele ei.

— Cred că nu m-am gândit până acum, că o să mă mărit vreodată.

— De ce nu? Nu auzise niciodată vreo femeie care să-şi dorească să rămână fată bătrână. Eşti o fată drăguţă, Ruth. Bărbatul potrivit va apărea într-o bună zi şi-ţi va vedea părul blond şi ochii albaştri şi se va îndrăgosti pe dată.

— Poate. Prefera să consimtă decât să continue subiectul.

Luminile se scurgeau prin ferestrele hotelului.

— Iată-ne înapoi de unde am plecat. Webb deschise uşa şi o urmă în holul încălzit. Te conduc până la camera ta.

— Stai şi tu aici?

— Nu. Dacă ar fi fost în alte relaţii cu tatăl său, poate ar fi stat, dar aşa, prefera să stea la un loc cu ceilalţi cowboy de la Trei C. Din această cauză la fermă dormea în magazie şi nu în clădirea principală.

Urcară scările în tăcere, Webb rămânând puţin în spatele ei. Îi simţea stângăcia; părea nesigură de felul în care trebuia să se com-

porte. Acest lucru deveni şi mai evident când ajunseră în faţa uşii camerei ei. Tresări vizibil când Webb îi luă cheia şi descuie uşa.

— Vrei să verific înăuntru? o întrebă el, dându-i cheia înapoi.

Ea scutură din cap nereuşind să-şi ascundă încordarea de pe chip.

— Mi-a făcut plăcere plimbarea. Era evident, în tonul murmurat al vocii ei. Mulţumesc.

— Plăcerea a fost de partea mea, Ruth, o asigură Webb politicos şi aşteptă ca ea să intre în cameră.

Dar ea continua să stea în cadrul uşii, uitându-se la el şi părând tulburată, nesigură pe ea. Ochii albaştri erau rotunjiţi într-o cerere tăcută. Trecu o secundă întreagă până ce Webb recunoscu expresia de adoraţie, ca a unui căţeluş. Ea dorea să fie sărutată de noapte bună.

Nehotărârea lui nu dură mult. În lumina palidă a holului, părul blond scânteia ca mătasea şi ochii îi erau ca două safire albastre. Fără a fi pe deplin conştient de mişcările lui. Webb îşi lăsă mâinile să se închidă peste lâna aspră a jachetei cafenii, găsindu-i rotunjimile umerilor în timp ce capul i se apropia de al ei.

Buzele i se lipiră de ale lui în momentul în care se atinseră, moi şi dornice, calde şi neexperimentate. Ar fi trebuit să sfârşească aici, dar Webb lăsă sărutul să se prelungească mai mult decât se cuvenea. Era atâta dulceaţă în el, şi gustul era proaspăt şi nou.

Se trase înapoi fără tragere de inimă, deşi atenţia îi zăbovi pe curbele umede ale buzelor ei. Un gentleman nu se lăsa în voia poftelor cu domnişoare ca Ruth.

— Noapte bună, Webb, şopti ea însufleţită de fericire.

Privirea lui se mută către lumina strălucitoare din ochii ei.

— Noapte bună, Ruth, murmură el răguşit. Bănuiesc că te voi vedea mai des pe la fermă dacă începi să predai acolo.

— Da. Se legănă uşor către el.

— Mai bine te-ai duce înăuntru, o sfătui el.

Ruth continuă să-i zâmbească, neslăbindu-l din ochi până ce nu intră în cameră şi închise uşa. Webb zăbovi o secundă în faţa uşii închise, apoi plecă spre casă. Aproape imediat imaginea ei păli, devenind nedesluşită. În capul scărilor trecu pe lângă un curier de la oficiul telegrafic, care urca - probabil cu un răspuns la una din telegramele pe care le trimisese el. Webb se opri să-şi aprindă o ţigară lungă şi subţire, urmărindu-l cu privirea pe curier până când acesta se opri în faţa uşii apartamentului părinţilor lui.

Scuturând chibritul, Webb îl ţinu între degete şi pufăi gânditor din ţigară, începând să coboare scările. Actul de împroprietărire exista de ani de zile. Tatăl lui îl folosise, „trăgând" puţin de el, pentru a construi ferma Trei C la dimensiunea ei actuală. Totuşi părea să considere amendamentul propus ca un fel de ameninţare la terenul fermei.

Ieşind din hotel în noaptea rece de octombrie, Webb se opri şi aruncă băţul de chibrit pe stradă. Zăbovi câteva minute, întrebându-se dacă noua lege nu ar putea fi benefică pentru fermă prin creşterea suprafeţei pe care o deţineau datorită titlului actual, apoi se întoarse şi porni de-a lungul străzii către cârciuma în care se adunase grupul de cowboy de la Trei C.

Uşa se deschise tocmai când Webb întindea mâna spre ea. Cowboy-ul care ieşea, aproape că se izbi de el, apoi se răsuci pe călcâie şi-l privi chiorâş. Larma de voci zgomotoase şi zdrăngănit de pian, năvăli afară în noapte.

— Unde te duci, Johnny? Webb lăsă un rânjet uşor să-i lumineze colţurile dure ale feţei. Petrecerea de-abia a început.

Cowboy-ul îl recunoscu în cele din urmă în lumina slabă şi-l apucă de braţ ca să-l tragă înăuntru. Aerul din cârciumă era cald şi stătut, înţepător de la mirosul de whisky şi bere. Fumul de ţigări plutea în straturi peste încăperea lungă.

Erau puţini cunoscuţi în îngrămădeala din cârciumă, dar majoritatea erau din echipa de la ferma Trei C. Doi cowboy legănau două dame de companie în jurul camerei - dansând fiecare după cum îl ţăia capul. Câţiva bărbaţi fără partenere dansau între ei. Unii se

rezemau de tejgheaua lungă a barului încurajând şi criticând dansatorii. În fundul sălii se juca poker.

— Hei, băieţi! strigă Johnny, cu vocea puţin împleticită. Ia uitaţi cine s-a arătat!

Webb fu salutat de o explozie pestriţă de strigăte şi întrebări care voiau să ştie unde fusese. Cineva din dreapta lui îi strigă numele. Privirea îi fugi în acea direcţie chiar în clipa când o sticlă de whisky zbură prin aer către el. Cu un reflex rapid, o prinse cu o mână.

— Apucă-te mai repede! îl sfătui Nate, agitând un pahar plin în semn de salut. Ai mult de băut ca să ne prinzi din urmă!

Webb trase dopul şi-şi ridică sticla la gură, ţinând-o sus şi dând pe gât câteva înghiţituri bune din lichidul arzător. Acţiunea lui fu întâmpinată cu chiote de cowboy-ii gălăgioşi, şi îl traseră către bar.

A doua zi dimineaţă îşi amintea foarte puţin din cele întâmplate după aceea. Îşi sălta şaua pe spatele calului său negru, apoi trebui să se odihnească un minut până ce i se mai potoliră pulsaţiile din cap. Mirosea a parfum ieftin si simţea durere în vintre. Fiecare mişcare îl zgândărea, trimiţând suliţe de durere de la cap în jos. Strângând din dinţi, Webb trase cureaua prin catarama chingii şi o strânse. Se consola un pic ştiind că şi ceilalţi călăreţi se simţeau la fel de mizerabil ca şi el.

Îşi împinse prudent pălăria ceva mai jos pe frunte. Se simţea ca şi cum ar fi stat pe un balon gata să explodeze. Calul sforăi şi sări într-o parte, rostogolindu-şi ochii către Webb. Se răzgândi să mai sară în şa şi apucă dârlogii ca să-şi conducă murgul afară din grajd şi să-şi mai dezmorţească puţin oasele înainte de a încăleca.

O pereche de roibi erau înhămaţi la trăsura care aştepta în faţa grajdului. Razele rubinii, piezişe, ale soarelui, îi răniră ochii, făcându-l să-şi lase bărbia în piept astfel încât borul pălăriei să-l protejeze de lumină puternică. Dându-şi calul în spatele trăsurii, îl observă pe tatăl lui stând lângă roata din faţă. Simţi inspecţia atentă a ochilor ageri, întunecaţi.

Se opri, verifică iarăşi chinga şeii să fie bine strânsă şi văzu cu coada ochiului că tatăl lui se apropia. Webb nu dădu nici un semn că ar fi fost conştient de prezenţa lui, simţindu-se inundat de nervozitate.

— O să petrec următoarele zile în oraş, zise tatăl lui. Mama ta se întoarce la fermă cu Ruth. Dacă nu e prea mare bătaie de cap pentru tine, te-aş ruga să ai tu grijă de ea cât sunt plecat.

Dinţii lui Webb se încleştară în timp ce un muşchi i se zbătu în obraz, însă dădu doar din cap afirmativ.

— O să am grijă de mama.

— Bine. Benteen îşi ţinea gura strânsă într-o linie subţire, nemulţumit că trebuise să-i facă o astfel de cerere propriului său fiu. Barnie o să-l dea de ştire lui Ely, fiindcă el va răspunde de fermă până mă întorc.

Ar fi fost momentul potrivit să-l facă pe Webb să prindă gustul de a conduce ferma în absenţa lui, dacă fiul lui ar fi arătat vreo aptitudine pentru aşa ceva în trecut. Dar nu putea risca, şi acesta era alt motiv de îngrijorare pentru Benteen.

Webb nu comentă, şi Benteen se simţi îndemnat să-şi continue monologul până ce va obţine un răspuns de la fiul său.

— Dacă aş putea aranja o întâlnire în decursul săptămânii viitoare şi să înăbuş din faşă amendamentul acela la Actul de Împroprietărire... Se opri, surprinzând un licăr neaşteptat de dezaprobare în expresia lui Webb. La ce te gândeşti?

Webb nu intenţiona să-şi exprime vreo opinie, dar se părea că totul îi mergea prost în dimineaţa aceasta. În loc să păstreze tăcerea obişnuită, întâlni privirea îngustată a tatălui său şi se decise să dea glas punctului său de vedere asupra situaţiei.

— Nu văd de ce e atât de important să împiedici trecerea acestei legi prin Congres, zise el sec. Pământul ăsta de aici, şi-aşa nu-i bun pentru agricultură. În caz că se aprobă, propunerea ar fi mai benefică crescătorilor de vite, decât agricultorilor, prin extinderea suprafeţelor pe care le au deja.

La început, reacţia tatălui său fu una de nervozitate la aparenta ignorare a implicaţiilor noii legi, dar se schimbă iute, un licăr întrebător apărându-i în ochi.

— Aşa crezi, hm? îl provocă el, dar gura i se contura într-un surâs aprobator. Ei bine, te înşeli. Tatăl lui părea să-şi scuture din minte orice oboseală, devenind deodată energic. Webb, scoate şaua de pe cal. O să participi la întâlnire împreună cu mine. Nimic nu este sigur pe lume - cu atât mai puţin, Trei C.

Webb dădu să respingă ideea că întâlnirea putea fi importantă pentru el. Până să poată rosti ceva, tatăl lui îi citi expresia feţei.

— Nu te rog! E un ordin, Webb, declară el.

Înainte ca Webb să se întoarcă şi să desfacă chinga şeii cele două voinţe se înfruntară. Calul îşi răsuci, sforăind, botul spre el.

Telegraful din Miles City fu ocupat săptămâna aceea cu transmiterea de mesaje către şi dinspre capitală, pentru a stabili data convenabilă a întâlnirii pentru toate părţile. Când un tren venind din est trase în gară zece zile mai târziu, Webb şi tatăl lui erau pe peron pentru a-l întâmpina. Asa Morgan, care venise din Helena cu o zi înainte, era cu ei.

Imediat ce vagonul cu salon privat fu separat de celelalte, merseră la el traversând liniile acoperite cu zgură, pentru a ajunge la platforma din spate. Un negru în uniformă îi întâmpină la uşa salonului privat al vagonului, înclinându-se cu respect servil.

Pereţii interiori erau lambrisaţi cu stejar, iar podeaua era acoperită cu un covor verde cu auriu. Trecuseră zece ani sau mai mult de când Webb nu-l mai văzuse pe bărbatul masiv şi musculos, aşezat în fotoliul capitonat cu piele, dar îl recunoscu imediat pe Bull Giles. Ţinea un picior întins în faţă şi lângă fotoliu se odihnea un baston. Un alt bărbat, mai îndesat la trup, stătea lângă fereastră - fără îndoială, observându-i când se apropiară de tren. Întorcându-se, păşi înainte

pentru a-i saluta când intrară în vagon. Fața sa rotofeie era luminată de un zâmbet de bun venit.

— Benteen, ce bine îmi pare să te revăd. Îi scuturâ mâna tatălui lui, apoi își întoarse privirea agerâ către Webb. Se îndoia că bărbatul ar fi avut mai mult de treizeci de ani, dar avea un aspect hârșit, de viclenie politică, în spatele aerului jovial de naturalețe pe care și-l arborase. Bărbatul între două vârste, cu statura trupeșă, părea a fi un conțopist ros de ambiții proprii.

— Pesemne că și tu ești tot un Calder, ghici el strângând mâna lui Webb.

— Acesta-i fiul meu, Webb. Apoi, tatăl lui completă prezentarea. Frank Bulfert, secretarul senatorului. După aceasta, îl incluse și pe cel de-al treilea membru al delegației de primire. Vi-l amintiți pe Asa Morgan, apărătorul drepturilor crescătorilor de vite.

— Sigur că da. Ce mai faci, Asa? Frank Bulfert îl salută cu un fel de elan exuberant.

Benteen își întoarse privirea către omul cu față grosolană din fotoliu, care nu părea să fi îmbătrânit de ultima dată când îl văzuse. Se cunoșteau de mult timp, de pe vremea când erau în Texas și din primii ani în Montana. Benteen nu-l mai privea pe Bull Giles ca pe un rival, dar nici nu-l putea numi prieten, și totuși avea încredere în el cum numai în foarte puțini oameni avea. Omul îi salvase viața cândva, cu prețul unui genunchi schilodit și ăsta era un lucru pe care Benteen nu-l uitase niciodată.

În ciuda aparenței ce sugera doar forță musculară, Bull Giles era extrem de inteligent. Pe durata multilor ani pe care-i petrecuse la Washington ca însoțitor și asociat al lui lady Elaine Dunshill, își făcuse multe relații în cercurile politice și exercitase din culise o influență considerabilă.

— Bună, Bull, îl salută Benteen cu o notă de respect în glas. Nu te deranja să te ridici. Se îndreptă spre el ca să-l facă să rămână așezat. Ce-ți face piciorul?

— Tot țeapăn, dar încă îl mai am, replică Bull Giles cu un zâmbet. Ce face Lorna?

— Bine. Dădu scurt din cap.

Apoi Bull se întoarse să-l privească pe Webb.

— A trecut mult timp, Webb. Ultasem, până când ai intrat pe ușă, apoi mi-ai amintit. Nu mai ești un băiețel.

— Nu, domnule. Webb să înclină în timp ce strângea mâna bărbatului, amintiri vagi venindu-i în minte despre cum se ținea după acest urs de om.

Vocea lui Frank Bulfert îl întrerupse.

— Făceți-vă comozi, toată lumea. Percy - se adresă servitorului negru - pune-le domnilor ceva de băut.

În conversație interveni o pauză, în timp ce se așezară pe scaunele grupate în jurul sobei de alamă. După ce Percy le turnă băuturile, Frank Bulfert deschise o cutie de țigări de foi și oferi tuturor. Fumul tutunului aromat se ridică în aerul de deasupra grupului select.

Silit să participe, Webb era nerăbdător ca discuția să ajungă la scopul întâlnirii, dar se părea că era singurul care dorea asta. Gustă din whisky-ul de import și se gândi că era mai bine dacă și-ar fi ținut gura cu zece zile în urmă. Ar fi fost la fermă, în loc să se afle aici, în acest vagon privat, implicat într-o întâlnire pe care nu o credea necesară.

— Senatorul m-a rugat să-ți transmit salutările lui, Benteen. Frank Bulfert se rezemă de spătarul fotoliului de piele și-și trase pantalonii mai sus, în jurul mijlocului. Am instrucțiuni să îți ofer tot sprijinul de care sunt capabil. Senatorul cunoaște valoarea sprijinului tău. Odată făcută această asigurare formală, expresia lui serioasă se schimbă într-una de amuzament. Am auzit niște povești despre felul în care votați voi, fermierii, în această parte a țării. Se zice că lucrătorii voștri votează de două ori, ca să fie siguri că iese candidatul pe care-l vor.

— Sunt cunoscuți ca fiind prea entuziaști în sprijinul lor, recunoscu cu un zâmbet ușor.

— Mi se pare că aveţi oameni care respectă ordinele, conchise Frank Bulfert.

— Sunt loiali casei, fu singurul răspuns la asta. Ce-i cu noul amendament la Actul de împroprietărire?

— Mă tem că n-o să-ţi placă ce vei auzi, îl preveni secretarul urmărindu-i cu atenţie reacţiile. Se bucură de sprijin din multe părţi.

— Căile ferate fiind una dintre cele mai interesate, nu? căută Benteen confirmarea propriei opinii.

— Cu siguranţă că se aşteaptă la beneficii substanţiale din sporirea transportului de marfă şi pasageri, dacă ar veni noi colonişti. Şi sunt sigur că speră să-şi vândă proprietăţile suplimentare. Da, încuviinţă Frank. Sunt foarte interesaţi în adoptarea acestei legi.

— Dar nu numai căile ferate o vor adoptată, interveni Bull Giles. Trebuie să înţelegi care este situaţia în est. Oraşele mari se umplu de imigranţi. Vestul a fost întotdeauna o supapă de siguranţă pentru evacuarea din zonele populate a acestei aşa numite drojdii a altor naţiuni şi pentru prevenirea tulburărilor sociale sau politice. Periferiile marilor oraşe sunt supraaglomerate; sunt plângeri în legătură cu salariile mici din fabrici, discuţii sindicale şi greve pentru condiţii mai bune de muncă. Aşa că, toate marile afaceri sunt în spatele acestui amendament, pentru a menţine ordinea, trimiţând cât mai mulţi dintre ei spre frontiere.

Benteen oftă supărat, dându-şi seama că se opunea unui grup extrem de puternic.

— Dar aici nu-i ca în Kansas. Vor muri de foame, la fel cum ar fi făcut-o în oraşe.

— Şi tu crezi că pe marile companii le interesează asta? râse batjocoritor Bull. Dacă mor, numai bine, că fac loc la alţii. Se opri puţin. Bogătaşii din Est nu sunt interesaţi în colonizarea Vestului. Vor doar să scape de o grămadă de imigranţi săraci şi nedoriţi. Nu dau doi bani unde pleacă. Indienii au fost siliţi să se retragă în rezervaţii, pe pământurile cele mai sărace. Dacă imigranţii ar sfârşi la fel, nu i-ar păsa nimănui din Est.

— Până acum, vorbi Asa Morgan adăugând o altă față întunecată subiectului, acea metodă de cultivare a terenurilor aride a dat rezultate impresionante. Este dificil să argumentezi împotriva succesului ei.

— Succesul ei de moment, da, consimți Benteen. Cu metoda lor pot obține o recoltă cu numai patruzeci de centimetri de ploaie pe an. Ce se întâmplă dacă sunt ani consecutivi cu mai puțin de atât, cum s-a întâmplat acum douăzeci de ani?

— Acum douăzeci de ani nu este astăzi, respinse Frank Bulfert argumentul.

— Sună a struguri acri la care nu ajunge crescătorul de vite. Bull își mută piciorul înțepenit într-o poziție mai confortabilă. Voi, marii fermieri, sunteți foarte nepopulari. Opinia publică e împotriva voastră. Cei mai mulți dintre europenii care vin din țară, îi privesc pe fermieri ca pe niște moșieri feudali. Au venit aici ca să scape de sistemul acela, al deținătorilor de pământuri întinse, de latifundiari. Vor să-l divizeze, astfel încât toată lumea să apuce o bucată. Au venit în America plini de visuri, că vor putea avea propriul lor pământ.

— Cu alte cuvinte, spui că n-avem nici o șansă să învingem amendamentul acesta? îl provocă Benteen.

— Putem să-l ținem la Comisie, pentru o vreme, zise Frank Bulfert. Dar e clar că va fi adoptat imediat ce iese de acolo. Este ceea ce dorește majoritatea.

Conversația lâncezi, toată lumea așteptând răspunsul lui Benteen. El se uită la paharul cu whisky, învârtind leneș licoarea pe pereții de sticlă.

— O doresc pentru că văd în el un mijloc de a lua pământul din mâinile crescătorului de animale și a se pune bine cu o mulțime de imigranți, zise în cele din urmă. Dar ce-ar fi dacă s-ar convinge că legea nu va îndeplini acest obiectiv?

— Cum? Frank Bulfert își trase scaunul pe spate, studiindu-l pe Benteen cu un ochi curios, dar sceptic.

Urmă o altă scurtă pauză în care Benteen privi spre fiul său.

— Webb crede că noua lege ar permite crescătorilor de vite să obţină mai mult pământ. Tu ce crezi că s-ar întâmpla, Bull, dacă anumiţi senatori ar auzi că marii crescători de vite sunt în favoarea acestei propuneri de extindere a Actului de Împroprietărire?

Bărbatul mătăhălos chicoti în barbă.

— Cred că ar ajunge la aceeaşi concluzie ca Webb. S-ar teme că nu vor reuşi să spargă marile trusturi ale crescătorilor de vite şi ar începe să-şi facă griji că, de fapt, le oferă mai multă siguranţă şi mai multă putere. Se întoarse spre secretarul senatorului. Benteen le-a găsit slăbiciunea.

Frank încuviinţă.

— S-ar putea să fie tocmai tactica potrivită. Se uită către Asa, care îşi arătă şi el aprobarea. Va trebui să fim destul de dibaci.

* * *

Mai târziu, după ce întâlnirea se sfârşi la primele ore ale serii, Webb şi Benteen se îndreptară către hotel pentru a se pregăti pentru cină. Făcură cea mai mare parte din drum în tăcere.

— Ai învăţat ceva?

Întrebarea provocatoare îl făcu pe Webb să fie atent la tatăl său.

— Ce trebuia să învăţ?

— Că ai venit cu răspunsul potrivit, însă dintr-un motiv nepotrivit. Nu te-ai gândit profund la adevăratele implicaţii ale propunerii tale. Întotdeauna trebuie să vezi cum un lucru care, la prima vedere, poate acţiona împotriva ta, la fel de bine poate să acţioneze şi în folosul tău.

— După ce i-am ascultat pe Giles şi domnul Bulfert, cred că amendamentul va fi respins, conchise Webb.

— Nu-i chiar aşa de simplu, declară Benteen. Asta-i doar prima luptă. Căile ferate tot îşi vor dori să aducă aici şi mai mulţi oameni, iar oraşele din Est au mii, pe care ar vrea să-i trimită. Tot ce putem face acum, este să amânăm ceea ce pare că este inevitabil. Ridică privirea, scrutând asfinţitul roşu. Fermierii ăştia blestemaţi vor veni ca

un nor de lăcuste; doar că în loc de iarbă, plugurile lor vor mușca din țărână.

Cuvintele lui sunau profetic, și-i dădură lui Webb un fior rece pe șira spinării. Nu părea să fie posibil.

Doi ani mai târziu, la 19 februarie 1909, Congresul Statelor Unite răspundea apelului public pentrù mai mult pământ disponibil și adopta Actul de Împroprietărire Extins. Puteau fi ceruți până la 320 de acri de pământ, cu condiția să fie neirigabil, nearendat, disponibil și să nu conțină material lemnos cu valoare comercială. Această condiție viza aproape douăzeci și șase de milioane de acri din pământul Montanei.

CAPITOLUL 3

Flori sălbatice acopereau întinderile nesăfârşite ale câmpiilor, şi pete largi de galben, roşu şi alb dansau peste dealurile scunde, neregulate. Murgul galopa uşor printre ele. Un nor de fum întunecat plutea pe cerul albastru, undeva, în depărtare. Webb îl văzu şi se gândi că este al locomotivei care trecea prin dreptul clădirilor care alcătuiesc aşezarea Blue Moon.

Acum era declarat în mod oficial oraş, având un magazin general cu provizii pentru fermierii locali, o cârciumă în care cowboy-ii să-şi ude gâtlejurile, o fierărie în care să-şi repare căruţele şi o biserică unde să-şi ierte păcatele. De când calea ferată trecea pe acolo, aveau o gară de mărfuri şi primeau regulat poşta.

Înspre stânga, un docar tras de cai uruia pe cărarea care servea drept drum peste câmpii. Trebuiau luate provizii şi plătite nişte taxe de transport, motiv pentru care era necesar un drum în oraş. Nu era grabă pentru nici una, aşa că avea destul timp pentru a afla ce s-a mai întâmplat prin oraş şi informaţiile comerciale.

Fluieratul ascuţit şi singuratic al trenului sparse tăcerea împrejurimilor, în timp ce locomotiva slobozea aburi şi-şi semnala sosirea iminentă în micul oraş. Murgul tresări sub Webb, speriindu-se de sunet, apoi reveni la mersul iui săltat.

Clădirile deveneau mai mari, se distingeau mai bine de câmpia vastă pe măsură ce grupul de la Trei C se apropia. Webb socoti că aveau să ajungă odată cu sosirea trenului în gară.

Când ajunseră la periferia oraşului Blue Moon, Webb trase hăţurile calului, aducându-l lângă docar şi-i încetini pasul. Pe străzi erau mai mulţi oameni decât era obişnuit să vadă în mărunta comunitate.

— Ce aglomeraţie! observă Nate de pe locul său din docar.

— Probabil că a ieşit mai multă lume din cauza trenului. Era un eveniment care scotea oamenii din casă.

Dar strada părea plină cu feţe nefamiliare. Webb zări doar câţiva cunoscuţi. O cută începu să i se formeze pe frunte, încercând să-şi dea seama ce-i adusese în oraş pe toţi aceşti străini, şi de unde veneau.

— Mergem la gară? întrebă Nate în timp ce se apropiau de magazinul general.

— Păi, să mergem. Aproape toată lumea se îndrepta în acea direcţie, aşa că se lăsară duşi şi ei într-acolo de curent. Două clădiri noi răsăriseră pe stradă. Nate le observă şi schimbă o privire întrebătoare cu Webb.

Calul vioi dansa sub Webb, încercând să vadă totul dintr-o dată. În faţă, gara era înţesată de căruţe goale, trase de cai ce se foiau nervoşi de apropierea „monstrului de fier" care se apropia leneş, pufăind şi scoţând aburi. Nate trebui să-şi îndrepte docarul către marginea platformei gării, unde mai era loc de tras. Webb îşi mână şi el calul neliniştit într-acolo, în timp ce Nate punea frâna şi încolăcea hăţurile în jurul mânerului acesteia.

Din vagoane se scurgeau pe peron pasagerii, mai ales bărbaţi, dar şi câteva femei şi copii. Nici unul dintre bărbaţi nu părea, după haine, a fi cowboy sau negustor. Un om scund, cu o faţă ca de vulpe, într-un costum alb şi o pălărie de pai albă, venise - după câte se părea - să întâmpine călătorii. Scoţându-şi pălăria de pe cap, o flutură deasupra pentru a atrage atenţia pasagerilor.

— Gata, băieţi! Călătoria s-a sfârşit! Parcă era un pastor care- şi anunţa turma de credincioşi că au ajuns în Ţara Făgăduinţei. Urcaţi-vă în căruţe şi veţi putea admira de aproape noul Eden al Americii! Acum, ştiu că sunteţi obosiţi după călătoria lungă, şi vreţi să vă întindeţi picioarele puţin. Cât staţi câteva minute să vă dezmorţiţi, eu arunc o privire împrejur. Gesticulă spre întinderea verde de dincolo de şine. ia uitaţi-vă la iarba asta - ajunge la burta calului. Imaginaţi-vă cum o să crească grâul.

Nate îi aruncă lui Webb o privire neliniştită de pe locul său.

— Despre ce dracu', vorbeşte ăsta? mormăi el în barbă, dar era clar că nu aştepta vreun răspuns, în timp ce sărea jos pe pământ.

Webb se uită iarăşi spre căruţele goale, aliniate în faţa micii gări. Sus, în căruţe, pe ambele laturi, erau puse scânduri formând două bănci pentru a permite transportul de persoane. Lemnul nou contrasta cu scândurile înnegrite de vreme ale căruţelor şi arăta că au fost transformate recent pentru transportul de persoane.

Descălecând şi legând dârlogii calului în spatele docarului, privi lumea adunată pe peron. Erau doar câţiva cei care arătau a fermieri, cei cu feţele bronzate de soare. Cei mai mulţi din grup purtau pe chipuri paloarea oraşului, aveau feţele obosite - dar vii de speranţă. Webb îşi dădu seama că expresia lor arăta mai mult decât nădejdea. În ochi le strălucea credinţa că ajunseseră în sfârşit în Ţara Făgăduinţei.

"Dumnezeule", se gândi cu un amestec de amuzament şi furie. "Bieţii nenorociţi, habar n-au în ce s-au băgat".

Nate se îndrepta deja către clădirea micuţă care adăpostea biroul agentului gării, pentru a rezolva problemele de transport ale fermei Trei C. O mână de pasageri nou-veniţi se plimbau pe lângă capătul trenului, unde era tras docarul, oferindu-i lui Webb posibilitatea de a-i studia mai de aproape.

Privirea lui întunecată flutură peste tânăra ce stătea mai la o parte de micul grup, apoi reveni la ea. Rămăsese ţintuită la marginea câmpiilor nesfârşite, cu ochii la întinderea de iarbă înaltă. Îşi ţinea bărbia ridicată în vântul care sufla dinspre câmpie, de parcă s-ar fi adăpat din prospeţimea aerului, eliberată din duhoarea de fum şi aglomeraţie a oraşului.

Din cocul strâns în spatele capului îi ieşeau câteva şuviţe de păr roşcat închis, şi razele soarelui îi puneau în evidenţă luciul aprins al buclelor întunecate. O pălărie albastră se bălăbănea atârnată de panglica ce o ţinea în mână şi şalul negru îi căzuse de pe umeri. Vântul îi lipise pânza decolorată a rochiei de corpul mlădios, lăsându-l pe Webb să observe curba sânilor tinereşti, şi conturul şoldurilor şi picioarelor suple.

Fiecare linie a ei părea plină de vitalitate şi emoţie. Privirea lui era atrasă de ceva mult mai frapant decât silueta ei de femeie tânără. Mai era ceva care-i stârnea interesul. Fără să-şi dea seama, Webb făcu un ocol pe drumul către gară, pentru a trece mai aproape de fată.

Atitudinea ei statuară fu întreruptă în momentul în care se întoarse să se uite peste umăr, căutând din ochi pe cineva în grupul de călători, mai mult ca sigur pe părinţii ei, se gândi Webb îndoindu-se că o fată tânără ca ea a venit aici singură. În mod sigur îi zărise, fiindcă se întoarse iarăşi către câmpie, dându-şi după ureche şuviţele pe care vântul i le adusese pe faţă. Chiar atunci, îi observă apropierea.

Cu o curiozitate plină de îndrăzneală privi drept spre el. Ochii ei păreau să înregistreze fiecare detaliu, de la pălăria prăfuită până la materialul tare al jeanşilor şi pintenii de la cizme. Apoi privirea reveni în sus, zăbovind pe trăsăturile aspre ale feţei lui. Născut şi crescut în Montana, Webb avea întipărit, fără să ştie, aerul omului ce trăia la ţară, cu o forţă şi cu o anumită duritate în liniile ferme ale feţei. Pieptul plat şi musculos era larg şi puternic, aruncând o umbră impresionantă pe pământ.

Webb nu era conştient de impresia pe care o crea. Era prizonierul albastrului ochilor ei - un albastru la fel de pur cum era cerul Montanei de deasupra lor. Ca şi cum ar fi privit în adâncurile cerului, părea că nu se va sătura niciodată. Senzaţia îl întărâta şi-l neliniştea puţin.

Interesul lui fusese atât de evident, încât bunul simţ îi dicta un salut. Atinse pălăria cu un deget, când ajunse la doi paşi de ea, încetinindu-şi pasul.

— Bună m'neaţa domnişoară.

— M'neaţa. Răspunzându-i salutului, capul ei se înclină uşor, dar nu-l scăpă din ochi. Eşti cowboy? Întrebarea îi scăpă de pe buze, urmată de un zâmbet care părea să râdă de propria-i îndrăzneală.

— Da. Zâmbi amuzat. Nu părea necesar să explice că era fiul unui crescător de vite. Prin profesiune, era cowboy.

— Aşa mă gândeam şi eu. Zâmbetul ei se lăţi în faţa afirmaţiei lui. Eşti îmbrăcat aşa cum erau cowboy-ii din parada domnului Cody.

Timp de o secundă nu înţelese la ce se referea, apoi confuzia dispăru.

— Vrei să spui Buffalo Bill Cody şi spectacolul lui - Vestul Sălbatic, pricepu el, amuzat de impresia fals-exagerată creată de acesta despre Vest. L-ai văzut?

— Nu. Clătină din cap râzând uşor, ca şi cum nu i-ar fi stat în putinţă aşa ceva. Asta îl făcu pe Webb să-i privească iarăşi rochia pe care o purta, ghicind că era probabil cea mai bună rochie a ei, şi care era decolorată, cu excepţia părţilor din care i se dăduse drumul pentru a compensa silueta ei în creştere. Era şifonată după călătorie, dar curată. Părea evident că familia ei nu avea bani de cheltuit pe asemenea frivolităţi cum ar fi spectacolul Vestul Sălbatic, şi următoarea ei remarcă îi confirmă gândul. Nu ne-am permis preţul biletului, dar au avut o paradă cu indieni şi cu tot restul.

— Unde a fost asta? întrebă Webb, curios să afle de unde era ea - această inocentă femeie-copil care nu putea avea mai mult de şaptesprezece ani.

— În New York. Acolo locuim... - locuiam, se corectă, faţa luminându- i-se de emoţie şi încântându-l pe Webb cu poftă ei de viaţă.

— Ce faci aici? se lupta să iasă de sub vraja farmecului ei, silindu-se să privească spre pasagerii trenului, strânşi în grupuri ca nişte ciorchini.

— Am venit să începem o viaţă nouă. Era o siguranţă absolută în vocea ei, că va fi o viaţă mai bună. Privirea lui îi cercetă iarăşi profilul, cum ea privea plină de speranţă câmpiile din jur, de parcă Utopia ar fi fost după dealul de colo. O să avem pământul nostru şi o să cultivăm sute de acri de grâu.

— Dacă asta vreţi să cultivaţi, locul vostru e în Kansas. Pământul acesta este bun doar pentru păşune şi vite, o informă Webb încruntat.

Privirea i se mută din nou asupra lui, o hotărâre - pe care n-o văzuse înainte - acoperindu-i trăsăturile frumoase. În ochi îi scânteia chiar şi o notă de sfidare.

— Domnul Wessel spune altfel.

El îşi înclină capul într-o parte.

— Şi cine-i domnul Wessel?

— Acela de acolo, indică omul cu costum alb. Este un plasator. O să ne arate care-s cele mai bune parcele de pământ ca să putem alege fiecare pe aceea pe care o dorim.

Nu era greu de imaginat ce promisiuni de îmbogăţire le făcuse Wessel acestor colonişti ignoranţi şi lipsiţi de experienţă.

— O să găsească terenuri pentru toţi cei sosiţi cu trenul? întrebă Webb.

— Da, afirmă ea ridicând bărbia provocator. Toţi ne-am învoit cu el, pentru că este singurul care cunoaşte locurile cele mai bune. Nu le-a mai văzut altcineva în afară de el. Noi vom fi primii.

— În afară de crescătorii de vite şi de cowboy-ii care au bătătorit fiecare metru al acestei ţări, luă el uşor în zeflemea pretenţia iăudăroasă a domnului Wessel - cel cu costum alb. Bănuiesc că v-a spus că tot ce trebuie să faceţi este să *araţi pământul, să semănaţi* grâu, şi vă veţi îmbogăţi peste noapte.

— Nimic din ceea ce merită să ai, nu este uşor de obţinut. Părea să vorbească mai degrabă din experienţă, şi să nu dea glas, pur şi simplu, unei fraze înţelepte. Am citit toate broşurile tipărite de Căile Ferate, care vorbeau despre bogăţia solului şi noua metodă de cultivare a grâului pe terenurile aride. Căile Ferate au verificat-o şi au dovezi că grâul poate fi cultivat cu succes.

Webb nu comentă acest punct, pentru că nu putea fi disputat. Insistenţa continuă a tatălui său în susţinerea contrariului, îl necăjea. Se recoltase grâu în *cantităţi profitabile*. Mare parte din opoziţia lui Webb la transformarea acestei zone în teren arabil, venea dintr-o rezistenţă adânc înrădăcinată la orice schimbare a stilului de viaţă, ce era axat pe creşterea vitelor.

— Lillian! strigă o voce de bărbat, şi fata cu păr roşcat se întoarse. Webb nu fu destul de iute pentru a-l desluşi pe cel care strigase din grupul de coloniştii adunaţi lângă căruţe.

Simţindu-i privirea îndreptată din nou asupra lui, o privi şi el, la rându-i. Expresia ei era puţin tulburată, avea un fel de regret resemnat, şi totuşi nu era chiar asta. Apoi, tulburarea dispăru înlocuită de un zâmbet politicos, dar prietenos.

— Trebuie să plec, acum. Ne duce cu căruţele spre noile pământuri, explică ea fără a fi nevoie.

— Sper că tu şi familia ta să găsiţi ceea ce căutaţi, îi ură Webb. Fie aici, fie în altă parte. Avea în minte un gând de-abia încolţit; n-ar fi vrut ca aceasta să fie ultima dată când o vedea. În acest timp degetele ei îi atinseră uşor borul pălăriei pe care o ţinea în mână.

— Da, răspunse ea preocupată.

Trăgându-şi şalul în jurul umerilor, tânăra ce se numea Lillian se întoarse pentru a se alătura celorlalţi. Se îndepărtă fără grabă de el, ca mai încolo paşii să i se înteţească pe măsură ce se apropia de grupul său.

Webb îşi scoase săculeţul cu tutun din buzunarul vestei şi îşi răsuci o ţigară pentru a-şi ascunde interesul trezit de fata cu păr castaniu. Aceasta se apropie de un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum care nu-i venea bine, şi-i vorbi. Era înalt, uşor adus de umeri, de parcă ar fi purtat povara multor ani grei. Trăsăturile lui sfrijite, erau în mare parte acoperite de o barbă-brumărie, şi smocuri argintii de păr îi ieşeau de sub pălăria cu borul plat. Totuşi, părea solid ca piatra, mai degrabă muncitor decât fermier, un om care-şi folosea muşchii spatelui pentru a încropi un trai decent pentru el şi familia lui.

Frecând un chibrit de materialul jeanşilor, acoperi flacăra şi o duse la ţigară, trăgând un fum din ea. Tocmai scutura băţul de chibrit, când Nate Moore se apropie de el venind dinspre gară.

— Ne-a sosit marfa, confirmă Nate. Privirea lui cuprinse mulţimea pestriţă a noilor veniţi, care se urcau în căruţe. Imediat ce pleacă trenul, putem aduce docarul şi să-l încărcăm.

— Bine. Webb pipăi între degete capătul chibritului pentru a se asigura că e rece înainte de a-l arunca în iarba de lângă poteca de zgură.

Puţinele bagaje pe care noii coloniști le aduseseră cu ei, erau stivuite pe peronul gării împreună cu alte colete. După ce îşi alegeau locul în care să se stabilească, aveau să vină înapoi să şi le ia. Bagajul era o indicaţie clară a intenţiei lor de şedere îndelungată, şi o declaraţie disperată a faptului că nu aveau unde să se mai întoarcă, rădăcinile lor fiind smulse pentru a fi replantate în pământul Montanei.

— Ai mai văzut vreodată atâtea lepădături strânse laolaltă? remarcă Nate urmând direcţia privirii lui Webb. Agentul gării zice că de-abia au început să vină. Căile Ferate au redus preţul biletelor dinspre est, la mai nimic. Însă, vând doar bilete pentru dus. Nu m-ar surprinde dacă tipii ăştia şi-ar fi vândut cam tot ce-au avut, doar ca să-şi cumpere biletul să vină-ncoace. Mare noroc dacă au un dolar în buzunare.

— La ce le trebuie bani? contră cu cinism, Webb. Pământul e pe gratis. Zeflemisea ignoranţa coloniştilor care veniseră aici cu buzunarele pline doar cu vise şi nimic altceva.

Căruţele încărcate cu coloniști plini de speranţă începură să se urnească, cu Moise al lor al vremurilor moderne în frunte, conducând poporul oprimat în aşa numită Ţară a Făgăduinţei.

— Hai să aducem docarul lângă gară. Nate plecă spre docar, dar Webb mai zăbovi puţin. Privirea îi pluti în urma căruţelor huruitoare, încercând fără succes să o distingă pe cea în care se urcase tânăra cu care vorbise mai devreme.

După ce asigurară marfa în spatele docarului, se îndreptară către centrul oraşelului. Magazinul general era o clădire a micii aşezări. Nu mai semăna cu cabana din bârne care fusese la început, mai ales de când faţada falsă acoperea partea dinspre stradă. Deşi purta încă numele lui Fat Frank Fitzsimmons, văduva acestuia îl vânduse cu câţiva ani în urmă - după moartea lui Frank - când se hotărâse să se întoarcă în est unde avea familia. Noul proprietar era un bărbat, pe nume Ollie

Ellis, între două vârste, care căuta cu agresivitate comercială să facă negoţ cu fermierii din zonă. Punea mare preţ pe servirea clienţilor, era dornic să le descopere trebuinţele şi să le satisfacă, astfel încât aceştia să nu îşi facă cumpărăturile în altă parte. Puţini fermieri nu-i călcau pragul.

Ferma Trei C reprezenta un client important pentru negustor. Când Webb intră în prăvălie, Ollie Ellis ieşi din spatele tejghelei ca să-l salute. Era un bărbat îndesat, cu o claie de păr nisipiu şi cu o atitudine de comerciant.

— Mă bucur să vă văd, domnule Calder. Deşi Webb era doar fiul proprietarului. Ollie i se adresase întotdeauna cu respectul cuvenit moştenitorului Companiei Calder Cattle. Avem o primăvară frumoasă, nu-i aşa?

— Vremea a fost bună până acum, încuviinţă Webb iritat de faptul că doar el era cel recunoscut iar Nate era considerat pe al doilea loc ca importanţă.

— Bună, Nate, Ollie era mai degajat cu cowboy-ul. Cum stai cu tutunul?

— Am nevoie de altă cutie, răspunse Nate, nesesizând diferenţa de respect pe care o observase Webb.

Scoţând lista de provizii necesare din buzunar, Webb i-o dădu proprietarului magazinului. Omul o parcurse fără să comenteze şi se duse înapoi în spatele tejghelei.

— Aţi văzut cumva căruţele acelea pline cu noi colonişti care au trecut prin oraş înainte să intraţi voi aici? întrebă negustorul în timp ce pregătea marfa.

— Eram la gară când au venit, încuviinţă Nate. Vor să se împroprietărească pe-aici.

— Aşa am auzit şi eu. Se zice că vor începe să curgă, în zona asta. Ollie Ellis părea sceptic. În mod sigur Căile Ferate au tras sforile ca să-i aducă aici. Conştient în ce parte trebuie să-şi îndrepte loialitatea, se asigură repede că şi Webb era informat. Sigur, nu pun prea mult preţ pe toată vorbăria asta cu transformarea pământului într-un imens

ogor de grâu. Aici a fost dintotdeauna doar păşune pentru vite sau oi - şi mai înainte, pentru bizoni şi antilope.

—Aşa se spunea şi înainte de venirea agricultorilor în Kansas, când au început să ia pământul bun pentru păşunat. Webb îşi amintea din copilărie aceste lucruri. Dodge City este acum plin de agricultori în zilele de târg, în loc de cowboy.

—Adevărat, admise negustorul. Dar parcă nu văd oraşul Blue Moon transformat într-un oraş agricol. Nu că nu le-aş aprecia munca, mă înţelegeţi. Clienţii noi sunt întotdeauna în magazinul meu, dar nu-mi pot uita clienţii vechi. E ca şi cum ai muşca mâna care te hrăneşte.

—Adunătura asta nu arată ca şi cum ar avea mulţi bani în buzunare, remarcă Nate. Aşa că nu cred să facă prea multe cumpărături, o vreme.

—Am văzut două clădiri noi în oraş, zise Webb.

—Sunt ale unui tip pe care-l cheamă Wessel. E un speculant de pământuri, din câte am auzit, replică Ollie. Se îmbracă bătător la ochi - poartă un costum alb. Mi-a spus că într-una din clădiri va fi o bancă.

—O bancă? În Blue Moon? Nate părea mai mult decât sceptic.

—Aşa zice el, confirmă negustorul şi zâmbi strâmb. Dacă noii colonişti sunt atât de prăpădiţi pe cât crezi, vor avea nevoie de o bancă de unde să împrumute bani pentru sămânţă.

—Pământul era gratuit. Nate se uită la Webb în timp ce vorbea, citând afirmaţia pe care o făcuse el la gară. Dar vor trebui să-şi vândă şi sufletele ca să capete ceva de pe el.

Un zâmbet de încuviinţare, dar cam şters, fluturâ pe buzele lui Webb.

—Ollie, în timp ce pregăteşti tot ce ţi-am cerut, eu şi cu Nate ne ducem pe la cârciumă.

—O să fie gata în mai puţin de o oră, promise Ellis.

—Nu-i nici o grabă. Ştia că n-or să se zorească să plece de la cârciumă, ca să facă drumul lung până la fermă.

Până acum vreo zece ani, cârciuma fusese o cămăruţă a magazinului general. Apoi, din cauza căii ferate, Blue Moon înflorise, iar Sonny Drake venise în oraş şi construise un motel care cuprindea un bar. Din cauza concurenţei şi extinderii negoţului, cârciuma din magazinul general fusese închisă în cele din urmă.

Ca şi Ollie Ellis, Sonny Drake se ocupa de crescătorii de vite din zonă şi de ajutoarele lor, fiind fericit să le servească whisky, apoi să le închirieze o cameră în care să se culce după ce s-au îmbătat. Clădirea separată, cu un bar la parter şi la etaj având vreo şase camere mici, avea avantajul că era la doar o aruncătură de băţ de casa în care Miss Fannie Owens îşi exercita discret vechea profesiune.

În primele ore ale amiezei, era doar un singur om înăuntru, rezemat de tejgheaua lungă a barului făcută din lemn adus tocmai de la Chicago. Când Webb şi Nate intrară în motel, interiorul părea întunecos după lumina strălucitoare de afară. Sonny mătura duşumeaua, majoritatea scaunelor erau încă întoarse pe mese cu picioarele în sus, cu o singură excepţie. Un bărbat cârlionţat dăduse jos scaunele de pe masă şi stătea tolănit într-unul cu ghetele sprijinite pe masă. Avea la îndemână o sticlă de whisky cu care-şi umplea din când în când paharul.

Îşi ridică privirea când auzi zornăitul de pinteni. Privirea închisă şi mohorâtă pe care o avusese pe faţă, dispăru când îl recunoscu pe Webb. Un zâmbet îi străbătu faţa, dându-i expresia bine dispusă pe care Webb o asocia de obicei cu Doyle Pettit. Doyle era cu câţiva ani mai tânăr decât Webb, şi el fiu de crescător de vite. Numai că Doyle nu mai era *doar* fiul fermierului. Tatăl lui, Tom Pettit, proprietarul fermei Tee Pee, murise cu trei ani în urmă, şi acum ferma îi aparţinea lui Doyle.

—Hei, Webb, Nate. Haideţi aici, cu mine! Le făcu semn să vină la masa lui. A trecut al dracu' de mult timp de când nu v-am mai văzut, băieţi! Sonny, strigă el către barmanul voinic. Adă nişte pahare la băieţii ăştia.

— Ce faci în oraş? Nate îşi trase un scaun şi se prăvăli în el, lăsându-şi braţele pe masă.

— Beau pentru sfârşitul afacerilor cu vite. Doyle îşi ridică paharul într-un toast batjocoritor, apoi dădu băutura pe gât.

Era un lucru destul de bine cunoscut în comunitatea crescătorilor de vite că Tee Pee era în continuă decădere de când se ocupa Doyle de ea. Era efectul combinaţiei între conducerea slabă şi piaţa vitelor în scădere.

— Doar nu te gândeşti să vinzi? ridică Webb o sprânceană, surprins de ce auzea. Era pământ bun, cel mai bun de pe lângă Trei C.

— La dracu'. Dacă mai scade preţul vitelor, n-o să am de ales. Indispus momentan de eşecul afacerilor, Doyle Pettit îşi umplu iarăşi paharul, apoi turnă şi în celelalte două puse de Sonny pe masă.

— Va crede. Aşa se întâmplă mereu. Era doar o chestiune de scădere temporară a pieţii ce implica totuşi o drastică reducere a cheltuielilor.

— Am renunţat ieri la aproape toate ajutoarele mele, oftă Doyle.

De-abia am reuşit să plătesc banii care-i datoram pentru strângerea vitelor. O să le dau drumul la toţi, dac-o trebui, dar de pământ o să ţin. O să fie o mină de aur.

— N-ai cowboy, n-ai vite, aşa că nu văd unde o să găseşti aurul acela, zise Nate sec.

— În grâu. În ochi îi scânteie o luminiţă strălucitoare. Grâul înseamnă pământ. Şi, dumnezeu ştie, d-ăsta am destul.

— Doar nu-ţi închipui într-adevăr că poţi să cultivi grâu aici? zise Nate în zeflemea privind la fermierul ce părea că-şi pierduse minţile.

— La dracu', nu, nu cred, dar tipii ăia cu metoda terenului arid, cred, râse Doyle. Când tot terenul ăsta liber va fi atribuit, vor începe să-l cumpere.

Ceea ce spunea Doyle avea sens, dar Webb nu putea fi de acord cu planul. Ideea transformării fermei Tee Pee în loturi agricole,

părea un act de trădare pentru un crescător de vite. Își ținu gura numai pentru că Doyle îi fusese atâția ani, bun prieten.

Urmă o tăcere critică. Dându-și jos picioarele de pe masă, Doyle se aplecă înainte, nerăbdător să-și convingă prietenii de înțelepciunea planului său.

— E mișcarea cea mai deșteaptă, insistă el. Fraierii ăștia care vin încoace sunt înnebuniți să facă rost de pământ. Nimic n-o să-i oprească. Acum că au început, or să se reverse. Uitați-vă doar - valoarea terenurilor o să crească pân' la cer. N-o să mai conteze câte vite ai. O să conteze doar pământul. Cine încearcă să se agațe de creșterea vitelor, e prost. Cu pământul te poți îmbogăți.

— Ai uitat ceva. Nate se foi în scaunul său. Orice boom are un vârf. Când fermierii n-au să obțină o recoltă suficientă cât să-și plătească datoriile, or să înceapă să-și piardă pământul.

— Asta-i frumusețea! Un rânjet îi lăți gura. Gândește-te de câte ori poate cineva să-și vândă aceeași bucată de pământ.

— Nu mi se pare corect, scuturâ Nate din cap.

— E ia fel ca negoțul cu cai, declară Doyle. Când cumpărătorul nu are grijă să vadă dacă e bolnav calul, atunci merită ce-a căpătat.

Era evident că Doyle considera comparația ca o justificare adecvată. Webb își dădu seama că Doyle se gândise la toate aspectele. Nu era doar vorbărie goală la un pahar, dată apoi uitării. Era o intenție serioasă.

— Tu ce zici de asta, Webb? se întoarse Nate spre el, căutând sprijin pentru opoziția lui.

— Zic doar că e al naibii de bine că Tom Pettit e în mormânt. Avea o anumită rigiditate în mișcări, în timp ce luă o înghițitură de whisky.

Doyle se înroși ușor, ochii căprui îngustându-i-se.

— Taică-meu a fost exact ca al tău. Știa doar de vite și iar vite. După el, dincolo de marginile fermei numai exista altfel de lume. Asta-i gândire învechită. Și-a pus aproape treizeci de ani din viață în ferma aia. Când a murit, mi-a lăsat ceva vite - dar nu și bani - nici un ban, după treizeci de ani de muncă. Asta o să capeți și tu, Webb - vite și

împreună cu ele, bătaie de cap. Eu n-am de gând să-mi irosesc viaţa aşa cum a făcut tata.

— Fiecare face ceea ce crede că este bine, murmură Webb, dar cuvintele lui Doyle îl făcură să nu se mai simtă în largul lui. De data asta nu era ceva în legătură cu faptul că era fiul lui Chase Benteen Calder şi viitorul proprietar al fermei Trei C. Altceva îl rodea. Un gând nou, care nu-i mai trecuse înainte prin minte.

— Tatăl meu ţi-a lăsat o bucată bună de pământ, îi aminti Nate.

— Şi eu am de gând să transform pământul acela în bani, afirmă Doyle mai puţin defensiv. Am vorbit cu Harve Wessel despre o posibilă asociere. L-aţi întâlnit? Aruncă o privire către Webb.

— L-am văzut doar.

— Tipul ar fi în stare să vândă chiar şi mocasini indienilor din rezervaţie, spuse el cu un rânjet. Ne-am socotit să cumpărăm nişte pământ pentru speculaţii. De când a avut atacul de inimă, în iarna trecută, Evan Banks se gândeşte să vândă bătrâna fermă Ten Bar. Harve este sigur că am putea convinge banca să ne dea un împrumut ca să o cumpărăm.

— În loc să fii sărac - dar cu vite, o să fii sărac - dar cu pământ, îl avertiză Webb.

— O să fiu bogat, cu pământ, îl corectă şi-şi trecu privirea din nou către Webb. Dacă taică-tău ar fi deştept, ar vinde măcar o parte din pământ. Vremurile marilor ferme de vite, s-au dus. Mai bine s-ar gândi să-şi parceleze ferma Trei C, altfel o s-o piardă pe toată.

Trecu mai bine de o oră până ce Webb şi Nate se despărţiră de Doyle, plecând de la cârciumă să mănânce ceva. Se opriră afară, în faţa uşii, studiind oraşul ce avea o singură stradă. Nate îşi trase pantalonii mai sus pe şolduri şi aruncă o privire cu coada ochiului spre prietenul său.

— Ce zici? îl întrebă.

Webb nu trebuia să întrebe la ce se referea.

— Cred că Doyle o s-o facă. O să vândă Tee Pee.

Nu le pica bine nici unuia dintre ei. Timpurile se schimbă, şi amândoi văzuseră o mulţime de schimbări. Se părea că urmau şi altele, însă nu le plăcea perspectiva.

Înconjuraţi de câmpiile Montanei de est, imigranţii erau numai ochi şi urechi la bărbatul în costum alb. Harve Wessel îşi alesese cu grijă locul prelegerii asupra metodei de cultivare a grâului pe terenurile aride. Cât puteau vedea cu ochii în orice direcţie, nu era decât câmpie virgină, pământ guvernamental, gata de distribuit pe gratis. Timpul şi forţele naturii făcuseră o săpătură într-o mică ridicătură de pământ oferindu-i o tribună naturală de unde să vorbească.

Cu încrederea unui comis-voiajor, convins că produsul i se vinde, le ceru să-i pună întrebări.

— Este ceva ce n-aţi înţeles în legătură cu metoda terenului arid?

Toată lumea se uită în jur să vadă dacă are cineva de gând să vorbească. Stefan Reisner dădu negativ din cap când întâlni privirea lui Harve Wessel. Stătea în primul rând al imigranţilor, iar alături de el Lillian îşi ţinea capul uşor dat pe spate pentru a-l vedea mai bine pe plasator.

— Acum, pentru aceia care stau prost cu fondurile - ceea ce era cazul mai tuturor, după informaţiile lui Wessel - pot să vă ajut să obţineţi un împrumut de la noua noastră bancă - noua voastră bancă - ca să puteţi cumpăra sămânţa şi echipamentul de care aveţi nevoie. Dobânda este de zece procente, dar pământul este gratuit, sublinie el. Întrebări?

— Unde o să locuim? întrebă cineva.

— Vara asta, în căruţe sau în corturi - până ce veţi vinde prima recoltă. În Blue Moon va fi un depozit de cherestea de unde veţi putea cumpăra lemn ca să vă construiţi un adăpost. Împrumutaţi bani de la bancă pentru asta, dacă nu vreţi să aşteptaţi. Sau - se opri puţin - vă puteţi construi o casă de pământ din această „marmură de preerie".

O femeie vorbi:

— Ce-o să folosim drept combustibil pentru gătit şi ca să ne încălzim locuinţele iarna? Nu-s copaci de loc pe-aici.

— Mă bucur că ai întrebat asta, afirmă el şi privi în jos către Lillian Reisner. Domnişoară, dă-mi te rog o bucată din piatra aceea neagră de la picioarele dumitale.

Pe jos erau nişte pietre negre, lucioase, dislocate din spărtura noviliţei. Lillian se aplecă şi luă una mare, colţuroasă, şi i-o dădu. O încruntare curioasă îi îngustă ochii, deoarece roca arăta a cărbune.

— Acum, v-am spus ce comori puteţi găsi în ţinuturile astea. Asta-i una dintre ele. Harve Wessel ridică bucata de rocă neagră, ca toată lumea să o poată vedea. Este cărbune. E doar la câţiva metri adâncime, oriunde l-aţi căuta. Şi în locuri ca acesta - arătă spre spărtură - este la suprafaţă. Iată combustibilul vostru!

Încet, Lillian îşi îndreptă atenţia spre Stefan. Nu mai avea nici un dubiu despre înţelepciunea hotărârii de a veni în Montana. Trebuiau doar să-şi mai găsească bucata lor de pământ.

CAPITOLUL 4

Vântul foşnea prin iarba verde aplecând lujerele înalte şi dând naştere la nuanţe tremurătoare de smarald, jad şi turcoaz sub cerul de safir. Părea un ţinut smălţuit cu nestemate, cu flori sălbatice de un roşu de rubin şi galben de topaz, împrăştiate peste tot şi un orizont nesfârşit.

Cu faţa ridicată spre soarele strălucitor, Lillian Reisner îşi umplea plămânii cu aerul proaspăt şi parfumat. Speranţa oarbă o însoţise în călătoria atât de lungă. Stând aici, în mijlocul imensităţii, simţea că din interior ţâşnea ceva minunat. Era o senzaţie de libertate îmbătătoare.

Fără clădiri îngrămădite în calea soarelui. Fără nori de fum pe cer, aer înăbuşitor pentru plămâni şi duhoare de canalizare şi gunoi. Gata cu locuinţa aflată deasupra şi dedesubtul vecinilor, auzindu-le toate certurile şi strigătele.

— Ascultă vântul, Stefan. Îşi întoarse faţa radioasă către bărbatul înalt, cu fălci pătrate. Nici măcar nu-mi amintesc să fi auzit vântul, înainte.

— Şi păsările. Vorbirea lui era împovărată de accentul gutural al Germaniei natale. Urechile mele au auzit atât de mult timp doar porumbeii, că am şi uitat cântecul păsărilor în natură. Eram tânăr când am plecat din Germania - tatăl tău şi cu mine. Tu erai un licăr în ochii tatălui tău.

Era o poveste pe care Lillian o auzise de multe ori; voiajul lung pe ocean cu vaporul, la clasa a patra, dorinţa arzătoare a părinţilor ei ca primul copil să îi se nască în America, unde străzile erau pavate cu aur. Ea se născuse în oraş, crescută în ghetto-ul german din New York City. Ambii părinţi crezuseră în visul Americii, până muriseră la câteva luni unul după altul. Nu avea importanţă că de fapt, străzile nu erau

pavate cu aur. În piețe era mai multă mâncare decât văzuseră ei vreodată. Pentru ei, rămăsese țara belșugului, nepătată de deziluzie.

Ascultând accentul puternic al lui Stefan, Lillian își aminti cum, mai demult, îi era rușine de felul în care vorbeau părinții ei; cât de intoleranță fusese, incapabilă să aprecieze țăria și curajul pe care-l avuseseră să-și părăsească meleagurile natale pentru o țară nouă, străină, cu o cultură diferită. Spre marele ei regret, era o descoperire pe care o făcuse abia după moartea lor.

Acum făcuse și ea o călătorie asemănătoare cu a lor - traversând imensul continent american, dornică și totuși nesigură de ce va găsi aici. Această întindere mare, deschisă, de pământ, era înfricoșătoare - atât de departe de locurile știute. Dar nu era intimidată de peisajul gol.

Tatăl ei și Stefan împărtiseră visul de a deține propria lor fermă în America. Ea era aici cu Stefan, luând locul tatălui ei, pentru a transforma acest vis în realitate. În privirea pe care i-o adresă bărbatului de patruzeci de ani, care era soțul ei, era respect și afecțiune profundă. În ciuda părului său cărunt, era puternic ca oțelul, și totuși blând și bun.

În felul ei propriu, îl iubea. Dacă emoției îi lipsea pasiunea, Lillian nu-și făcea griji. Dragostea romantică era un lux al celor bogați, care-și puteau permite astfel de lucruri. O femeie obișnuită trebuia să fie mai practică și să aleagă un bărbat care să-i poată oferi hrană, adăpost și companie. Lillian era satisfăcută de alegerea ei.

— Ai așteptat mult să ai un pământ pe care să-l poți numi al tău. Lillian văzu mândria posesiunii în ochii lui, apoi se întoarse făcând un gest larg cu brațul. Iată-l aici, trei sute douăzeci de acri.

— Acel domn, Wessel, a zis că ne va arăta tot ce e mai bun. Încuviință satisfăcut, trăsăturile stoice neschimbându-și deloc expresia, în schimb privirea era foarte expresivă.

Ieri completaseră cererea de împroprietărire, făcuseră aranjamentele la bancă pentru un împrumut cu ajutorul domnului Wessel, și cumpăraseră semințe, echipament și proviziile necesare pentru a începe o viață nouă. Cu o pereche de cai și o căruță uzată, își

ridicaseră lucrurile de la gară şi veniseră aici, pe proprietatea lor, unde aveau să-şi clădească o casă. Era la douăzeci de mile de oraş şi la şase mile de cel mai apropiat vecin, dar după ce călătoriseră atât de mult, nu se speriau de aceste distanţe.

— Ia uită-te, Lillian, Stefan arătă pământul de la picioarele ei şi dădu iarba deoparte cu vârful cizmei înalte de piele. Când se aplecă să cerceteze mai aproape, Lillian făcu la fel, adunându-şi fusta pe lângă picioare ca să n-o încurce. Mâinile lui bătătorite, cu degete boante, arătară un mănunchi de fire încâlcite de iarbă. Vom face să crească grâul, uite-aşa de des.

— Da, aşa vom face. Ştia că el vedea deja asta cu ochii minţii, transformarea acestei mări de iarbă într-un ocean de grâu unduitor.

Mâna lui se închise în jurul unui smoc de iarbă şi trase cu putere, încordându-şi muşchii ca să desprindă rădăcinile bine înfipte în sol. Faptul că Stefan Reisner reuşi să le smulgă din pământ era o măsură clară a puterii lui fizice. Aruncă mănunchiul deoparte şi luă un pumn de pământ. Cu ochii zâmbitori, se uită la Lillian şi-i oferi ţărâna. Ea îşi făcu palmele căuş şi primi sfărâmăturile cafenii.

— Pământul nostru, zise ea simplu.

Ţărâna era rece în palmele ei. Îşi închise degetele peste ea, simţindu-i şi amintindu-i că solul acesta era sursa de hrană pentru viaţa plantelor. Era fertilitate în mâinile ei, primul lanţ în ciclul naturii.

— Pe acest loc ne vom construi casa noastră, ridicându-se în picioare. Întâi, trebuie să arăm terenul şi să plantăm grâul.

— Va trebui să arăm şi o bucată pentru grădină, ca să ne putem cultiva propriile legume, adăugă Lillian. În spatele lor, unul din cai bătea din copite, zăngănind din lanţurile harnaşamentului. Lillian îşi îndreptă mijlocul şi-şi scutură praful de pe mâini. În timp ce Stefan se duse la căruţă pentru a începe să o descarce, zăbovi pentru a cerceta pe îndelete păşunea stropită cu flori sălbatice.

Mult timp, pământul acesta fusese neproductiv, doar domeniul vitelor şi al celor care le păşteau, cowboy-ii. Gândindu-se la aceştia, colţurile gurii i se arcuiră într-un zâmbet uşor. Primul pe care-l întâlnise

în carne şi oase, nu se dovedise deloc aşa cum îşi închipuise ea că ar fi un cowboy. Ea crezuse că aceştia sunt sălbatici şi brutali, veşnic gata de luptă, dar cel pe care- l întâlnise fusese politicos şi prietenos.

Îşi putea încă aminti ochii lui întunecaţi şi felul în care o privise, admirând-o făţiş, cu interes viu. Era degajat, lipsit de orice constrângere. Se vedea în ţinuta lui, în felul în care se purta - lejer, obişnuit cu împrejurimile şi cu imensitatea cerului.

Era ceva diferit la el, care provenea din viaţa trăită în aer liber. Trăsăturile lui erau înnegrite de soare, făcând ca Stefan să pară palid, în comparaţie cu el. Părea mândru şi viguros, cu umerii drepţi şi pătraţi, nu gârboviţi ca ai lui Stefan. Era puternic şi robust, degajând un aer de libertate pe care Stefan nu-l avea.

Scuturând în tăcere din cap, Lillian îşi dădu seama că nu era cinstit să-l compare pe Stefan cu acel cowboy. Stefan avea cu cel puţin cincisprezece ani mai mult. Poate că atunci când fusese în prima lui tinereţe, diferenţele n-ar fi fost la fel de evidente. Şi pe lângă asta, nu era înţelept să stea să se gândească la acel cowboy.

Şi era la fel de prostesc să stea şi să viseze cu ochii deschişi când avea atâta treabă de făcut.

Verificarea gardului de hotar era o treabă singuratică, dar Webb nu avusese niciodată nimic împotrivă s-o facă, chiar dacă asta însemna zile lungi, în compania calului, a pământului şi a unei bucăţi mari de cer.

În timp ce calul sur mergea de-a lungul liniei de demarcaţie, Webb se întindea să verifice starea sârmei gardului, oriunde părea slăbită şi controla stâlpii să vadă dacă sunt bine înfipţi în pământ. Acţiunile lui erau automate, lăsându-i mintea că cutreiere liberă, în voia ei.

Pasul calului făcea să foşnească iarba înaltă care îşi începea deja schimbarea de vară, din verde în galben. Sunetul şi culoarea îl făcuse pe Webb să încerce să invoce imaginea acestui pământ acoperit cu

spice aurii de grâu. Era o priveliște blândă, care nu părea să se potrivească acestei întinderi sălbatice, deschise.

În ultimele două luni, bombănelile din barăcile lucrătorilor se concetraseră pe *drylanders*,[3] termenul fiind dat celor care veniseră să se împroprietărească.

Cowboy-ii îi mai spuneau în multe feluri - salahorj, venetici. Din primăvară, imigranții tot continuaseră să vină cu trenul.Gospodăriile răsăreau pe câmpii ca buruienile, amenințând să locuiască aproape complet păşunile care fuseseră domeniul crescătorilor de vite.

Lui Webb nu-i plăcea ideea mai mult decât cowboy-lor de rând, dar devenise mai filozofic în legătură cu ea. Pe vremea tatălui său, țara aceasta fusese ultima zonă liberă pentru crescătorii de vite. Acum devenise ultima zonă liberă pentru agricultori. Aşa se întâmplase întotdeauna în colonizarea Vestului. Întâi venea vânătorul apoi crescătorul de vite şi la urmă agricultorul. Rezistența, oricât de mare ar fi fost, la ordinea stabilită nu reuşise să schimbe rezultatul. Invazia plugurilor începuse.

Din această perspectivă istorică, eforturile susținute ale tatălui său - prin legăturile politice - de a opri şuvoiul de coloniști care invada zona, păreau inutile şi nerealiste. Cu cinci ani în urmă, tatăl lui prevăzuse venirea fermierilor, şi Webb nu putea înțelege de ce se lupta într-un război ce era pierdut de la bun început.

În timp ce calul său urca panta uşoară a unei coline, îşi înălță capul şi ciuli urechile cu un interes subit la ceva ce se afla de partea cealaltă a hotarelor fermei Trei C. Webb văzu cum surul simte prezența altor cai, dincolo de gard.

Din reflex, trase frâiele surului. Zornăitul unor lanțuri de harnaşament se auzi clar peste liniştea câmpiilor. Ivindu-se de după perechea de cai, Webb zări întâi un bărbat care-i conducea, apoi un plug - un descendent al faimoaselor desțelenitoare care îmblânziseră

3 dry land = ținut arid (n.tr.)

preeriile din Midwest. Plugul vechi de fier al primilor coloniști nu mc făcuse față pământului tare ca piatra - din cauza arșiței verii înghețului iernii - până când un om pe nume John Deere inventas un plug cu o lamă rotitoare și o cormană de oțel care era capabil s are solul și să-l întoarcă.

Existau perfecționări, dar principiul rămăsese același și în versiu nea modernă pe care o văzuse Webb. Slăbi presiunea zăbalei și-și lăs calul să coboare panta spre adâncitura în care agricultorul își ara sol virgin. Caii de muncă erau prea ocupați ca să răspundă nechezatul de salut.

Omul care-i ținea de hățuri purta bretele care-i susțineau panto lonii largi. Sudoarea îi lăsa pete umede pe piepții cămășii, unindu-s cu cele de sub braț. Pălăria de pe cap îi umbrea puțin fața înroșit de soare, lipsită de favoriți.

Când Webb observă că fața agricultorului era proaspăt bărbl rită, se gândi că ar putea fi bărbatul pe care îl considerase drept tat fetei pe care o întâlnise la gară. Dar omul nu numai că nu avea barb dar părea mult mai tânăr, cam de vârsta lui Webb. Privirea lui liniștit trecu peste fermier și plugul său tras de cai, urmărind brazda proaspă întoarsă până când zări locul de unde o începuse.

La vreun sfert de milă de linia de demarcație, scândurile vec ale unei căruțe se contopeau cu fundalul câmpiilor. Ochiul îi fu atra mai întâi de albul acoperișului unui cort apoi căruța prinse contur. fața cortului se jucau doi copii mici supravegheați de o fată mai mar Toți aveau păr bălai, făcând improbabilă vreo legătură cu fata de gară, care avea părul de culoarea cuprului. Privirea lui Webb reve asupra bărbatului.

La fel ca și caii săi, agricultorul era prea concentrat la munca l pentru a mai observa calul și călărețul care se apropiau de el dinsp cealaltă parte a gardului. Îl văzu de-abia când Webb fu aproape aceleași nivel cu perechea lui de cai. Reacția lui fu să oprească imediat animalele, privirea fluturându-i prudentă spre călărețul înalt

Din cele auzite de Webb în baraca lucrătorilor, atitudinea omului era de înţeles. Căile Ferate şi afacerile oraşelului fuseseră bucuroase de venirea imigranţilor în zonă, dar primirea făcută de vecini - crescători de vite şi cowboy - fusese rece, variind de la dispreţ îngheţat la ostilitate făţişă.

Calul sur vroia să se oprească şi să-i cunoască pe noii veniţi de aceiaşi rasă, şi Webb îl lăsă. Pielea şeii scârţâi când Webb îşi schimbă poziţia şi-şi împinse pălăria pe ceafă. Calul îşi întinse gâtul peste sârma ghimpată, adulmecând spre calul de alături, la fel de indiferent de vizita primită ca şi stăpânul lui.

—Se pare că o să avem o arşiţă cumplită azi, făcu Webb o remarcă asupra vremii, odată ce aceasta dicta condiţiile care-i afectau atât pe crescătorul de vite cât şi pe agricultor.

Mişcarea de coborâre a bărbiei drylander-ului schiţă un răspuns afirmativ, dar ochii săi nu-l părăsiră nici o clipă pe Webb. Acesta îşi întoarse privirea către pământul răscolit din spatele plugului.

—Ai de gând să semeni grâu? întrebă Webb, dorind să conversseze, căci lucrul părea evident.

Bărbia se ridică din nou, sfidător.

—Da.

—Nu-i puţin cam târziu pentru asta?

Ceva ca o umbră fluturâ pe faţa bărbatului. Webb nu era sigur dacă era îndoială sau simplă îngrijorare. Expresia fu repede schimbată şi înlocuită cu o hotărâre disperată, pe care avea s-o recunoască mai târziu drept o calitate comună tuturor drylanderilor.

Pentru o fracţiune de secundă îşi lăsă gândul să fugă înapoi, la Lillian cea cu părul roşcat, bucuros că familia ei fusese printre cei dintâi sosiţi şi astfel recolta lor avea timp să se maturizeze, cu condiţia să plouă. Acest bărbat, însă, risca să aibă recolta distrusă de un ger timpuriu.

—Domnul Wessel a spus că avem destul timp să semănăm şi să recoltăm. Vocea fermierului avea un accent pe care Webb nu-l

putea defini, dar încrederea ce străbătea din vocea lui era indubitabilă.

Iritarea provocată de credinţa oarbă a omului în acel plasator de pământuri - Wessel - subţie nota de prietenie din trăsăturile lui Webb, făcându-i-le mai dure. Privirea lui de piatră se întoarse către căruţa şi cortul îndepărtat, şi spre copiii care se jucau fără griji în soarele cald.

— *Familia* ta? îl întrebă Webb cu aceeaşi privire îngustată.

În atitudinea ţepoasă a omului se simţi o oarecare îngrijorare, de parcă referirea lui Webb la familia sa era cumva ameninţătoare, dar Webb se întreba cum o vor scoate la capăt aceşti tineri în cazul că recolta va fi compromisă, cum se va întâmpla probabil în cazul unei însămânţări întârziate, mai ales că nu avea bani să-şi cumpere hrană pentru a trece iarna cu bine.

— E Helga mea, cu copiii, zise omul.

— Îţi dai seama cât de greu o să le fie aici? Webb se îndoia în mod serios.

— Am o puşcă. Drylander-ul îi întoarse lui Webb privirea fermă Dacă familia mea o să aibă necazuri, o voi folosi.

Deşi nu era nici o schimbare vizibilă în expresia lui, Webb fu uimit de acest răspuns. El se referise la duritatea vieţii, inerentă pe acest pământ însetat de apă şi în acest climat. Nu se gândise la vreo altă sursă de vătămare pentru bărbat sau pentru familia lui. Or fi fost situaţii de violenţă sau hărţuială din partea crescătorilor de vite sau cowboy-lor, de care el nu ştia?

Odată discuţia ajunsă la acest punct, nu conta. Dar ceea ce îi era clar lui Webb, *era cât de uşor se putea întâmpla*. Dumnezeu ştia barăcile cowboy-lor erau pline de tipi înfierbântaţi, gata să sară la bătaie din nimic. Dacă dădeau peste vreun drylander la fel de beligerant, nu era greu să rezulte violenţă, într-un fel sau altul.

Webb îşi mută pălăria trăgându-şi-o înapoi pe frunte, în timp ce îl cerceta mai atent pe bărbatul din faţa sa.

— Cum te cheamă? îl întrebă.

—Kreuger, Franz Kreuger, spuse el cu o mândrie combativă care l provoca pe Webb să facă vreo remarcă defăimătoare la adresa naţionalităţii lui.

—Să-ţi spun ceva, Franz Kreuger. Webb îşi mână calul de-a lungul gardului până ce ajunse lângă el. Majoritatea crescătorilor de vite de p-aici, sunt de modă veche. S-au împuşcat cu indienii, cu hoţii de vite, i uneori, între ei. Ştiu ce se întâmplă când un glonţ iese pe ţeavă. Când văd o puşcă îndreptată asupra lor, n-o iau drept un avertisment. şi închipuie că va fi folosită. Sfatul meu, domnule Kreuger, este să-i dai puşca aceea soţiei dumitale. Veţi fi cu toţii mai în siguranţă, dacă faci astfel.

Acestea fiind spuse, Webb îşi mână calul mai departe. Această porţiune a gardului putea aştepta să fie verificată altă dată, după ce avea să se calmeze.

În timp ce Webb se îndepărta, îl auzi pe agricultor plesnind frâiele i îndemnându-şi caii. Dădu pinteni surului, lăsând zgomotul copitelor să acopere sunetele scoase de caii ce trăgeau la plug.

Până să ajungă în vârful pantei blânde, văzu pe creastă, înspre dreapta, trei călăreţi. Se îndreptă spre ei. N-ar fi trebuit să fie înlocuit decât peste două zile, aşa că, îi fusese stârnită curiozitatea. I se risipi, însă, în bună măsură când recunoscu în unul din cei trei călăreţi, pe tatăl lui. Aceştia se opriseră şi îl aşteptau.

Îi făcură loc, astfel încât Webb să-şi tragă surul lângă calul tatălui său. I se cerea să stea lângă el pentru că era fiul său, sau fiindcă şeful voia să-i vorbească? Webb îşi lăsă calul să meargă între calul tatălui său şi al lui Ely Stanton. Judd Turner, un vagabond care venise să muncească la fermă cu un an în urmă, era la margine. Tatăl lui îi adresă o privire scurtă - ca de obicei, complet nemulţumită de ceea ce vedea.

—Totul e-n regulă?

Întrebarea nu se referea la starea gardului în acel sector. Benteen Calder voia să ştie despre fermierul din partea cealaltă a hotarelor

lui Trei C. Webb privi în jos, spre acesta. Agricultorul arunca priviri neliniştite spre călăreţi, dar continua să-şi mâne caii pe brazdă.

— Totul e-n regulă. Webb nu zise nimic despre afirmaţia provocatoare a omului, cum că ar avea o puşcă şi ar fi pregătit s-o folosească. O astfel de vorbă ar fi făcut înconjurul barăcilor, şi s-ar fi găsit imediat cineva care să se ia de el.

Lumina soarelui cădea peste plug, reflectându-se pe o lamă a acestuia. Webb simţi, mai degrabă decât s-o vadă, furia tăcută care-l cuprinsese pe tatăl lui. Aerul din jurul lui părea plin de scântei.

— Turner a venit să te schimbe, zise tatăl lui, deşi Webb bănuise deja. Privirea pe care i-o aruncă Benteen cowboy-ului era un ordin tăcut de a prelua îndatoririle lui Webb.

Turner îşi îndemnă *calul* înainte, zâmbindu-le *celorlalţi*.

— Nu uitaţi că m-aţi lăsat aici, glumi el.

Când cowboy-ul se depărtă suficient ca să nu-i mai poată auzi, tatăl lui zise:

— Bull Giles soseşte poimâine cu trenul. Vii cu mine, să-l întâmpinăm.

Webb ar fi vrut să afle motivul vizitei lui Bull, dar tatăl lui nu părea să fie în dispoziţia necesară pentru a da explicaţii. Aşa că, spuse ce gândea.

— Coloniştii au venit. Nici armata nu i-ar mai putea scoate acum, de aici. Or să mai vină şi alţii, şi nu văd ce-ai mai putea face, tu sau Bull, ca să-i opriţi.

— Deci, după tine, n-ar trebui să mai încerc, nu? Furia rece a privirii tatălui său era îndreptată spre el. Priveşte acolo jos, Webb - chiar în faţa perechii aceleia de cai. Vezi iarba?

— Da, răspunse el scurt, neînţelegând rostul întrebării.

— Uită-te bine, fiindcă e ultima oară când pe pământul acesta va mai creşte iarbă. Vocea lui era aspră. E ca violarea unei fete virgine. Nu mai poţi pune niciodată înapoi ceea ce s-a pierdut. Poate că tu poţi să stai cu mâinile-n sân şi să te uiţi cum se petrece asta, dar eu nu pot.

Lui Webb îi trecu prin minte să-i amintească numeroasele precedente istorice ale acestui moment, când agricultorii invadaseră ceea ce înainte fusese domeniul crescătorilor de vite, dar ştia că-şi pierdea timpul explicându-i aceste lucruri tatălui său. N-ar fi realizat decât să-l facă să creadă că e un trădător.

— Timpul schimbă oamenii şi locurile, fu singura lui replică.

— Am trecut printr-o grămadă de schimbări, băiete, îi reaminti Benteen Calder. Dar asta-i una pe care nu vreau s-o văd cât timp trăiesc. O deznădejde cruntă străbătea prin glasul lui, în timp ce privirea îi flutură înapoi spre fermier. Scurta tăcere fu urmată de o clătinare lentă a capului. Nu ştiu dacă trebuie să admir curajul nebunesc care l-a adus încoace - sau să-l urăsc pe nenorocitul ăsta prost pentru ceea ce face pământului. Vocea îi vibra cu intensiatea adâncă a emoţiilor de care era cuprins.

Violenţa pe care Webb o simţi în dosul vorbelor lui, îi aminti de poziţia de luptă pe care colonistul fusese atât de pregătit s-o ia. Părea să-l convingă de cât de precară putea deveni situaţia.

— Dacă în ţărâna asta poate să crească iarba, cum poţi fi atât de sigur că nu va creşte şi grâul la fel de des? Era o provocare subtilă, o mică rebeliune împotriva lumii în alb şi negru a tatălui său, care nu lăsa loc tonurilor de gri.

— Din acelaşi motiv pentru care pe un teren stâncos nu va creşte porumb, şi pentru care orezul nu creşte în deşert. Răspunsul era scurt şi tăios. Sunt anumite lucruri pe care pământul nu le poate suporta. Indiferent ce face - sau ce încearcă să facă - un om, nu le poate schimba; nu în permanenţă. Omul de colo este un străin pentru ţinutul ăsta. Ignoranţa lui este, măcar în parte, o scuză pentru ceea ce face. Dar tu ar trebui să ştii bine. N-am înţeles niciodată de ce oamenii trebuie să înveţe de-abia atunci când răul s-a produs deja. Trase hăţurile calului şi îşi mută privirea de la Webb.

Totuşi, nu-i dăduse nici o explicaţie, nu-i oferise nici o dovadă care să-l convingă pe Webb că dreptatea era de partea crescătorului de vite şi nu a fermierului. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l vadă era

ferma Trei C transformată într-o fermă imensă de grâu, dar asta nu însemna că agricultorii nu aveau şansa de a transforma pământul în mod profitabil. Era clar că nu se prea mai luau bani pe vite - nu anul acesta şi nici în ultimii câţiva ani. Webb nu ştia în ce stare financiar era ferma lor, din moment ce nu întrebase niciodată, dar nu putea fi bună.

CAPITOLUL 5

Singura stradă din Blue Moon era o mlaştină cu noroi lipicios ce se înfăşura pe roţile căruţei lui Reiner, dar Lillian era toată un zâmbet. Ieri avuseseră prima ploaie bună, de când ajunseseră în Montana de Est; până atunci nu fuseseră decât câteva picături mărunte care nu făcuseră altceva decât să aşeze praful. Râsese şi dansase în ploaie, şi încercase să-l convingă pe Stefan să i se alăture, dar el rămăsese la adăpostul colibei de carton gudronat, mulţumindu-se să o privească pe ea şi ploaia care înmuia pământul, căzând peste lanurile lor de grâu înmugurit.

Odată ce afară era prea noroios ca să lucrezi, legaseră caii la căruţă şi profitaseră de ocazie ca să vină la oraş după provizii. După cât era de aglomerată strada, se părea că toţi ceilalţi gospodari făcuseră acelaşi lucru. Lillian nu se putu abţine să nu observe fericirea de pe feţele oamenilor. Ştia ce gândesc, deoarece trebuie să fi fost acelaşi lucru pe care-l avea ea în minte; veniseră într-un ţinut pe care-l credeau secetos - şi plouase!

Ce conta că pe jos era doar nămol care se lipea de pantofi şi-ţi uda picioarele? Ploaia aceasta avea să facă grâul să crească. Când venea toamna, aveau să-şi strângă prima recoltă. În aer plutea mirosul succesului. Stefan o prevenise să nu numere bobocii înainte de a ieşi din ouă, dar văzuse uşurarea din ochii lui şi ştia că, pe dinăuntru, şi el simţea la fel.

— Întâi să umplem butoiul cu apă, zise Stefan şi trase frâiele cailor în faţa fierăriei.

De la venirea coloniştilor în câmpiile Montanei, fântâna fierarului devenise sursa de apă a celor care nu erau aproape de vreun râu sau nu-şi săpaseră o fântână pe propriul lor pământ, ceea ce era cazul aproape al tuturor. Pentru o mică taxă, aceştia îşi umpleau

butoalele cu apă de la fântâna fierarului şi le cărau acasă. Acum că plouase, părea un inconvenient mărunt - şi doar temporar.

În jurul fierăriei erau adunate şi alte căruţe, cu aceeaşi intenţie. Lillian cercetă feţele femeilor din căruţe, dar nu văzu pe niciuna din cele cunoscute în tren. Zâmbi şi salută dând din cap spre cele care-i întoarseră privirea, ele făcând la fel ca răspuns, în timp ce bărbaţii îşi aşteptau rândul la fântână, aşa cum făcea şi Stefan.

Privind de-a lungul străzii, Lillian văzu şase călăreţi ce escortau o cabrioletă. În ea se aflau două femei.

Deodată se trezi uitându-se la o figură familiară. Fu cuprinsă de un mic fior de plăcere văzându-l pe cowboy-ul cu care vorbise în ziua sosirii în oraş. Părea mai înalt decât îşi amintea ea, dar poate că i se părea doar, văzându-l acum călare.

Când privirea lui - ce rătăcea fără ţintă - trecu peste ea, Lillian îşi ţinu respiraţia, fără să-şi dea seama. Era sigură că se uitase drept spre ea, dar nu dăduse nici un semn c-ar fi recunoscut-o. Se simţi dezamăgită că ochii lui nu zăboviseră asupra ei.

Apoi, deodată el se întoarse şi privi din nou în direcţia ei. Aproape că simţea cercetarea scormonitoare a privirii lui. Trăsăturile dure, bărbăteşti - ce păreau turnate în bronz - căpătară un aspect cald şi blând atunci când o recunoscu. Pulsul i se înteţi puţin, inima bătându-i mai tare.

Când ridică mâna şi-şi atinse borul pălăriei salutând-o, gura lui schiţă un zâmbet. Eră acelaşi gest pe care-l făcuse când se întâlniseră prima oară. Cu o uşoară înclinare a capului, Lillian îi întoarse salutul. Apoi el trecu de ea şi contactul privirilor se rupse, continuând drumul cu grupul de călăreţi ce escortau cabrioleta, se pare către gară.

Aruncă o privire iute către fântână, zărindu-l pe Stefan printre ceilalţi bărbaţi care-şi aşteptau rândul, apoi se uită din nou către grupul de cowboy. Erau toţi călare pe cai marcaţi cu trei litere „C" pe şoldul stâng. Se întrebă ce reprezenta acest semn, dar asta nu era decât alt mod de a se gândi la cowboy.

—I-aţi văzut p-ăştia? Un colonist cu o şapcă cu cozoroc, văzuse şi el trecerea călăreţilor. Vorbea oricui l-ar fi ascultat, atrăgându-i atenţia Liilianei. Întoarse capul şi scuipă pe jos. Se plimbă prin oraş de parcă ar fi al lor, continuă el.

Omul vorbea ca şi cum i-ar fi cunoscut şi ar fi ştiut de la ce fermă sunt. Lillian se aplecă în faţă de pe bancheta ei, întrebarea ţâşnindu-i de pe buze chiar dacă şi le muşca pe dinăuntru pentru a o reţine. Dar ieşi, oricum:

—Cine era?

—Calder. Resentimentul tremura în ochii albaştri ai bărbatului când pronunţă numele. Are cea mai mare fermă de vite din zonă. Sunt şi-n America moşieri, la fel ca în Rusia.

Mai ascultau şi alţii, unii întinzându-şi gâturile pentru a vedea mai bine grupul de călăreţi care tocmai trecuse. Privirea lui Lillian hoinări după el, zăbovind pe cowboy-ul cu umeri laţi.

Se uită în jur, la celelalte familii de colonişti. Erau oameni mândri şi muncitori, care duceau în spate sărăcia şi lupta cu pământul, la fel ca ea. Nu credea că şi cowboy-ul suferise la fel ca ei.

—De unde-i cunoşti, Kreuger? îl întrebă alt colonist pe rus.

—Pământul meu este învecinat cu al lui. Unul din oamenii lui a trecut când îmi aram ogorul şi m-a avertizat că familia mea ar putea să aibă necazuri. Se opri să cerceteze reacţia celor din jur şi-şi îndreptă umerii dându-şi importanţă. I-am spus că am o puşcă şi o voi folosi.

O altă voce se ridică deasupra rumorii de şoapte care urmă.

—Şi ce s-a mai întâmplat?

—A continuat să mă ameninţe, apoi a plecat. Continuă, adresându- se bărbaţilor: Trebuie să fim uniţi, toţi. Crescătorii ăştia de vite îşi închipuie că dacă au fost primii aici, sunt stăpâni peste tot. Trebuie să le arătăm că nu putem fi înfricoşaţi.

Vorbele păreau ecouri ale trecutului. Privirea lui Lillian se lăsă în jos către noroiul din jurul fântânii. Se lipise de cizmele înalte ale lui Stefan. În cartierul din New York în care locuise, mai auzise astfel de discuţii între bărbaţi - cârteli furioase şi palide încercări de organizare,

astfel încât să-i poată înfrunta uniţi pe „hoţii ăia de magnaţi". Întotdeauna disperarea părea să dea naştere violenţei.

Aceasta era o ţară nouă. Ar fi trebuit să fie locul unui nou început, unde fiecare să poată construi ceva doar cu sudoarea muncii - fără teamă şi fără să întâmpine ostilitatea. Dar acest ţinut imens, nu era atât de senin pe cât părea la prima vedere.

La gară, Webb descăleca împreună cu ceilalţi şi-şi legă calul de un stâlp. Tropăi pe podeaua de lemn a platformei acoperite, ca să-şi scuture norolul de pe cizme. Se simţea cuprins de o stare de agitaţie ce-l aducea la limita tensiunii. Ceilalţi călăreţi se mişcară în jurul lui făcându-i loc lui Benteen Calder.

— Curley, vorbeşte cu agentul şi vezi când vine trenul, ordonă Benteen.

— Da, şefule. Călăreţul se îndreptă spre oficiul gării, cu mersul legănat, tipic, de cowboy.

Privirea rece a lui Benteen căzu asupra lui Webb.

— Ajută-le, pe mama ta şi pe Ruth, să treacă peste noroiul ăsta

Încuviinţând din cap, Webb se întoarse către cabrioleta trasă la câţiva paşi de platformă. Ezită o fracţiune de secundă când prinse căldura privirii lui Ruth, îndreptată spre el. Apropiindu-se de cabrioletă se simţi străbătut de o undă de stânjeneală, dar nu şi-o arătă pe faţă.

— Să te ajut, să nu intri cu fustele în noroi. Zâmbi femeii blonde liniştite, care se ridicase în cabrioletă, cu un picior pe treaptă.

— Te rog, Ruth îi întoarse zâmbetul, dar în propriul ei fel, rezervat.

Mâinile lui înmănuşate îi prinseră talia subţire şi o ridicară dintr-o mişcare, cu blândeţe, peste pământul noroios, lăsând-o apoi pe platforma de lemn. Simţi mâinile ei uşoare pe umerii lui şi încetinealc cu care ea şi le retrase. Apoi se întoarse ca să-şi ajute mama.

— Nu-mi amintesc să mai fi văzut atâta lume în oraş, zise mamc lui îndreptându-şi falduriile rochiei de culoarea caramelului.

—Sunt mai ales drylanderi, zise Webb. Ploaia i-a adus de pe câmpuri în oraş, îmi imaginez.

—Soarele o să usuce repede pământul, zise ea încruntându-se. Or să aibă nevoie de o daltă, în locul plugului, ca să se întoarcă mâine pe câmp.

Webb zâmbi drept răspuns la observaţia ei. Noroiul din Montana se făcea tare ca piatra, când se usca. Ploaia cădea atât de rar, că aproape uitase asta.

—Mi-e milă de bieţii oameni, murmură Ruth, atrăgând privirea lui Webb cu acest comentariu.

—Par hotărâţi să răzbească, zise el.

Dar observă rochia roz cu care era îmbrăcată Ruth şi netezimea pielii ei, ca o perlă albă. Prin minte îi trecu fulgerător imaginea fetei coloniste, Lillian, în rochia ei ieftină de pânză în carouri şi cu pielea deja arsă de soare. Trecuse chiar pe lângă ea, când văzuse grupul de căruţe adunate lângă fântână. Acest ţinut aspru, deja îşi pusese amprenta asupra ei.

Era ciudat că n-o recunoscuse. Nu prinsese scânteierea roşie din părul ei până nu se uitase a doua oară. Altceva îl făcuse să o recunoască. Poate că înflăcărarea ce zăcea în ea - acea vitalitate a trupului şi spiritului.

—Mă tem că le va trebui ceva mai mult decât hotărâre, zise mama lui. Buzele i se rotunjiră într-un zâmbet. Dar îmi place să văd toată lumea aceasta în oraş, chiar dacă un anume domn Calder crede că este o remarcă trădătoare. Îşi ridică bărbia îndrăzneţ spre omul care tocmai venea lângă ea, tachinându-l într-un fel iubitor.

Dacă oricine altcineva ar fi spus asta, ar fi primit o privire de gheaţă, dar pentru soţia sa Benteen avu doar un zâmbet indulgent.

—Trenul are întârzire jumătate de oră, îi anunţă. Agentul i-a spus lui Curley că în el sunt două vagoane pline de drylanderi. Sper că asta te face fericită, Lorna.

Ea trase aer în piept şi nu-i răspunse.

—Dacă tot trebuie să aşteptăm trenul, am putea găsi un loc confortabil în care să stăm. Se uită la Ruth. Vrei să vii cu mine înăuntrul gării, sau rămâi aici pe platformă cu Webb?

—Cred că... Ruth se opri şi se uită la Webb, fiindu-i greu să dea glas aprobării ei la manevra Lornei Calder de a o ţine împreună cu el.

Atitudinea ei nu era ceva nou pentru Webb. Ea nu îndrăznea niciodată să ia vreo iniţiativă în relaţia lor, lăsându-l întotdeauna pe el să aleagă, şi nerătându-se vreodată nemulţumită de reţinerea pe care i-o arăta el. Webb însuşi se întreba de ce era reţinut şi evita s-o curteze cum se cuvine.

—Ruth are nevoie de aer liber după ce a stat închisă în clădirea şcolii atâta timp, hotărî el pentru ea şi observă expresia încântată din ochii mamei.

—Vii cu mine, Benteen? Îşi trecu mâna sub braţul lui, neaşteptându-i răspunsul.

Webb căută în buzunarul cămăşii după o ţigară şi-şi urmări părinţii mergând braţ la braţ către oficiul gării. Odată ce Ruth nu obiectase niciodată la fumat, nu se mai deranjă să-i ceară permisiunea înainte de a-şi aprinde ţigara. O indiancă se apropie de Webb încercând să-i vândă o pereche de mocasini. El scuturâ din cap şi femeia se înapoie la pătura pe care-şi expusese marfa, în aşteptarea trenului.

—Sper că vor sosi şi abecedarele pe care le-am comandat pentru copii, zise Ruth simţindu-se incomodată de tăcere.

El îşi îngustă ochii din cauza fumului spiralat. Poate că era aşa cum susţinea Nate, poate că nu era omul care să se însoare. La fermă erau bărbaţi de vârsta lui, sau chiar mai tineri, care aveau copii la şcoala lui Ruth. Viaţa lui era prea lipsită de vreun scop anume. O soţie şi o familie, însemnau să se aşeze şi să devină omul de care tatăl său avea nevoie, ceea ce Webb respingea cu hotărâre. În loc să mai înainteze în derivă, era timpul să se decidă să mai rămână la Trei C sau să pornească de unul singur, pe cont propriu.

—Ar trebui să te măriţi, Ruth, zise el deodată. Ar trebui să-ţi educi proprii tăi copii, în loc de ai altora.

— Vorbeşti la fel ca mama ta, replică ea. Cu excepţia faptului că mi-a zis că ar trebui să-i educ nepoţii.

— Asta-i improbabil. Răspunsul ieşi înainte ca Webb să-l cumpănească, dar era un sentiment sincer. Îşi dădu seama că astfel a spus ceva despre intenţiile lui în legătură cu Ruth - sau, mai degrabă, despre lipsa lor. Ai fost vreodată în Texas? schimbă el subiectul, dându-şi seama că ea îşi îndreptase atenţia în altă parte pentru a evita să-l privească.

— Nu, n-am fost, răspunse cu o voce mică. Aşteptase atâta timp ca Webb s-o bage în seamă. Venea s-o vadă din când în când, lua cina acasă la ea, şi o sărutase de cel puţin zece ori. La fiecare început de an se gândise că avea să fie anul în care el o va cere de nevastă. El nu se vedea cu altă fată. Lorna Calder o asigurase de asta.

— Şi eu am fost doar de-două ori. Bunicii mei trăiesc încă în Forth Worth. Mama tot zice să mergem să-i vizităm, dar... Se încruntă şi nu-şi mai termină fraza.

Tânguitul singuratic al fluieratului unui tren se auzi în depărtare.

Cei ce aşteptau pe platformă se agitară şi începură să se deplaseze către şine. Acelaşi freamăt era şi în stradă. Venirea trenului era un eveniment care întotdeauna atrăgea spectatori la gară. Era o verigă de legătură cu civilizaţia, pentru locuitorii acestei comunităţi izolate.

Când trenul fluieră din nou, apropiindu-se, trei căruţe apărură uruind pe stradă. În silueta îmbrăcată într-un costum alb din prima căruţă, Webb îl recunoscu pe Wessel, plasatorul de pământuri, dar ochii i se îngustară la vederea celui de-al doilea bărbat ce stătea alături de el pe banchetă. Era Doyle Pettit, de la ferma Tee Pee. În ziua aceea la cârciumă, Doyle spusese ceva despre asocierea cu plasatorul de terenuri. După cum bănuise Webb, nu fusese doar vorbărie goală dar să-i vadă pe cei doi împreună, era altceva. Când zări cine mâna celelalte căruţe, fu încă şi mai greu de crezut. Erau vechi ajutoare de la Tee Pee, făcând parte din fermă aproape la fel de mult cum erau Barnie Moore şi Shorty Niles la Trei C. Lui Webb nu-i

bă bine când se gândi că aceşti bărbaţi - aceşti crescători de vite uveau să-i conducă pe noii colonişti, ajutându-i să găsească pământ entru a se stabili aici.

— Acela nu-i Doyle Pettit? întrebă Benteen, care venise pe neauite lângă Webb, când trenul pufăia şi şuiera gata să se oprească în gară. Şi Charlie - şi Jingles?

— Mda. Webb preferă să privească spre tren, decât la cunoştinţele lui de pe partea cealaltă.

Însemnele companiei Northern Pacific Special erau pictate pe primele vagoane de pasageri, din spatele celor de marfă. Nu avea importanţă încotro te uitai. Peste tot vedeai ceva care să-ţi aducă aminte de drylanderi. Vagoanele erau pline de familii de coloniști. Webb îi urmări în tăcere, scurgându-se din tren, întâmpinaţi de Wessel care sărea în ochi în costumul lui alb. Tatăl lui îşi ţinea buzele strânse şi în ochi avea o sclipire dură.

— Ia uitaţi-vă la adunătura asta de salahori. Cuvintele mormăite, de dispreţ, veneau de la unul din ajutoarele de la Trei C. Nu conta de la care, din moment ce exprima sentimentul general.

— Uite-l pe Bull! Lorna Calder fu prima care-l reperă pe omul mătăhălos care cobora treptele unui vagon sprijinindu-se cu greu într-un baston. Un hamal negru îl urma cu servieta.

Îl pierdură din vedere în marea de emigranţi care se strângeau ciorchine în jurul plasatorului de terenuri. Wessel sări pe o ladă de lemn, astfel încât să-l poată vedea toată lumea.

— Bine aţi venit în viitoarea capitală a grâului din Montana. Vocea lui era convingătoare, ca a unui preot. Sper că n-aţi venit aici în căutarea de teren arid. N-avem decât nămol!

Râsete reţinute şi zâmbete largi se răspândiră prin grupul mare de coloniști noi. Singurii care clătinau încruntaţi din cap erau cei de la Trei C. Când Bull Giles apăru şchiopătând în câmpul lor vizual, Webb lăsă ca vocea plasatorului, ce preamărea virtuţiile regiunii, să treacă în planul doi al atenţiei sale.

Clădit ca un circar puternic, şi cam la fel de urât, Bull Giles purta un costum negru, făcut de comandă. Haina era descheiată, lăsând la vedere o vestă argintie de brocart şi un ac de cravată cu diamant. În ciuda fizicului său masiv, părea un gentlemen din cap până-n picioare. Impresia fu şi mai puternică atunci când Bull Giles o salută pe Lorna Calder. Era o delicateţe în trăsăturile lui care contrasta cu trupul mătăhălos şi faţa colţuroasă.

— Nu te-ai schimbat deloc, Lorna. Sau poate un pic, pentru că eşti şi mai frumoasă. Îi luă mâna şi se înclină galant, sărutându-i partea de sus a mănuşii albe.

— Nici tu nu te-ai schimbat, Bull, declară ea. Îţi place la fel de mult să flatezi femeile.

— Dacă soţul tău n-ar fi aici uitându-se la mine, aş încerca să te conving că admiraţia este sinceră. În cuvintele lui era o nonşalanţă care nu se potrivea cu intensitatea privirii. Apoi se întoarse către Benteen, nedorind să lase a fi citit mai mult decât era necesar, în atitudinea sa faţă de Lorna. Cred că nu-i nevoie să te întreb cum merg lucrurile, zise Bull strângând mâna lui Benteen. Privirea i se abătu spre imiganţii strânşi în jurul plasatorului.

— Înnegresc pământul ăsta ca un nor de lăcuste. Benteen îi punea în aceeaşi categorie de dezastre, ceea ce lui Webb i se părea o exagerare. Sper că ai venit cu veşti bune.

— Zăgazul s-a spart, Benteen, zise Bull. Numai voinţa lui Dumnezeu ar mai putea opri acum invazia aceasta.

Sentinţa nu era diferită de ceea ce aşteptase Benteen, şi totuşi nu-i reduse neplăcerea auzind-o spusă cu voce tare. În conversaţie interveni o pauză scurtă îi timp ce Bull plăti hamalului. Benteen făcu semn unuia dintre însoţitori să pună bagajul în cabrioletă.

— Oraşul a crescut, într-adevăr. Bull privi de-a lungul străzii, observând numeroasele clădiri noi care se înşirau de o parte şi cealaltă a drumului înnămolit. Acela este un depozit de cherestea? arătă spre stivele de lemn verde de lângă o clădire neterminată.

— Cel mai recent depozit, încuviinţă Benteen. Blue Moon are până şi o bancă. Şi se vorbeşte în termeni optimişti despre construirea unui grânar.

— Nimic nu stă pe loc, bănuiesc. Bull studie gânditor strada care înflorise, devenind un adevărat oraş în mai puţin de câteva luni. Lucrurile se schimbă.

— Schimbările nu sunt întotdeauna bune.

Gura lui Bull se îndoi într-un zâmbet trist.

— Va trebui să te străduieşti din greu, ca să-i convingi de acest lucru şi pe negustori.

— Problema cu lăcomia este că se hrăneşte din ea însăşi. Benteen părea să facă un efort ca să-şi scuture proasta dispoziţie şi făcu prima mutare pentru a pleca de la gară. Hai să bem ceva cât îşi face Lorna cumpărăturile.

— Bună idee, fu Bull de acord. Din câte-mi amintesc, drumul până la fermă este lung şi uscat.

Benteen se urcă în cabrioletă cu soţia lui, cu Ruth şi Bull Giles. Pământul nămolos se făcea şi mai vârtos, pe măsură ce îl usca soarele fierbinte. Parcă mergeai prin clei, se gândi Webb dezlegându-şi calul şi încălecând.

Sărind în şa, Nate se dădu înapoi de lângă stâlp pentru a-i face loc lui Webb. Vizitiul căruţei cu banchete, ce era trasă lângă ei, era un cowboy negru, poreclit Jingles [4] din cauza pintenilor cu clopoţei pe care-i purta. Se prefăcea că nu-i bagă în seamă pe călăreţii de la Trei C.

Dar Nate îi sili să ia cunoştinţă de prezenţa lor, oprindu-şi calul lângă căruţă.

— Crescătorii de vite de pe-aici dau afară cowboy-ii fruntaşi. Nu-i angajează. Vocea lui era încărcată de resentiment pentru munca josnică pe care o făcea, dar avea o nevastă şi o familie de întreţinut. Cei puţin îs plătit să trec pelerinii ăştia peste oceanul de iarbă.

4 jingles= clincănit, zornăit (n.tr.)

— Du-i tu mult, replică Nate, şi n-o să mai fie iarbă de loc. Fără iarbă, n-or să mai fie vite. O să ajungi să ne pui pe toti pe liber.

Jingles îşi trase pălăria mai jos pe frunte pentru aşi ascunde vinovăţia din ochi, în timp ce-şi cobora bărbia. Nate dădu pinteni calului, s-o ia după cabrioletă. Webb nu spuse nimic care să sporească amărăciunea cowboy-ului negru când trecu pe lângă el. Preţurile în scădere ale vitelor făcuseră zile grele tuturor crescătorilor. Pentru a micşora cheltuielile, majoritatea foloseau doar strictul necesar de oameni. Ferma Trei C nu mai angajase contingentul obişnuit de muncitori sezonieri, mergând doar cu grupul de ajutoare permanente.

Tatăl lui spusese că schimbările nu erau bune întotdeauna. Jingles ar fi fost de acord cu el. Webb scrută şirul de căruţe ale coloniştilor împrăştiaţi de-a lungul străzii oraşului Blue Moon şi recunoscu că pentru ei schimbarea era binevenită, la fel pentru negustori. Schimbarea vremurilor era bună sau rea, în funcţie de perspectiva din care priveai.

O căruţă cu cai roibi era oprită în faţa noii bănci. Smocurile de păr de pe picioarele cailor erau pline de noroi, ascunzându-le culoarea albă. Dar sângele rasei belgiene al celor două iepe era izibil. Pentru un cowboy era o a doua natură să studieze animalele şi să le observe stăpânii, aproape la fel de automat ca şi respiraţia.

Când Webb trase cu ochiul la perechea de cai belgieni de povară, îşi dădu seama imediat că erau caii de la căruţa în care Lillian stătuse mai devreme. Dar căruţa era acum goală, şi n-o văzu nici printre oamenii care se plimbau pe marginile pline de noroi ale străzii.

Un oftat lung îi scăpă, privind împrejur. Fu cuprins de o stare de nervozitate. Acest sentiment revenise, un fel de insatisfacţie fără obiect. Webb nu era sigur dacă-l părăsise vreodată acest sentiment. Nu înţelegea neliniştea aceasta, sau sursa ei. Era din cauza drylanderilor şi a schimbării pe care o aduceau cu ei? Sau era ceva dinăuntrul lui?

Calul său o luă la trap, reacţionând la neliniştea călăreţului. Webb îi potoli pasul cu o strângere nervoasă a zăbalei şi strânse din dinţi

încercând să învingă dorința arzătoare de a-și înfige pintenii în burta calului și să fugă - cât putea de repede.

CAPITOLUL 6

Berea din halba lui Webb era caldă şi răsuflată. Luase doar o înghiţitură din ea. Tatăl lui şi Bull Giles discutau politică, dar el nu-i asculta.

Ceilalţi cowboy de la Trei C se adunaseră de-a lungul barului, urmărind o partidă de biliard. Vocile lor puternice şi hohotele zgomotoase de râs subliniau diferenţa dintre ei şi tăcerea mohorâtă a lui Webb. Se simţea sufocat şi împovărat de numele Calder - nu era unul de-al lor. Întinse mâna după halba de bere, apoi o împinse deoparte şi se ridică. Se întoarse pentru a evita privirea ascuţită şi întrebătoare pe care i-o trimise tatăl lui.

— Unde te duci, Webb?

— Mama şi Ruth or să aibă probabil nevoie de ajutor să care pachetele. Era doar o scuză pentru a părăsi cârciuma, dând ascultare agitaţiei care-l răscolea, umplându-l de energie.

Bull aruncă o privire către tânărul Calder în timp ce acesta traversa îndreptându-se spre uşă.

— Ce-l rodea pe Webb? Parcă-i un taur înţepat în coaste.

Benteen se uită după fiul său şi ridică un umăr.

— Poate că el şi Ruth trec printr-o perioadă dificilă, spuse Benteen dar nu credea asta nici o clipă.

— Ruth nu seamănă prea mult cu mama ei. De parcă ar fi simţit neplăcerea lui Benteen de a discuta purtarea fiului său, Bull întoarse conversaţia pe alt făgaş.

— Aşa este, admise Benteen. Seamănă mai mult cu taică-său, liniştită şi blândă, exact ca Ely.

— Webb e logodit cu ea?

— Uneori nu sunt sigur nici dacă o curtează, măcar. Dacă are de gând cumva să se însoare, în mod sigur nu se grăbeşte să o arate, conchise Benteen cu un oftat iritat pentru că fiul său evita să- şi asume

orice responsabilitate, chiar dacă aceasta ar fi luat înfăţişarea unei soţii ascultătoare.

Ieşit din cârciuma motelului, Webb se opri să privească de-a lungul străzii. Cabrioleta era trasă în faţa magazinului general de alături. Dincolo de ea era căruţa cu perechea de cai belgieni. Scânduri late, pline de urme noroioase de picioare, erau aşezate pe pământul gol oferind un suport solid care lega trotuarele de lemn ale celor două clădiri. Webb, care se afla pe partea cârciumii, aşteptă să treacă o familie de drylanderi cu patru copii. Cel mai mic, un băieţel de patru ani, îşi dădu capul pe spate zgâindu-se cu ochii săi mari la Webb.

— Mami, da' indienii unde-s? întrebă el cu candoare în timp ce era îmboldit de la spate să treacă mai repede pe lângă primul cowboy adevărat pe care-l vedea în viaţa lui.

Un zâmbet crispat juca pe gura lui Webb când păşi pe scândurile murdare de noroi lipicios. Strada părea mai aglomerată ca niciodată. Căruţele care soseau erau mai multe decât cele care plecau. Nu erau multe ocazii în care o familie din acest ţinut aspru - crescător de vite sau agricultor - făcea o călătorie în oraş. Când totuşi o făcea, o transforma într-o zi de afaceri şi cumpărături.

Magazinul general fusese extins pentru a permite mai mult negoţ, dar avea mai multă marfă decât era deocamdată necesar. Un şuvoi de oameni se revărsa afară, pe trotuar. Webb nu văzu nici o pereche de cizme de cowboy sau vreo pălărie cu boruri largi printre bărbaţii din faţa magazinului. Cândva în acest oraş fuseseră numai cowboy - cu doar câteva luni în urmă. Acesta era oraşul lui. Ciudat, acum se simţea străin.

Făcându-şi drum către uşă, fermierii se dădură la o parte pentru a-i face loc. Webb era conştient de privirile care-l măsurau. Dădu din cap către unul din ei, dar omul nu se grăbi să-i întoarcă salutul.

Uşa magazinului era blocată în poziţie deschisă. Web păşi înăuntru, murmurul de voci sunând mai puternic în spaţiul închis. Privi peste

mulţimea de clienţi şi zări pe bărbatul pe care-l chema Franz Kreuger, proprietarul parcelei de pământ de la limita estică a lui Trei C.

Uitându-se mai bine în prăvălia lărgită, prinse cu ochiul un licăr de păr blond în partea cu produse textile. Webb îşi croi drum într-acolo, unde mama lui împreună cu Ruth erau ocupate pipăind baloturile de materiale. Se uită spre femeile cu rochii în carouri din preajma lor, dar nu văzu niciuna cu păr de culoarea cuprului întunecat.

Când atinse umărul mamei lui, ea se întoarse uşor surprinsă. Expresia ei se schimbă într-un zâmbet când văzu cine era.

— Sper că tatăl tău nu este gata de plecare, spuse ea bănuind că Webb o fi venit să le zorească. Ruth şi cu mine n-am avut nici o şansă să ne facem cumpărăturile. Ne-am oprit la biserică întâi, până să venim aici. De-abia am sosit acum câteva minute.

— Nu, nu m-a trimis. M-am gândit că poate aveţi nevoie de cineva care să vă care bagajele, explică Webb, bucuros că n-au terminat, deoarece magazinul înţesat de lume îi dădea un fel de claustrofobie.

— Nu încă, dar nu pleca totuşi prea departe, îl avertiză mama lui. O femeie ştie ce să facă întotdeauna cu o pereche de braţe puternice, nu-i aşa, Ruth?

Ruth stimulă un zâmbet de încuviinţare, dar nu-i aruncă lui Webb nici o privire. Un Ollie Ellis cu aspect hărţuit - proprietarul magazinului general - venit agitat către ele.

— N-am vrut să vă fac să aşteptaţi, doamnă Calder, se scuză el pentru lipsa de promptitudine.

— Dă-i înainte şi ocupă-te de doamna aceasta, domnule Ellis. Mama arătă o indiferenţă rece femeii - de o condiţie evident inferioară - din faţa ei, cedându-i cu politeţe acesteia dreptul evident de a fi servită înainte. Ruth şi cu mine nu ne-am hotărât ce să luăm, încă.

— Mulţumesc, doamnă Calder, murmură negustorul, uşurat că ea încuviinţase atât de amabil.

Cineva îl înghionti în spate pe Webb şi se scuză grăbit. Aerul din prăvălia aglomerată devenise înăbuşitor.

— Vă aştept afară, îi zise mamei.

Ea încuviinţă din cap şi Webb se îndepărtă, tăind calea cea mai scurtă spre uşa din faţă. Nu se opri până nu ajunsese afară, în faţa clădirii. Trotuarul era plin de fermieri ce stăteau la taclale, aşa că traversă iarăşi spre bucata de trotuar din faţa cârciumii. Acest grup de colonişti era, evident, un mănunchi de oameni prudenţi, din moment ce nici unul nu intra în bar.

Sprijinindu-şi umărul de un stâlp al prispei, Webb îşi aprinse o ţigară de fabrică şi-şi lăsă privirea să hoinărească peste strada plină de oameni. Prinse câteva detalii care-i scăpaseră mai devreme. La noul depozit de lemne, unde tâmplarii lucrau la clădirea neterminată, o inscripţie cu litere negre era proptită de faţadă. Pe ea scria Pettit Lumber[5] Company. Deasupra altui oficiu se putea citi W.P. Land Locarters,[6] confirmând faptul că Doyle Pettit devenise partenerul lui Wessel. Numele fostului crecător de vite apărea, cu litere mici, şi sub inscripţia Articole de fierărie şi menaj - Blue Moon, a prăvăliei de peste stradă.

Nu-i trebuia prea mult pentru a bănui că Doyle se afla şi în spatele grânarului proiectat. Era ca un cerc aducător de beneficii - trasat de fostul crescător de vite - ajutând colonistul să găsească pământ, vânzându-i apoi unelte ca să-l lucreze şi cherestea pentru casă. Cu timpul, Doyle avea să cumpere şi recolta omului. Fermierul poate că n-avea să se îmbogăţească vreodată, dar Doyle o va face în mod sigur. Era probabil o afacere bună, dar lui Webb nu-i plăcea cum miroase.

Paşi uşori se auziră urcând pe prispa cârciumii, undeva în stânga lui. Întorcându-şi puţin capul, recunoscu faţa suplă sub pălăria mare de pai. Pocnind din degete aruncă mucul ţigării în noroiul de pe stradă şi îşi îndreptă poziţia în care stătea, într-o atitudine curtenitoare.

5 lumber = (amer.) cherestea, lemn de construcţie (n.tr.)

6 Land Locaters =Plasatori de pământ (n.tr.)

Ieşindu-i în întâmpinare, văzu licărul de recunoaştere în albastrul ochilor ei. Simţi un fior de plăcere la zâmbetul care veni atât de natural pe buzele ei. Ţinea în braţe un coş mare de răchită, de felul acelora pe care le făceau indienii din rezervaţii.

— Bună. Ea îl salută prima, vocea sa având prospeţimea dulce a brizei într-o zi fierbinte.

— Bună. Degetele lui prinseră borul pălăriei şi îi dădură drumul încet. Webb era fascinat de francheţea din ochii ei. Părea să se simtă atât de în largul ei, oriunde s-ar fi aflat. Majoritatea domnişoarelor pe care le întâlnise, cu excepţia femeilor uşoare, nu erau sigure pe ele în preajma bărbaţilor. Dându-şi seama că o privea prea nepoliticos, îşi coborî mâna.

— Pot să te ajut? schiţă el un gest către coş.

— Mulţumesc, mă descurc. Mâinile i se strânseră uşor pe bagaj, apărându-şi avuţia aproape inconştient. Nu este greu.

— Te rog, Webb întinse mâna după coşul împletit, pe care ea i-l dădu până la urmă fără tragere de inimă. L-ai cumpărat de la indiencele din gară?

— Da. Văzu că era satisfăcută de achiziţia ei. Nu că ar fi ţinut neapărat să-l vândă, dar va fi folositor de pus lucruri în el, şi este decorativ.

Puţini colonişti îşi aduseră vreo mobilă cu ei, în afara unor amintiri de familie. Când nu aveau nimic, chiar şi un coş indian de nuiele părea mult, bănuia el.

— Sper că n-ai plătit cât ţi-a cerut, zise Webb ştiind că preţul era întotdeuna umflat.

Râsul ei liniştit avea totuşi o vitalitate bogată, care făcea parte din fiinţa tinerei femei.

— Nu. Mă tocmesc foarte bine. Întotdeauna obţin un preţ mai bun decât Stefan.

Cuvintele sunau cu o inocenţă dezarmantă. Webb lăsă numele să alunece pe alături, închipuindu-şi că Stefan era fratele ei, şi deci nu prezenta vreun interes deosebit pentru el.

—Căruţa noastră este în faţa prăvăliei. Ea îi dădea de înţeles politicos, că în loc să stea în mijocul prispei la taclale, ar trebui să meargă la căruţă.

Porni alături de ea.

—Ştiu. Am observat-o mai devreme, recunoscu Webb şi se întrebă dacă nu cumva ieşise afară special pentru a se întâlni cu ea. Presupun că v-aţi stabilit pe-aici.

Dar, avem un loc la vreo cincisprezece mile depărtare, la vest de oraş.

„La vest de oraş" însemna că se află pe lângă Trei C. Îi aruncă o privire curioasă.

—Este pe undeva aproape de gospodăria lui Kreuger?

Ea îl privi surprinsă, oprindu-se o secundă înainte de a traversa scândurile spre magazinul general.

—E vecinul nostru. dar de unde ştiai? Şi-a luat pământul de-abia acum o săptămână. De fapt, noi l-am întâlnit ieri.

—Era doar o bănuială, dădu Webb din umeri.

O cută uşoară se întipări pe fruntea ei.

—*Uitasem că lucrezi la ferma de lângă locul lui Kreuger.*

—Cum de ştii asta, Lillian? O curbă amuzată apăru pe gura lui. Îi spusese pe nume fără să-şi dea seama şi nu era sigur dacă nu cumva a făcut ceva nelalocul lui, până când ea îi aruncă o privire piezişă, circumspectă. Te cheamă Lillian, nu-i aşa?

—Da. Atitudinea ei se schimbă într-un fel nedefinit. Era ca şi cum încerca să se desprindă de el, să pună distanţă între ei.

Dar Webb refuză să fie dat deoparte. Îi studie în tihnă profilul, observând culoarea aurită de soare a pielii şi pistruii mici de pe obraji. Pălăria uzată de pai îi acoperea mare parte din părul roşcat, ridicat şi ascuns în calotă, dar câţiva cârlionţi îi cădeau pe lângă gât.

—Am fost în Texas acum câţiva ani, să aduc cu trenul un transport de juncani ca să se îngraşe pe câmpiile astea. Am văzut câteva flori sălbatice crescând într-un şanţ. Erau de un portocaliu închis, cu fire

negre venind din centrul corolei. Mi-a zis cineva că se numesc "crinul tigrului". De acea floare îmi amintești, Lilli.[7]

Nu era o încercare deliberată de a o flata, deși nu era ceva neobișnuit pentru Webb să complimenteze femeile. De obicei o făcea dintr-un simț al datoriei, fie unei femei care i-a oferit o noapte de plăcere fie fiicei unui crescător de vite fie unui șef de echipă. Nu erau multe fete respectabile de vârsta măritișului, în zonă. Pe majoritatea le știa de o viață, ca pe Ruth. Din acest motiv, cu Lilli totul îi părea nou. Îi trezea interesul, cum puține fete reușiseră s-o facă.

Ea încercă să nu pară afectată de comentariul măgulitor, rămânând tăcută ca și cum i l-ar fi ignorat. Simți un oarecare sentiment de satisfacție când o văzu că trage spre el cu coada ochiului.

— Îți spune cineva Lilli? Se gândi că numele acesta era mai adecvat, se potrivea mai bine personalității ei, decât formalul Lillian.

— Nu. Nimeni nu-i prescurtase numele, nici părinții, nici Stefan. Își dorea să fi văzut și ea acei crini ai tigrului de care vorbise el. Era greu să și-i închipuie din scurta descriere. Pentru prima dată nu-i părea rău de nuanța roșiatică a părului ei castaniu.

Când începu să urce cele câteva trepte care duceau spre trotuarul magazinului general, simți sprijinul ușor al mâinii lui, ceea ce îi provocă o senzație caldă și plăcută. Întoarse capul și-l privi drept în față. Îi plăcea puterea aspră a trăsăturilor lui bronzate.

Lillian era vag conștientă de lumea care se foia în preajma prăvăliei, dar îi era indiferentă. Parcă era din nou în oraș, unde se dădea prea puțină atenție trecătorilor. Așa că nu văzu privirile încruntate ce-i erau adresate, fiindcă mergea alături de un cowboy.

— Cum te cheamă? întrebă.

— Webb. Nu-i spuse mai mult de-atât.

Se întrebă dacă el îi făcea curte, apoi zâmbi. Părea un gând atât de fantezist...

7 Lily= crin (n.tr.)

— De când lucrezi pentru domnul Calder?

Întorcându-se cu spatele la bar, Nate Moore se sprijini cu coatele de tejghea şi-şi agăţă un călcâi de bara de alamă. Berea i se terminase şi nu voia să dea banii pe alta mai ales că, oricum, nu-i era sete. Masa de biliard îi oferea distracţia posibilă. Privirea zbură către masa îndepărtată la care Benteen Calder stătea cu bărbatul acela masiv, Bull Giles. Scaunul pe care stătuse Webb era gol, în continuare. Plecase cu vreo douăzeci de minute în urmă şi încă nu se întoarse. Nate bănuia că a fost trimis undeva, cu vreo treabă.

În cârciumă se făcuse prea linişte. Mai bine s-ar duce să-l găsească pe Webb, ca să mai învioreze puţin lucrurile. Se ridică de pe scaun şi făcu un semn de bun rămas către ceilalţi cowboy.

— Ne vedem mai târziu, zise el nesimţindu-se obligat să le spună unde pleacă.

Picioarele lui lungi şi slabe erau puţin crăcănate din cauza lungilor zile petrecute în şa. Oprindu-se lângă scaunul lui Benteen Calder, luă o atitudine sincer respectuoasă faţă de şeful său.

— Unde a plecat Webb? întrebă când Benteen îi aruncă o privire.

— S-a dus la magazin să le ajute, pe maică-sa şi pe Ruth, cu pachetele.

Nate clătină din cap la auzul răspunsului şi-şi atinse pălăria într-un gest de salut. Sarcina lui Webb părea la fel de plicticoasă ca şi locul acesta, Dar Nate se hotărî să-l caute, oricum.

Aflat în magazinul general, Stefan Reisner luă o mână de cuie şi le lăsă să-i curgă printre degete până ce-i rămase numai unul în palmă. Îi testă rezistenţa luându-l între degete şi apăsându-l să vadă cât de uşor putea fi îndoit.

— Sunt mai ieftine peste drum, îl informă o voce venită din dreapta. Când Stefan se întoarse îşi recunoscu noul vecin, Franz Kreuger. Era greu să-i poţi susţine privirea pentru mult timp, deoarece ochii săi negri şi adânci aveau o vioiciune extraordinară nelăsând nimic să le scape.

Franz Kreuger venise aici doar de puţină vreme, dar se părea că aflase mai multe lucruri despre lumea din oraş şi locurile din împrejurimi, decât Stefan. Reisner încercă să-şi justifice propria lipsă de informaţie amintindu-şi că el îşi dedicase tot timpul treburilor gospodăreşti. Dar, de când se ştia, întotdeauna fusese un „al doilea". Venirea în America fusese ideea tatălui lui Lillian, nu a lui. Majoritatea viselor lui erau umbrele altora.

Pe de altă parte, Franz Kreuger avea calităţi de conducător, afirmându-şi opiniile nestingherit şi fără să se teamă, ca atunci când denunţase ameninţările acelui mare crescător de vite. Se făcuse astfel cunoscut tuturor coloniştilor, în timp ce Stefan doar ascultase liniştit şi nu-şi exprimase nici o părere.

Stefan nu dorise niciodată să fie în centrul atenţiei. Fiind o fire liniştită şi văzându-şi de treaba lui, nu atrăsese confruntări de genul celei prin care trecuse Franz Kreuger. Era un om pasiv, care nu căuta belele, aşa că rareori le găsea.

— Ai cumpărat cuie de la prăvălia cu articole de fierărie? Stefan înălţă cuiul pe care-l ţinea în mână, satisfăcut de calitatea lui. Bune?

Franz Kreuger dădu afirmativ din cap.

— Eu de acolo le cumpăr. Se uită cu neplăcere la mărfurile din jur. Toate-s scumpe aici. Aş fi putut cumpăra atâtea lucruri mai ieftin într-un oraş mare.

— Mda, fu Stefan de acord. Tar oraşele mari sunt teparte te aici. Proprietarul prăvăliei trepuie să plătească transportul mărfurilor pe calea ferată. Găsise motivul pentru care preţurile erau atât de mari deşi fusese foarte alarmat la început, când îşi dădu seama cât de mult trebuia să câştige în acest ţinut pentru a putea trăi şi a-şi plăti datoriile.

— Cumperi cuie să-ţi faci casă? îl încercă noul colonist.

— Casa mea este gata, tar ne trepuie mobilă, replică Stefan cu accentul său puternic. Când pământul se usucă, trepuie să termin te săpat şi o fântână pentru apă.

— Când s-o usca pământul trebuie să mă-ntorc cu plugul pe câmp. Gura lui Kreuger se întinse într-o linie subţire. Ploaia n-a căzut

bine pentru mine. Pământul meu nu e pregătit de însămânțare. Două zile am pierdut. Asta nu e bine. Nu mi-a rămas prea mult timp să semăn și să recoltez în toamna asta.

Stefan înțelegea îngrijorarea omului. Asta părea să explice furia neliniștită care-i întuneca ochii.

— Ai spus la fântână că trepuie să fim uniți. Grâul meu crește; l-am însămânțat. Când pământul se usucă, am să fin cu plugul și caii pe parcela ta. Muncim împreună, să semănăm grâul tău.

Un zâmbet se contură pe fața omului, o expresie care părea străină trăsăturilor sale întunecate.

— Și eu, Franz Kreuger, am să vin să sap la fântâna ta. Întinse mâna pentru a pecetlui înțelegerea cu o strângere viguroasă de mâini. Haide. Să mergem la magazinul de peste drum să cumperi cuie pentru mobilă.

Stefan nu ridică nici o obiecțiune la felul prietenos și îndatoritor în care se purta Franz Kreuger. Îi amintea de vremurile trecute, când trăia Reinald; împărțeau munca și făceau aproape totul împreună. De atunci, nu mai fusese atât de apropiat de un om. Poate că noul lui vecin va schimba situația.

Unul lângă celălalt se îndreptară către ușă. Stefan făcuse deja un pas afară când Franz îi puse o mână pe braț. Stefan se opri și-l privi întrebător pe leton pentru a afla ce s-a întâmplat.

Ochii i se îngustaseră și erau întunecați, dar atenția nu-i era îndreptată spre Stefan. Trecea dincolo de el, concentrându-se pe altceva sau altcineva. Stefan se întoarse și el, să se uite.

— Cowboy-ul acela, zise Franz cu voce joasă și, după hainele specifice, se vedea unul singur în acea direcție. Stefan se încordă când văzu că bărbatul vorbea cu Lillian. Mâna lui îi strângea cotul într-o manieră aproape familiară. Franz continuă: E cel pe care l-a trimis Calder ca să-mi amenințe familia. Vezi cum a acostat pe una din femeile lipsite de apărare? Ar trebui să facem ceva pentru a opri această tiranie.

Cuvintele îl îndemnară pe Stefan să acţioneze. Era evident că, odată ce Lillian era pe jumătate spre ei, Franz nu o recunoscuse. Cu paşi iuţi şi hotărâţi, Stefan se duse să-l înfrunte pe cowboy- ul care o deranja pe Lillian.

— De când lucrezi pentru domnul Calder? întrebă ea.

— De când mă ştiu, se pare. Webb nu-şi putu reţine zâmbetul care-i înmuiase tonul. Nu profită nici de a doua ocazie de a-i explica faptul că era fiul lui şi nu doar un cowboy de rând. Mai devreme sau mai târziu tot avea să afle, aşa că nu-şi înţelegea propria reţinere de a-i face acest lucru cunoscut.

— Eu... Ea începu să spună ceva dar o voce guturală, îngroşată de mânie, îi tăie cuvintele.

— Las-o în pace!

Până ce ordinul tăios să fie terminat, o mână apucă braţul Lillianei şi o trăgea de lângă Webb. Pentru o fracţiune de secundă Webb fu uimit de repeziciunea cu care se întâmplase totul. Furia îi izbucni ca o reacţie pur instictivă la atacul aparent, în timp ce înfrunta drylander-ul, care se pusese în faţa fetei.

— Ce dracu' faci? ceru Webb o explicaţie bărbatului înalt, cu favoriţi.

— Ţine-te departe de ea! Omul era trecut de floarea vârstei, musculos dar sfrijit.

— Stefan... Lilian trase de braţul lung care o proteja. Părea derutată şi şocată de ostilitatea lui agresivă faţă de Webb. Nu înţelegi... încercă ea să protesteze, dar el nu avea chef s-o asculte.

— Du-te în căruţ!. Fără să-şi ia ochii de la Webb, o împinse pe Lillian într-o parte. Franz, strigă el către un bărbat cu şapcă pe cap. Du-o la căruţă.

Webb recunoscu imediat în omul care o luă pe Lillian de braţ, pe colonistul care-l ameninţase, Franz Kreuger. Înjură în barbă, fiind sigur

Mintea răsucită a omului avea un amestec în animozitatea arătată față de tatăl Lillianei.

— Nu știu ce crezi că ai văzut, începu Webb brusc, ținând încă în brațe coșul indian. Doar duceam coșul acesta la căruța ta. Fiica ta a fost cumpărat și...

— Nu-i fiica mea, izbucni bărbatul și mai furios. E nefasta mea!

Cuvintele îi provocară un șoc rece. Nevasta lui! Webb se holbă la bărbatul, mai bătrân chiar decât ar fi fost tatăl Lillianei. Părea un păcat împotriva naturii ca un om trecut de vârsta tinereții să fie soțul unei femei, pe care nici nu o atinsese încă.

Șocul rece se transformă într-o furie înghețată. Omul nu avea dreptul să posede o persoană atât de tânără și proaspătă ca Lilli. Era murdar și sordid, incestuos. De ce? De ce îl luase de bărbat? Cum putea suporta s-o atingă mâinile acestea bătrâne și bătătorite?

Privirea lui dură, acuzatoare, o căută și o găsi tocmai când era ajutată să urce în căruță. Ochii ei se agățară de ai lui cu o expresie rugătoare. Webb tremură din cauza efortului de a-și reține furia să se reverse și să-și îngroape pumnul în fața bătrânului.

Vroia să zdrobească coșul în brațe, dar în schimb i-l dădu bărbatului înfipt în calea lui.

— Coșul soției tale. Vocea îi era sarcastică.

Fu un moment de ezitare până ce coșul fu acceptat, dar scânteia războinică nu părăsi ochii omului. Părea să aștepte de la Webb să înceapă lupta - aproape îl invita. Pentru Webb era greu să nu dea curs provocării și să se lupte - câștigătorul cucerind-o pe Lilli, drept premiu.

Atâțat de acest gând, Webb își măsură iute adversarul. În ciuda constituției sale mai degrabă sfrijite, părea să aibă brațe vânjoase. Avea ceva forță, dar era prea bătrân ca să-i poată rezista mult timp. N-ar fi fost o confruntare echitabilă, și Webb știa asta.

— Mai bine te-ai duce din calea mea înainte de a uita că ești om bătrân, îl avertiză Webb cu o voce gravă.

Nu aşteptă ca omul să se dea în lături. În loc de asta, Webb păş înainte, să-şi facă drum. Dar când umărul lui împinse bărbatul, acesta îl îmbrânci înapoi. Forţa îl împinse cu putere pe Webb în perete, scuturând praful dintre căpriori. Dădu să se desprindă, cu muşchii încordaţi, gata să sară pe om.

Un trup subţire îl apăsă la loc şi-i ţintui umerii de perete. Orbit de o furie primitivă, Webb nu-l recunoscu pe Nate până când cowboy-ul îi vorbi pe un ton jos, stăruitor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Webb, ai înnebunit? întrebă el. E om bătrân.

— Dă-te din calea mea. Webb se uita fix la bărbatul cu favoriţi care stătea cu pumnii pe jumătate ridicaţi la nici doi metri de el, şi încercă să-l împingă pe Nate.

Deşi Webb îi era superior ca statură şi greutate, Nate era clădit parcă din oţel călit.

— La naiba, Webb, mormăi enervat. Sunt gata de încăierare ca şi tine, dar ia uită-te în jur. Dacă te iei de bătrân, toată gloata asta o să sară pe tine.

O parte a avertismentului pătrunse în mintea lui înnebunită de furie, destul cât să-i atragă atenţia spre cercul din ce în ce mai strâns de drylanderi. Un atac asupra unuia de-al lor i-ar fi făcut pe toţi să sară la bătaie. Doar un prost nu ar fi văzut asta, şi Webb nu se considerase niciodată prost. Respira adânc în timp ce-şi relaxa muşchii.

— O.K., murmură către Nate.

Nate nu-i dădu drumul imediat. Webb măturâ cercul de drylanderi cu o privire dură, apoi se aplecă să-şi ia pălăria de pe trotuarul de scândură. O scutură cu mişcări bruşte şi rigide, concentrându-şi privirea asupra omului vârstnic - soţul lui Lilli.

— N-o să mai fim îmbrânciţi. Şi să ne laşi femeile în pace, de-acum înainte, ordonă concis bărbatul.

Pe Webb îl deranja să fie pus la zid fără motiv.

— Am fost crescut să am maniere bune, domnule. Prin părţile astea, un bărbat duce întotdeuna pachetele pentru o doamnă. Eşti nou venit. Dar data viitoare când ai să mă îmbrânceşti, n-ai să mai rămâi pe picioare după aceea.

Îşi îndesă pălăria pe cap şi plecă. Auzi zgomotul unei perechi de cizme în spatele lui, semn că Nate venea după el. Webb ignoră traversa de lemn pusă peste pământul noroios şi o luă de-a dreptul pe stradă, spre locul unde-şi legase calul. Dezlegă hăţurile şi sări în şa, întorcând calul spre magazinul general. Le zări pe mama şi pe Ruth în uşa magazinului. Amândouă păreau speriate şi alarmate.

Apoi se uită spre căruţa din care Lilli îl privea inexpresivă. Nu avea nici o urmă de vinovăţie sau regret. Simţi cum mânia îl cuprinse din nou şi-şi înfipse pintenii în burta calului. Plecă din oraş în galop, cu Nate în urma sa.

CAPITOLUL 7

Nuanţe de roşiatic şi portocaliu se învârteau la apus în timp ce soarele zăbovea pentru câteva ultime minute la marginea orizontului. Lumina lui arunca umbre colorate pe câmpiile nesfârşite si întuneca întinderea de pământ dezbrăcată de iarba care o acoperise dintotdeauna. O brazdă trasă de plug delimita pământul încă necultivat, gol, de lanul de grâu care-şi unduia spicele în adierea înserării.

Perechea de iepe belgiene, Dolly şi Babe, grăbi pasul când văzu casa. Nu exista vreun grajd confortabil care să o primească, doar un ţarc micuţ şi un adăpost construit din lemn verde. Casa pătrată era făcută tot din cherestea verde, mare cam de opt metri pe opt. Pereţii exteriori erau acoperiţi cu carton gudronat. O fereastră era amplasată în faţă, lângă uşă, şi prin acoperişul uşor înclinat ieşea burlanul unei sobe. Câte o pereche de sârme erau întinse de vârful acoperişului şi ancorate în pământ de fiecare parte, precum sarturile unei corăbii, astfel încât vânturile puternice din Montana nu puteau dărâma casa firavă.

Dar era căminul lor, pentru bărbatul şi femeia care mergeau în căruţa trasă de cei doi cai de povară, un cămin pe care şi-l clădiseră pe pământul care-l deţineau - sau aveau să-l deţină după ce va trece timpul cuvenit şi vor fi îndeplinit celelalte condiţii impuse pentru a-şi primi actul de proprietate. Totuşi cuplul nu părea nerăbdător să ajungă prea repede la capătul drumului - acasă. Tăcerea dintre ei era încărcată de tensiunea ce emana din ambele părţi. Tot timpul cât durase drumul, nu făcuseră nici o referire la incidentul care provocase această răceală între ei.

Când ajunseră în dreptul căruţei acoperite cu carton Stefan Reisner trase hăţurile pentru a opri caii. Lilli sări din căruţă fără să aştepte vreun ajutor din partea lui, şi se duse în spatele căruţei pentru a descărca cumpărăturile zilei. Stefan se dădu jos mai încet, aruncând

o privire piezişă tinerei sale soţii, aşa cum mai făcuse de câteva ori pe drum. În ochii lui întrebători era iritare şi nelinişte, dar nu dăduse glas nici uneia.

— Am eu grijă de cai. Luându-şi privirea de la ea, se aplecă să dezlege caii şi să-i conducă spre ţarc.

— Cina va fi gata în câteva minute, răspunse Lillian.

Lilli lăsă în mod deliberat coşul de nuiele împreună cu celelalte pachete, ca să le ducă Stefan înăuntru după ce termina de desfăcut harnaşamentul cailor. Cu cele două pachete mai uşoare în braţe, trase cu cotul zăvorul uşii.

Aerul din casă era înăbuşitor, după ce fusese închis toată ziua, aşa că lăsă uşa deschisă şi puse pachetele pe pat. În deschizătura ferestrei atârna o folie semitransparentă făcută din băşici de peşte. După ce aveau să strângă prima recoltă, sperau s-o înlocuiască cu geam adevărat. Lilli rulă folia semitransparentă pentru a lăsa aerul să intre şi să profite de ceea ce mai rămase din lumina zilei, pentru a economisi rezerva preţioasă de gaz pentru lampă.

Pereţii interiori erau acoperiţi cu ziare, pentru a avea o izolaţie mai bună, lipite cu o pastă făcută din făină şi apă. Două poliţe grosolane prinse în perete, susţineau ustensilele de bucătărie şi proviziile lor sărăcăcioase. Soba de gătit era singura sursă de căldură, partea de sus servind ca banc de lucru. Nu exista vreo masă sau scaun. Singura piesă de mobilă din casă era patul, pe care-l făcuse Stefan. Salteaua era umplută cu ierburi şi era pusă direct pe stinghiile de lemn fixate de-a curmezişul cadrului rudimentar.

Puţina îmbrăcăminte pe care o aveau era încă depozitată în sacoşele cu care veniseră, deşi în pereţi erau cârlige în care îşi puteau atârna pălăriile şi hainele. Mai exista un cufăr, pe care era ligheanul pentru spălat şi căldarea cu apă. Duşumeaua strâmbă era goală, fără nimic întins pe ea.

Toate rafinamentele şi mobilele aveau să vină mai târziu. Pentru moment, era o încercare de a face faţă cu ce aveau, şi de a răzbi prin prima iarnă. La anul aveau să construiască o casă adevărată. Lilli

se considera norocoasă să aibă această cocioabă. Aflase că o mulțime de coloniști trăiau în case de pământ. O familie locuia chiar într-un fel de peșteră pe care o săpaseră într-o movilă.

Când Stefan termină cu caii și de descărcat restul căruței, Lilli pregătise o cină rece, pusă pe o farfurie, și îl aștepta. Deoarece încă nu aveau o masă și scaune, trebuiau să stea pe marginea patului și să-și țină farfuriile în poală.

Conform unui obicei vechi, Stefan mânca în tăcere. După el, scopul unei mese era de a te hrăni, și nu de a te angaja într-o convesație. Aceasta putea avea loc înainte sau după, dar nu în timpul mesei. Astfel, ajunse să-și curețe farfuria înainte ca Lilli să fi mâncat jumătate din porția ei, chiar dacă aceasta fusese mai mică decât a lui. Când Stefan se ridică să-și ducă farfuria murdară la ligheanul de metal, musca bâzâitoare care îl necăjise tot timpul cinei își schimbă direcția atacului spre farfuria lui Lilli. Ea flutură absentă o mână pentru a o împiedica să aterizeze pe cele câteva bucățele rămase. Lăsându-și farfuria și tacâmul în lighean, Stefan aprinse lampa suspendată de o sârmă la mijlocul tavanului, pentru a îndepărta umbrele purpurii ale asfințitului ce le invadau coliba umilă.

Privi spre Lilli în timp ce-și scoase pipa din buzunar, dar capul ei era aplecat spre farfuria ce o ținea în poală. După masă, întotdeauna el ieșea afară să-și fumeze pipa. Era o parte din rutina zilnică a vieții lui, așa că nu mai era necesar să-i spună lui Lilli unde se duce. Însă acum, simțea nevoia să deschidă conversația.

— Mă duc să fumez afară , zise el.

O scurtă mișcare din cap fu singurul ei răspuns. Dinții lui mușcară cu putere din capătul pipei goale, în timp ce ieși bățos afară. Se opri lângă căruță și-și făcu încet de lucru umplând căușul pipei cu tutun, și apoi îl tasă tacticos. Înainte de a-l aprinde, studie flacăra chibritului ca să fie sigur că vântul nu va duce fumul spre colibă. Lui Lillian nu-i plăcea mirosul de fum. Stefan știa motivele, deși ei îi ieșise din minte.

Nu era suprinzător că ea nu-și aducea aminte, din moment ce avea doar șapte ani când casa alăturată de clădirea în care locuiau,

luase foc şi arsese până în temelii prinzând mulţi oameni înăuntru. Fusese o experienţă îngrozitoare pentru un copil. Şi, la mult timp după ce rămăşiţele clădirii arse fuseseră îndepărtate, mirosul de fum rămăsese în apartamentul micuţ în care locuiau cu toţii, ca o singură familie. Primele stele licăreau pe cerul nopţii, adăugându-se secerii lunii care veghea deasupra Pământului. Pentru Stefan stelele erau ca nişte prieteni vechi pe care nu-i mai văzuse de pe vremea când era tânăr, în Germania. În cele mai multe nopţi îi plăcea să le urmărească strălucirea crescândă în timp ce-şi fuma pipa. În seara aceasta era prea tulburat de tânăra lui soţie pentru a le mai observa.

Nu fusese niciodată vreo fricţiune mai serioasă între ei. Nu-şi putea aminti să se fi simţit supărat pe ea, nici vreo dată în care ea să fi fost supărată pe el. Între ei fusese întotdeuna un flux neted şi blând de afecţiune, începând din ziua în care se născuse ea şi Reinald îşi pusese fiica în braţele celui mai bun prieten. Degeţelele ei încercaseră atunci să se strângă în jurul degetului lui mare. Prima verigă fusese sudată încă din acel moment.

În decursul timpului, Lillian ajunsese să reprezinte tot ce putea însemna o femeie pentru un bărbat. Întâi îi fusese ca o nepoată. După ce moartea părinţilor ei o lăsase orfană, Stefan îşi asumase rolul familiei şi o crescuse ca pe propria lui fiică. Dar bârfitorii puşi pe scandal, din clădire, se uitaseră chiorâş la un burlac ce locuia cu o fată de paisprezece ani. Vorbăria lor subliniase conflictul de emoţii care-l încercau urmărind-o cum se maturizează, cum devine femeie. Pentru a-şi uşura aceste dorinţe, la fel de mult şi pentru a-şi păstra reputaţia nepătată, Stefan îi propusese căsătoria atunci când împlinise cincisprezece ani. Lillian fusese de acord, cu calm şi fără nici o ezitare. Tranziţia de la nepoată-fiică la soţie şi tovarăşă de viaţă, se produsese cu uşurinţă, şi nici unul dintre ei nu fusese incomodat de schimbare.

Totuşi se schimbase ceva în acea zi. Pufăind din pipă, Stefan era ros de o teamă pe care nu şi-o putea defini. Lillian era prudentă la primejdiile oraşului venind aici, părea să-şi fi abandonat orice simţ al pericolului. Îl auzise pe Franz Kreuger povestind cum crescătorul acela

de vite îşi trimisese un om pentru a-i ameninţa familia, aşa că ar fi trebuit să evite orice apropiere de acel cowboy sau oricare altul legat direct de comunitatea crescătorilor de vite, în afara cazului când aceştia ar fi stabilit relaţii prieteneşti cu coloniştii, în felul în care făcuse partenerul lui Wessel.

Poate că era nevoie să-i explice. Focul din căuşul pipei se stinsese. O ciocăni în palmă, golindu-i cenuşa pe pământ. Cu pipa băgată la loc în buzunar, Stefan intră în căsuţa acoperită cu carton gudronat.

Vasele erau spălate, uscate şi rânduite la locul lor, pe poliţă. Lillian tocmai îşi dezlega şorţul când intră el. Se întoarse ferindu-şi privirea, şi-şi împături şorţul punându-l pe cuier. Stefan ezită, apoi se duse şi se aşeză pe pat.

— Fino să şezi, *liebchen*, îi ceru el înmuind ceva din fermitatea tonului cu adresarea afectuoasă. Forbim.

Cu umerii drepţi, fără teamă, şi cu bărbia uşor împinsă înainte, Lillian se apropie de pat şi se aşeză într-o parte, pe margine, pentru a sta cu faţa la el. Ochii de un albastru adânc arătau un calm de suprafaţă şi nu reflectau nimic din agitaţia interioară.

— Eşti supărată pe mine tin cauza la ce s-a întâmplat astăzi, intră Stefan direct în subiect. Tar sunt multe pe care tu nu le înţelegi.

— Da, sunt supărată, recunoscu ea. Fiindcă nu m-ai ascultat. Ceea ce ţi-a spus este adevărat. A insistat politicos să ducă el coşul la căruţă, pentru mine. A fost un act de bună creştere şi atâta tot.

El ascultă cu răbdare cum ea îl apăra pe acel om, şi încercă să nu lase mânia din el să crească. După ce ea termină, o provocă liniştit:

— Ce ştii despre acest cowboy?

— Nu ştiu multe despre el, recunoscu ea fără tragere de inimă. Doar că m-a tratat cu respect. Cu siguranţă, n-a făcut nimic care să merite felul în care l-ai atacat. Nu-mi făcuse nici un fel de avansuri.

Stefan îşi îndreptă mijlocul, îmbăţoşându-se la critica ei.

— Am frut doar să nu-ţi facă rău.

— De ce Dumnezeu ar fi vrut să-mi facă rău? argumentă Lillian. Îţi aminteşti când am sosit cu trenul şi am vorbit cu un cowboy care aştepta la gară? Era acelaşi.

— Şi era acelaşi cowboy care a încercat să-l ameninţe pe Franz Kreuger şi familia lui, declară Stefan.

— Acelaşi? Expresia ei se înnoură cu o încruntare uimită. Eşti sigur?

— Franz mi l-a arătat. Da, sunt sigur, afirmă el, şi făcu încă un pas. Este, de asemenea, fiul acelui fermier, Calder.

— De unde ştii? Cuta de pe frunte ei se adânci. Ţi-a spus domnul Kreuger?

— Nu. Plasatorul, mi-a spus. Era foarte supărat că incidentul s-a petrecut în faţa magazinului său. L-am auzit scuzându-se unei doamne căreia i s-a adresat cu „doamna Calder". Îi spunea că nu este vina lui de ce s-a întâmplat cu fiul ei.

— Înţeleg. Evidenţa era de netăgăduit, şi totuşi Lillian nu pricepea de ce el nu recunoscuse că era fiul puternicului crescător de vite.

— Acum ţi-e clar de ce nu l-am vrut lângă tine. Era sigur că ea îşi dăduse seama că avusese dreptate să se comporte în acel fel.

Lillian nu răspunse imediat încercând să rumege cele auzite.

— Sunt sigură că-ţi închipui că ai reacţionat corect, îi zise. Dar n-a spus şi n-a fost nimic rău. A fost prietenos şi politicos.

— Ce ţi-a spus? întrebă Stefan răbdător. Femeile aveau tendinţa să fie credule. Poate că şi Lillian avea această trăsătură.

— În mod sigur, nimic ameninţător, insistă ea. Şi-a amintit că a vorbit cu mine la gară şi m-a întrebat dacă am găsit un loc în apropiere.

— Şi, i-ai spus?

— Da. Nu credea că ăsta era un secret. Apoi îşi aminti altceva şi o undă de nesiguranţă îi traversă expresia. A întrebat dacă pământul nostru este lângă cel al domnului Kreuger, adăugă şovăitor.

— Este efitent că torea informaţii te la tine. Acum era convins pe de-a-ntregul că omul nu intenţionase nimic bun.

Ideea o tulbură. Chiar dacă îl întâlnise doar de două ori, îi plăcuse cowboy-ul cu păr întunecat pe nume Webb. Webb Calder. Acum îi aflase şi restul numelui.

— E târziu. El aşează o mână blândă pe umărul ei. Soarele se culcă. Şi noi trebuie să facem la fel.

Un oftat nemulţumit ieşi pe buzele lui Lillian în timp ce se ridică să aducă din sacoşe hainele de noapte. În minte i se învârteau întrebări fără răspunsuri şi Webb Calder era singura persoană care i le-ar fi putut da.

Stefan închise uşa, asigurând-o pe dinăuntru cu zăvorul, şi lăsă folia în jos peste pătratul ferestrei. Lillian îi dădu cămaşa de noapte şi începu să-şi deschele rochia în timp ce el stinse lampa. În întuneric, îşi scoase hainele şi se strecură în cămaşa de noapte.

Când termină să-şi pieptene părul şi să-l împletească într-o cosiţă, Stefan era deja în pat sub cuvertura groasă. Se întinse pe patul îngust lângă trupul lui osos care-i oferea căldură.

— Termini mâine de săpat fântâna? Lillian încercă să-şi ia gândul de la cowboy, concentrându-se pe subiecte mai importante.

— Nu. Mâine mă tuc la ferma lui Franz Kreuger şi-l ajut la arat ca să poată planta grâul, o informă Stefan. Foi fi acasă înainte să se întunece.

— Dar fântâna? Şi masa pe care vroiai s-o faci? Întoarse spre el capul, încercând să-i vadă în întuneric profilul cu perciuni.

— Franz fa feni să ajute la săpatul fântânii. Apoi foi face masa şi scaunele, zise el. Trepuie să ne ajutăm unul pe celălalt. E pine să ai fecini.

— Da. Se întoarse cu spatele la Stefan, gândindu-se fără să vrea, la alt vecin de-al lor. Noapte bună, Stefan.

— Noapte pună. Vocea lui avea deja un timbru adormit.

Lui Lillian nu-i fu la fel de uşor să adoarmă.

Până să se crape de ziuă, Webb își scoase calul din țarc și-i punea șaua. În bucătărie se vedea lumină, ceea ce însemna că micul dejun va fi gata curând, dar Webb nu intenționa să-l aștepte.

Mânia nu-l părăsise în cele aproape două zile care trecuseră de la confruntarea cu drylanderul mai în vârstă. Amintirea ei continua să-i roadă, iar ultima zi petrecută acasă cu tatăl său și cu Bill Giles, nu făcu decât să mai adauge sare pe rană. Pleca înainte ca tatăl său să-i poată ordona să mai petreacă încă o zi asistând la discuții inutile.

Odată strânsă chinga, lăsă scara și sări în șa. Calul vioi începu să țopăie apoi trecu într-un pas iute care îl purtă pe Webb dincolo de clădirile fermei. Nu avea în minte nici o destinație precisă, voia să alerge cât mai departe. Când ajunsese la vreo sută de metri de fermă, lăsă calul să-și aleagă pasul singur.

Mijlocul dimineții îl găsi la multe mile depărtare de clădirile fermei Trei C, având în fața sa gardul de demarcație al hotarului estic. Calul o luă de-a lungul gardului, așteptând supus o nouă comandă. Webb strânse zăbala pentru a-l opri și descolăci frânghia agățată de șa. Lăsă lațul peste un stâlp al gardului și legă celălalt capăt de șaua calului, după care întoarse calul.

O atingere a pintenilor făcuse calul să tragă de greutate. Stâlpul de lemn gemu apoi cedă la bază. Descălecând, Webb desfăcu bucla de pe stâlp și-și mână calul peste gardul căzut, apoi îndreptă iarăși stâlpul, bătătorind pământul din jurul bazei până când era pus temeinic la loc.

Când fu din nou în șa îndreptă calul către sud-est. Știa unde se va duce acum, destinația aceasta fusese tot timpul undeva în străfundul minții sale. Îndemnă calul la galop și privi peisajul - o fâșie lungă de pământ gol.

* * *

Transpirația i se scurgea pe gât. Lillian se opri din săpatul grădinii ca să și-o șteargă cu tivul șorțului. Cu coada ochiului prinse o mișcare în depărtare. Gândindu-se că o fi Stefan care se întorcea de la Franz

Kreuger, se opri să se uite mai bine. Îi spusese că se îndoia că se va întoarce acasă până după-amiază, dar poate terminaseră cu aratul mai curând decât se aşteptau.

Însă era doar un cal, nu doi, cum avea Stefan. Şi acesta era călărit aşa că nu putea fi Stefan. Mai mult decât atât, galopa în diagonală peste lanul de grâu. Stefan n-ar fi riscat niciodată să producă stricăciuni spicelor tinere. Lilli apucă sapa cu ambele mâini încercând să identifice călăreţul.

Cocioaba de lemn era înconjurată de peisajul sterp, ciopârţit şi dezbrăcat de iarba lui protectoare. Lângă ea se afla o căruţă, dar Webb observă că ţarcul cailor era gol. Ochii lui cercetară împrejurimile dar nu văzură nici urmă de cai sau de plug. Tocmai era pe cale să creadă că nu era nimeni pe-acolo când văzu o siluetă lângă colibă. De la distanţă, culoarea întunecată a rochiei ei se contopea cu peisajul. Fără pălărie, părul ei scânteia în lumina soarelui. Ceva se încordă în el.

Lilli îl urmări cum se apropie, dar nu ieşi în faţă să-l întâmpine, nici măcar după ce îşi opri calul. În ochii ei zări un fel de prudenţă, o nuanţă de neîncredere pe care nu le văzuse până atunci. Ea nu spuse nici un cuvânt. Politeţea ar fi cerut ca ea să invite vizitatorul să descalece, dar n-o făcu.

— Ai puta să te lipseşti de puţină apă pentru calul meu? rupse Webb tăcerea.

— E ceva apă în butoi. Făcu un gest către căruţă.

Webb încuviinţă scurt drept mulţumire şi coborî din şa pentru a-şi mâna calul în dreptul căruţei. Cu coada ochiului văzu cum ea îl urmărea de parcă se temea că ar fi putut fura ceva. Ţinea sapa ca pe o armă.

Din moment ce nu-i oferise vreo găleată, Webb îşi scoase pălăria şi vărsă câteva polonice în calota întoarsă. Când se apucă să-şi adape calul, ea îi apăru deodată în faţă. Privirea lui alunecă spre ea,

apoi reveni la cal, care-şi îngropă botul în pălărie şi începu să soarbă apa.

— Ţi-ai dus bine coşul acasă? o chinui el cu amintirea incidentului, simţind că i se datora o scuză.

— Da. Îl privea de parcă se aştepta să-i vadă crescând corniţe în orice clipă şi era pregătită să i le arate cu sapa. Îşi dădu capul uşor într-o parte. Eşti fiul domnului Calder, nu-i aşa?

— Da. Calul se săturase şi Webb folosi momentul pentru a-şi turna în cap restul de apă din pălărie. Mă tem că nu ţi-am aflat numele de familie, *doamnă*... Puse un accent muşcător pe cuvântul ce desemna starea ei civilă şi se duse fără grabă spre partea stângă a calului, ca şi cum ar fi vrut să-l încalece, apropiindu- se la doi paşi de ea.

-Reisner. Doamna Stefan Reisner, spuse fără vreo urmă de vinovăţie sau regret.

— Soţul tău e pe aici? Privirea lui dădu iarăşi roată peste întinderea gospodăriei.

— De ce te interesează?

— Mă întrebam, doar. Webb îşi concentră din nou atenţia asupra ei. Apoi se uită în jos, la mâna ei stângă. Nu porţi verighetă, o acuză.

— Nu. Privirea ei se clătină sub cercetarea lui. Stefan şi cu mine am hotărât că e mai bine să folosim banii ca să putem veni aici, decât să cumpărăm un inel.

De data asta el îşi feri privirea, luptându-se cu mânia care o simţea.

— Ştiai că te-am crezut nemăritată, Lilli, murmură cu o voce groasă, răguşită. Ar trebui să-i dai de ştire unui om astfel de lucruri, înainte de a apuca să se facă de râs.

— N-am apucat să discutăm prea mult despre noi, domnule Calder... Deodată deveni ceva mai palidă.

Webb îi străpunse apărarea.

— Alaltăieri erai gata să-mi spui Webb. Ai uitat asta? o provocă el. N-ai obiectat nimic când ţi-am spus Lilli.

— Alaltăieri nu ştiam că tu eşti acela care l-a ameninţat pe domnul Kreuger şi familia lui, i-o întoarse ea la fel de iute.

— Nu l-am ameninţat niciodată pe acel mic fermier cu aere războinice, negă el furios. Da, am vorbit cu el, însă el a fost cel care a început să mă ameninţe că are o puşcă şi o va folosi ca să-şi apere familia. Mintea acestui om e bolnavă. Îşi închipuie că toată lumea are ceva împotriva lui.

În ciuda acestei explicaţii, încă mai era îndoială în ochii ei.

— El a zis altfel.

— Şi tu îl crezi mai degrabă pe el decât pe mine, zise el muşcător. Tot ce-am făcut a fost să-l avertizez că va fi greu pentru familia lui să trăiască în aceste condiţii. Gesticulă spre colibă pentru a arăta la ce se referea.

Bărbia ei se ridică cu mândrie.

— Asta va dura doar până anul viitor; atunci ne vom putea construi o casă adevărată.

În timp ce venise călare observase groapa parţial săpată de pe partea cealaltă a cocioabei.

— Bănuiesc că vă săpaţi o fântână, ca să aveţi apă.

— Da. Domnul Kreuger va veni şi ne va ajuta după ce Stefan termină să-l ajute cu aratul.

Webb făcu un efort ca să-şi controleze exasperarea şi încercă o explicaţie răbdătoare.

— Pământul fermelor de vite din Montana, este arid. Apele de sub el sunt sărăturoase. Voi n-aveţi nici măcar atât. N-o să găsiţi apă. Sau, dacă totuşi o găsiţi, va fi atât de sărată încât nu va fi bună de băut.

— Nu-i adevărat, se împotrivi ea profeţiei.

— M-am născut şi am crescut la nici treizeci de mile de aici, îi aminti Webb. Dacă mă pricep la ceva, păi acela e pământul. Nu încerc să înfricoşez pe careva ca să plece de-aici, şi nici tatăl meu nu încearcă aşa ceva. Dar voi, drylander-ii nu vreţi să ascultaţi.

—Nu ne doriți aici. Vreți tot pământul ăsta numai pentru voi. Cuvintele ei acuzatoare parcă nu mai aveau atâta tărie în ele. Așa i-a spus și Kreuger lui Stefan.

—Iarăși Kreuger, murmură el.

—Toată lumea știe că tatăl tău încearcă să împiedice venirea altor oameni aici.

—Da, așa este. Dar pentru că nu vrea să vadă pământul distrus de oameni care cred că vor obține grâu, apără Webb poziția tatălui său.

—Dar se poate obține grâu. Tocmai ai venit călare prin el, îi aminti ea cu o voce triumfătoare. Tatăl tău se înșeală.

În fața evidenței era greu de argumentat. Din pieptul lui ieși un oftat lung.

—N-am venit aici ca să dezbat astfel de lucruri cu tine, Lilli. Ea îl privi drept în ochi, ca altădată.

—De ce-ai venit?

—Pentru că... Dinții i se încleștară și în obraz i se zbătea un mușchi. Făcu un pas spre ea, hățurile alunecându-i din mâini și căzând pe pământ. De ce te-ai măritat cu el, Lilli?

Ochii ei se rotunjiră ușor alarmați la întrebarea lui neașteptată.

—Stefan... este un om bun... și un soț bun. Se lupta cu găsirea unui răspuns. E un om drăguț, plin de căldură, și...

—E destul de bătrân ca să-ți fie tată, dacă nu chiar bunic. Mâinile i se închiseră pe umerii ei în timp ce îi completa fraza neterminată.

Mâna ei dădu drumul sapei pentru a-i îndepărta brațul, într-un protest mut față de atingerea lui.

—Da, e mai bătrân decât mine, recunoscu ea.

—Destul de bătrân ca să-ți fie tată, insistă Webb, hotărât s-o silească să admită și acest lucru.

—Da, spuse ea sfidător. Mai mult decât atât, a fost prietenul cel mai bun al tatălui meu. Au venit împreună în America. Eu aveam paisprezece ani când au murit părinții mei. Dacă nu era Stefan, nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine.

— De-asta te-ai măritat cu el? Îi cercetă faţa, încercând cu disperare să înţeleagă - dorind cu disperare să înţeleagă. Fiindcă erai singură?

— Fiindcă ţineam la el. Fiindcă n-aveam ce face altceva. Nimănui nu-i păsa de mine. Îi azvârli în faţă motivele care ei i se păruse întotdeauna a fi atât de sănătoase.

— Nu trebuia să te măriţi cu el. Degetele lui întăriră strângerea pe umerii ei. Simţea că i s-a răsucit totul înăuntru. Singura certitudine pe care o avea era aceea că ea nu aparţinea bărbatului cu care se căsătorise. Puteai să-ţi fi luat o slujbă, insistă Webb.

— Ce să fac? Singura slujbă pe care o obţine o fată ca mine este în fabrică sau... Îşi pecetlui buzele nemai rostind şi cealaltă alternativă, pe care nu trebuia să i-o amintească. Nu-mi pare rău că m-am măritat cu Stefan. Aş fi făcut-o chiar şi dacă era cu o sută de ani mai bătrân - fiindcă ţin la el. Sunt nevasta lui, şi sunt mândră de asta!

Aerul parcă vibra după cuvintele ei. Webb rămase cu impresia că a pierdut o bătălie fără să ştie că o purta. Mâinile îi căzură în lături, dând drumul umerilor ei.

— Bănuiesc că n-a mai rămas nimic de spus, nu-i aşa? Aşteptă, dar ea nu-i răspunse.

Întorcându-se, ridică hăţurile căzute şi puse o gheată în scară. Şaua gemu preluându-i greutatea. Un îndemn al pintenului întoarse calul, astfel încât Webb s-o poată privi din nou. Mânia neliniştită şi chinuitoare dispăruse, lăsând în locul ei o senzaţie de gol. Duse mâna la pălărie.

— Îţi rămân îndatorat pentru apă, doamnă Reisner, murmură formal şi dădu pinteni calului.

CAPITOLUL 8

Nate tocmai trăgea şaua de pe cal când îl văzu pe Webb venind călare. Chiar dacă crescuseră unul lângă celălalt, îl considerase întotdeauna pe Webb un fel de singuratic. În ultima lună se subţiase ca un ţăr. După cum vedea Nate lucrurile, n-aveai nevoie să fii geniu ca să-ţi dai seama că Webb nu mai era acelaşi de când avusese incidentul cu acea nevastă de fermier.

Se salutară unul pe celălalt dând din cap, în timp ce Nate îşi agăţă şaua pe grilajul de sus al ţarcului. Întorcându-se la calul său, Nate folosi pătura şeii pentru a-l şterge de sudoare, iar Webb descălecă şi aruncă scara peste şa pentru a slăbi chinga. Era cu spatele la Nate, nimic din atitudineaa lui nu invita la conversaţie, dar asta nu-l deranjă pe Nate.

— Salahorii ăia fac petrecere mare în oraş, de 4 iulie. Ai de gând să te duci? întrebă Nate.

În mişcările lui Webb interveni o scurtă pauză la auzul întrebării, apoi ridică şaua de pe spatele calului. Expresia feţei îi era impenetrabilă la orice cercetare a ochilor lui Nate.

— Nu. Era un răspuns sec şi categoric.

— Probabil că o să fii singurul care nu merge. Restul băieţior plănuiesc să ia parte la tămbălău, îl informă Nate, dar Webb nu părea să fi fost influenţat de asta.

— Hei, Webb! Shorty Niles cel tânăr îl strigă şi făcu un ocol spre baracă. Bătrânul tău a lăsat vorbă ca în seara asta să *cinezi* cu ei, în casa mare. Subliniase cuvântul „cinezi" într-un mod zeflemitor. „A hali" îi era mai familiar.

Web luă la cunoştinţă mesajul cu o încuviinţare scurtă din cap, dar altfel nu dădu nici un semn că vestea nu i-ar fi pe plac. Ca şi Nate, îşi ridică şaua pe grilajul de sus al ţarcului şi sterse cu pătura umezeala

de pe spatele calului. Tânărul Shorty se rezemă de gard urmărindu-l cu privirea.

— Ike a văzut un afiş în oraş. Se pare că o să fie poimâine mare chermeză, la sărbătorirea Zilei Independenţei, spuse Shorty cu ochii aprinşi.

— Am auzit, comentă Webb cu o lipsă totală de interes.

Shorty o ignoră.

— Or să fie curse şi artificii - chiar şi dans, îi oferi el o scurtă listă a distracţiilor. Singurul lucru bun pe care drylander-ii l-au făcut pentru ţinutul ăsta, a fost că şi-au adus şi fiicele cu ei. Nu că i-aş iubi prea mult pe salahori, dar n-am nimic împotriva fetelor lor. Am să le învârtesc pe micuţe până or să înceapă să zboare.

Webb îi desfăcu calului banda de peste bot şi-i dădu jos căpăstrul.

Nate era cu ochii pe Webb, în timp ce-i răspundea lui Shorty.

— O să trebuiască să stai la coadă ca să capeţi vreo fată de fermier. Cred că toţi cowboy-ii pe o rază de o sută de mile, au acelaşi gând.

Ar fi putut vorbi chiar şi în chinezeşte, la câtă atenţie dăduse Webb conversaţiei lor. Acesta ridică şaua pe umăr şi le aruncă o privire scurtă.

— Ne vedem mai târziu, zise el şi se duse spre grajd să-şi lase echipamentul la locul lui.

În ultimul timp se părea că pe Webb nu-l mai interesa nimic. Chiar şi convocarea la cină a tatălui său, produsese doar o umbră palidă a sentimentului dinainte. O fracţiune de secundă aproape că arătase un oarecare interes - când Nate îi împărtăşise vestea despre sărbătorirea zilei de 4 iulie în Blue Moon - dar se închisese imediat în carapacea lui.

Bănuia că masa din acea seară era un fel de cină de adio dată în onoarea lui Bull Giles. Şederea, plănuită în jur de o lună, era pesemne pe sfârşite, aşa că, probabil trebuia să plece dintr-o zi în alta. După câte ştia Webb, nu se realizase nimic cu vizita aceasta.

După ce se spălă, se bărbieri şi-şi schimbă hainele, Web părăsi baraca şi se îndreptă spre casa mare cu două nivele şi cu stâlpi la faţadă, care străjuia împrejurimile de pe o mică ridicătură de teren. Părea să reprezinte toată măreţia numelui Calder.

Când Webb intră în casă, auzi un murmur înfundat de voci venind dinspre birou. Scoţându-şi pălăria, merse în direcţia lor, trecându-şi degetele prin părul întunecat. Ajuns în cadrul uşii deschise, o văzu pe mama lui aşezată pe canapeaua de piele din faţa căminului uriaş de piatră. Tatăl său era la dulapul cu băuturi, cu o carafă de whisky în mână.

— Ai venit la ţanc pentru o băutură, Webb. Ce să fie? întrebă tatăl lui.

— Whisky-ul ar fi bun, replică el şi intră în cameră. Privirea lui leneşă trecu peste biroul masiv şi peste harta înrămată de pe peretele din spatele acestuia. Harta, desenată de mână, avea frasate hotarele fermei, iar biroul reprezenta inima din care controlul se întindea până la extremităţile cele mai îndepărtate. Webb îşi concentră atenţia spre mama lui, zâmbind uşor.

— E o rochie nouă?

— Sunt surprinsă că ai observat. Te văd atât de rar în ultimul timp. Critica era atenuată de căldura zâmbetului ei. De ce trebuie întotdeauna să facem invitaţie specială pentru ca fiul nostru să cineze cu noi?

El dădu din umeri.

— Bănuiesc că nu trebuia să mă educi într-un spirit atât de independent. Nu era un răspuns, mai degrabă o evitare a chestiunii care încordase relaţia lui cu părinţii.

Ocolind mobila, Webb se opri în faţa şemineului. O pereche de coarne ale unui taur Longhorn, era montată deasupra. Aparţinuseră Căpitanului, bătrânul taur bălţat care conduşese prima cireadă de vite ale fermei Trei C, către Montana şi alte vreo zece în anii următori. La fermă fuseseră făcute atâtea încrucişări, încât Longhornii, practic, dispăruseră. Căpitanul fusese ultimul din rasa lui.

— Am zărit un juncan noaten, zilele trecute, cu o pereche de coarne lungi, remarcă Webb în treacăt în timp ce tatăl lui îi dădea un pahar cu Porto Lornei, înainte de a-i aduce lui Webb whisky-ul.

— Mai apare câte unul din când în când, replică tatăl lui şi se întoarse la dulap să ia o băutură şi pentru el.

— Mă întreb ce-o fi cu Bull de nu mai coboară. Mama lui aruncă o privire curioasă spre uşa deschisă.

— O să vină imediat. Benteen Calder nu era îngrijorat. Cu piciorul lui beteag, îi ia mai mult timp să se pregătească.

— Probabil. Sorbi din băutură, apoi întoarse o privire luminoasă spre Webb. Apropo de invitaţii, ai rugat-o pe Ruth să te însoţească la festivităţile de 4 iulie, pe care vor să le facă în oraş?

El îşi studie băutura din pahar înainte de a sorbi din ea.

— Nu.

— Ai de gând? insistă mama lui.

— Nu m-am gândit, replică Webb.

— Ea se aşteaptă s-o inviţi.

— Nu i-am dat nici un motiv, să se aştepte, contră el. De fapt, nu mi-am făcut vreun plan nici pentru mine. Trebuie să rămână cineva şi aici. Ceilalţi băieţi sunt atât de dornici să meargă, că m-am gândit să mă ofer voluntar ca să rămân la fermă. Webb nu ştia de ce o lungise atâta cu justificarea deciziei lui.

— E o adevărată surpriză din partea ta, remarcă sec tatăl lui. Era o înţepătură subtilă la îngrijorarea subită a lui Webb pentru ferma lăsată nesupravegheată.

— Lasă ferma un pic, îl întrerupse nerăbdătoare pentru a continua cu subiectul ei. Vreau să ştiu ce ai de gând în legătură cu Ruth.

Situaţia era în derivă de mai mult timp. Lui Webb însă îi era sete. Era timpul să se gândească la căsătorie şi la o familie, şi să se hotărască odată ce rol va juca Ruth în viaţa lui.

— Ce-i cu ea? Webb îşi ridică ochii, învăluind cu răceală privirea provocatoare a mamei sale.

— De când mama ei nu mai este, ca să aibă grijă de ea, simt că este cazul s-o fac eu în locul ei. Se hotărâse că grija ei era de a o proteja pe fiica celei mai bune prietene, mai degrabă decât pe propriul său fiu. Te vezi cu Ruth regulat de câţiva ani, din câte îmi amintesc, continuă ea. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că îmi place, dar nu este singura femeie pe care-o văd. Era iritat de întrebare.

— Mai ai pe altcineva? întrebă tăios mama lui, surprinsă de această posibilitate.

— Nu, trânti el, apoi îşi dădu seama că era nevoie de o explicaţie. Vreau să spun că nu mă întâlnesc cu o femeie anume.

— Adică nu ai pentru Ruth un sentiment, aşa, mai special? Privirea ei era departe de a fi încântată.

— Nu, nu am şi n-am spus niciodată ceva care să-i dea motiv să creadă că ar fi. Fruntea i se încruntă întunecându-se, în timp ce învârtea whisky-ul în pahar.

— Poate că n-ai spus nimic, dar felul în care te-ai purtat a indicat cu siguranţă, altcumva, insistă mama lui. Când un bărbat continuă să vadă o femeie o perioadă mare de timp, e normal ca ea să creadă că relaţia va evolua în ceva permanent. Nu te poţi aştepta ca Ruth să-şi închipuie că te vei răzgândi; când ar fi putut să se întâlnească şi cu alţi bărbaţi.

— Nu i-am cerut să nu se vadă cu alţi bărbaţi.

— Şi în tot timpul acesta, te-ai jucat cu ea?

— O ştiu pe Ruth de-o viaţă. Acum că a crescut, era cazul să o ignor? o provocă el ca răspuns. Probabil că asta ar fi trebuit să fac, din moment ce acum mă acuzi că m-am jucat cu sentimentele ei. Poate c-am sărutat-o de câteva ori, dar n-am sărit niciodată peste cal. Şi nu i-am făcut vreodată vreo promisiune.

— Deci n-ai nici o intenţie să te însori cu ea, conchise mama lui.

Furia îl părăsi lăsând loc durerii care venea din nou să-i umple golul din suflet.

— E o fată drăguță și-o să fie o nevastă bună. Dar n-o să se mărite cu mine.

Lorna oftă cu regret. Tristețea din inima ei nu venea doar dintr-un sentiment de neîmplinire a unui vis vechi - anume că fiul ei și fiica prietenei celei mai bune, se vor căsători. Era provocată mai mult de faptul că știa despre Ruth că era îndrăgostită fără speranță de Webb, și totul era în van.

— Împărtășesc dorința mamei tale de a te vedea căsătorit și așezat la casa ta, vorbi tatăl lui. E timpul să încetezi să mai fugi de răspundere și să iei niște decizii serioase în legătură cu ce ai de gând să faci cu viața ta.

Ceva îl îndemnă pe Webb să dea glas gândului pe care-l tot întorsese în minte în ultimele câteva săptămâni.

— M-am gândit ca după strângerea de toamnă a vitelor, să mă duc în Texas și să văd ce mai e pe-acolo.

Sprâncenele întunecate se împreunară, când Benteen Calder se uită la fiul lui.

— Ce să vezi? Nu-i nimic în Texas mai bun decât ceea ce ai chiar aici.

— Poate că vreau să mă găsesc chiar pe mine. Webb ridică din umeri, pregătindu-se pentru cearta care era pe cale să răbufnească.

— Benteen... Lorna încercă să joace rolul împăciuitorului. Poate că nu-i o idee atât de rea. Vreau cam de multișor să-mi vizitez părinții. Așa cum stau lucrurile, știu că-i greu pentru tine să pleci pentru vreo perioadă de timp, oricât de mică. Adevărul era că Benteen nu avea nici un chef să se întoarcă în Texas - cu care tăiase toate legăturile atunci când plecase. În trecut, vorbise de întoarcere doar pentru că știa că Lorna și-o dorea. Dacă mă duc cu Webb, continuă ea, n-ai de ce să-ți faci griji că aș călători singură. Era un mod de a-l asigura că Webb s-ar fi întors odată cu ea.

— Am să mă gândesc la asta, încuviință Benteen fără tragere de inimă.

Paşi neregulaţi se apropiară de birou, însoţiţi de bocănitul unui baston pe podelele de lemn.

— Ai să te gândeşti, la ce? Bull Giles se opri în uşă.

— Lui Webb i-a venit o idee trăznită - să facă o excursie până în Texas, iarna asta, mormăi Benteen în pahar. De parcă n-am fi şi- aşa prea puţini oameni buni de muncă aici, la fermă.

Bull îi aruncă o privire lui Webb şi păşi şchiopătând în cameră.

— Ai de gând să intri în afacerile cu petrol?

— Poate. De fapt, nici nu-i trecuse prin minte. În Montana fusese întotdeauna doar fiul lui Benteen Calder. În altă parte, avea să fie el însuşi. Texas era doar un posibil nou început, dacă se decidea finalmente să facă această mişcare.

Mai târziu, după cină, Benteen propuse să se retragă în birou, pentru un pahar de coniac.

— Cred că am să te refuz, zise Bull Giles lăsându-şi greutatea în baston. Mai degrabă aş vrea să ies puţin pe terasă. Se uită la Webb. N-ai vrea să mă însoţeşti?

Ascunzându-şi surpriza pentru invitaţia neaşteptată, Webb găsi imediat în ea un mijloc de a evita o nouă prelegere a tatălui său.

— Sigur, acceptă el.

— Dă-i înainte şi savurează-ţi coniacul, Benteen, îl sfătui Bull şi nu sugeră în mod deliberat ca bătrânul său prieten să-i acompanieze.

Afară, aerul era încălzit de un vânt de vară. Secera lunii era cocoţată strâmb pe cer, aruncându-şi lumina peste acoperişurile numeroaselor acareturi care erau răspândite în jurul micii coline. Bull Giles căută în buzunarul hainei şi scoase două ţigări de foi, oferindu-i una lui Webb.

— Ai vorbit serios în legătură cu plecarea în Texas? întrebă Bull în timp ce Webb se apleca peste flacăra chibritului întins de Bull, pentru a-şi aprinde ţigara.

Webb îşi ridică încet capul, încercând să citească expresia feţei lui Bull, dar flacăra pâlpâitoare a chibritului nu-i lumina suficient trăsăturile.

— Mă mai gândesc încă. De ce? Încerca să pară indiferent.

— Mă întrebam doar. Bull îşi aprinse propria ţigară şi trimise nori de fum în sus, în timp ce Webb avea îndoieli că un om ca Bull Giles putea „să întrebe, doar" în legătură cu ceva. Bull scutură băţul de chibrit şi se uită spre clădirile din jur. Prima dată când am văzut locul acesta, pe el era doar o colibă de lemn. Benteen a construit ceva, de-atunci.

— Mda. Era o încuviinţare vagă. Fiecare bucăţică de pământ, pe care o poţi vedea, stă sub un cer Calder.

— E un cer mare, comentă Bull leneş.

— Şi o bucată mare de pământ, adăugă Webb.

— Cel ce conduce toate astea trebuie să fie un om mare, dar bănuiesc că nu e cazul ca tocmai ţie să-ţi spun asta. Bull îşi scoase ţigara din gură şi-i studie vârful aprins.

— Nu, într-adevăr. Webb se foi neliniştit, simţind că a scăpat de la o prelegere a tatălui său, pentru a căpăta alta de la un prieten vechi al familiei.

— Începe să obosească. Are nevoie să mai dea şi altora din greutatea administrării fermei. Cu timpul, va deveni prea mult pentru el. Bull îşi schimbă poziţia pentru a-l privi mai bine pe Webb.

— Bănuiesc că următorul lucru pe care mi-l vei sugera, va fi să trec în locul tatălui meu.

Ceva destul de asemănător unui zâmbet, apăru pe faţa bărbatului.

— Asta te deranjează? Nu vrei să calci pe urmele tatălui tău?

— Nu, zise Webb sec. A făcut o treabă bună şi sunt mândru de el.

— Dar tu vrei să-ţi alegi propria cale, conchise Bull surprinzându-l pe Webb cu abilitatea lui de a înţelege atât de clar situaţia. Eşti un prost, Webb Calder.

— Domnule? Se îmbătoşă, întrebându-se dacă a auzit bine.

— Am spus că eşti un prost, repetă calm Bull. Vremea tatălui tău s-a dus, n-o să-i calci pe urme, fii liniştit. O să o iei de acolo de unde a lăsat-o el. Şi dacă nu calci apăsat şi viguros, ai să pierzi startul.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că te-am urmărit. Între puţinul pe care l-am văzut şi cele câteva vorbe ale tatălui tău, am căpătat impresia că nu vrei să te implici în nici o decizie. E ca şi cum ai încerca să faci echilibristică pe un gard. Încerci să te comporţi precum celelalte ajutoare şi să munceşti tot timpul, dar este ceva care te roade şi te detaşează de ceilalţi.

— Şi? Webb nici nu confirmă, nici nu neagă.

— Şi - pufăi din ţigară - va trebui să te dai jos de pe gard. Într-o zi, ferma asta va fi a ta. Chiar dacă crezi sau nu că ai făcut ceva ca s-o câştigi, va trebui să lupţi ca s-o păstrezi. Fiindcă se găseşte întotdeauna cineva care să vrea să ţi-o ia. E uşor să obţii ceva, dar să-l păstrezi - asta e adevărata încercare pentru un bărbat. Ţine minte asta când te gândeşti să pleci în Texas.

— O să reflectez la asta. Rostogoli ţigara între buze, gustându-i bogăţia aromei. E o ţigară bună.

— Cea mai bună. Bull se sprijini în baston şi se folosi de ajutorul lui pentru a se îndrepta către uşă. Cred că e timpul să mă duc la culcare.

— Şi pentru mine. Webb o luă încet către trepte, lăsându-şi privirea să fluture peste pământul adâncit în întunericul nopţii.

Pe 4 iulie, clădirile fermei păreau un oraş fantomă. Toată lumea se dusese în oraş, să ia parte la sărbătoare, lăsându-i acasă doar pe Webb, pe ursuzul bucătar Grizzly Turner şi un alt ajutor pe nume Budd Pappas.

Toate treburile pe care-şi propusese Webb să le facă, erau sfârşite pe la începutul amiezei. Nu se simţise bine niciodată stând degeaba şi pierzând timpul. După vreo zece pasienţe şi tot atâtea cești de cafea, începu să se învârtă agitat în jurul barăcii bucătăriei.

— De ce n-o ştergi dracului undeva? mormăi Grizzly Turner iritat. Parcă ai fi un taur la începutul sezonului de împerechere.

Webb îi ignoră bodogănelile şi se duce la plită, să-şi umple din nou ceaşca cu cafea. Cafeaua neagră se scurse încet şi de-abia acoperi fundul ceştii.

— Nu mai avem cafea.

— Mda, asta nu-i aşa de grav, mărăi bucătarul. De ce nu te-ai dus în oraş cu ceilalţi? N-ai altceva mai bun de făcut pe-aici, decât să-mi faci viaţa mizerabilă?

Webb dădu să trântească un răspuns referitor la natura mizerabilă a bucătarului, apoi închise gura şi puse ceaşca pe plită. Agitaţia din el creştea, până când îşi dori să se fi dus în oraş, cu ceilalţi, să se mai descarce. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât ideea i se părea mai atrăgătoare.

— Ştii că mi-ai dat o idee bună? Îşi luă pălăria din cârligul din perete şi şi-o îndesă pe cap. Mă duc în oraş. Ferma e a ta, toată.

— Călătorie sprâncenată, strigă Grizzly Turner după el când Webb o luase deja spre ţarcul cailor.

CAPITOLUL 9

Când ajunse în oraş, strada era înţesată de lume şi de căruţe. După cum era de aşteptat, cam o duzină de cai însemnaţi cu marca „Trei C", erau legaţi în faţa hotelului - cârciumă. Webb descălecă şi legă hăţurile la capătul îndepărtat al grilajului.

Doi cowboy ieşeau pe uşă când Webb dădu să intre. Râdeau şi vorbeau tare, dar zgomotul pe care-l făceau părea o şoaptă, în comparaţie cu ce găsi Webb înăuntru. Fiecare gospodărie, pe o rază de multe mile, părea să fie reprezentată în mulţimea de cowboy care umplea sala. Îi luă un minut să-i repereze pe ai lui şi să-şi facă drum spre ei.

— Webb! Shorty Niles îl plesni pe spate şi-l împinse către bar. La dracu'! Am crezut că rămâi la fermă.

— M-am plictisit şi mi-am zis să vin mai bine să văd în ce buclucuri v-aţi băgat, băieţi, replică şi-şi comandă o bere.

— Păi, nu ne-am băgat în nici un bucluc, nu-i aşa băieţi? întrebă Shorty şi primi în schimb un cor de afirmaţii viguroase. Ne-am ales doar fetiţele cu care o să dansăm deseară. Sunt o grămadă, prin oraş.

— Dac-aş fi în locul vostru, nu m-aş da prea aproape de fetele salahorilor. Avertismentul venea de la un bărbat, ce nu făcea parte din grupul lor, cu o voce groasă şi plină de dispreţ pentru colonişti. Poate v-alegeţi cu ceva.

Webb privi de-a lungul tejghelei, găsindu-l pe omul cu fălci pătrate care făcuse remarca batjocoritoare. Hobie Evans muncea la o fermă vecină. Îşi făcea bine munca, dar unii spuneau că e un ticălos din cap până-n picioare. Nu era străin, cu siguranţă, de multe belele - fie că le provoca el, fie alţii. Simţind ochii celor de la Trei C aţintiţi asupra lui, Hobie Evans întoarse uşor capul în direcţia lor, dar rămase în continuare sprijinit de tejghea, aplecat asupra băuturii din pahar. În jurul ochiului stâng avea o pată vânătă.

— Cu ce să ne-alegem? vru Shorty să afle, o lumină drăcească dansându-i în priviri. Cu pumnul vreunui fermier în ochi? Cowboy- ii de la Trei C începură să râdă. Aşa ţi-ai căpătat vânătaia, Hobie?

Întorcându-se pentru a-l înfrunta pe cel care pusese întrebarea, Hobie părea gata să sară la scandal, dar privirea lui îi cuprinse pe cei de la Trei C şi se mai potoli.

— Mda, o am de la un "cuibărit", recunoscu Hobie, arătându-şi ochiul învineţit. Dar ultima oară când l-am văzut, era întins pe jos şi nu arăta nici el prea bine.

— Cum s-a întâmplat? întrebă cineva.

— A pretins că am încălcat legea - zicea că n-am voie să scuip pe stradă. Hobie îşi scoase pieptul în faţă, gura curbându-i-se într-un zâmbet batjocoritor. Aşa că i-am spus că noi am făcut legile prin părţile astea cu mult înainte de a veni el aici. Apoi am scuipat pe cămaşa lui şi l-am întrebat dacă aşa îi place mai mult. Când mi-a tras un pumn, fireşte că a trebuit să mă apăr.

Râsetele fură mai zgomotoase a doua oară, arătând aprobare pentru atitudinea cowboy-ului. Gura lui Webb se lărgi într-un zâmbet, în timp ce se sprijini pe tejghea şi sorbi din halba înspumată de bere.

— Ăsta-i oraşul nostru, declară Hobie ridicând vocea ca să se facă auzit prin larma din încăpere. Caraghioşii ăştia de "cuibăriţi" îşi închipuie că pot să vină pur si simplu aici şi să înceapă să ne spună nouă ce avem voie şi ce nu. Noi am fost primii aici! Dacă nu le place, pot s-o-ntindă!

Un murmur aprobator însoţit de încuviinţări din cap, cuprinse toată sala. Satisfacţia sticlea în ochii lui Hobie Evans când le văzu reacţia. Îşi îndreptară umerii, sigur de sprijinul celorlalţi.

— Sunt o plagă, asta sunt. Mai răi decât un nor de lăcuste afurisite. Uite cum au ros din pământ de n-a mai rămas o palmă de iarbă. Se opri, ascultând murmurele din cârciumă. A ridicat careva măcar un deget, ca să-i oprească?

Genul acesta de vorbărie nu-i plăcea lui Webb.

— Uiţi ceva, Hobie. Nu ridică vocea, dar putea fi auzit foarte clar în camera deodată tăcută. Webb nu-şi clinti poziţia corpului şi nici măcar nu-şi ridică privirea de la halba de bere. Aceşti drylanderi, continuă el, au tot dreptul să revendice pământul statului - la fel ca şi tine.

— Nu-mi închipuiam că un Calder le-ar ţine partea. Hobie îl privi batjocoritor. Poate că ferma tăticului tău încă merge bine, dar ia uită-te la restul fermelor de p-aici. Sunt la pământ, şi asta numai din cauza agricultorilor ăştia.

— Fiecare fermă are probleme din cauza preţului scăzut al vitelor, replică Webb întorcându-şi capul pentru a-l studia pe Hobie. Dacă sunt daţi afară unii cowboy, poţi să dai vina pe piaţa vitelor.

— „Unii cowboy". Hobie îi luă cuvintele în batjocură şi se întoarse către ceilalţi bărbaţi din cârciumă. Câţi dintre voi v-aţi lichidat socotelile cu ferma la care munceaţi? Ridicaţi mâna.

Începutul fu timid. Întâi ridică mâna un om, apoi altul şi altul... Când Webb privi adunarea, cam jumătate din cowboy indicaseră că nu mai aveau de lucru. Nu ştia că situaţia era atât de grea.

— Nu toţi avem un tătic proprietar de pământ, îi aminti cowboy-ul lui Webb cu sarcasm deliberat. Şi dacă preţul vitelor e în scădere, cine e de vină? vru Hobie să ştie, apoi dădu tot el răspunsul: Agricultorul. Preţul cerealelor a atât de ridicat, încât fermierii preferă să le vândă în Europa, în loc să îngraşe vitele cu ele. Iau mai mulţi bani pe cereale decât ar lua pe vite, aşa că nu mai cumpără juncani pe piaţă. Se îmbogăţesc şi ne iau pământurile, iar noi nu facem nimic ca să-i oprim.

— Nu-i nimic de făcut, mormăi iritat un cowboy. Guvernul le-a dat pământ.

— Cineva ar trebui să li-l ia înapoi, sugeră Hobie urmărindu-le reacţia. De când cineva din ţinutul ăsta, dă atenţie la ceea ce fac politicienii la Washington? Adunarea se foi neliniştită şi se auziră prea puţine sunete de aprobare. La dracu', argumentă Hobie, ăsta nu-i pământ pe care să cultivi grâu. Au făcut o mare greşeală că au venit aici, şi ar trebui să o îndreptăm.

— Ce sugerezi tu să facem, este împotriva legii, zise Nate sec.

— Care lege? contră cowboy-ul. Legea de la Washington, sau legea pământului?

— N-ai auzit, Hobie? se auzi cineva din fundul încăperii. Şi-au angajat un om al legii. Acum, Blue Moon are şerif.

Webb ridică capul, trăsăturile ascuţindu-i-se. Şi ceilalţi din jurul lui aveau o reacţie similară la auzul veştii, demonstrând că lucrul acesta nu se aflase încă.

— Poţi să pariezi că şeriful a fost angajat ca să-i apere pe salahori. Nici unul din noi n-a avut nevoie până acum de şerif care să-l apere, declară Hobie. Ne-am purtat singuri de grijă.

— Dar detectivii de vite şi vânătorii de lupi? întrebă Webb. Erau profesionişti, angajaţi de crescătorii de vite ca să dea de urma hoţilor de vite şi a lupilor. Am impresia că vorbeşti fără să gândeşti.

— Dar, desigur, n-am aşteptat să vină un şerif ca s-o facă, îi aminti Hobie. Dacă am fi stat să aplicăm legea, toate vitele ar fi fost furate. Când legea nu ne apără, avem grijă să ne apărăm noi înşine, aşa cum ştim. Nu pierdem timpul cu văicăreala.

Nate îşi scoase punga cu tutun şi foiţa, după care începu să-şi răsucească o ţigară.

— Ştiţi ceva? spuse el. am impresia că problema noastră nu diferă prea mult de cea a indienilor. Oricât s-au luptat, tot i-am împins mai încolo. Drylander-ii ăştia sunt mai mulţi decât noi, şi tot continuă să vină. Scapi de unul, şi în locul lui vin trei.

Atmosfera se umplu de murmure de încuviinţare. Ca şi ceilalţi, Webb simţea că observaţia lui Nate era foarte apropiată de adevăr.

Până ca tăcerea să devină apăsătoare, Young Shorty îl plesni pe Nate peste umăr, tocmai când era gata să-şi lipească ţigara. Tutunul se împrăştie pe podea, lăsându-l pe Nate doar cu hârtia între degete.

— *Cunoşti vorba aia, Nate. Dacă nu poţi să-i baţi, mai bine uneşte-te cu ei.* Asta-i exact ce am de gând să fac, spuse Shorty. Am de gând să mă dau la fetiţa vreunui fermier şi să dansez cu ea până la apusul soarelui. Veselia lui era contagioasă, însufleţind imediat

atmosfera parcă de plumb din bar. Shorty flutură din mână către Hobie. Burta sus, pe tejghea, Crazy Horse, zise el, asemuind cowboy-ul cu faimosul şef de trib Ogalala Sioux. Şi-ţi fac cinste, să ştii.

Invitaţia aceasta rupse vraja pe care vorbele lui Hobie o aruncaseră asupra camerei, şi hărmălaia se ridică iarăşi. Când Sonny Drake, barmanul şi proprietarul localului, aduse sticla de whisky ca să le umple paharele, Shorty îi aruncă banii pe tejghea.

— Dansul e o treabă care-ţi face sete. Mai bine mi-ai da două sticle ca să le iau cu mine, zise el apoi se uită la halba aproape plină cu bere cu care se lupta Webb. Dă-o mai repede pe gât, că altfel tot aici o să fii când s-or alege perechile.

Pe maidanul din spatele depozitului de lemne, fuseseră îmbinate mai multe scânduri într-un ring de dans improvizat. Într-un capăt, era o căruţă acoperită cu scândură, formând un pódium pentru muzicanţi. Lumea începuse deja să se strângă, perimetrul fiind încercuit de tot felul de căruţe şi şarete.

Benteen o luă înapoi către cabrioleta în care le lăsase pe Lorna şi pe Ruth, dar nu era nici urmă de ele când ajunse acolo. Unul din caii roibi ai cabrioletei, îi adulmecă mâna. Benteen îi mângâie botul, uitându-se încruntat în jur. Le găsi în cele din urmă, la trei căruţe mai încolo, vorbind cu nevasta lui Gil Brickman de la ferma Bar M.

— Ah-oo-gah!

Izbucnit din senin, sunetul puternic aproape că sperie caii. Benteen le apucă hăţurile şi încercă să-i liniştească, dar ei continuară să se foiască nervoşi, rostogolindu-şi ochii spre rabla zgomotoasă care huruia lângă ei. Benteen privi automobilul cu dezgust, iar pe şoferul său - ce purta şorţ şi ochelari - cu încă şi mai mult dispreţ.

— Tom Pettit s-ar ridica din mormânt dac-ar şti pe ce aruncă banii fiul lui. Vorbise Ed Mace, a cărui apropiere fusese acoperită de zgomotul motorului.

— Aşa este, încuviinţă Benteen. Nu ştiu ce-are de gând să facă aici cu drăcia asta.

— Se plimbă în sus şi-n jos pe stradă, presupun. Ed Mace clătină din cap, gândindu-se la banii azvârliţi de pomană. P-aici nu sunt drumuri bune pentru trăsurile fără cai. Şi, pun rămăşag, n- or să fie nici peste treizeci de ani.

— E doar o jucărie. Benteen lăsă hăţurile cailor, care se potoliseră între timp. Ai auzit că băiatul lui Pettit vinde coloniştilor parcele din pământul lui?

— Am auzit, dar nu mi-a venit să cred, încuviinţă Ed Mace cu fulgere de mânie în ochi. Mai sunt chiar şi alţi crescători de vite care se gândesc să vândă bucăţi din pământul lor pentru a încerca să rămână deasupra liniei de plutire până se restabileşte piaţa vitelor. Preţurile pe care le-ar plăti drylanderii ăştia, ar putea fi tentante.

— Pare a fi o sursă uşoară de bani, oftă Benteen din greu.

— A dracului de uşoară, când băncile cer dobândă zece procente! declară crescătorul de vite. Pun pariu că în spatele lor se află o mână de avocăţei ticăloşi. Expresia feţei îi deveni dură în timp ce privea căruţele fermierilor adunate în zonă. Ai crezut vreodată că n-o să te mai simţi aici ca la tine acasă, Benteen? Şi ăştia continuă să vină, în fiecare zi.

— Mă tem că e doar începutul. El însuşi nu găsise nici un mijloc de a-i opri.

— Şi nici nu ştii când o fi în toi, declară Ed. Ţara asta creşte prea repede. Apar peste tot oraşele care au o singură clădire... cu nume ca „Popular" sau „Bucuria Dragostei". E ca şi cum cineva ar arunca o cocioabă în mijlocul pustiului şi ar numi-o oraş.

— Sunt mai rău ca o invazie de lăcuste, admise Benteen. Chiar acoperă o suprafaţă mai mare decât ar putea lăcustele s-o facă.

— Mda, ei bine, poate i-am putea stropi cu gaz şi să le dăm foc. Să-i ardem ca pe lăcuste. Privi către familiile de colonişti adunate în grupuri în jurul ringului de dans. I-auzi-i cum pălăvrăgesc. Jumătate din ei nu ştiu o boabă englezeşte. Şi cealaltă jumătate... Dădu din mână cu lehamite. N-aş vinde un bou bătrân, pentru cealaltă jumătate.

Un om scund, lat în şolduri şi îmbrăcat în haine vestice, veni călare către cei doi crescători de vite. Nu părea grăbit să ajungă la ei, folosindu-şi timpul pentru a-i studia pe cei doi. Benteen zări strălucirea unei stele pe cămaşa omului, şi ochii i se îngustară.

— Nu cred că ne-am cunoscut încă, spuse bărbatul când se opri în faţa lor. Mă cheamă Potter. Oraşul m-a angajat şerif aici, pentru a menţine ordinea şi liniştea.

— Bănuiam că asta eşti, dădu Ed Mace din cap şi-şi arătă făţiş indiferenţa pentru autoritatea pe care o reprezenta celălalt. Eu sunt Ed Mace. Sunt proprietarul fermei Snake M, la est de aici.

— Benteen Clader, de la Trei C. Îi oferi politicos mâna şi simţi mâna bărbatului tânăr strângându-i-o fără efort.

— Vroiam să trec pe la voi la fermă, spuse şeriful dând impresia că nimic nu-l putea face să se grăbească. Aş vrea să le vorbiţi băieţilor şi să le cereţi să nu ne mai facă necazuri. Ştiu că atunci când vin în oraş e normal să se simtă vioi. Nu vreau să le interziceţi asta, dar aş vrea să aveţi grijă să nu-i deranjeze pe cei care respectă legea.

— Nu cred că o vor face atâta timp cât tu o să ai grijă ca tipii care respectă legea, să nu-i deranjeze pe băieţii noştri, îl provocă Ed Mace.

— E unu', Hobie Evans... E angajatul tău, aşa-i? Suna mai degrabă a afirmaţie, decât a întrebare.

— Da. Privirea fermierului aproape că îl provoca pe şerif să spună mai mult.

— Mă bucur că v-am întâlnit, spuse tărăgănat şeriful. Astăzi e sărbătoare. Sper că băieţii voştri se vor purta cum se cuvine, şi n-or să sară peste cal. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să arestez pe careva de Ziua Independenţei.

Colţurile gurii i se ridicară într-o încercare de zâmbet, în timp ce le ura fermierilor o zi bună, şi se îndepărtă cu acelaşi pas tihnit care-l adusese lângă ei.

— Auzisem un zvon, că au de gând să angajeze un şerif, dar nu ştiam că au şi făcut-o. Benteen trimise o privire întrebătoare spre Ed. Chestia asta cred că e foarte recentă.

— De la întâi ale lunii.

— Au fost tulburări?

— Câteva încăierări minore, nimic serios, dădu din umeri Ed Mace.

Nu există nici o fermă de vite prin jur care să nu fi dat drumul la câţiva cowboy. Cei mai mulţi au tot stat prin oraş până ce şi-au terminat banii. Ştii cum sunt băieţii, Benteen. Se plictisesc să n-aibă nimic de făcut şi încep să se ia de drylanderi. În principiu, vor doar să se distreze puţin, dar uneori iese ceva mai rău.

Fiind noi veniţi, coloniştii erau ţinta cea mai probabilă a descărcării nervoase a cowboy-lor. Dacă simţul umorului al unui agricultor nu se potrivea cu acela al unui cowboy, cowboy-ul devenea mai mult decât doritor de a-şi impune părerea în acea chestiune. Benteen era sigur că rezultaseră câteva încăierări.

— Au fost plângeri şi în legătură cu cârciuma lui Sonny - şi „elementele criminale" care se strâng acolo. Ed Mace puse între ghilimele referinţa jignitoare la oamenii lui. Aşa-i de fiecare dată când ai de-a face cu o mână de agricultori d-ăştia, isteţi. N-o să treacă mult timp şi or să vrea să închidă localul. Dumnezeu s-o ajute pe Fannie când or auzi ăştia de ea.

— Şi următorul lucru va fi să tragă o linie a morţii, cum au făcut în alte oraşe, spuse Benteen.

— De-o-parte - aşa zişii oameni respectabili, şi văcarii pe cealaltă, continuă Ed Mace cu resentiment crescând. Şi nouă să ni se interzică să trecem linia. Noi - şi cei ca noi - am construit oraşul ăsta. N-o să-mi spună mie nimeni, sau oamenilor mei, pe unde să mergem. Asta niciodată!

— Sper ca nici unul din noi să n-apuce ziua aceea. Veniseră prea multe schimbări, mult prea repede ca să se mai poată spune cu siguranţă ce va aduce ziua de mâine. Era ca un ceaun în care apa

începea să dea în clocot. Dacă se mai puneau lemne pe foc, era posibil să dea în fiert. Şi combustibilul nu părea să lipsească. Doi muzicanţi urcară pe podiumul improvizat şi începură să-şi acoderze instrumentele.

— Se pare că în curând începe dansul, observă Benteen. Mă duc să- mi caut nevasta.

Nu era o distanţă prea mare de la cârciumă la locul amenajat pentru dans, dar un cowboy care se respectă nu merge niciodată pe jos, atunci când poate merge călare. Cineva aduse vorba că dansul stă să înceapă, şi cowboy-ii începură să se scurgă din cârciumă spre caii lor, unii dintre ei mai zăbovind ca să îndese vreo sticlă în desagul şeii.

Nici unul nu era beat, dar cu toţii erau bine dispuşi, strigând şi răzând în timp ce-şi îndemnau caii într-un galop pe distanţă scurtă. Webb călărea chiar în mijlocul lor, mai sobru decât majoritatea, mai ales că băuse doar o bere. Căruţele constituiau o barieră care-i împiedica să ajungă călare până în mijlocul ringului de dans. Siliţi să descalece, îşi legară caii şi-şi croiră drum spre platforma pe care dansul deja începuse.

La marginea ringului începură să se împrăştie, oprindu-se în grupuri de câte trei, patru, pentru a trece în revistă eventualele parteners de dans. Toţi coloniştii erau strânşi pe partea opusă. Webb îi observă pe părinţii lui printre dansatorii de pe ring, şi pe Ruth dansând cu şeful echipei de la ferma Brickman.

Cu excepţia câtorva fiice de crescători de vite, erau puţine fete din care să alegi pe partea ringului unde se aflau cei mai mulţi cowboy. De partea coloniştilor era altă poveste; se părea că erau un număr egal de bărbaţi şi femei.

— Ia uite ce ţâţe are fata aia, cu cosiţe galbene. Young Shorty îl înghionti cu cotul pe Webb. La dracu'! Este exact ce-mi trebuie mie!

Când Webb se uită spre fata cu şorţ alb, alături de ea o văzu pe Lilli. Purta o rochie de un albastru luminos, care se potrivea cu ochii ei. Privea dansatorii şi se legăna în ritmul muzicii.

— Eu am ochit-o primul, se băgă Abe Garvey. Tu ia-o pe cea cu rochie albastră, de lângă ea.

— E măritată, zise Webb sec, silindu-se să privească în altă parte.

— Nu mai spune, se încruntă Abe.

— Eu mi-am ales-o pe Cosiţe Galbene, insistă Shorty. Nu-i vina mea, Abe, că n-ai zis nimic înaintea mea.

Shorty Niles porni să traverseze ringul, cu Abe grăbindu-se să-l ajungă din urmă.

— Shorty, când te-o refuza dă-te la o parte, că-s chiar în spatele tău.

— Ai de gând să-ţi încerci norocul? întrebă Nate, aruncându-i o privire scurtă lui Webb.

— Nu. Dar simţi că Nate îl cerceta atent şi lăsă un zâmbet crispat să-i ridice colţul gurii. Las' să deschidă ei calea. Pot să merg mai repede pe urmele lor.

— Se pare că nu se descurcă prea grozav, observă Nate.

Fără tragere de inimă, Webb îşi lăsă privirea să se întoarcă la fata cu cozi blonde, fără a continua spre Lilli. Un bărbat înalt, cu aspect sever, ce părea a avea o descendenţă scandinavă, stătea lângă ea. Doug Shorty fusese evident refuzat şi acum îl urmărea pe Abe încercându-şi norocul.

Fata scuturâ negativ din cap şi se trase mai aproape de bărbatul înalt.

— O fi şi ea măritată, sugeră Webb nedorind ca vocea să-i sune amară.

— Nu-i. Pe suedezul ăla mare, de lângă ea, îl cheamă Anderson. Are o liotă întreagă de copii şi nevastă-sa e aproape la fel de uriaşă ca şi ei, zise Nate. S-au aşezat pe o bucată care se învecinează cu trei C la colţul de sud-est. I-am văzut lucrând pe ogor acum câteva săptămâni. Fata e fiică-sa, în mod sigur.

Cântecul se terminase şi începuse altul. Webb observă că Abe şi Shorty nu erau singurii refuzaţi. La fel păţeau şi cowboy-ii de la celelalte ferme. Drylanderii nu intenţionau să-şi lase inocentele fiice să danseze cu o adunătură de cowboy oarecare. Cel puţin aşa-şi închipuia Webb că gândeau.

Chiar şi ringul de dans părea împărţit, coloniştii ţinându-se pe o parte şi crescătorii de vite pe cealaltă. Webb îşi dădu seama că electricitatea din atmosferă nu era generată de sărbătoare.

La început, cowboy-ii nu s-au arătat a fi prea afectaţi de refuzurile repetate. Erau pregătiţi de petrecere şi n-aveau de gând să-şi strice cheful. Aşa că îşi concentrară atenţia către femeile de pe partea lor, dansând deopotrivă cu cele măritate şi cu cele singure.

Webb se apropie de mama lui, îşi scoase galant pălăria şi-i oferi braţul.

— Vrei să-mi acorzi dansul următor?

Ea râse şi-şi strecură braţul pe sub al lui.

— L-am păstrat pentru tine. Când ajunseră pe ringul de dans şi făcură primii paşi de vals, înălţă capul către el. Credeam că nu vii.

— Grizzly m-a alungat de la fermă cu satârul. Cu mama sa puteo scăpa cu o replică uşoară, aşa că o spuse. Era mai simplu să se apuce să explice ce motive l-au adus aici, după ce insistase să nu vină.

— Ai de gând să dansezi cu Ruth? nu se putu ea abţine să nu întrebe sperând că poate s-a răzgândit. Se gândi că acesta era defectul tuturor femeilor - de a trăi cu speranţă.

— N-am observat să ducă lipsă de parteneri.

— Într-adevăr. De fapt, a dansat toate melodiile.

Făcând un alt cerc, Webb o văzu pe Lilli pe partea cealaltă a ringului de dans. Era în braţele omului cu favoriţi şi umeri gârboviţi, cu care se măritase. Îl irita s-o vadă zâmbind, cu faţa întoarsă spre acel om. Nu era normal ca ei să fie împreună.

— Webb? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu lăsă să i se citească pe faţă nici un sentiment, în timp ce privea iar la mama lui. Nu părea convinsă, dar nu insistă pentru un răspuns mai detaliat.

Când melodia se sfârşi o conduse înapoi lângă tatăl lui, apoi se întoarse în mijlocul băieţilor de la fermă. Dezamăgirea şi mânia se zbăteau înăuntrul lui agitându-l de dorinţe necugetate care existaseră dinainte în el, adormite.

Bombănelile ursuze din jur, păreau ecoul propriei stări sufleteşti. Ocheadele aruncate peste ringul de dans, la fetele fără parteneri, se transformau în priviri încărcate de resentiment. Fetele coloniştilor erau ca nişte acadele fluturate în faţa unui copil dornic de dulciuri. De câte ori copilul se întindea să ia acadeaua, imediat i se dădea peste mână. Şi tot ca nişte copilaşi, cowboy-ii se făceau din ce în ce mai ursuzi şi nervoşi.

— Se cred prea bune pentru noi, asta-i.

— Unele-s foc de urâte. Le-am făcut o favoare că le-am invitat la dans.

— Ia uită-te la ei cum îşi închipuie că fetele lor sunt atât de pure şi inocente. Pariez că arată altfel în fundul grajdului.

— Nu-s decât o adunătură de coate-goale. Aş vrea să ştiu cum le-a intrat în cap că sunt mai presus decât noi.

Comentarii similare traversau în lungul liniei cowboy-lor, resentimentul sporind printre ei aţâţat şi de Hobie Evans. Nu mai era mult până să se transforme în violenţă. Webb simţi asta, dar era o parte din el căreia nu-i păsa.

Când muzicanţii începură să cânte iarăşi una din acele melodii populare, săltăreţe, străine urechilor majorităţii cowboy-lor, imediat aceştia îşi arătară nemulţumirea pentru muzica la acordeon. De data aceasta o făcură cu voce tare, astfel încât dansatorii să-i poată vedea şi auzi.

— Da' nişte muzică bună, nu ştiţi?

— Să-l dea careva p-ăla cu armonica jos de pe podium!

— Aşa-i! S-auzim un cântec la vioară!

Nate veni mai aproape de Webb.

— Se pare că devine totuşi o petrecere animată.

— O să se lase fie cu dans, fie cu bătaie, îl aprobă Webb. N-are nici un rost să stăm şi să vedem care din ele. I-ai pe Shorty şi Abe. Hai să clarificăm, fie într-un fel, fie în celălalt.

Când se adunară cu toţii, Webb se îndreptă către colţul muzicanţilor care era pe partea văcarilor. Ţinta lui era Doyle Pettit, care-şi scosese pălăria, şorţul şi haina, şi stătea lângă automobilul său negru, lucios, demonstrând curioşilor funcţionarea manivelei.

— Salut, Webb! Nu ştiam că eşti aici! Doyle păşi înainte, întinzându-i bucuros mâna. Hai la o plimbare, să-ţi arăt cum funcţionează invenţia lui Ford. E prima maşină de prin locurile astea. Am luat-o...

— Mai târziu. Invitaţia fu respinsă scurt şi Webb îl luă pe Doyle de braţ şi-l trase către ringul de dans. Drylanderii ăştia te cred prieten şi au încredere în tine. O să mergem toţi cinci la ei, dar tu trebuie să-i convingi să ne lase să dansăm cu femeile lor.

— Nu ştiu dacă m-or asculta, dădu Doyle înapoi.

— Sper că ai învăţat ceva din *oratoria* lui Wessel, replică Webb. Kreuger e conducătorul lor, aşa că nu-ţi pierde timpul să vorbeşti altcuiva.

La jumătatea drumului, pe ring, fură opriţi, de un om ce părea destul de calm, cam de aceeaşi vârstă cu ei. Insigna de pe jacheta lui arăta că e noul şerif din Blue Moon. Atenţia lui era concentrată asupra lui Doyle Pettit deşi îi cuprinsese cu privirea şi pe ceilalţi şi-i reţinuse în memorie.

— Domnule Pettit, sper că n-ai de gând să provoci vreun bucluc, spuse el calm.

— Intenţionez numai să le vorbesc prietenește. Nu vreau bucluc mai mult decât dumneata, domnule şerif, îi răspunse Doyle cu un zâmbet larg.

Şeriful se uită şi la însoţitorii lui pentru a se asigura de intenţiile lor. Privirea lui Webb nu evită cercetarea tăcută.

— Mergem cu gânduri pașnice. Dacă va ieși altfel, nu va fi vina noastră.

— Intențiile voastre sunt clare. Șeriful dădu din cap și se îndepărtă, satisfăcut că pentru moment și-a îndeplinit datoria.

Când porniră din nou, Webb cercetă grupul coloniștilor, care devenise tăcut, până îl găsi pe Franz Kreuger. Bărbia acestuia era deja ridicată agresiv în direcția lor. Atenția lui Webb fu atrasă de cuplul care stătea lângă Kreuger. Erau Lilii Reisner și soțul ei. Nodul strâns din stomac îi spuse că știuse tot timpul că vecinii vor fi împreună. Își dădu seama că în subconștient contase pe asta.

CAPITOLUL 10

Când Lilli îl recunoscu pe Webb Calder apropiindu-se de ei împreună cu domnul Pettit, fu străbătută de un fior de emoţie, şi în acelaşi timp o săgeată de neliniște o făcu să arunce o privire iute la Stefan. Văzând prudenţa şi suspiciunea din expresia lui, se bucură că nu-i spusese despre vizita pe care o făcuse Webb la ferma lor.

Stefan petrecuse atâta timp în compania vecinului lor Franz Kreuger, că atitudinea lui faţă de crescătorii de vite devenise şi mai ostilă. Nu credea că l-ar fi putut convinge că Webb nu încercase să-i avertizeze în legătură cu problemele pe care le vor avea de înfruntat, şi nu să-i ameninţe. Pe lângă aceasta, fusese o întâlnire tulburătoare în alt sens, aşa că era mai bine să n-o amintească.

Inima îi bătu puternic când domnul Pettit se opri în faţa vecinului lor. Înainte de a începe dansul, coloniştii se puseseră cu toţii de acord să nu se asocieze cu cowboy-ii neobrăzaţi şi gălăgioşi şi astfel să evite neplăcerile care avuseseră loc de multe ori în oraş. Întâi, cowboy-ii fuseseră atât de politicoşi cu invitaţiile la dans, încât Lilli se gândise că Stefan şi ceilalţi îi judecaseră greşit. Dar comentariile lor din ce în ce mai zgomotoase şi batjocoritoare erau confirmarea faptului că bărbaţii avuseseră dreptate.

Totuşi, Lilli nu vroia să-l includă pe Webb Calder în aceeaşi categorie cu ceilalţi cowboy pe jumătate sălbatici. Dacă nu era nici o căldură în felul în care el îl privea pe Franz Kreuger, era probabil din cauză că nici lui nu i se arătase aşa ceva. Vanitatea ei femeiască fu rănită de faptul că Webb nu-i aruncă nici măcar o privire trecătoare. Nu se aşteptase ca el s-o ignore. O durea puţin. Lilli îşi îndreptă atenţia către Doyle Pettit, care apela elocvent la Franz Kreuger pentru a-i convinge pe coloniști să se răzgândească în legătură cu cowboy-ii.

Îşi recapitulă argumentele.

—La urma urmei, domnule Kreuger, ne-am strâns cu toţii aici pentru a sărbători independenţa ţării noastre, motivă Doyle Pettit. În această zi deosebită, cred că ar trebui să dăm deoparte diferenţele neînsemnate şi să ne unim la această festivitate. Garantez personal pentru conduita tuturor membrilor comunităţi crescătorilor de vite prezenţi şi vă asigur că purtarea lor va fi ireproşabilă. Dacă unele din femeile voastre doresc să danseze cu cowboy-ii, promit că vor fi tratate cu cel mai mare respect.

—Şi dacă nu va fi aşa? îl provocă Franz Kreuger cu scepticism făţiş.

—Ai cuvântul meu, interveni Webb înainte ca Doyle Pettit să deschidă gura. Cuvântul unui Calder înseamnă ceva pe aici, domnule Kreuger. Dacă vreunul dintre băieţi sare peste cal, va avea de-a face cu mine personal. Se opri o fracţiune de secundă. Avem permisiunea ta să invităm doamnele voastre la dans?

—Eu nu sunt un om atât de important ca tine, domnule Calder. Sunt doar un agricultor. Modestia din vorbele lui Franz Kreguer era învăluită cu o undă de dispreţ. Pot să spun că aveţi permisiunea mea, dar asta nu înseamnă că femeile sunt doritoare să accepte asemenea invitaţie.

Răspunsul lui indica într-un mod subtil că atitudinea lui nu se schimbase. Acordarea permisiunii era doar de formă, negarantând nimic. Aruncând o privire rece spre gura strânsă a lui Webb, Lilli îşi dădu seama că şi el vedea răspunsul în aceeaşi lumină. Cererea lui fusese rezonabilă şi corectă. Era iritată că fusese întâmpinată cu atâta lipsă de curtoazie de către ai ei. La urma urmei, Webb făcuse mai mult decât primul pas. Gestul ar fi trebuit întors, nu respins.

Făcu un pas înainte, plecând de lângă Stefan.

—Eu voi accepta, spuse ea, şi văzu cum privirea lui Webb sare către ea. Sunt sigură că putem avea încredere în domnul Calder că îşi va ţine cuvântul.

Expresia rece a lui nu se schimbă, dar ochii lui întunecaţi erau calzi şi aprobatori, scânteind cu o forţă tulburătoare. Lilli simţi cum Stefan îi

strângea umărul, încercând s-o reţină şi-şi întorcea uşor capul în direcţia lui.

— O să fie în regulă, Stefan, zise ea încet, dar el nu-şi luă mâna de pe umărul ei.

Era supărată că este exagerat de protector cu ea. Dacă Stefan obiecta, nu-l putea sfida pe faţă. L-ar fi făcut de ruşine în faţa tuturor prietenilor lui. Lilli se simţi sfâşiată între simţul datoriei pentru soţul ei şi convingerea că acceptarea de a dansa cu cowboy-ii era răspunsul cel mai potrivit pentru uşurarea animozităţii crescânde între cele două tabere.

Aşteptând un semn de la Stefan, se uită înapoi spre Webb. Părea să simtă lupta care se dădea în interiorul ei. Atenţia lui se mută spre Stefan şi-şi scoase pălăria într-un gest respectuos, ţinând-o lângă piept.

— Cu permisiunea dumitale, domnuler Reisner, aş dori să dansez cu soţia dumitale, zise calm.

Respectul ei pentru Webb crescu şi mai mult, auzindu-l. Webb Calder îi luase decizia din mâini şi o puse în cele ale soţului ei, arătând că se va supune răspunsului lui şi nu se va lăsa după acţiunea impulsivă a lui Lilli. Astfel, nu-i dădea ocazia să-şi înfrunte soţul. Se rugă în gând ca Stefan să fie la fel de generos cum fusese Webb Calder.

Degetele mari ale lui Stefan se strânseră o clipă pe umărul ei, apoi se relaxară şi alunecară de pe el. Lilli era mândră de el în acel moment. Lansă un zâmbet scurt în direcţia lui, apoi îşi puse mâna pe braţul lui Webb şi se lăsă condusă pe ringul de dans.

Mâna lui se potrivea natural pe curbura taliei ei suple, degetele întinzându-i-se pe spatele ei. Mâna lui Lilli era caldă şi mică în a lui, cum o ţinea Webb la mai puţin de o lungime de braţ depărtare. Era sprintenă şi graţionasă, urmând paşii lui cu uşurinţă, de parcă ar fi dansat de multe ori împreună. Braţele şi gâtul ei aveau o frumuseţe aurită de soare, în timp ce părul roşcat îi încorona capul. Pentru o clipă, vitalitatea lui îi distruse stăpânirea de sine.

În jurul lor, alţi colonişti cedaseră şi le dăduseră fiicelor lor permisiunea de a accepta invitaţiile cowboy-ilor la dans. Nu mulţi, dar suficienţi pentru a arăta că majoritatea slăbea. Webb nu era câtuşi de puţin interesat de posibila tulburare pe care o înlăturase. Toată atenţia îi era concentrată pe fata pe care o ţinea în braţe.

— Ai avut dreptate, domnule Calder, zise ea.

— Zău? Mă bucur să aflu. Zâmbetul veni uşor pe buzele lui. În legătură cu ce?

— Cu fântâna. Am găsit apă, dar era sărăturoasă, exact cum ai spus, recunoscu ea. Va trebui să ne construim un rezervor.

— Asta-i una din dăţile când aş fi preferat să mă înşel - de dragul tău. Adăugă ultimele cuvinte puţin răguşit.

— Ne vom descurca. Părea încrezătoare, apoi se uită în jur. Nu ştiam că văcarilor le plac astfel de lucruri - cum ar fi dansul.

— Nu ne petrecem tot timpul îmblânzind cai sălbatici şi prinzând vitele cu lassoul, aşa cum ai putea crede din spectacolul Vestul sălbatic, Webb îi aminti că părerea ei despre cowboy fusese impresionată greşit de acel spectacol. Gusturile noastre nu sunt complet nerafinate. Dansul este una din pasiunile mele cele mai mari pentru petrecerea timpului liber al unui cowboy.

— Chiar alături de calul lui? întrebă zâmbitoare.

— În mod sigur. Îi plăcea umorul ei. Cea mai mare problema a noastră este că nu prea avem partenere. Poţi număra pe degete femeile disponibile. Din cauza asta le era atât de greu băieţilor să vadă stând atâtea fete pe partea voastră, fără să danseze cu nimeni. Mă aşteptam din clipă în clipă ca vreunul din băieţi să se ofere voluntar ca purtător de eşarfă.

— Ce-i asta? întrebă, înălţându-şi spre el capul.

— Când un cowboy îşi bagă o batistă pe mânecă arată că vrea să danseze cu o fată, explică Webb. E o măsură disperată. Dar într-o baracă, un bărbat poate deveni destul de disperat în legătură cu distracţiile. Se cunosc cazuri când şi-au legat chiar şi un şorţ.

— Ai fost vreodată purtător de eşarfă? Licărul din ochii ei era ironic, dar interesul era prezent. Webb îl simţea, chiar dacă ea era sau nu conştientă de el.

— Nu. Bănuiesc că n-am avut nevoie.

— Pot să cred asta, replică Lilli.

Când melodia se sfârşi, Webb îi dădu drumul fără grabă.

— Am mai avut dreptate cu ceva, îi zise , privind adânc în ochii ei. Când te-am observat mai devreme, am fost sigur că rochia se potriveşte culorii ochilor tăi. Şi aşa este.

Intesitatea privirii lui şi focul care îi ardea mocnit în ochi, mai mult decât complimentul în sine, o tulburară pe Lilli. Îşi lăsă capul în jos, încercând să-i evite privirea şi situaţia pe care i-o provocase.

— Mulţumesc. Retrăgându-şi mâna din strângerea lui caldă, se întoarse pentru a se duce la Stefan.

Webb intră în pas cu ea pentru a o conduce înapoi, deşi nu dorea s-o ducă acolo. Nu voia s-o predea în braţele soţului ei. Pentru prima oară în viaţă, îi părea rău că trebuie să-şi ţină cuvântul.

Când se opri în faţa lui Stefan Reisner, ştia că el însuşi e mai potrivit pentru Lilli, dar asta-l consola prea puţin. O înapoie pe Lilli bărbatului ei, cu trăsăturile înăsprite.

— Mulţumesc pentru privilegiul de a dansa cu soţia dumitale, domnule. Îşi înclină capul, cu ochii întunecaţi scânteind.

Nu îndrăzi să se mai uite spre Lilli, îndepărtându-se.

De partea celalată a ringului, Ruth îl privea întorcându-se aşa cum îl privise de când a venit, urmărind tot timpul unde şi cu cine era. Nu se putea abţine să nu facă asta, deşi Webb nu-i adresase nici un cuvânt şi nici măcar nu se uitase în direcţia ei.

Privirea lui Ruth fugi înapoi, la femeia colonistului. Gelozia era un sentiment dureros. I se întipărise atât de clar în minte că n- ar fi uitat vreodată o femeie care i-ar fi putut fi rivală. Îşi amintea de tânăra cu păr roşcat, nevasta colonistului mai vârstnic cu care Webb aproape că se încăierase. În ciuda acelui incident, acum dansase cu ea. Ruth

era îngrijorată, la fel de mult cum ar fi fost dacă femeia ar fi fost nemăritată.

Privindu-l pe Webb venind înapoi către grupul lor, Nate îşi aminti de un taur cu coada răsucită. Un călăreţ înţelept s-ar ţine departe de o asemenea creatură. Nu spuse nimic când Webb ajunse lângă ei, lăsându-i pe ceilalţi să vorbească. Dacă nu simţiseră semnalele de avertizare, era treaba lor. Privirea îi alunecă spre fata în albastru, şi Nate clătină din cap, consternat pentru prietenul său. Bănuia ce îl rodea.

— Credeam că n-ai de gând să te mai desprinzi, spuse, Shorty, dar el era genul care vroia întotdeauna să vadă cât de adânci sunt nisipurile mişcătoare. Cosiţe Galbene n-a vrut să dansez cu mine, dar cred că data viitoare-l convinge pe talcă-său.

— A mai rămas ceva whisky în sticla aia a ta din desagă? zise Webb fără să dea vreun semn că i-ar fi auzit remarca.

— Pe dracu', da! confirmă Shorty cu un rânjet larg. Bună idee. Hai să bem pentru că avem o petrecere adevărată.

Webb porni primul, croindu-şi drum printre căruţe, spre locul unde-şi legaseră caii în spate. Razele oblice ale soarelui ce cobora spre apus aruncau umbre lungi pe pământ. Aerul cald era înţepător, de la mirosul cailor.

Shorty luă sticla de whisky din desagă şi i-o aruncă lui Webb.

— Bea tu primul.

Era foc turnat pe foc, cum Webb încerca să-şi ardă mânia cu o înghiţitură lungă de alcool. Îl zgudui, ameţindu-i simţurile. Lăsând sticla jos, îşi apăsă o palmă pe gură. Simţea că i-au paralizat muşchii gâtului.

— Hopa, Webb. Shorty îi aruncă o privire reprobatoare, luându-i sticla şi ştergându-i buza cu mâneca. Credeam c-o s-o dai pe toată pe gât.

Mai încolo de ei era agitaţie, se auzeau pârâit de şei şi zăngănit de zăbale. Webb întoarse automat capul, recunoscându-l pe Hobie

Evans şi încă doi cowboy de la Snake M, care tocmai plecau călare pe lângă căruţe.

— Se pare că Hobie nu ştie să piardă, remarcă Abe Garvey. Spera să iasă altfel. Avea altă metodă cu care să-i înveţe pe colonişti să fie mai prietenoşi. Dar mişcarea ta l-a pus cu botul pe labe.

— N-a avut niciodată prea mult succes la dame, conchise Shorty. Nu-s destul de grosolane pentru el. Sigur, cu o moacă urâtă ca a lui, care femeie s-ar uita la el? Râse singur de întrebare şi-i trecu sticla lui Abe.

— Ai nimerit-o. Abe îi privi pe cei trei călăuţi care o luaseră pe strada principală a oraşului, la trap. Cred că nu se duc la Sonny.

— Un singur lucru poţi zice despre Hobbie, tipul ăsta poa' să bage pe mulţi sub masă la băutură, îl admiră Shorty şi se uită la Abe, care slobozea un oftat puternic, satisfăcut de înghiţitura de whisky care-i dresese gâtul. Ce ziceai? Ne întoarcem să ne încercăm norocul cu Cosiţe Blonde şi cu tat-su?

Webb îşi strecură o mână în buzunarul jeanşilor şi scoase o monedă.

— Îţi cumpăr restul sticlei, Shorty. Îi aruncă moneda cowboy-ului, care o prinse cu o mişcare iute a mâinii.

— Tu nu vii? ezită Shorty, uitându-se surprins la el.

— Nu, cred că mai stau aici să beau un timp. Webb luă sticla de gât şi se lăsă pe pământ, sprijinindu-se cu spatele de roata unei căruţe.

Shorty îl cercetă lung, apoi dădu din umeri.

— Cum vrei.

În timp ce Shorty şi Abe plecară, Nate zăbovi să-şi răsucească o ţigară, dar Webb nu dădu nici un semn că ar fi dorit companie. Nate îşi aprinse ţigara şi îl privi pe Webb cu ochii îngustaţi, prin fum.

— Bănuiesc că îţi găseşti în sticla aia o afurisit de bună companie, aşa că ne vedem mai târziu, zise Nate şi se îndepărtă agale printre căruţe pentru a se alătura celorlalţi doi prieteni. Femeile, îşi spuse pentru sine. Nimic nu poate zbuciuma mai mult un bărbat. Singur,

rămas doar cu sunetele făcute de cozile cailor care alungau muştele, Webb rămase cu ochii la sticla fără dop. Dansul se auzea doar ca un murmur îndepărtat. Luă o înghiţitură bună din sticlă şi se aşeză sprijinindu-se de roata unei căruţe. Deasupra era cerul înalt şi albastru, dar în jurul lui peste tot erau umbre. Avea umbre în inimă, ca şi în minte, umbre negre, care-i călăuzeau dorinţele pe o cale greşită.

Hobie Evans călărea în mijloc, calul său fiind cu un pas, doi în faţa celor care-l flancau. Trecând de cârciuma motelului, ieşiră afară din oraş, către vest. Hobie se legăna lejer în şa, privirea lui posacă contemplând întinderea dinainte.

— N-am crezut că o să apuc ziua când un Calder va face plecăciuni în faţa unei adunături de ţărani prăpădiţi, rupse Ace Rafferty tăcerea.

— N-ar fi trebuit niciodată să-l lăsăm pe primul drylander să-şi înalţe cocioaba, replică Hobie brutal, apoi le aruncă prietenilor săi o privire strălucitoare şi plină de răutate. Aţi fost vreodată într-o colibă de-asta de-a lor?

— Nu. Dar amândoi arătară un interes subit la întrebare, ghicind că avea ceva în minte.

— E un salahor care are o cocioabă la doar trei mile de aici. Ce-ar fi să vedem cum arată? rânji Hobie.

Toţi trei îşi mânară caii în galop, îndreptându-se spre coliba colonistului.

— Se face târziu, Lillian. Stefan o luă de braţ, aruncând o privire spre soarele care atârna deasupra orizontului. Soarele va coborî într-o oră. Trebuie să plecăm.

— Aşa de curând? murmură ea un protest, dar zâmbi încuviinţând apoi cam fără tragere de inimă. Probabil că trebuie, admise ea.

Muzica încetase pentru moment, căci muzicanţii îşi luaseră o pauză binemeritată.

— Fouă femeilor fă place întotdeauna să tansaţi, tar mâine muncim tin nou, îi aminti el. Apoi remarcă: Nu mi-ai spus tacă ţi-a plăcut tansul acela cu Calder. Plecară spre căruţa lor.

— Mi-a plăcut, la fel cum mi-a plăcut şi polca pe care am dansat-o cu domnul Anderson, replică ea, deşi experienţele fuseseră extrem de diferite. Am fost mândră de tine astăzi, Stefan. Ai fost un adevărat gentleman, la fel ca Webb Calder.

— Ta? Părea să se îndoiască de remarca ei, dar ea observă că îşi ţinea capul ceva mai sus.

Ciudat, dar nu găsea nici o satisfacţie în faptul că se împăcase cu el. Ochii săi albaştri erau înnouraţi de gândurile tulburătoare din mintea ei, provocate de descoperirea că Stefan era probabil gelos. Era evident că Webb Calder era mai tânăr şi mai puternic, mai frumos, în felul dur în care acest pământ îşi crescuse oamenii. Spera că era doar gelozia unui bărbat mai în vârstă pentru unul mai tânăr. Stefan îi era foarte drag. Lilli nu vroia ca el să-şi dea seama că o parte a ei era atrasă de Webb Calder. Era sigură că era firesc să-ţi placă o persoană mai atrăgătoare şi mai apropiată propriei vârste, dar asta nu însemna că ţinea mai puţin la Stefan, deşi se îndoia că el ar înţelege inocenţa atracţiei ei.

Cineva îi strigă înainte de a trece de primul rând de căruţe din jurul ringului de dans. Amândoi se opriră şi se uitară în spate.

— E Franz Kreuger, îl identifică Stefan pe bărbatul care-şi croia drum prin mulţime către ei.

— Cu tine vrea să vorbească, desigur... Lilli avea sentimentul că vecinul lor n-o plăcea foarte mult, deşi acesta nu o arătase bineînţeles făţiş. Eu mă duc la căruţă şi te aştept acolo.

Stefan încuviinţă cu o mişcare din cap şi se întoarse să stea de vorbă cu prietenul lui. Lilli zăvobi un moment să-i privească. Adevărul era că nici nu-i plăcea Franz Kreuger foarte mult. Poate că el ghicise asta. I se părea că e arogant şi intolerant cu cei ce nu-i împărtăşeau vederile. El ştia tot şi-şi impunea opiniile tuturor celor din jur. Lilli suspecta că neîncrederea lui Franz Kreuger faţă de aceia care aveau mai

mult decât el, cum era mai ales cazul crescătorilor de vite, era doar o mască a pizmei. Desigur, Stefan n-ar fi fost de acord, dar fusese influenţat de personalitatea puternică a vecinul său.

Oftând, Lilli se întoarse încet către căruţa lor. În unele locuri, căruţele erau rânduite în trei şiruri în jurul ringului. Ei ajunseseră mai târziu, aşa că a lor era trasă pe rândul dinafară. Se făcuse deja seară, dar soarele de vară mai era încă pe cer şi aerul era cald. Formaţia începuse să cânte din nou, dar muzica era purtată departe de ea de o briză muribundă.

Începu să fredoneze melodia pe care o cântase formaţia când dansase cu Webb Calder. Aproape că putea simţi apăsarea mâinilor lui, care o ghidau în dans. Era o persoană importantă, probabil cel mai căutat burlac din zonă - şi dansase cu ea. De fapt, îl văzuse pe ringul de dans de două ori. Era curios cum dispăruse imediat după ce terminase dansul cu ea. Faptul că fusese una din puţinele lui partenere o făcuse să se simtă puţin flatată. Îi plăcuse felul în care glumise cu ea, povestindu-i despre obiceiurile cowboy-ilor. Pentru o clipă, se simţise tentată să flirteze cu el, dar decenţa îşi spusese cuvântul.

Pentru că era o experienţă nouă ca un bărbat să-i acorde atenţie, mai ales unul de calibrul lui Webb Calder. Mare parte a vieţii ei fusese prea tânără, apoi părinţii ei muriseră şi avusese de înfruntat multe realităţi crude ale traiului de una singură. Nu avusese când să fie curtată, aşa că dansul cu Webb Calder îi dăduse o mică mostră despre cum ar fi fost dacă... Stefan era atât de serios şi placid, n-ar fi trebuit să obiecteze dacă fura şi ea câteva minute de distracţie, dar era sigură că s-ar fi împotrivit.

Când Lilli ajunse la căruţă, Dolly, iapa belgiană, necheză încet, întrebător.

— Mergem acasă imediat ce vine Stefan, asigură ea, colţurile gurii ridicându-i-se uşor. În loc să se urce pe capră, se rezemă de lada căruţei.

— Lilli, o chemă o voce joasă.

Se întoarse surprinsă. Vaga uimire dispăru în clipa în care îl recunoscu pe Webb Calder. Nu-i trecu prin minte să-i întrebe ce făcea acolo sau de ce o căuta. Pentru moment, simţi din nou plăcerea de a-l revedea.

În spatele lui se vedea imensitatea câmpiilor. Se potrivea, fiindcă ele îl clădiseră aşa. Era ceva ce putea vedea cu claritate, ea însăşi fiind crescută la oraş. Cu atâta spaţiu la dispoziţie, el crescuse vânjos şi înalt, iar soarele şi vântul îi dăduseră vigoare şi-i bronzase pielea. Zâmbetul lui venea încet, dar avea întotdeauna înţeles. Chiar când se uita la ea, ca acum, ochii lui întunecaţi trădau obişnuinţa de a privi la distanţe mari.

— Bună, îl salută ea uşor.

Venind spre ea, Webb îi studia conturul corpului, suplu şi încântător profilat pe perdeaua catifelată de umbre. Nu rămăsese mult în sticla de whisky sprijinită de roata unei căruţe, la distanţă de câţiva paşi. Merse de-a dreptul către ea, călcând hotărât.

Se opri când ajunse lângă ea. Buzele ei erau curbate într-un zâmbet şi i se păru că vede şi mai multă căldură în ochii ei albaştri. Prudenţa pe care ar fi trebuit să o aibă, dacă alcoolul nu i-ar fi înceţoşat gândirea, nu mai era de găsit nicăieri. După ce plutise în derivă atâta timp, neştiind ce dorea, părea să fi aflat acum.

— Pleci? Vocea lui era moale.

— Da. Întări cu o mişcare afirmativă din cap. Stefan s-a oprit să stea de vorbă cu un vecin, aşa că am venit eu înainte.

Cuvintele ei sfâşiară senzaţia plăcută care-l încercase pentru atât de scurt timp. Ea aparţinea altui bărbat; tot acel spirit îndrăzneţ şi toată această frumuseţe era numai pentru Stefan Reisner. Webb se clătină, ca un animal sălbatic atins de glonţ, urmărindu-şi semenii cum aleargă liberi. Mâinile i se închiseră pe umerii ei şi o simţi cum se încordează într-o rezistenţă surprinsă, în timp ce el o trăgea aproape.

Prea uimită pentru a se lupta, Lilli avu timp să-i pună mâinile pe piept într-o încercare instinctivă de a-l respinge. Braţul musculos care-i încercuia talia o apăsă pe trupul lui tare, puternic; apoi mâna lui îi

prinse ceafa, ţinându-i capul pe loc astfel încât ea să nu-l poată evita. Prinse mirosul lui şi-şi dădu seama imediat că era beat.

Un mic strigăt animalic de luptă îi ieşi din gâtul paralizat, dar fu amuţit de presiunea gurii lui aplicată pe buzele sale. I le atacase cu o foame şi cu o dorinţă care o zguduiau. Nu era genul de sărut cald şi blând cu care era obişnuită. Senzaţia era o spirală nebună, descrescătoare, care părea să-şi facă drum înspre stomacul ei. Era înspăimântată de intesitatea acestui sentiment.

Tremură de uşurare când el îşi dezlipi gura de a ei şi urmări în jos curbura gâtului. Era zguduită; starea nu se îmbunătăţi sub explorarea lui care semăna cu adulmecatul unui lup hămesit şi sub impactul puternic al trupului său dur.

—Lilli, tu nu-i aparţii lui, murmură el răguşit.

Sunetul vocii lui păru s-o elibereze din tăcerea împietrită. Lilli se agăţă de credinţa că el nu i-ar fi acordat atenţie dacă n-ar fi băut. Odată ce el îşi pierduse capul, era de datoria ei să rămână calmă.

—Domnule Calder, dacă nu-mi dai drumul imediat, va trebui să ţip, îl informă. Vocea îi părea sigură, dar spera că el n-a observat cât de agitată îi era răsuflarea.

Era dorităare să-i scuze comportarea şi să nu-i spună nimic lui Stefan, dacă Webb îi dădea drumul în acel moment. Băutura îi făcea pe bărbaţi să se comporte într-un fel pe care l-ar fi dezaprobat dacă ar fi fost treji, îşi spuse, încercând să găsească un motiv pentru a păstra incidentul sub tăcere.

Ameninţarea ei nu făcu să slăbească strângerea braţelor lui, dar el îşi înălţă capul, de parcă ar fi vrut să vadă dacă ea chiar dorea cu adevărat ceea ce-i spusese. Cu un efort, Lilli îi întoarse îndrăzneaţă privirea, pentru a-l convinge că va ţipa dacă făcea ceea ce-i ceruse. El scutură din cap cerându-i tăcut să nu scoată vreun sunet şi-i puse o mână pe gură, palma lui bătătorită trecându-i uşor peste buze. Totuşi, blândeţea acţiunii lui arăta că nu era o încercare veritabilă de a înăbuşi un strigăt.

O secundă mai târziu, se retrăgea de lângă ea. Privirea rănită din ochii lui aproape o sfâşie. Lilli descoperi ceva care o agita şi o deprima. Se prinsese de inima ei, antrenând-o într-o luptă veche cu timpul, totuşi nouă pentru ea. Era străbătută de o frustrare crudă şi sălbatică.

— Hei! Ăla nu-i fum? strigă cineva, care nu putea fi văzut, ascuns de căruţe. Ia uitaţi-vă acolo! La vest!

Strigătul de alarmă îi atrase atenţia lui Webb, care fusese prea mult timp antrenat ca să nu răspundă. Se trezi într-o secundă în timp ce privirea deodată ascuţită mătură orizontul vestic, oprindu-se pe norul negru de fum care se ridica în aer.

Foc! Nu trebuia să locuieşti mult în ţara asta ca să ştii ce dezastru putea produce un foc odată aprins pe câmpie. Fumul părea restrâns într-o zonă îngustă, dar se putea întinde enorm în doar câteva minute, alimentat de iarba uscată de vară.

Webb nu pierdu timp cu privitul. Porni în fugă spre calul său. Zona din jurul ringului de dans se golea de crescătorii de vite şi de cowboy, toţi conştienţi de pericolul unui foc de preerie. Proaspeţii colonişti reacţionau mai încet, dar alarma celor născuţi în Montana era contagioasă.

Când Stefan ajunse la Lillian nu pierdu mai mult timp cu explicaţiile decât Webb. O zori să urce pe capră şi luă hăţurile, lovind caii cu ele. Se prinse de capră cu amândouă mâinile şi se ţinu bine.

CAPITOLUL 11

Pământul vibra de tropotul copitelor; călăreţii şi căruţele gonind spre coloana de fum, Webb fu printre primii care ajunseră la faţa locului. Focul izbucnise în coliba de carton gudronat a unui colonist, o cuprinsese cu totul şi aprinsese iarba din jur. De acolo, începuse să se răspândească iute. Căldura focului producea propriul curent care aţâţa flăcările.

Cowboy-ii săriră de pe cai şi scoaseră păturile şeilor folosindu-le pentru a stinge flăcările. Caii se împrăştiară imediat amestecându-se printre căruţele care veneau. O fâşie largă, arată, împiedica focul să se răspândească într-o parte.

Focul înainta repede către vest, şi cowboy-ii îşi concetrară toată energia în acea direcţie.

— Nu-i apă! se plânse cineva. Fără apă cu care să le umezească păturile nu erau la fel de eficiente.

Alături de rămăşiţele fumegânde ale colibei era un butoi carbonizat şi înnegrit în care drylanderul îşi ţinea apa. Conţinutul său umed îl făcuse să nu ardă, dar se afla prea departe şi era înconjurat de flăcări, oamenii neputând să ajungă la el.

Experimentaţi în lupta cu focul preeriei, cowboy-ii se organizaseră ca o unitate de luptă, dar drylanderii, cu toată dorinţa lor de a ajuta, se învârteau derutaţi, neştiind ce să facă. Webb, respins de căldura limbilor de foc, observă confuzia coloniştilor care avansau nesiguri către foc, fără pături sau alte apărători în afara propriei voinţe de a stinge flăcările.

— Unde sunt pompierii? întrebă unul dintre ei. De ce nu vin?

Webb îşi reţinu enervarea la auzul întrebării şi-şi trase în jos batista pe care şi-o legase pe faţă să nu inhaleze prea mult fum. Majoritatea coloniştilor veneau din oraşe, unde se bazau pe alţii pentru a le stinge incendiile. Dar acum nu mai erau la oraş.

—Dacă aveţi butoaie cu apă în căruţe, aduceţi-ie aici! strigă Webb. Udaţi păturile şi hainele, orice aveţi, şi folosiţi-le ca să stingeţi flăcările. Nimeni nu obiectă la directivele lui, uşuraţi că ştiu ce au de făcut, şi Webb se trezi deodată preluând comanda. Răspândiţi-vă în linie! Nu vă buluciţi toţi la un loc! Dacă vântul se schimbă, o să vă găsiţi prinşi într-un cerc de foc!

Un colonist venit în fugă spre el, speriat şi palid.

—Trebuie să împiedicaţi focul să-mi ardă lanul de grâu!

—La dracu' cu lanul tău! zbieră Webb. Dacă nu oprim focul, o să ardă sute de mile pătrate. Împinse omul în linia nou formată. Intă acolo!

Două căruţe veniră huruind, caii sărind speriaţi de perdeaua învârtejită de fum care se ridica deasupra flăcărilor. Amândouă aveau butoaie cu apă în spate. Webb sări în una din ele şi scoase capacul butoiului.

—Doamnelor! Îşi flutură mâinile către femeile care se agitau neliniştite în spate. Începeţi să udaţi păturile pentru bărbaţi ca să nu fie nevoiţi să părăsească linia! Şi dacă vreuna din voi are lopeţi sau alte unelte în căruţe, să le aducă aici!

Cu toate ajutoarele puse în mod organizat la muncă, Webb o luă de-a lungul liniei, în sus şi în jos, intervenind oriunde era nevoie. Căldura arzătoare îl făcuse să transpire tot alcoolul din corp, în timp ce prin sânge îi alerga adrenalina.

Focul îi trosni sub picioare şi fumul umplu plămânii lui Benteen, paralizându-l. Webb văzu şi îl apucă pe tatăl său de umeri, scoţându-l din foc şi ducându-l într-o zonă sigură de lângă căruţe, unde aerul era relativ curat, fără fum şi particule de cenuşă.

—Eşti bine? Webb se opri cât să-l întrebe şi să vadă mişcarea afirmativă din cap a tatălui său. Apoi se ridică şi strigă un ordin primei femei pe care o recunoscu: Ruth, ai grijă de el şi ţine-l aici!

Ruth veni în fugă, aducând un polonic cu apă pentru domnul Calder. El îl acceptă, uitându-se recunoscător la fată înainte ca privirea să-i alerge după fiul lui. Avea lacrimi în ochi. Unele erau

provocate de fumul înţepător, dar cele mai multe de mândrie. Fiul lui îşi asuma în sfârşit răspunderea pentru ceva şi dădea ordine.

— La naiba, ştiam că o ai în tine, băiete, şopti Benteen.

— Ce-aţi spus, domnule Calder? întrebă Ruth.

— Nimic. Scutură din cap şi ridică polonicul la gură, lăsând apa să-i aline gâtul ars de fum. Dumnezeule, era obosit, se gândi şi se rezemă iar de căruţă. Poate că nu va trebui să muncească la fel de tare de-acum înainte; avea să-l lase pe Webb să preia din sarcinile mai grele, ca el să poată petrece mai mult timp cu Lorna. Dumnezeu ştie că ea merita mai mult timp din timpul lui, decât îi dăduse.

Aproape că reuşiseră să oprească extinderea focului când Webb simţi ceva în neregulă. Îşi înălţă capul, încercând să identifice cauza, scrutând în acest timp linia flăcărilor. Îi trebui o secundă întreagă până să observe schimbarea aproape imperceptibilă a direcţiei vântului. Cu un trăsnet subit şi un vârtej de flăcări galbene, focul se undui spre căruţe.

— Se schimbă vântul! strigă avertismentul celorlalţi din lungul liniei şi se îndreptă spre noul punct de atac al focului.

Cei din apropiere văzuseră deja ameninţarea şi îşi concentrau forţele asupra ei. În timp ce Webb se grăbea să li se alăture, o văzu pe Lilli biciuind flăcările într-un fel de frenezie terorizată. Era prea aproape pentru a fi eficientă, şi eforturile ei mai mult înteţeau focul, în loc să-l potolească.

Până s-o poată striga, fumul începu să se ridice din tivul rochiei lungi şi o auzi ţipând.

— Lilli, rostogoleşte-te! Webb începu să fugă. Dar spaima o făcea să nu mai audă şi începu să-şi agite fusta, întorcându-se apoi şi alergând spre căruţe.

Webb plonjă spre ea, amândoi rostogolindu-se pe pământ. Lui Webb i se părea că nu cunoscuse frica niciodată până în acel moment. Mâinile ei se prinseră de el, încercând să-l îndepărteze, dar el o ţinu jos şi apucă pătura muiată în apă pe care o folosea ea şi i-o aruncă peste picioarele care încercau să-l lovească şi peste fusta

aprinsă de foc. O ţintui jos, împiedicându-i zbaterea, apăsându-i trupul pe pământ cu propria lui greutate şi ţinându-i pătura strâns în jurul coapselor şi şoldurilor. Trecură secunde lungi, agonizante până ce fusta încetă să mai fumege. Dar ea încă se mai lupta cu el, suspinând isteric, cu ochii închişi.

— Focul s-a stins, Lilli, o asigură el şi-şi trecu mâna peste obrazul ei. E gata.

— Simt încă fumul, protestă ea cu o voce gâtuită.

— S-a stins focul, repetă Webb şi o eliberă încet, în timp ce ea începea să se relaxeze. Îţi promit că s-a terminat.

Ea îşi duse o mână la gură ca pentru a-şi înăbuşi plânsul.

— Miroase, insistă, nedeschizând ochii.

Webb se mişcă, strecurând un braţ pe sub ea şi ridicând-o. Ea îşi îngropă faţa în cămaşa lui, plângând liniştită acum. Webb îşi întoarse capul spre al ei, buzele atingându-i părul pârjolit.

— Prostuţă curajoasă, murmură el pe jumătate supărat pentru pericolul extrem în care se băgase.

Se ridică în picioare, ţinând-o în braţe ca pe un copil.

Stefan Reisner apăruse în faţa lui, trăsăturile înnegrite de fum făcându-l să arate şi mai bătrân. Ochii îi erau neliniştiţi şi întinse mâna după soţia lui.

— E pine? întrebă. Ce s-a întâmplat?

— I-a luat fusta foc, dar cred că l-am stins înainte să se ardă grav. Braţele i se strânseră posesiv în jurul ei. O duc la căruţe să aibe femeile grijă de ea.

— Eu o tuc. Stefan arătă că era dreptul lui.

— Am luat-o eu. Webb porni cu ea în braţe, refuzând să i-o dea lui Stefan şi nelăsându-i acestuia altă soluţie decât să fie de acord. Lilli nu părea să fie conştientă de nici unul, nepăsându- i ale cui braţe o susţineau.

Webb merse cu paşi mari spre căruţe, cu Stefan imediat în urma lui. Mama lui şi alte câteva femei se grăbiră să-i întâmpine imediat ce

văzură că ducea pe cineva în braţe. Ruth fu una din puţinele care rămase pe loc.

— E rănită? întrebă mama lui, apoi continuă imediat: Poţi s-o pui în spatele căruţei.

Cineva coborî oblonul din spate al căruţei astfel încât Webb s-o poată aşeza înăuntru.

— Cred că e mai mult speriată, explică el, predând-o în grija mamei sale. I-a luat rochia foc. S-ar putea să aibă nişte arsuri uşoare pe picioare.

— Draga de ea, a leşinat, murmură mama lui, legând capul lui Lilli în poala ei. Să-mi aducă cineva o cârpă udă. Webb se dădu înapoi şi Stefan îi luă imediat locul. Eşti rudă cu ea? îl întrebă doamna Calder când mâna tremurătoare a lui Stefan atinse umărul nemişcat al femeii.

— Lillian e soţia mea, o informă el. O să fie bine?

— Sunt sigură că da, îl asigură Lorna şi aruncă o privire derutată lui Webb, întrebându-l parcă de ce adusese el fata în loc să-l lase pe soţul ei.

El se întoarse, un nerv zbătându-i-se în obraz. Privea prin Ruth, parcă fără s-o vadă, pornind înapoi spre linia focului. Oamenii reuşiseră să împiedice focul să răzbată spre căruţe. Dar nu era gata până ce nu se stingea ultima limbă de foc.

Lilli se agită, panica ieşind la suprafaţa, dar ochii ei erau încă sticloşi când îi deschise.

— Focul... fum...

— E-n ordine, *liebchen*, murmură Stefan, bătând-o uşor pe mână.

— Stefan? Întoarse capul către el, auzindu-i vocea.

— Sunt aici, o asigură, apoi ea trecu înapoi în lumea inconştientului. Ochii lui trişti se ridicară spre femeia care ţinea o cârpă udă pe fruntea lui Lillian. Te foc se teme. Când era mică, a ars clădirea de lângă casa în care locuia. Au fost oameni prinşi înăuntru. Mintea ei nu poate uita.

— Înţeleg, murmură Lorna şi ghici că asta era una din multele verigi care-l legau pe acest bărbat de tânără, în ciuda marii diferenţe

de vârstă. Se întrebă dacă Webb înţelegea cât de puternice puteau fi aceste legături. Văzuse expresia din ochii lui când adusese fata şi simţi ceva ca o înţepătură în inimă.

Nu plecă nimeni până ce focul nu fu complet stins. Toţi oamenii preeriei ştiau cum poate izbucni din nou un foc aparent stins. Aşa că merseră de-a lungul cenuşii moarte, căutând puncte fiebinţi. Focul arsese o parte din lanul de grâu, dar mai mult de jumătate fusese salvat.

Un mic grup de colonişti se preumblase peste pământul ars pentru a inspecta cele câteva scânduri carbonizate de lemn care mai formau încă scheletul fostei colibe. Unul dintre ei era proprietarul. Avusese atât de puţin de pierdut, dar şi acel puţin se dusese complet. Tot ce le rămăsese, lui şi familiei sale, erau hainele cu care erau îmbrăcaţi, căruţa şi caii şi jumătate din lanul de grâu.

— Nimic. N-a rămas nimic, murmură el spart. Până şi plugul fusese stricat de foc. În centrul scheletului colibei, era metalul calcinat al unui felinar spart.

— A fost voinţa lui Dumnezeu, spuse cineva.

— Nici un Dumnezeu n-a făcut asta, declară Franz Kreuger. Credeţi că focul s-a iscat din senin? Cineva l-a pus.

— Te ce spui asta? se încruntă Stefan.

— Pentru că e adevărat. Dar Franz nu oferi nici o dovadă. Ne-au ameninţat. Acum ne ard casele.

— De ce crezi că ar fi făcut asta crescătorii de vite? întrebă proprietarul neîncrezător. Doar au venit şi ei aici. Ne-au ajutat să stingem focul.

— Ca să nu ardă şi pământul lor; doar casa şi grâul tău, sublinie Franz. Le pare rău probabil că nu ţi-a ars tot grâiul.

— Trebuie să spunem şerifului, propuse Stefan ca următor pas logic. Ceilalţi încuviinţară.

— Cu toţii o să mergem să-i spunem, zise Franz, dar cinismul întunecat din ochii lui scânteietori arăta că se îndoieşte că va folosi la ceva. După experienţa lui, omul mărunt căpăta ajutor doar de la cei

în aceeaşi situaţie ca el. Mâine vom veni să te ajutăm să-ţi ridici o casă nouă.

— Eu nu pot să vin, se scuză Stefan. Trebuie să am grijă de soţia mea.

Colonistul Sokoloff dădu din cap înţelegător, spunându-i:

— Regret că a fost rănită.

— Am avut noroc că n-au mai fost şi alţi răniţi. Franz Kreuger îi privi, dându-le de înţeles că oricare dintre ei ar putea fi următorul. Crezuse în uneltirile celor puternici prea mult timp, ca să nu le vadă chiar şi aici.

Siguri că pericolul a fost înlăturat, toţi se întoarseră la căruţe şi cabriolete şi începură să plece, obosiţi. Trei drylanderi se oferiseră să rămână pe loc şi să supravegheze locul ca să fie siguri că focul nu va izbucni iarăşi. Vreo cinci cowboy plecaseră călare să prindă caii liberi. Nate veni înapoi, aducând calul negru al lui Webb şi încă alţi doi.

— N-am mai ajuns să vedem focurile de artificii din oraş. În ochii lui dansa un licăr ciudat, în timp ce-i trecea frâiele lui Webb.

— Cred că majoritatea am avut destule emoţii pentru 4 iulie răspunse Webb cu un zâmbet strâmb şi sări pe calul său. Cerul purpuriu făcea indistincte siluetele oamenilor obosiţi care se urcau în căruţe. Doar cele mai apropiate se mai puteau desluşi. Şi Webb îl recunoscu pe Stefan Reisner ducând o mogâldeaţă înfăşurată într-o pătură spre căruţa lui.

— Uite-i pe Shorty şi Abe, anunţă Nate, trăgând hăţurile calului pentru a se alătura celor doi. Vii şi tu?

— Într-un minut, Webb aruncă o privire absentă prietenului său şi-şi îndemnă calul înainte. Când ajunse la căruţa familiei Reisner, bărbatul cu favoriţi era pe capră, cu Lilli cuibărită lângă el. Webb se străduí să o vadă mai bine în lumina palidă. Era conştientă, dar ochii ei păreau lipsiţi de viaţă.

— E bine?

—Se fa face pine. Bărbatul îi întoarse privirea, cu un fel de provocare. O să am grijă de ea.

Gura lui Webb se subţie, şi-şi întoarse calul, îndepărtându-se de căruţă. Alăturându-se lui Nate şi celorlalţi, se mai uită odată înapoi. Simţi un nod în gât întărindu-i-se în stomac la vederea siluetei subţiri care-şi odihnea capul pe umerii gârboviţi ai celeilalte.

Într-o stare de amorţeală, Lilli îl urmărea pe Stefan apropiindu-se de pat, cu un castronel cu terci şi o lingură în mână. În ultima clipă, se ridică suficient ca să se poată sprijini cu spatele de perne. Stefan o opri şi trase unul din scaunele pe care le făcuse, mai aproape de pat, apoi se aşeză. Ochii ei goi îl priviră cufundând lingura în castron, dar de-abia când el ajunse cu ea aproape de gura ei putu să protesteze.

—Pot să mănânc singură, Stefan, zise cu o voce lipsită de viaţă şi ridică o mână greoaie pentru a lua lingura.

—Tar aşa o să ştiu că mănânci tot. El ignoră încercarea ei şi duse lingura cu terci la buzele ei.

N-avea nici un gust. Stefan nu era cel mai bun bucătar, dar pregătise toate mesele în ultimele două zile. Lilli simţea un fior de vinovăţie în felul în care el o îngrijise, nelăsând-o să mişte un deget. Fizic, nu era nimic în neregulă cu ea. Avea doar una sau două arsuri uşoare pe picioare, care n-o incomodau. Şi totuşi, zăcuse în pat de când o adusese Stefan în seara aceea. De-abia vorbise, stând doar întinsă în pat de parcă ar fi fost într-un fel de transă. În acest timp Stefan fusese bunătatea întruchipată.

—Majoritatea soţilor s-ar plânge că gătesc şi fac toată treaba în casă. Se uită la Stefan. Tu n-ai spus o vorbă.

—Ce sunt două zile? argumeta el cu un zâmbet blând. Tu faci lucrurile astea pentru mine tot timpul. Acum, pentru tine, le fac eu. Cufundă lingura în terci. Până te faci pine, adăugă. Nici măcar nu întrebase ce era cu ea, îşi dădu Lilli seama.

—E din cauza focului. Se simţea că-i datorează o explicaţie.

— Ştiu, zise el şi împinse uşor vârful lingurii în gura ei. Mănâncă.

Pe fruntea ei apărură linii subţiri, înghiţind ascultătoare amestecul.

— Nu mă refer la focul de ierburi. Asta a fost doar o parte. E vorba de focul din clădirea de alături, de când eram mică.

— Nu-i nefoie să forpeşti despre asta, o asigură Stefan.

— Cred... Cred că vreau. Era o înţelegere treptată, nesigură cărui scop va servi. Alaltăieri seară, udam pături şi le duceam bărbaţilor care se luptau cu focul. Am vrut să dau pătura pe care o aveam în mână cuiva când am văzut deodată flăcările galbene înteţindu-se. Privi în gol dincolo de Stefan, retrăind experienţa care o adusese în coşmarul din copilărie. Focul a venit mai aproape, dar nu se putea mişca. A trebuit să rămân acolo, ca acei oameni prinşi în clădirea care a ars. Apoi mi-a luat foc rochia şi am ca fost unul dintre ei. Pieptul i se întinse, muşchii contractându-se şi nelăsând să mai intre aer. Şi fumul... Încă simt mirosul de fum.

— S-a terminat. Eşti aici - nefătămată, zise el ferm.

Plămânii ei se relaxară şi scoaseră un oftat de uşurare.

— Da. Un zâmbet obosit îi curbă gura. Şi mă port ca o găgăuţă de femeie în legătură cu asta.

— A fost un lucru înspăimântător pentru tine. Stefan îi dădu de înţeles că nu privea reacţia ei ca anormală.

— Îmi pare rău pentru Sokoloffi, au pierdut tot ce aveau. Descoperi că putea să se gândească şi la altceva decât la ea însăşi. Poate că acest întuneric care o izolase împotriva oricărui sentiment va lua sfârşit. A fost un lucru îngrozitor.

— Îngrozitor, da. Stefan dădu din cap cu supărare. Suntem convinşi că focul a fost pus deliperat. I-am spus şerifului pănuielile noastre.

— Să le fi dat foc cineva la casă cu bună ştiinţă? Lilli se încruntă. Cine să facă aşa ceva?

— Kreuger spune că unul din crescătorii de fite şi-a trimis oamenii s-o facă, după ce s-a asigurat că noi toţi suntem în oraş. Era ocazia perfectă.

— Dar de ce tocmai casa domnului Sokoloff? Ce-a făcut el? I se părea incredibil ca el să fi fost vizat fără motiv.

— A fost un avertisment pentru noi toţi. Locul lui Sokoloff era aproape de oraş, aşa că toţi puteam vedea.

— A zis Kreuger pe cine bănuieşte? Chiar când puse întrebarea, Lilli îşi dădu seama cât de insidios era acest om. Ca şi Stefan, ea începuse aproape să accepte spusele lui Kreuger, chiar dacă el nu le putea dovedi cu fapte.

— După părerea lui, Calder e destul de puternic pentru a face aşa ceva. Şi fiul lui a plecat după ce a dansat cu tine. Stefan păru s-o examineze atent, şi Lilli avu grijă să nu-i dea senzaţia că îi evită privirea. Poate că el nu a fost primul la stinsul focului. Poate că era deja acolo.

Ea ştia mai bine, dar îşi păstra ştiinţa pentru ea.

— Şeriful ce spune?

— S-a întâmplat afară din oraş. Zice că nu poate face nimic. Vocea lui avea o anumită asprime, dând de înţeles că răspunsul era cel la care se aşteptaseră. Şeriful ne poate proteja doar când suntem în oraş. Altfel, trebuie să ne protejăm singuri, pe noi şi proprietăţile noastre. Tata viitoare când fom merge în oraş, vine şi Franz cu noi şi mă ajută să cumpăr o puşcă.

Stefan. Blândul, bunul Stefan cu o puşcă! Era atât de absurd că lui Lilli îi venea să râdă, dar nu putea pentru că ştia că el era hotărât să o facă. Ceea ce o speria într-adevăr era gândul că el ar putea s-o folosească. Ar fi vrut să fi putut purta ochelari de cal ca să nu vadă şi să nu afle toate astea.

— Haide. Trepuie să mai mănânci puţin. Îi oferi o altă îmbucătură.

Lilli se întrebă dacă subita greaţă din stomac îi va permite să ia încă o înghiţitură din terciul fad.

— Stefan, te rog, nu trebuie să mă mai tratezi ca pe o invalidă. Sunt capabilă să mă hrănesc singură. Cu forţe noi, apucă lingura şi castronul. Ai pierdut atâta timp să mă îngrijeşti şi probabil că ţi-ai neglijat treburile. Când el şovăi, Lilli adăugă: Promit că am să mănânc tot.

— Pine. Zâmbi în cele din urmă şi o lăsă să ţină castronul şi lingura. Te las şi mă întorc la treapă.

După ce Stefan ieşi din colibă, ea îşi lăsă castronul în poală şi privi pata mare de lumină de pe podea. Particule sclipitoare de praf dansau în lumina care se scurgea prin fereastră.

Era iulie, dar ei îi era frig. În sufletul ei aveau loc schimbări pe care nu le dorea. Chiar şi Stefan se schimbase. Îşi apăsă degetele pe buze. Un bărbat o sărutase şi ea nu spusese nimic soţului ei. Nu-i spusese lui Stefan că fusese singură cu Webb Calder, nici măcar când aflase că el era acuzat pe nedrept că ar fi pus focul. De ce? Deoarece sărutul; lui o făcuse să simtă lucruri pe care nu s-ar fi cuvenit să le simtă.

La foc, în timpul acelor momente îngrozitoare, vocea lui, braţele lui, senzaţia trupului lui apăsându-l pe al ei, fuseseră singurele lucruri ce o împiedicaseră să înnebunească. Nespunând asta, îl lăsase pe Stefan să creadă că se sprijinise pe forţa şi pe alinarea lui. Jurase că-i va fi o nevastă bună. Trebuia să-şi ţină jurământul.

Pintenii lui Webb scoteau un zornăit monoton la fiecare pas pe care-l făcea pe podeaua de lemn a holului ce ducea spre birou. Tatăl lui era aşezat în spatele biroului său mare, parcurgând un registru, Webb îşi scoase pălăria şi-şi trecu degetele prin păr, apropiindu-se de birou.

— Barnie mi-a spus că vrei să mă vezi. Îşi ţinea pălăria într-o mână, bătând-o uşor de picior, arătându-şi uşoara nerăbdare.

— Da, te-am chemat. Scaunul mare scârţâi când tatăl lui îşi lăsă greutatea pe spătar şi-l privi calm pe Webb. Am hotărât să nu mai merg la strângerea vitelor toamna asta. Aş vrea să-mi iei locul şi să supraveghezi activitatea.

— Barnie e mai calificat decât mine. De ce nu-i ceri lui sau lui Ely? Webb se încordă la aruncarea subită a autorităţii pe umerii lui.

Urmă un moment de tăcere absolută. Benteen îl privi pe Webb, cu iritare faţişă, dar încercă să-şi păstreze calmul.

— Dacă-i vroiam pe Barnie sau Ely, le-aş fi cerut lor să se ocupe de asta. Pe dracu' vreau ca fiul meu să conducă strângerea vitelor, declară el aspru.

— Este un ordin? întrebă Webb.

Colţurile gurii lui Benteen căzură, formând o linie dură, cruntă.

— Nu. Îşi luă privirea de la Webb. Nu e un ordin. Ceva se încăpăţâna îl el să-l dorească pe Webb să accepte responsabilitatea, fără a i se ordona. Asta-i tot ce am vrut. Poţi pleca.

Webb dădu să-şi pună pălăria, dar observă că tatăl său îşi apăsă o mână pe piept şi o ţinu acolo. Se opri privindu-l cu îngrijorare.

— Eşti bine?

— Da, răspunse iritat, dar nu îndepărta mâna. Mă supără pieptul de când cu incendiul, explică el fără tragere de inimă. Bănuiesc că am tras prea mult fum în plămâni. Însă nu mă doare mereu - doar uneori.

Webb trăgea nervos de borurile pălăriei. Îi venea să-i spună tatălui său că s-a răzgândit cu strângerea vitelor. Bătrânul arăta într-adevăr obosit. Ar fi fost liniştit, probabil, dacă-l lăsa pe Webb în locul lui. Webb ştia că Barnie şi Ely i-ar fi stat în preajmă, asigurându-se că nu va face nici o greşeală. Din motivul ăsta nu vroia să accepte, ştiind că va fi supravegheat de alte două persoane. Doar îl „lăsau" să fie şeful.

— Se zvoneşte că focul a fost pus deliberat, zise tatăl lui în treacăt.

— Unde-ai auzit asta? se încruntă Webb.

— Cineva a auzit în oraş. Dădu din umeri, indicând o sursă nedefinită. Nu m-ar mira să fie adevărat.

— Ce te face să spui asta? Ochii i se îngustară.

— Sunt o grămadă de cowboy rămaşi fără lucru, şi o grămadă de animozităţi între ei şi drylanderi. E genul de zbenguială crudă pe care ar putea-o face un cowboy după câteva pahare.

Remarca îl făcu pe Webb să-şi aducă aminte de ceva care nu i se păruse semnificativ înainte.

— Hobie Evans şi doi băieţi de la Snake M au plecat devreme de la dans. Am văzut focul peste mai puţin de o oră.

— Hobie are o vână ticăloasă în el. Se opri şi se uită la Webb. Fiecare om are. Poate că ar fi bine să ţii minte asta.

— De ce? găsi sfatul curios.

— Ca să nu subestimezi niciodată ceea ce poate face opoziţia, replică tatăl lui şi reluă studiul registrului de pe birou.

Părea un avertisment criptic. Webb se închise în străfundul minţii sale în timp ce părăsea casa mare pentru a-şi relua treburile.

CAPITOLUL 12

Copitele murgului tropăiau pe pietre, croindu-şi drum cu greu de-a-lungul viroagei destul de abrupte. Când ajunse la teren plat, îşi reluă pasul fără a fi iar îndemnat de călăreţ - Webb Calder. Se opri singur când ajunse la arborele tânăr de plop canadian, la ascunzişul umbrei ramurilor sale. Urechile negre se ciuliră către călăreţ, aşteptând.

Ferma Reisner era la vreo milă de acest punct, şi coliba era vizibilă. Webb venise prima dată aici acum vreo trei săptămâni şi de atunci de încă vreo patru ori. De două ori o văzuse pe Lilli lucrând în grădină, lângă casă, dar nu părăsise ascunzişul copacului. Reisner era în lanurile din apropiere. Cel puţin, Webb se asigurase că Lilli era bine sănătoasă, deşi nu încerca să se înşele singur că acesta era singurul motiv pentru care venise.

Scrutând câmpurile şi zona din jurul căsuţei de carton gudronat, nu văzu nici urmă de Reisner. Nici caii şi nici căruţa nu erau. De pe coşul căsuţei ieşea fum, indicând că era cineva acasă. Se uită iarăşi peste câmpuri, apoi îşi mână murgul de sub copac într- un galop uşor, şi se îndreptă spre sălaşul Reisnerilor.

Ajungând la cocioaba de o singură cameră, încetini calul la pas şi se uită atent în jur, observând schimbările survenite de la ulima lui vizită. Doi pui scurmau în praful din ţarc. Deasupra capacului rezervorului era o pompă de mână, iar în jurul casei creşteau nişte flori firave, dar hotărâte. Aerul era încărcat de aroma de pâine pusă la copt, care-l asigura că stăpâna era acasă.

Descălecă fără grabă. Uşa era deschisă într-un fel de invitaţie tăcută pe care o acceptă bucuros. Webb se opri în prag şi-şi lăsă privirea să hoinărească peste silueta mlădioasă a femeii care stătea lângă masă, cu spatele la uşă. Frământa cu vigoare o bucată de aluat, nepărând a fi conştientă de prezenţa lui. Din coc îi scăpaseră

câteva şuviţe ondulate care-i atârnau pe lângă gât. Nuanţa de cupru ars lipsea din părul ei fără lumina soarelui care s-o scoată la iveală.

Scoţându-şi pălăria, Webb îşi trecu o mână prin păr, apoi ciocăni uşor în cadrul uşii.

— E cineva acasă? Vocea lui era caldă şi sigură de răspunsul la această întrebare. La fel erau şi ochii lui, urmărind cum ea întoarce capul şi aruncă o privire peste umăr. După o pauză foarte scurtă în frământat, îşi reluă ritmul dinainte.

— Dacă vrei apă pentru cal, poţi să-ţi iei de la pompă, zise ea.

Lui Webb îi făcu plăcere că ea şi-a amintit motivul pentru care se oprise ultima dată.

— Nu de asta am trecut pe aici. Zornăitul pintenilor semnala că el trecea pragul.

— Dar ce vroiai, domnule Calder? întrebă ea fără să se întoarcă.

Webb se îndreptă spre masă, privirea lui cuprinzând interiorul cu pereţii acoperiţi de ziare şi cu mobilă grosolană. Lilli ţinea capul aplecat la treaba ei şi nu şi-l ridică atunci când el se opri lângă marginea îngustă a mesei. Şorţul îi era presărat cu făină şi avea o pată mică, albă, pe obraz.

— O să fim ocupaţi cu strângerea vitelor săptămânile viitoare şi am vrut să mă asigur că te-ai refăcut după arsuri, îi oferi Webb un motiv.

— Drăguţ din partea dumitale, domnule Calder, dar au fost foarte neînsemnate. S-au vindecat în câteva zile şi n-au lăsat nici o urmă, îl asigură ea continuând să frământe coca.

Luminile şi umbrele camerei şi mirosurile calde aveau o ciudată familiaritate. Webb se simţi inundat de un sentiment de confort, de acasă.

— Când eram mic, trăiam într-o cabană de bârne cam cât asta de mare, îşi aminti el visător. Cred că locul acesta îmi aminteşte puţin de ea.

— Stefan va fi interesat să știe că ai găsit ceva amabil de spus despre căminul nostru. Dădu o formă rotundă aluatului și îl puse într-o tavă, trăgându-l spre margini.

El își îngustă ușor ochii auzind pronunția hotărâtă a numelui soțului ei. Când Lilli ridică în sfârșit capul, ca el să-i poată vedea fața, parcă ar fi purtat o mască. Webb preferă să ignore replica ei.

— Uitasem că făcutul pâinii e o muncă atât de grea. Zâmbi. Aș fi plin de vânătăi dac-aș fi bătut așa.

— Trebuie să scot aerul afară din aluat, altfel pâinea va fi plină de găuri, afirmă ea și luă tigaia. Evitând să treacă pe lângă el, ocoli masa pentru a ajunge la plită și deschise ușa cuptorului. El o urmări cum se apleca să pună tava înăuntru și să încerce cealaltă pâine care se cocea.

— Miroase bine, remarcă.

Închizând ușa cuptorului, ea se ridică și-și șterse nervoasă mâinile pe șorț. Webb observă cum ea evita deliberat să-l privească.

— N-am apucat să-ți mulțumesc, domnule Calder, că m-ai scos din foc până să mă ard serios, începu ea, pronunțând cuvintele de parcă le exersase mental de multă vreme. Îți sunt foarte recunoscătoare. Doresc să știi și asta.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Webb își înclină capul, încercând să ghicească de ce ea era atât de rezervată față de el, mai ales că înainte fusese foarte deschisă. Mă bucur doar că am fost acolo.

Ea își coborî bărbia din nou și privi în jur ca și cum căuta ceva.

— Este foarte drăguț din partea dumitale că ai trecut să te interesezi de mine. Își umezi buzele și făcu un efort să-l privească în față. Pentru câteva secunde, reuși să pară sigură pe ea. Sper că înțelegi că sunt foarte ocupată cu pâinea și cu toate treburile casei, așa că nu te pot ruga să rămâi.

Era un fel ocolit de a-i cere să plece, dar Webb nu credea că ea chiar asta vrea. Traversă micul spațiu dintre ei, oprindu-se lângă ea. Mișcarea pieptului ei îi trăda agitația.

— Ai puţină făină pe obraz, Lilli. Întinse mâna să i-o şteargă dar ea întoarse capul şi şi-o şterse singură.

— Este adevărat că, în trecut, poate te-am făcut să crezi că îmi poţi vorbi în acest fel familiar, domnule Calder, zise ea bătoasă. Dar de acum înainte aş prefera să mi te adresezi adecvat, cu "doamna Reisner" dacă ne vom mai întâlni.

Sprâncenele lui se uniră într-o linie uimită şi încruntată.

— Lilli...

— Ai ştiut că soţul meu nu-i aici când ai venit, nu-i aşa? îl acuză ea deodată, cu o expresie supărată şi rănită în ochi.

— Am... observat că nu sunt aici căruţa şi caii, recunoscu el.

— Adevărul este, domnule Calder, că ai venit din cauză că nu este aici. Îşi controla vocea, făcând-o în mod deliberat dură. Ai venit aici special atunci când eram singură. Sunt o femeie măritată, domnule Calder, şi nu primesc vizite atunci când soţul meu nu este acasă. Este nechibzuit din partea dumitale să crezi că aş face-o. De aceea, trebuie să-ţi cer să pleci, şi asta chiar acum. Dar nu terminase. Şi data viitoare când mai eşti în apropiere şi soţul meu nu este acasă, nu te opri. Pentru că dacă o faci, voi bara uşa şi voi refuza să-ţi ofer orice ospitalitate.

Webb îşi dădea seama că nu avea ce să argumenteze. Poziţia lui era lipsită de apărare. Îl încerca o mânie pe care nu o putea justifica. Ea însă avea tot dreptul să-i ordone să plece.

— De ce nu mă vrei aici, Lilli? Folosi deliberat numele de alint, provocând-o să motiveze de ce nu vroia să-l vadă. Îţi amintesc prea tare că soţul tău e un om bătrân?

Furia se aprinse necontrolată în ochii ei. O fracţiune de secundă mai târziu, îi plesnea o palmă peste faţă şi el nu făcu nici o încercare să o evite, ştiind că o merita pentru remarca pe care o făcuse. Dar nu era nici o slăbiciune în mişcarea ei. Pusese în lovitură toată forţa de care era capabilă. Îl ardea, trimiţându-i un fior de durere în tot capul, şi destrămându-i puţina stăpânire pe care o mai avea.

Într-un contraatac instinctiv, Webb prinse încheietura mâinii care îl lovise. Prima palmă o meritase, dar n-avea să o suporte şi pe a doua. După o încercare de a se elibera, ea îl privi mânioasă, încheietura mâinii încordându-se în strânsoarea mâinii lui. Webb simţea cum braţul ei vibrează de furie. Lillian ştia că n-avea nici o şansă să-l învingă într-o luptă fizică.

— Dă-mi drumul sau ţip, ameninţă ea cu o voce gravă, încordată. Linia gurii lui se înclină într-un zâmbet dur.

— Asta ai spus şi la dans, dar n-ai făcut-o nici atunci.

Îl prinse şi cealaltă încheietură. Hotărâ să demonsetreze că avea dreptate să creadă că ea îl dorea aici la fel de mult pe cât dorea el să fie aici. Avea nevoie de această confirmare pentru a-şi justifica propria conduită. Rezistenţa ei sălbatică fu repede învinsă, când braţele lui o înconjurară şi o traseră lângă el.

Cu rotunjimea sânilor apăsată tare pe pietul lui, şi curbele mlădiase ale şoldurilor mulate peste coapsele lui, nu mai conta că ea purta numele altui bărbat. Era amar să constate că, şi treaz fiind, nu avea mustrări de conştiinţă că lua ceea ce aparţinea altui bărbat.

Buzele ei încercară să respingă posesiunea gurii lui, dar el persista. Putea să simtă rigiditatea părăsindu-i trupul şi simţii fiorii victoriei alergându-i prin sânge. Slăbi strânsoarea mâinilor şi ea rămase agăţată de el. Aceasta era dovada, evidentă care nu putea fi negată, că nu se înşelase gândind că şi ea dorea asta.

Când ea îşi retrase încet buzele de sub ale lui, Webb nu încercă să o împiedice. Cu ochii întredeschişi, văzu expresia dorinţei arzătoare pe faţa ei, înainte ca ea să-şi ferească privirea, plecându-şi bărbia.

— Eşti mulţumit acum, domnule Calder? Sunetul chinuit al vocii ei îl izbi. Tot optimismul îi dispăru, văzând o lacrimă ieşind printre genele ei. Sau nu am fost suficient de umilită?

— Lilli... Vroia să-i spună că nu era nimic rău în ceea ce făcuse, amândoi ştiau asta. Nu putea să-i dea nici o asigurare falsă.

Când se desprinse din braţele lui, Webb n-avu nici o putere să o oprească. Înaintă către uşa deschisă, cu capul plecat de parcă nu-l putea privi, dar avea şi ceva mândru în ea, în acelaşi timp.

Acest lucru îl văzu şi el.

— Acum te rog să pleci, murmură ea cu o voce aproape lispită de emoţie. Şi să nu te mai întorci.

Faţa lui era întunecată, gura strânsă într-o linie dură.

Detestându-se pe sine, Webb îşi luă pălăria care-i scăpase pe jos şi traversă camera. Privirea îl alunecă de pe faţa ei cu linii palide, hotărâte. Nu se simţise niciodată căzut atât de jos şi demn de dispreţ, aşa cum era acum când ieşea pe uşă, ducându- se spre calul său.

N-avea nevoie să se uite înapoi ca să ştie că Lilli stătea în uşă. Asta îi spunea un fel de al şaselea simţ. Webb aruncă hăţurile peste gâtul murgului şi puse un picior în scară, sărind în şa dintr-o singură mişcare. Pentru o fracţiune de secundă, Webb o avu în faţa ochilor. Se părea că destinul îi fusese hotărât, din ziua în care o întâlnise la gară, doar că nu ştiuse de atunci. Era inevitabil - la fel de inevitabil cum era faptul că trebuia să plece. Nu era nimic mai înjositor pentru un bărbat decât a fura nevasta altuia şi el se afundase chiar până la aceste adâncimi. Lui însuşi nu-i rămăsese mult respect pentru sine, aşa că nici ea nu putea avea o părere prea bună despre el.

Cu o răsucire uşoară a mâinii, Webb schimbă direcţia calului pentru a se îndepărta de Lilli ce stătea în uşa deschisă a cocioabei. Tocmai când era pe cale să dea pinteni calului, auzi tropot de copite şi, ridicând privirea, văzu trei călăreţi traversând terenul necultivat, apropiindu-se de casă. Toate simţurile i se alertară când îl recunoscu pe Hobie Evans călărind în frunte. Îşi lăsă mâinile pe şa, nedorind să plece până ce nu avea să afle cu ce treburi veniseră aici călăreţii de la Snake M.

Când aceştia se apropiară de colibă, îşi încetiniră caii. Pe faţa lui Hobie se întindea un zâmbet larg şi avea un licăr de interes în ochi în timp ce înainta către Webb.

—În mod sigur, nu mă aşteptam să dau de tine aici, Webb, deschise el vorba şi îl cercetă cu privirea. Ce te aduce aşa de departe?

—Tocmai vroiam să te întreb acelaşi lucru, i-o întoarse Webb, privirea îngustându-i-se. Nu-i plăcea în mod deosebit ceea ce citea în ochii cowboy-ului, iar rânjetul său era aproape batjocoritor.

—Zău? Hobie se uită la cei doi însoţitori. Nu-i aşa că-i interesant, băieţi? Apoi păru să o observe pe Lilli în cadrul uşii colibei şi-şi scoase pălăria, punând-o pe umăr cu un gest de respect prea exagerat ca să fie adevărat. Săru' mânuşiţele, doamnă! Adulmecă ostentativ aerul. Pâinea aia pe care-o coci miroase bine. Ea îşi înclină capul într-un salut scurt şi prudent, dar rămase tăcută. Bărbatul tău e acasă? întrebă Hobie, deşi părea să ştie răspunsul.

Lilli aruncă o privire spre Webb, ochii ei albaştri fiind umbriţi de nelinişte, dar spuse adevărul cu simplitate:

—Nu.

Hobie îşi îndemnă calul înainte, până ajunse chiar lângă Webb. Pălăria era din nou pe capul lui, dar nu-i putea umbri scânteia strălucitoare din ochi.

—Ce-i chestia aia albă de pe cămaşa ta, Webb? îl provocă el zeflemitor. Muşchii lui Webb se încordaseră. Să fiu al naibii dacă nu arată a făină, declară Hobie şi-i privi cu un aer cunoscător. Bănuiesc că ai ajutat-o să facă pâine, nu-i aşa?

Mâna lui Webb se strânse pe şa. Nu încercă să se convingă că avea pete de făină pe cămaşă, de la şorţul lui Lilli. Ar vi vrut să-şi îndese pumnul pe gâtul lui Hobie şi să-i înnegrească ochii aceia afurisiţi, care văzuseră prea mult.

—Vezi-ţi de treaba ta, Hobie, scrâşni printre dinţii încleştaţi.

—Vorbeşti de parcă-ai sta pe pământul lui tăticu, dar n-ai nici un drept aici, Calder, îi aminti Hobie.

—Spune odată de ce-ai venit aici, îl avertiză Webb, gata să sară la bătaie dacă era nevoie.

— Ei, Webb, aici nu poţi să chemi pe nimeni în ajutor, aşa că las-o mai moale. Hobie râse fără grijă şi-şi împinse pălăria pe ceafă. Calul său făcu un pas înapoi, punând distanţă între ei şi o aduse pe fata cu păr roşcat în câmpul vizual al lui Hobie. Am avut un necaz la ferma Snake M azi-noapte, doamnă. Se pare că nişte vite s-au speriat de ceva şi au rupt o bucată de gard. După asta, s-au împrăştiat , Dumnezeu ştie pe unde. Noi am plecat să le căutăm. Dacă vedeţi pe-aici vite cu semnul Snake M, v-am fi îndatoraţi dacă le-aţi îndrepta spre ferma noastră. Sigur, nu ne- ar plăcea să intre în lanul vostru de grâu.

— Am să-i spun soţului meu să se uite după ele, zise Lilli.

— Te rog, doamnă. Salută din cap; apoi, privirea îi trecu la Webb. Te salut, Calder.

— Tocmai plecam şi eu, Hobie. Vin cu voi o bucată de drum, zise Webb şi-şi mână calul.

Plecară cu toţii, Webb călărind în margine, alături de Hobie Evans. Călăreau pe urmele făcute de roţile căruţei, care separau terenul necultivat de lanul cu grâu aproape copt. Webb nu avea ce spune, nimic care ar fi putut veni în apărarea reputaţiei lui Lilli. Nu intenţionase să-i facă vreun rău - dar i-l făcuse. Ireparabil.

— Webb, de ce am oare sentimentul că ne escortezi ca să te asiguri că ieşim de pe pământul ăsta? întrebă Hobie uşor amuzat.

— N-aş putea spune, replică el înţepat, apoi îl măsură încet cu priviea pe cowboy-ul cu fălci pătrate. Poate ai conştiinţa încărcată.

— N-am nimic pe conştiinţă, zise Hobie scurt. Pentru câteva minute lungi, tăcerea fu întreruptă doar de tropotul copitelor şi de scârţâitul şeilor de piele. Pentru o ţărancă, n-arăta rău, puicuţa.

Webb trase brusc hăţurile calului său, mânia fierbinte fiind pe punctul de a erupe. Hobie se opri şi el, simulând surpriza.

— Eu n-aş spune mai mult, Hobie, îl avertiză răguşit.

— Ei, haide, Webb. Hobie gesticulă cu o mână ridicată pentru a arăta că n-avea de ce să fie supărat, şi în tot acest timp ochii îi zâmbiră batjocoritor. O tinerică aşa ca ea se plictiseşte probabil. N-am

nimic împotrivă dacă tu vrei s-o înveseleşti din când în când. Ba chiar m-ar tenta şi pe mine.

— Uite ce-i - şi ascultă bine, că nu zic decât o singură dată. Întunecimea din ochii lui şi hotărârea figurii nu erau de ignorat. Dacă se întâmplă ceva aici - dacă intră vitele pe ogor sau izbucneşte întâmplător vreun foc - chiar şi pentru nimic mai mult decât o mână ridicată împotriva... acestor oameni pentru o aşa-numită distracţie - am să mă ocup personal. M-am făcut destul de clar?

— Clar ca apa de ploaie. Amuzamentul părăsise ochii lui Hobie, lăsându-i reci şi posaci.

— Bun. Fiindcă dacă se întâmplă ceva, am să vin să te caut. Webb menţinu strânsoarea zăbalei. Vă las aici.

Hobie îl măsură din ochi, apoi îşi mână calul într-un mic semicerc pentru a se alătura celorlalţi doi cowboy care-l aşteptau. Webb rămase pe loc, urmărindu-i cum se îndepărtează; de-abia după ce trecu mult timp, îşi întoarse calul pentru a o lua spre Trei C.

După ce călăriră aproape o milă la trap, Hobie Evans îşi lăsă calul să meargă la pas. Ceilalţi doi cai îşi potriviră şi ei pasul mai încet. Ace Rafferty îi trimise o privire neliniştită lui Hobie.

— Chiar crezi că şi-a închipuit Calder că noi am pus focul? întrebă el.

— Nu şi-a închipuit, afirmă Hobie. A zis şi el la întâmplare. Nu ne-a văzut nimeni.

— Poate-o fi găsit felinarul spart, sugeră Ace.

— Ei şi? făcu Hobie. Era felinarul fermierului. Cine poa' să spună că n-a căzut şi s-a spart în timpul incendiului? Privirea lui traversa continuu terenul deprimant de plat, cu o expresie neliniştită în ochi.

Al treilea călăreţ, Bob Sheephead, un metis, îşi trase calul mai aproape de ceilalţi doi.

— Fata asta nu-i cea măritată cu un tip mai bătrân, cu perciuni? Ăla care se tot ţine prin preajma rusului?

— Mda, cred că ea e, încuviinţă Hobie fără interes. Erau doar nişte salahori, şi în mintea lui asta-i punea pe cea mai de jos treaptă socială.

— Nici o mirare că Webb Calder se învârtea în jurul ei ca un taur la montă. Metisul zâmbi. Pun rămăşag că-i tare singuratică. Poate-i mai facem o vizită prietenească din când în când.

— Eşti nebun! Ace îl privi cu îndoială. Uneori gândesc că eşti indian mai mult de jumătate. Ai auzit ce i-a zis Calder lui Hobie.

— Tremur de frică, rânji Sheephead. Tu nu, Hobie?

— Ba da, încuviinţă el zâmbind uscat. Mă topesc.

— Faceţi cum credeţi, băieţi, declară Ace ferm. Eu n-am de gând să mă pun rău cu Calder.

Hobie se ridică în scări, privind spre stânga.

— Ia uitaţi-vă acolo, murmură el. Sunt vitele noastre, nu-i aşa? Pasc al dracului de-aproape de lanul ăla. Ce păcat ar fi dac-ar intra în el.

— Cu siguranţă, fu de acord Bob Sheephard, rânjetul lăţindu-i-se. Mai bine ne-am grăbi să le oprim.

— Mda, hai repede, dădu Hobie din cap.

Metisul chiui şi toţi trei îşi înfipseră pintenii în burţile cailor, îndreptându-i spre stânga. Vitele se speriară şi o luară la fugă, intrând în lanul de grâu. Cowboy-ii le urmăriră cu o nepricepere deliberată şi le împrăştiară pe tot câmpul. Sub copitele cailor şi ale vitelor, spicele cădeau la pământ, ruinând fâşii întregi din ogor. De fiecare dată când o vacă era pe punctul de a ieşi din grâu , un călăreţ îl mâna înapoi pe câmp, distrugând alte porţiuni cultivate.

Colonistul veni în fugă peste câmp, agitându-şi braţele pentru a opri distrugerea recoltei. Nici vitele, nici călăreţii nu-i dădură nici o atenţie. Disperat, apucă frâul roibului călărit de Hobie Evans, neştiind că o astfel de intervenţie asupra calului - atunci când acesta are deja un călăreţ în şa - poate da naştere la reacţii foarte periculoase. Roibul sări în spate, săltând omul în aer şi aproape aruncându-şi din şa călăreţul. Dar colonistul tot nu-i dădu drumul.

— Opriţi-vă! strigă el. Îmi stricaţi grâul.

— Dă drumul calului, salahor blestemat! Hobie îl biciui cu lassoul şi lăsă o urmă peste ochii omului. Cu un ţipăt de durere, colonistul scăpă frâul şi roibul îl trânti la pământ. Hobie privi indiferent cum omul se zvârcoleşte încercând să evite copitele cu potcoavele ascuţite ale calului, dar nu făcu nici o tentativă de a- şi îndepărta calul de el. Nu vezi că încercăm să strângem vitele astea? întrebă Hobie batjocoritor. Am vrut să le prindem până să intre în lan. Dă-te din calea noastră, "cuibăritule". Ştim noi ce- avem de făcut.

Râzând de prostia drylanderului, Hobie se luă din nou după o vacă. De data aceasta, aruncă lassoul care se strânse în jurul gâtului animalului. Lăsă să se desfăşoare mai multă frânghie decât era necesar. Vaca se prăvăli pe spate şi mai fu târâtă câţiva metri, culcând alte spice de grâu la pământ până să se poată ridica, apoi începu să se zbată încercând să scape din laţul strâns din jurul gâtului.

Când cei trei cowboy se plictisiră, până la urmă, de distracţia lor şi scoaseră vitele - puţine, dar distrugătoare - din lanul de grâu, nu mai rămăsese prea mult din viitoarea recoltă a omului. Colonistul se uită în jurul lui şi-şi văzu recolta aproape ruinată. Prea puţin mai putea fi salvată. Se îndreptă clătinându-se către casă, unde îl aştepta familia. Sângele îi şiroia din rana făcută de frânghie, aproape orbindu-l.

Vorba despre dezastru se răspândi ca focul printre colonişti. A doua zi, veniră mai mulţi colonişti să vadă dimensiunile dezastrului şi să-şi ofere ajutorul pe care-l putea da. Din tot grupul, Stefan Reisner fu unul dintre aleşi să meargă la ferma Snake M, a lui Ed Mace şi să ceară despăgubiri. Franz Kreuger fu ales în unanimitate purtătorul de cuvânt al grupului. Se urcară toţi într-o căruţă şi plecară spre fermă.

Snake M plănuia să-şi trimită oamenii la strângerea vitelor în ziua următoare, aşa că ajutoarele erau adunate la fermă verificându-şi echipamentul, când căruţa plină de drylanderi sosi acolo. Se îndreptară direct către casa mare făcută din bârne. Până ca aceştia să coboare din căruţă, Ed Mace ieşi pe prispă ca să-i întâmpine.

Toate ajutoarele observaseră vizitatorii, dar îşi continuară treburile cu ochiul la grupul de drylanderi care vorbea cu şeful lor. Metisul Bob Sheephead se duse agale spre locul unde Hobie Evans repara o chingă slăbită. Se lăsă pe vine lângă el şi luă o bucată de piele de la o chingă în mână, de parcă aceasta ar fi fost obiectul interesului lui.

— Ce-or fi vrând? întrebă cowboy-ul cu părul ca pana corbului pe Hobie. Crezi c-or fi venit să se plângă de grâu?

— Probabil. Hobie trase de chingă pentru a-i verifica rezistenţa şi aruncă o privire printre gene către masa mare. Se pare c-o să aflăm.

Ed Mace venea către grajdul unde erau adunaţi majoritatea cowboy-lor. Cei patru colonişti, cu îmbrăcămintea lor ciudată, erau pe urmele lui. Hobie observă neplăcerea din expresia şefului când privi iritat peste umăr la drylanderi, şi zâmbi în barbă.

— Ascultaţi, toată lumea. Ed Mace ceru oamenilor săi să fie atenţi la el, în timp ce drylnderii făcură un mic semicerc în spatele lui. Aceşti domni... ezită deliberat asupra termenului politicos - au venit să mă informeze că nişte vite de-ale noastre au intrat în lanurile lor de grâu. Pretind că trei dintre voi au fugărit vitele prin lan, făcând şi mai multe stricăciuni.

Lăsâng jos chinga, Hobie Evans se ridică în picioare şi veni în faţa cowboy-lor.

— Cred, şefule, că vorbesc despre mine, Ace şi Metisu'. Noi am strâns nişte vite din lanul cuiva.

— El este, confirmă proprietarul lanului de grâu, apăsându-şi o mână pe rana de pe faţă.

— Şi tu eşti ăla care-ai venit alergând, fluturându-ţi braţele ca o cioară blestemată. Hobie repezi un braţ acuzator către om, apoi se uită la şeful lui. Am fi putut să scoatem vitele alea din grâu fără să stricăm mai nimic, dacă nu se băga el. Ştii cum sunt vitele astea. Mai rele decât nişte iepuri. A venit şi-a dat din mâini de-au tulit-o în toate direcţiile.

— M-a lovit cu o frânghie şi a încercat să mă calce în copitele calului, acuză agricultorul.

— Ai sărit în faţa calului, contră Hobie. Dacă nu te plesneam ca să fugi din drum, ar fi călcat peste tine.

— E o minciună. Franz Kreuger ieşi înainte. Dar n-am venit aici din cauză că Otto a fost lovit. Suntem aici fiindcă vitele tale au distrus recolta. Oamenii tăi au confirmat asta. Cerem să plătiţi grâul distrus de animale.

— Am impresia că vitele n-ar fi produs atâtea pagube dacă nu erau acţiunile acestui... domn. Îi arătă pe proprietar cu o fluturare a mâinii. Pretinde că şi-a pierdut întreaga recoltă. Eu sunt de acord să-i plătesc despăgubiri, dar nu pentru tot câmpul. Rosti o cifră cu mult sub cea cerută de grup.

— Dar am dat mai mulţi bani pe sămânţă, protestă fermierul şi se întoarse să găsască sprijin la ceilalţi trei.

— Nu-i destul! afirmă Franz Kreuger mânios. Nu este cinstit!

— Asta-i oferta mea. Ed Mace îi provocă fără să clipească. Dacă nu-ţi place, du-te la judecător şi *aşteaptă* să stabilească data procesului - *aşteaptă* apoi şi verdictul. Sublinie verbul, pentru a da de înţeles că timpul va trece fără nici un folos pentru drylander. Faci cum vrei. Ie *aştepţi* şi vezi ce decide judecătorul, fie iei ce-ţi ofer eu - bani gheaţă - pe loc.

Colonistul se uită la Franz Kreuger întrebător, şi la fel făcură şi ceilalţi doi, inclusiv Stefan. Franz îşi măsură oponentul cu o privire rece.

— Îl cunoşti pe acest judecător? întrebă el.

Un zâmbet se întinse pe faţa lui Ed Mace.

— Judecătorul Paulson? Păi cum să nu-l cunosc? Am crescut împreună.

Franz Kreuger inspiră adânc şi se întoarse spre agricultorul păgubit.

— Acceptă-i oferta. Dacă nu-ţi-dă ţie banii aceştia, îi va folosi ca să-l cumpere pe judecător.

CAPITOLUL 13

În ziua planuită strângerii vitelor, îşi petrecură toată dimineaţa bătând viroageie şi adânciturile de teren în căutarea vitelor. Cowboy-ii se răspândiră spre colţurile îndepărtate ale unei anumite bucăţi de teren şi dirijau toate vitele care le găseau spre centru, într-un cerc din ce în ce mai strâns, pentru trierea de la amiază şi marcarea animalelor care scăpaseră întâmplător, fără a fi însemnate, la adunarea de primăvară.

Aerul era înviorător şi clar, puţin înţepător, avertizându-i parcă pe oameni că iarnă nu era departe şi zorindu-i la treabă. Webb îşi mână ultimul grup de vaci către cireadă. Erau mai ales din rasa Hereford şi alte rase încrucişate, care se agitau într- un nor de praf. La vreun sfert de milă de locul în care era adunată cireada, o vacă, mai nesupusă hotărî să se piardă de restul turmei.

Murgul lui Webb, obosit dar încă vioi, făcu o întoarcere fulgerătoare ca s-o prindă din urmă şi s-o aducă lângă celelalte. Dar se poticni la al doilea pas, aproape aruncându-l pe Webb din şa şi, redresându-se , începu să şchiopăteze cu piciorul drept. Nemaiavând nici o şansă de a mai întoarce animalul la turmă, Webb îşi închipui că felul în care vaca îşi fluturase coada era un salut de bun rămas.

Însă prinse cu coada ochiului ceva mişcând undeva în faţa lui şi îşi concentră privirea încercând să vadă mai bine. Un cal mare şi cenuşiu era îndemnat la galop pentru a prinde vaca, înainte de a scăpa definitv. Călăreţul nu părea a fi vreun angajat al fermei. Descălecând de pe calul rănit, Webb îl urmări cu privirea pe călăreţul ce zădărnicea fuga vacii, blocându-i apoi calea până ce animalul se întoarse în cele din urmă pentru a se alătura cirezii. Când călăreţul se apropie, Webb îl recunoscu pe tatăl său.

—Cum e? întrebă Calder senior văzându-l cercetând piciorul drept al murgului.

— Se pare că ar avea o entorsă. Webb se ridică şi bătu uşor gâtul calului acoperit deja de păr miţos, de iarnă. Tatăl lui nu încercă să verifice diagnosticul prin proprie examinare. Un cowboy nu pune la îndoială părerea altuia despre propriul cal. Webb privi spre cireadă şi spre cei doi cowboy care veniseră să mâne grupul lui de vite înspre celelalte. Nici nu-mi amintesc de când n-am mai văzut vitele într-o formă atât de bună.

— Dar la vânzare n-o să scoatem pe ele nici jumătate din cât fac, replică încruntat tatăl lui. I-am spus lui Barnie să păstreze toate vitele, în afară de cele bătrâne. Avem mai mult fân pentru iarna asta, aşa că ar trebui să ne putem descurca pân' la primăvară. Poate cresc preţurile până atunci.

— Mai devreme sau mai târziu, piaţa o să se schimbe. Webb înţelegea riscul pe care şi-l asuma tatăl său, păstrând atât de multe vite peste iarnă.

— Nu conta pe faptul că asta se va întâmpla curând, îl avertiză tatăl lui. Bull Giles a scris că nici anul viitor nu pare a fi mai bun decât ăsta. Zicea că la primăvară se va înregistra probabil o uşoară creştere la preţul vitelor, dar să nu ne aşteptăm ca aceasta să se menţină mult timp.

Mai era ceva care-l tulbura pe tatăl său. Webb simţi că exista un motiv bine ascuns în spatele informaţiei: Ducea la ceva, dar nu ştia exact la ce.

— Ce zici - terminăm într-o săptămâna cu strânsul vitelor? întrebă Benteen.

— Plus sau minus o zi, încuviinţă Webb. Trecuseră deja mai mult de cinci săptămâni şi epuizarea începea să se facă simţită asupra oamenilor şi cailor.

— Va trebui să dau drumul la câteva ajutoare - doar pe timpul iernii, sper, zise tatăl lui. Pot să-i ţin pe cei însuraţi, care au familii, dar ceilalţi... Scutură din cap.

Webb se încruntă. Ştiuse că situaţia nu era bună, dar nu-şi dăduse seama că ferma ajunsese într-o stare atât de grea încât să dea drumul unor ajutoare permanente.

— Nate? Abe?

— Toţi sunt bineveniţi să stea la fermă, să doarmă în baracă şi să mănânce la bucătărie, dar nu mai pot plăti salarii. Benteen Calder nu îi numi pe cei doi prieteni ai lui Webb, dar aceaştia erau incluşi în grupul ce urma să fie temporar pus pe liber, deoarece nu erau însuraţi.

— Şi o să putem răzbate cu toţi juncanii ăştia în plus, prin iarnă, având oameni mai puţini? Webb nu putea crede că tatăl său îşi asuma un asemenea risc.

— N-am de ales, veni scurt răspunsul.

Pentru un moment, Webb amuţi. Se uită peste pământul care se întindea cât vedeai cu ochii. Era aspru şi sălbatic, martor la multe schimbări. Webb întrevedea chiar mai multe la orizont.

— Poate c-ar fi timpul să ne gândim din nou la activitatea fermei, sugeră Webb fără nici o tragere de inimă.

— Ce vrei să spui? Benteen îl privi cu ochii îngustaţi, aparent interesat.

— Vreau să spun că în momentul de faţă ferma depinde doar de vite. Poate e timpul să diversificăm lucrurile. Se mută pe flancul calului şi aruncă scara peste şa pentru a desface chinga.

— Cu ce? Cu oi? Piaţa lânii e la fel de slabă ca şi cea a vitelor. Au inundat piaţa din Australia şi până-n Europa.

— Nu mă gândesc la oi, replică Webb ştiind că sugestia sa va fi socotită drept o blasfemie de către tatăl lui. Bani buni se pot face cu grânele.

— Cu grâu? Cuvântul ţâşni într-o izbucnire mânioasă.

— Se cultivă grâu peste tot în jurul nostru, motivă Webb cu fermitate. Deja suntem parţial agricultori de când cu fânul pe care-l cosim şi-l facem căpiţe. Nu văd nici-un motiv pntru care n-am extinde lucrările agricole, cultivând grâu. Nu lipsa pământului ne-ar împiedica.

Durerea mânioasă a deziluziei ardea în ochii tatălui său, când Webb îl privi.

— Credeam că ai ceva în cap, dar eşti la fel de prost ca toţi drylanderii ăia.

— Îi ai în vedere şi pe cei care au ajuns să recolteze grâu?

— Tu consideri că risc dacă păstrez atâtea vite. Dar drylanderii ăştia riscă pământul. Ce se va întâmpla dacă pierd?

— Poate că n-or să piardă. Webb văzuse spicele mari de grâu din lanurile care înconjurau ferma Trei C, în timpul strângerii vitelor.

— Ba or să piardă, afirmă tatăl lui cu o voce care nu conţinea nici un dubiu. Ţinutul acesta are cicluri alternative de secetă şi umezeală. În ultimul timp ne-am bucurat de ani mai buni, cu ceva ploaie. Dar vor veni şi anii secetoşi. Aşa a fost întotdeauna şi aşa va fi şi de-acum încolo.

Webb avea o senzaţie de frig, dar nu din cauza vântului muşcător. Îşi studia tatăl cu atenţie, ascultând cuvintele care veneau dintr-o bogată experienţă.

— Probabil că eşti prea tânăr ca să-ţi aminteşti cum era când am venit încoace, îi acordă Benteen o scuză. Vezi iarba asta? Îi arătă lujerele dese care creşteau înalte la picioarele lor. Am văzut-o arsă de secetă pe timp de primăvară, cu rădăcinile uscate în pământul tare ca piatra. Dacă n-ar fi fost iarba care să ţină locul, acesta s-ar fi spulberat de vânt. De aceea-i atât de important ca să nu fie păscută peste măsură. Iar drylanderii îndepărtează iarba. O să avem secetă din nou, şi atunci gospodăriile lor vor fi doar un deşert. Dacă încerci să iei şi de la pământ mai mult decât poate el să-ţi dea, atunci se va întoarce împotriva ta şi te va distruge. Dacă nu ţii minte lucrul acesta, pământul nu va mai exista pentru fiul tău - dacă vei avea vreodată unul. Benteen îşi privi fiul cu o duritate pe care numai lupta pentru salvarea pământului fermei i-o putea aduce în priviri.

Cuvintele păreau să reverbereze încă în aer când tatăl lui se întoarse şi se îndreptă spre calul sur. Îl întoarse şi-l îndemnă în galop spre cireadă.

După mai mult de o lună şi jumătate de la terminarea strângerii vitelor, cowboy-ii de la Trei C se îndreptau spre oraş, având asupra lor banii pe două luni. Îşi spălaseră supărarea şi sudoarea, îşi răseseră bărbile şi-şi puseseră cele mai bune haine. Toţi, cu excepţia lui Webb şi încă a unuia sau doi, îşi luaseră ultimul salariu, dar nici unul nu avea de gând să ţină de bani. Iarna putea să fie cât de grea; aveau de gând să facă un ultim chef despre care să poată povesti odată, adunaţi în jurul sobei într-una din nopţile friguroase ale Montanei.

Călăreau de-a lungul cărării prăfoase care dădea în drumul principal spre Blue Moon. Pe cărare erau urme paralele de la roţile căruţelor şi şaretelor, iar între ele erau presărate urme de copite. Calea le fu însă blocată de un obiect mare, întunecat.

— Ce dracu-i asta? întrebă Nate uitându-se la mogâldeaţa din drum.

— Pare a fi automobilul lui Doyle Pettit, bănui unul din călăreţi. O fi rămas în pană.

Această eventualitate reprezenta o foarte bună ocazie de a-l lua peste picior pe fostul crescător de vite transformat acum în om de afaceri, pe care cowboy-ii - dornici de glume răutăcioase - pur şi simplu nu o puteau ignora. Chiuind şi strigând îşi îndemnară caii la galop şi năvăliră spre automobilul nemişcat.

— Hei, băieţi! Shorty Niles le arătă cauciucul din spate care fusese scos de pe roată şi stătea proptit de o aripă a maşinii. Şi-a pierdut un pantof!

Râsetele lor nu-l deranjară pe Doyle Pettit care examina cauciucul, încercând să găsească locul în care acesta se înţepase. Cutia mare de scule stătea deschisă alături, lăsând să se vadă o mulţime de scule.

— Râdeţi liniştiţi, băieţi, rânji Doyle. Pun petic la cauciuc şi ajung în oraş înaintea voastră. Găsi gaura. Aha, uite-o aici. Luă o bucată de şmirghel şi începu să frece zona înţepăturii.

— Ce cauţi prin hârtoapele astea? Webb se sprijini în şa, urmărind curios mişcările lui Doyle.

— Am fost la Big Jim Tandy. Se gândeşte să vândă din pământ şi am o propunere care-o să ne aducă la amândoi o grămadă de bani. N-ai să crezi, dacă-ţi spun care-s preţurile la pământ, Webb. Scutură din cap uimit, cu nişte ochi strălucitori şi întinse mâna după o sticlă din cutia de scule. S-au triplat din primăvară şi până acum, îţi jur. Harve Wessel are mâcărimi la picioare. I-am cumpărat partea din asociaţie. Îşi închipuie că s-a mutat spre păşuni mai verzi, dar nimic nu poate fi mai verde decât aici.

— Ce-i acolo? Webb făcu semn din cap spre sticlă.

— Benzină. Speli zona din jurul înţepăturii, acoperi locul cu o pastă şi aplici peticul. Se uită la Webb şi râse. Pot să fac asta şi-n somn. Cred că fac în medie cam trei pene într-o călătorie între ferma mare şi oraş, aşa că am exersat destul.

— Credeam că trebuie să arzi praf de puşcă ca să peticeşti cauciucul, zise Webb.

— Ăla-i un petic cald, şi e mai complicat. Ia mai mult timp decât un petic rece, cum e ăsta. Doyle explica în termeni care-i demostrau cunoştinţele. Ar trebui să mă opresc să discut odată cu taică-tu. E mare noroc să ai acum pământ.

— Poţi să vorbeşti cu el. Webb îşi îndreptă poziţia în şa şi-şi adună frâiele ca să plece. Dar nu cred că te va asculta. Îşi întoarse calul de lângă automobil. Ne vedem în oraş, şi ai grijă să nu te azvârle trăsura ta fără cai.

— Dacă nu te arăţi pân' la prânz, trimitem pe cineva cu un cal să te ia, îl tachină Shorty în timp ce-şi îndreptau caii spre cărare.

Când mai erau vreo două mile până în oraş, trupa de călăreţi auzi în spatele ei claxonul hârâit al automobilului. Se despărţiră în două grupuri, ieşind de pe drum ca să-i facă loc vehicolului mai rapid. Maşina zgomotoasă dudui şi pufăi pe lângă ei. Doyle se hazardă să ia o mâna de pe volan, pe care în mod obişnuit îl strângea cu

amândouă, şi schiţă un salut zeflemitor către ei. Călăreţii fură imediat înghiţiţi într-un nor înecăcios de praf şi fum de eşapament.

Când ajunseră în Blue Moon strada era plină de trăsuri, şarete şi căruţe grele, pentru cereale. Grânarul încetase să mai fie doar un subiect de conversaţie şi se înălţă la capătul străzii, lângă calea ferată. Oriunde te uitai vedeai agricultori şi familiile lor. Aglomeraţia îi sili pe cowboy să-şi ţină caii la pas. Erau ciudat de tăcuţi, simţindu-se nelalocul lor în această scenă, puţini dintre ei înţelegând faptul că deveniseră un anacronism în această societate schimbată.

De pe capra căruţei, căreia i se adăugase recent nişte scânduri laterale, mai înalte, pentru a putea transporta grâul, Lilli îl văzu pe Stefan ieşind din oficiul grânarului. Venea spre căruţă cu un pas vioi.

— Cincizeci de paniţe pe un acru, anunţă el succesul recoltei. Ea îşi încropi un zâmbet pentru a-şi arăta plăcerea la auzul veştii, şi se întrebă de ce nu era atât de încântată pe cât ar fi trebuit să fie. Era împlinirea visului lor; totuşi se simţea lipsită de orice entuziasm, în timp ce Stefan se urca pe capră alături de ea. Se forpeşte că în Europa s-ar putea să înceapă război, şi că preţul grâului fa creşte şi mai mult anul fiitor.

— Astea-s veşti bune, spuse Lilli deşi nu i se părea corect ca ei să profite de nenorocirea altora.

— Acum mergem la pancă. Stefan luă hăţurile şi eliberă frâna roţii.

— Plătim împrumutul. Ştia că lui Stefan nu-i plăcea să fie dator.

-Nu, împrumutăm alţi pani şi cumpărăm cât este încă ieftin, spuse el. Şi fom afea nefoie de pani pentru sămânţă. Poate cumpărăm chiar şi-un tractor. Franz spune că un tractor poate să are într- o zi cât ară o pereche de cai în touă săptămâni. Am putea semăna mult grâu.

Stefan nu mai discutase cu ea nimic din toate acestea, dar era evident că vorbise mult cu Franz Kreuger. Era un alt exemplu al felului

în care relaţiile dintre ea şi Stefan se răciseră aproape pe nesimţite. Nu mai erau la fel de apropiaţi cum fuseseră altădată.

— Credeam că vom folosi banii pe care i-am câştigat ca să ne clădim o casă adevărată. Lilli făcu o tentativă de a-i aminti de planurile lor iniţiale. Ne vor rămâne destui bani şi pentru asta?

— Casa poate să aştepte, afirmă el. La anul fom afea mai mulţi pani şi fom construi o casă mare.

Însă tot mai rămăseseră o grămadă de lucruri nespuse. În loc să-şi plătească împrumutul, aveau să ia alţi bani, ceea ce însemna că vor trebui să fie din nou foarte economi. Nu-şi poate permite să cheltuiască pentru vreo cumpărătură mai deosebită în iarna asta - nici măcar pentru necsităţile minore ale traiului.

— Cânt mergem la magazin, trepuie să facem multe profizii, o sfătui Stefan. Iarna fa feni curânt, şi s-ar putea să treacă mult timp până să mai fenim în oraş.

— Da. Lilli observă caii cu şei grele, legaţi în faţa cârciumii. Se întrebă dacă şi Webb era înăuntru. Aproape cu vinovăţie îi aruncă o privire lui Stefan, şi tăcerea dintre ei se prelungi. Nu-şi putea da seama dacă ea era cea care se schimbase sau Stefan, dar între ei lucrurile nu mai erau la fel ca odinioară.

Shorty Niles se holba nevenindu-i să creadă, la bărbatul cu şorţ din spatele barului.

— Cum adică, nu ne dai de băut? întrebă el siderat.

— Nu servim băuturi aici până după ora trei după amiază. Acum, dacă doriţi ceva de mâncare, aşezaţi-vă la o masă.

— Nu vrem nimic de mâncare. Vreau o bere. Unde-i Sonny? Shorty îl căută din priviri pe proprietar.

— E în spate, la bucătărie, arătă omul cu mâna peste umăr.

— De când a devenit drăcia asta restaurant? Alt cowboy de la Trei C venise la bar, dorind o explicaţie de la Shorty.

—De când şeriful a dat ordin ca băuturile alcoolice să nu fie servite până la ora trei după amiază, explică omul pe cale să-şi piardă răbdarea. Sonny n-a văzut nici un motiv pentru care localul să stea gol restul zilei, aşa că a început să servească mâncare dacă tot nu era nici un restaurant în oraş.

Vreo şase mese erau ocupate de clienţi care profitau de serviciile suplimentare ale motelului. Cowboy-ii deveniseră centrul atenţiei tuturor de când intraseră. Webb văzu că nu erau tocmai bineveniţi.

—Nu-mi pasă de ordinele voastre, declară supărat un alt cowboy. Lasă-i p-ăia să mănânce, şi mie dă-mi de băut.

—Avem un şerif căruia îi pasă de ordine, răspunse omul. Acum, ţi-am spus că nu servim băutură până la trei. Dacă nu-ţi convine, cheamă şeriful şi înţelege-te cu el.

—De ce să dea un ordin aşa de tâmpit? se încruntă Nate.

—Bănuiesc că nu vor să mai vadă vreo bandă de cowboy beţi umblând pe stradă şi molestând femeile cumsecade, sugeră omul provocator.

—Uite, ce-i, interveni Webb. De ce nu ne-ai vinde o sticlă, şi să mergem s-o bem în altă parte?

—Da, da! Grupul încuviinţă plin de speranţă. Să mergem la Fannie.

—Fannie nu mai este aici. Şi-a făcut doctorul cabinet acolo, îi informă barmanul.

—Doctorul? Oraşul ăsta are un doctor?

—Un doctor de burtă şi oase, cu diplomă. Îl cheamă Bardolph.

—Şi cu Fannie ce s-a întâmplat? Asta părea a fi cel mai mare motiv de îngrijorare al bărbaţilor - care preferau să-şi aline eventualele dureri la ea, decât la doctor.

—Şeriful i-a dat un bilet de tren şi a expediat-o din oraş.

—Nu găsesc prea multe lucruri care să-mi placă la şeriful ăsta, spuse Shorty.

—Cum rămâne cu sticla? Abe Garvey aduse din nou pe tapet problema cea mai arzătoare pentru ei. Şi asta-i împotriva legii?

— Nu-mi amintesc să se fi menţionat ceva în legătură cu asta, le zise barmanul. Aşa că, probabil pot să vând o sticlă. Dar să n-o beţi aici, le aminti el. Toţi îl asigurară de seriozitatea cuvântului lor prin gesturi ce zeflemiseau jurământul.

— Mai bine să luăm două sticle, propuse cineva când barmanul se întoarse să ia sticla din raft. E vreme lungă pân' la trei, şi nouă ne e tare sete.

— Unde-o să ne ducem?

Se uitară lung unul la altul încercând să găsească un loc bun unde să poată bea, până când unul din ei le sugeră în cele din urmă:

— Hai să mergem la gară.

Doi dintre ei luară fiecare câte o sticlă şi şi-o strecurară în interiorul hainelor. Apoi cu toţii ieşiră din cârciuma transformată pe timp de zi în restaurant şi o luară de-a lungul străzii către gară. Îşi scoaseră pălăriile în faţa tuturor doamnelor pe care le întâlniră şi împărţiră complimente generoase celor drăguţe şi bune de măritat. Răspunsurile erau întotdeauna aceleaşi. Cele tăcute roşeau, iar celelalte chicoteau. Mamele le adresau totdeauna cowboy-lor priviri severe, dezaprobatoare şi-şi zoreau mai departe fiicele nevinovate.

Ajunşi la gară hoinăriră în jurul peronului, apoi se aşezară pe bănci şi pe lăzile cu marfă. După luni de zile în care nu avuseseră cu cine vorbi în afara cailor şi vacilor, nu mai aveau chef de tăcere şi o întrerupseră cu o grămadă de zgomote şi râsete. De-abia deschiseră a doua sticlă când şeriful apăru în mijlocul lor.

— Îmi pare rău, băieţi, dar nu-i voie să pierdeţi vremea în locurile publice - şi ăsta-i un loc public. Va trebui să plecaţi, le spuse acesta.

Cowboy-ii mormăiră în barbă dar nu săriră la ceartă.

— La naiba, şi-aşa rămăsesem fără tutun, bombăni Nate.

— Mda, hai să mergem la magazin, prinse Shorty ideea din zbor. Mă gândeam să-mi cumpăr o jachetă pentru la iarnă.

Plecară cu toţii, făcând drumul în sens invers, trecând prin faţa cârciumii spre magazinul general. Un motorist îndrăzneţ trecea pufăind prin oraş într-o altă trăsură, din acelea, fără cai. Un colonist

se lupta să-şi ţină caii speriaţi. Distras de agitaţia de pe stradă, Webb lovi din greşeală femeia care tocmai ieşea din magazin, dărâmându-i pachetele din braţe şi înprăştiindu-le pe trotuar. O prinse în braţe împiedicând-o să cadă şi ea.

—Scuzaţi-mă, domnişoară, n-am... Se opri brusc văzând o pereche de ochi albaştri, cunoscuţi. Lilli. Numele ei îi ieşi de pe buze uşor, ca un oftat. Mâinile ce erau aşezate în jurul mijlocului ei, deveniră imediat duioase, presiunea transformându-se într-o mângâiere involuntară.

Pentru o clipă văzu căldura care-i inundase ochii; apoi genele ei se plecară, ascunzând-o.

—A fost vina mea, domnule Calder, murmură ea şi umerii i se mişcară uşor cerându-i în tăcere să-şi tragă mâinile. Nu m-am uitat pe unde merg.

Îi dădu drumul destul de repede, însă cu părere de rău. Când ea se aplecă să-şi strângă pachetele de pe jos, sări s-o ajute.

—Lasă-mă să le adun eu, insistă el.

—Mă descurc, replică ea scurt.

—E cel mai mic lucru pe care-l pot face după ce aproape că te-am dărâmat. Webb adună cele mai multe dintre pachete şi i le dădu. Când se ridicară în picioare, îi spuse: M-aş oferi să ţi le duc până la căruţă, dar...

Uşa se deschise şi Stefan Reisner ieşi din magazin cu o puşcă nouă în mână. Expresia feţei îi deveni suspicioasă şi întunecată văzându-l pe Webb alături de Lilli. Imediat veni lângă ea.

—Te-a teranjat cu cefa, Lilli? întrebă el, măcar de data asta cerând amănunte înainte de a se lua de Webb.

—Nu, îl asigură ea cu iuţeală şi se uită la Webb *cu coada ochiului*. Am scăpat câteva pachete şi domnul Calder a fost destul de drăguţ ca să mi le ridice.

Webb sesiză descrierea nu tocmai exactă a incidentului, dar nu o corectă. Oricare ar fi fost motivul minciunii, n-avea s-o dea de gol tocmai el.

—Frumoasă puşcă, domnule Reisner. Observă că ţeava era îndreptată, fără voie, în direcţia lui. O să fie bună de vânătoare la iarnă, deşi nu prea mai e de vânat prin locurile acestea. S-ar mai putea găsi câţiva iepuri, totuşi. Webb se opri, apoi întrebă. Ai mai folosit o puşcă până acum, domnule Reisner?

—Ştiu să trag cu ea. Sub braţ ţinea o cutie plină cu cartuşe.

—Nu ştiu cum este prin locurile de unde vii, dar pe-aici - întinse încet mâna şi îndreptă ţeava în altă direcţie - noi nu îndreptăm ţeava spre cineva dacă nu avem intenţia să tragem. Altfel, considerăm asta ca fiind o nepoliteţe.

—Foi ţine minte.

Rămaseră unul în faţa celuilalt în timp ce Lilli stătea deoparte, privindu-i pe amândoi stingherită. Aerul părea încărcat de duşmănia ascunsă dintre ei.

—Care-i neçazul aici? interveni şeriful.

—Nici un necaz, domnule şerif, replică Webb. Doar admiram noua puşcă a domnului Reisner şi-i uram noroc la vânatoare. Îşi scoase pălăria în direcţia Lillianei. Bună ziua, doamnă.

Păşi pe lângă ei ca să intre în magazin şi auzi în spate zornăitul de pinteni ai cizmelor băieţilor de la Trei C. Simţea că-i fierbe sângele. Ar fi vrut să lovească în ceva - în orice.

Magazinul era aglomerat, plin dintr-un perete în altul de familii întregi de colonişti veniţe după cumpărături. Copii cu câte un penny în mână ezitau printre borcanele de dulciuri, fiindu-le greu să se decidă pe care să-l aleagă.

Webb se duse tocmai în partea cealaltă, departe de ferestrele din faţă aşa că n-o văzu pe Lilli urcându-se în căruţă alături de soţul ei. Toţi cowboy-i de la Trei C stăteau împreună, într-un grup zgomotos, scotocind printre produsele etalate la vânzare. Nate era singurul care intenţiona să cumpere ceva, aşa că se duse la tejghea să-şi ia tutun. Webb se învârtea agitat pe lângă el.

Un vânzător ce părea nou angajat, începu să-i întrebe cu ce îi putea ajuta, când Ollie Ellis - proprietarul - veni la ei şi-şi trimise

angajatul să servească alt client. La început lui Webb nu i se păru nimic nelalocul lui, în ciuda expresiei severe şi preocupate a proprietarului. Ollie Ellis îi întâmpinase întotdeauna personal pe reprezentanţii fermei Trei C, aşa că nu părea nimic diferit nici de data asta.

— Cu ce vă pot ajuta? Întrebarea nu fu însoţită de nici o adresare familiară.

— Îmi trebuie nişte tutun. O cutie întreagă de Prince Albert, adăugă Nate gândindu-se că o lua ca să îi ajungă toată iarna.

— Asta-i tot? Totuşi era ceva în tonul proprietarului care părea să dispreţuiască o cumpărătură atât de modestă.

În spatele lor Shorty proba o pălărie de damă, spre hazul celorlalţi cowboy. Shorty fusese întotdeauna un amestec de măscărici şi cocoş înfocat, aşa că temperamentul lui iute, ca şi clovneriile sale, îi erau bine cunoscute negustorului local.

— Mda, asta-i tot, răspunse Nate întrebării lui Ollie şi băgă mâna în buzunar ca să scoată banii.

— Atunci am să-ţi fiu recunoscător dacă îţi iei tutunul şi prietenii şi părăseşti imediat magazinul. Cererea proprietarului era formulată în fraze politicoase, rostite liniştit dar cu fermitate. Aţi băut, şi nu vreau să faceţi vreun bucluc aici sau să-mi deranjaţi ceilalţi clienţi.

Webb se întoarse, aproape nevenindu-i să creadă ceea ce auzea, dar în expresia omului era prea puţin respect sau blândeţe.

— Băieţii sunt puţin cam necioplţi, domnule Ollie, dar nu fac nici un rău. Iritarea care îl cuprinsese era pe cale să izbucnească. Am stat şase săptămâni în şa şi am venit la oraş ca să ne simţim bine. N-avem de gând să facem necazuri nimănui.

— Tot ce vă cer este să vă „simţiţi bine" în altă parte. Văzând duritatea care se întipărea pe faţa lui Webb, adăugă: Sper că veţi pleca liniştiţi. N-aş vrea să apelez la şerif ca să vă scoată de-aici.

— Foarte bine, plecăm. În vocea lui Webb era un calm mortal. Dar ai memorie scurtă, Ellis. Tu, şi toţi cei din oraş care aţi fost aici înainte de venirea drylanderilor. Datorită nouă - a crescătorilor de vite - aţi putut să faceţi şi voi afaceri.

— Vremurile se schimbă, replică proprietarul apărându-se.

— Dar lăcomia, nu. Ai simţit mirosul banilor din buzunarul altcuiva şi nu te mai gândeşti la cei care te-au ajutat prima dată. Ca un câine care îşi vede osul în apă şi crede că e un os mai mare. Tocmai l-ai scăpat pe al tău, Ellis, murmură Webb cu răceală. Deoarece memoria mea e mai bună ca a ta, n-am să uit asta.

— Uite ce-i, n-ai nici-un drept să-mi vorbeşti astfel, protestă Ollis Ellis, cu demnitatea jignită. Cererea mea a fost perfect rezonabilă şi...

Dar Webb deja se întorsese de la tejghea, nemaiascultând nici un cuvânt.

— Să mergem băieţi, le spuse celorlalţi. Protestul lor iniţial amuţi imediat când văzură supărarea de pe chipul lui Webb. Se luară repede după el. Nate fu acela care le motivă plecarea bruscă din prăvălie.

— Se pare că nicăieri în oraş nu suntem bineveniţi, mormăi unul din ei.

— N-am stat niciodată acolo unde n-am fost binevenit.

Peste câteva minute grupul de călăreţi îşi mâna caii afară din oraş. Nu era nimic plăcut de care să-şi aducă aminte, ci doar un gust amar care le rămăsese în gură.

Noaptea aceea, în pat, Stefan îi ceru lui Lilli să vină la el. După ce terminară, ea rămase pe locul ei cu ochii la pata argintie de lumină aruncată de lună în casă. Latura fizică a mariajului ei cu Stefan fusese o parte minoră a relaţiilor lor. Actul împerecherii era un lucru ocazional, formal, care se întâmpla doar când Stefan lua iniţiativa. Lilli nu privise niciodată acest lucru ca pe o îndatorire neplăcută; era ceva care trebuia suportat. Dar în nici un caz nu simţea satisfacţia pe care o încerca Stefan. De fapt, nici nu avusese vreodată impresia că şi ea ar fi trebuit să fie satisfăcută. Nu-i trecuse prin minte că ar trebui să simtă vreo mulţumire la apropierea fizică de un bărbat, până în momentul în care fusese stimulată într-un mod curios de sărutul lui Webb. Toată

viaţa ei crezuse că sărutările sunt doar gesturi de afecţiune. În mod sigur, mama ei nu-i dăduse vreodată de înţeles că ar fi trebuit să fie şi altceva. Însă mama ei murise când ea avea doar treisprezece ani. Diferită de cea a părinţilor, dragostea lui Stefan era singura pe care o cunoştea. Treptat, devenea conştientă că mai există şi un alt fel de iubire. Şi altul decât soţul ei, era acela care îi deschisese ochii.

Aşa că rămase întinsă în pat, conştientă că propria ei poftă de dragoste era neîmplinită. Era prea adânc reprimată pentru că era pofta pentru alt bărbat. Îşi simţea inima bătând şi sângele alergându-i prin trup; totuşi se simţea uscată şi golită. Avea atât de multe lucruri de dăruit, dar toate aceste sentimente şi dorinţe aveau să se irosească în van. Se veştejea. Deodată fu înspăimântată de gândul că nu vor fi niciodată folosite - că vor muri fără a fi vreodată dăruite. Simţi o senzaţie copleşitoare, de singurătate.

CAPITOLUL 14

Fulgi mari de zăpadă se cerneau din cerul cenuşiu deasupra peisajului alb, pustiu. Aerul era rece, înţepător, muşcând pielea feţei lui Webb. Avea legat un fular de lână peste pălărie şi în jurul gâtului, ridicat parţial pentru a-i acoperi gura şi nasul. Fără să-şi ridice capul, privi în sus spre cerul de decembrie, căutând semnele vremii. Calul său negru, acoperit cu păr cenuşiu sări printre nămeţi până ajunse la o bucată de teren măturată de vânt, acoperită doar de un strat de zăpadă cât palma.

Cerul fusese ameninţător toată dimineaţa şi aerul era îngheţat de ger. Până acum, vântul rămăsese calm, de parcă ar fi fost îngheţat de temperatura scăzută. Dar Webb era atent la orice schimbare a vântului spre nord-est, bârlogul a ceea ce indienii numeau Lupul Alb - o enormă furtună care devasta pământul. Aproape că o putea simţi în aer în această dimineaţă. Urmase un traseu aproape circular în jurul zonei sale de patrulare. Adusese vitele mai aproape de tabără şi de căile de fân care aveau să le ofere hrană când zăpada va fi prea adâncă. Calul necheză, răsuflarea ieşind în nori vaporoşi, groşi. Fără a întoarce capul, Webb se uită în direcţia indicată de urechile ciulite.

O vacă se poticnise în zăpadă, dar după felul în care se mişca se părea că nu doar adâncimea zăpezii era de vină. Animalul era evident rănit, un picior rupt probabil. Webb îşi mână calul într-acolo. Vaca încercă cu greu să fugă la apropierea lui, dar se opri până la urmă în zăpadă şi întoarse o faţă sălbatică şi plină de durere către cal şi călăreţ.

Webb îşi opri murgul la câţiva metri de animal, nedorind să-i sporească panica. Piciorul stâng îi era răsucit într-un unghi nefiresc, fără îndoială rupt. Era o vacă bătrână, ceea ce era un fel de consolare. În câţiva ani, probabil, tot ar fi dispărut din circadă. Rana se

produsese, după toate aparenţele, în ultimele ore; altfel lupii ar fi dat-o gata deja până acum.

— Dacă nu te omoară lupii, atunci o va face furtuna. Fularul gros de lână îi înăbuşi cuvintele murmurate şi-i împrăştie căldura respiraţiei pe faţă. Aşa că aş putea la fel de bine să-ţi curm eu suferinţa.

Pielea şeii înţepenită de ger scârţâi tare sub greutatea lui, când Webb îşi trecu un picior peste şa şi sări pe pământul acoperit de zăpadă. Degetele lui înmănuşate scoaseră cu dificultate puşca din toc. Se duse în faţa vacii şi încărcă puşca.

Fulgii de zăpadă se învârteau haotic în tăcere. Îşi trecu un braţ printre hăţurile înnodate înainte de a pune patul puştii pe umăr. Nu vroia să o sperie cu împuşcătura şi să rămână pe jos la o aşa mare distanţă de tabără. Webb îndreptă ţeava spre vacă şi apăsă pe trăgaci.

Zgomotul asurzitor al împuşcăturii sparse tăcerea dimineţii cenuşii, acoperind bufnitura vacii care căzu în zăpadă. Scoase cartuşul gol din puşcă şi se duse înapoi la şa, să bage puşa în teacă. Puse un picior în scară şi dădu să-şi arunce trupul amorţit de frig în şa, dar vederea vacii moarte şi a zăpezii înroşite de sânge îl opri.

Era păcat s-o lase aşa, pradă lupilor şi coioţilor. Vârsta vacii făcea carnea tare şi aţoasă, dar ar fi fost o risipă s-o abandoneze. Putea să taie un sfert de vacă, doar că avea o rezervă mare de carne la tabără.

Webb ştia încotro i se îndrepta gândul, dar oricât ar fi încercat nu se putea abţine să nu se gândească la Lilli. În afara cazului în care un colonist avea un viţel al său pe care să-l taie, carnea de vită nu era tocmai punctul forte al dietei sale. Carnea proaspătă venea mai ales de la vânat. Şi aici era o carcasă întreagă de vacă.

Întoarse capul, privind spre est. Îndreptase toate vitele spre tabără, şi nu-i mai rămsese nimic de făcut decât să se întoarcă la coliba de la tabără şi să aştepte furtuna. Îşi terminase treaba şi se părea că furtuna n-avea să izbucnească foarte curând. Ar mai fi avut câteva ore în care putea să se ducă până la gospodăria lui Reisner

şi să le dea carnea, poate chiar avea timp să se întoarcă până ca vremea să se înrăutăţească foarte mult.

Nu mai stătu mult pe gânduri. Îşi dădu jos piciorul din scară şi căută în desagul şeii cuţitul de vânătoare. Fu un lucru simplu să taie vena jugulară pentru a o lăsa să sângereze. Îi luă considerabil mai mult timp să meştereacă o targă din doi copăcei şi să lege carcasa de vacă de ea cu lassoul său. Ninsoarea se oprise când Webb se urcă în şa şi-şi mână murgul spre est.

Cât trăise în oraş, într-un apartament micuţ de două camere, împreună cu alte trei persoane, Lilli nu se simţise niciodată atât de înghesuită, aşa cum se simţea acum în coliba de o sigură cameră. Era agitată şi iritată, împotrivindu-se la toate micile trebuiri care ar fi făcut să-i treacă timpul. Lumea cenuşie de afară părea să apese coliba şi s-o facă şi mai mică.

Vasele folosite la micul dejun se uitau încă la ea, amintidu-i că-şi neglija îndatoririle. Lilli le aruncă înapoi o privire şi continuă să frunzărească paginile uzate ale unui catalog, dar nu se mai putea uita nici la ele. În cele din urmă, trânti cartea pe masă şi se duse la plită să încălzească apa pentru spălatul vaselor.

Era o mulţime de lucruri care trebuiau făcute. Avea de cârpit, de copt pâine, de cusut o cuvertură din fâşii de material, de adus cărbuni pentru plită, nemaivorbind de vasele nespălate şi prânzul care nu era departe. Dar Lilli n-avea chef de nici una din aceste treburi. Pur şi simplu nu înţelegea cum Stefan putea lenevi tot timpul, fără a da semne de plictiseală. N-ar fi crezut niciodată că liniştea lui poate fi atât de enervantă, se gândi aruncându-i o privire.

Îşi punea pe el mai multe rânduri de haine, pentru a se apăra de frigul de afară. Bănuia că se duce afară să vadă de cai, dar ei astea i se părea a fi dezertare. Era destul de rău când încerca să vorbească cu taciturnul ei soţ, străduindu-se să întreţină conversaţia, dar era şi mai rău să n-aibă deloc cu cine vorbi.

— Unde te duci? întrebă ea, gata să ia oala de pe foc şi să-l însoţească la adăpostul cailor, decât să rămână singură, prizonieră între patru pereţi.

— La vânătoare. Cele două cuvinte fură singurul răspuns pe care el îi găsi necesar, în timp ce-şi lua puşca din suportul de deasupra uşii.

Ar fi trebuit să ghicească, se gândi Lilli. El spusese ceva despre faptul că le-ar mai trebui carne proaspătă azi- dimineaţă când ieşise să adape caii.

— Vin şi eu cu tine, zise ea.

— E prea frig. Şi cu asta totul fusese spus, din punctul lui de vedere. Odată ce se hotăra în legătură cu ceva, rareori se mai răzgândea. Lilli suspectase că odată ce Franz Kreuger nu o lăsa pe soţia lui să-l însoţească la vânătoare, nici Stefan n-avea să-i permită. Stefan părea să semene din ce în ce mai mult cu vecinul său.

Când veni s-o sărute de bun rămas, ea îi oferi rece un obraz. Simţii ţepii bărbii lui şi căldura gurii pe pielea ei pentru o clipă, apoi el se întoarse. Mângâierea afectuoasă nu însemna nimic, era doar un gest de prietenie.

— Mă întorc la cină, zise el mergând către uşă.

Ea nu-i propuse să-i dea ceva de mâncare la el, şi nici măcar nu ură noroc la vânătoare. Auzindu-l cum trage zăvorul, Lilli îşi examină deodată atitudinea ei lipsită de inimă.

Cauza era mai adâncă decât ciuda că a fost privată de compania lui şi lăsată singură acasă. Această lipsă de satisfacţie interioară creştea de câteva vreme în ea. Derulând în gând evenimentele din ultima perioadă îşi putea da seama că aceasta începuse cu prima întâlnire cu Webb Calder.

Copleşită de sentimentul de vinovăţie care o încerca de fiecare dată când se gândea la el, Lilli fugi către uşă. O rafală de fulgi de zăpadă o lovi când o deschise, şi în casă intră un curent de aer îngheţat. Stefan mergea greoi prin zăpadă cu puşca pe umăr.

— Stefan! Îşi strânse umerii, tremurând în uşa deschisă. Când el se întoarse, Lilli se simţi din nou cuprinsă de vechea afecţiune şi prietenie.

Îşi dădea seama că fusese nerecunoscătoare şi nu-i apreciase bunătatea pe care el i-o arătase. S-ar putea să-nceapă furtuna. Nu te duce prea departe! îi strigă ea îngrijorată.

El ridică o mână ca să-i arate că a auzit-o, apoi se întoarse şi îşi continuă drumul prin zăpadă - o siluetă întunecată adusă de umeri într-o lume cenuşie-albă. Lilli închise uşa şi se duse grăbită lângă sobă să se încălzească. Se uită în jur în cameră. Se jură că atunci când Stefan se va întoarce, vor fi toate treburile făcute şi îl va aştepta cu o cină caldă. În oală, apa provenită din zăpadă topită dădea în clocot. O turnă în lighean. Munca era metoda ca mai bună de a te încălzi, îşi aminti ceea ce-i spunea mama ei.

Norii pluteau jos, aproape de peisajul pustiu, contopind pământul cu cerul. Pata întunecată din imaginea cenuşie devenea din ce în ce mai mare, pe măsură ce Webb se apropie de ea. Fumul ieşea pe coş amestecându-se cu cerul. Îi simţea mirosul, dar nu-i putea distinge dâra ondulată din cauza norilor cenuşii.

Căruţa acoperită cu zăpadă stătea lângă ţarc. Adăpostul cailor fusese închis, protejându-l de vremea neprietenoasă. Webb zări cele două iepe adulmecând paiele împrăştiate lângă adăpost. În casă se vede un licăr de lumină, estompat de apărătoarea ferestrei.

Murgul se opri din proprie iniţiativă lângă uşă, de parcă ar fi simţit că a ajuns la destinaţie. Webb avea picioarele înţepenite de frig. Parcă nu mai erau ale lui când încercă să descalece, şi nu păreau dispuse să-l sprijine când sări jos. Le lovi unul de celălalt ca să le dezmorţească şi săgeţi de durere îi trecură prin tot corpul.

— Bună ziua! strigă el către ocupanţii colibei, făcându-şi cunoscută prezenţa.

În ciuda fularului legat în jurul gurii şi nasului, faţa îi era înţepenită de ger şi buzele de-abia puteau articula cuvintele. Aerul era atât de rece încât respiraţia devenea dureroasă. Dacă mai stătea mult în frigul ăsta avea să se transforme într-un ţurţure de gheaţă. Se mişcă greoi spre spatele calului pentru a dezlega carcasa. Chemarea lui nu

fu întâmpinată de nici un răspuns dinăuntrul casei. Webb se opri ca să strige din nou.

— Hei! E cineva acasă? strigă el cu mâinile la gură.

Uşa se întredeschise. O recunoscu pe Lilli, deşi ea înfăşurată într-un şal greu, ca o pătură. Rămase pe loc o secundă lungă, respirând cu efort. Ea nu zise nimic ca salut.

— Spune-i soţului tău să iasă şi să-mi dea o mână de ajutor cu asta. Webb vorbi în sfârşit, spărgând tăcerea, şi se aplecă pentru a-şi continua încercarea stângace de a dezlega corpul aproape rigid al vacii. Zăpada scrâşnea sub paşii cuiva care se apropie de el. Ridică privirea şi o văzu pe Lilli venind spre el.

— Ce-i asta? Avea şalul înfăşurat peste faţă, înăbuşindu-i vocea.

— Una din vacile noastre. Şi-a rupt un picior şi a trebuit s-o împuşc. Răsuflă greu, trăgând de un nod cu degetele înţepenite. M-am gândit că aţi putea folosi carnea. Aveam de ales între a v-o aduce sau să pun nişte otravă în ea s-o mănânce lupii. Se ridică şi se uită către casă, aşteptând. Bărbatul tău nu mai vine odată?

Îi răspunse de-abia după o pauză lungă.

— Nu-i aici. Albastrul ochilor ei părea să-i provoace să spună ceva. Ochii erau tot ce putea vedea din faţa ei, restul fiind ascuns de şalul întunecat care-i acoperea părul.

— Caii sunt aici. Şi căruţa. Nu vrola să fie acuzat că a venit aici ştiind că soţul ei lipsea de acasă. Unde e?

— A plecat la vânătoare azi-dimineaţă şi nu s-a întors încă.

— La vânătoare pe vremea asta? se încruntă Webb. Gerul era ca o bandă îngheţată, de oţel, în jurul frunţii lui.

— Da. Deveni neliniştită la reacţia lui.

— Toate animalele sălbatice îşi caută adăpost înaintea furtunii. N-am văzut nici măcar un iepure venind încoace, zise el, iritat de ignoranţa unui colonist care nu ştia practic nimic despre pericolele din ţinutul acesta. „Copilaşi pierduţi în pădure" ar fi fost o descriere blândă. Unde vrei să pun carcasa asta? Apoi îşi dădu seama că Lilli n-avea cum să se priceapă mai mult decât soţul ei, la astfel de lucruri. Trebuie

pusă într-un loc în care să nu o poată ajunge lupii. Adăpostul cailor ar fi bun?

— Da, dădu ea din cap. Pot să te ajut cu ceva?

— Mă îndoiesc. Era mai uşor pentru el să-şi arate supărarea faţă de ea; astfel îşi ţinea ascunse celelalte sentimente. Poţi să deschizi uşa adăpostului.

Fără puterea a încă unui bărbat să-l ajute, Webb ştia că n-avea să-i fie uşor să ducă vaca înăuntru. Cel mai simplu era s-o taie chiar acolo, dar era al dracului de frig. Se asigură că era prinsă bine şi se duse la cal apucându-l de hăţuri şi mânându-l cât mai aproape posibil.

Lăsă carcasa de pe targă chiar în faţa uşii şi o privi pe Lilli ghemuită toată în şalul ei.

— Du-te înăuntru la căldură, îi ordonă el.

— O să ai nevoie de ajutor. Nu dădea semne că ar vrea să plece.

— Ştii ceva despre curăţitul, jupuitul şi tranşatul unui animal? o provocă el şi-i văzu privirea lăsându-se în jos. Aşa ziceam şi eu. Du-te înăuntru.

— Pot să învăţ, argumentă ea.

— Cum vrei, dădu el din umeri.

Cu ajutorul unei frânghii trecute peste grinda căpriorului traseră carcasa în adăpost şi o ridicară la o înălţime acceptabilă. Când Webb spinteca vaca moartă, lui Lilli i se făcu greaţă. Era altceva decât cei câţiva pui pe care-i curăţase. Pentru câteva clipe crezu că are să vomite. Când Webb o puse să scoată afară sacul de iută plin cu măruntaie, reuşi să-şi învingă greaţa şi făcu ce i se ceruse. Ieşirea în aerul rece şi înţepător avu un efect înviorător. Când se întoarse, era terminase pe jumătate de jupuit vaca, şi lui Lilli nu-i păru tocmai rău că a pierdut începutul.

— E destul pentru moment. Webb se dădu înapoi, părând obosit şi înfrigurat. Sper că ai nişte cafea fierbinte. Încercă să-şi dezmorţească degetele goale, dar ele se împotriviră, strânse pumn. Animalul mort avusese suficientă căldură pentru a-l ţine şi pe el cald cât timp lucrase

dar acum mâinile îi îngheţară iar. Îşi puse mănuşile înainte de a ieşi iar în frig, să meargă la colibă. După ce mă încălzesc puţin, mă duc să-i caut pe bărbatul tău.

— Doar nu crezi că i s-a întâmplat ceva, nu? Lilli îşi ridică şalul greu peste cap. Stefan îi spusese că se va întoarce pe la vremea cinei, până la care mai erau vreo două ore şi ea nu se alarmase că nu s-a întors încă. Stefan mai plecase la vânătoare şi de alte ori iarna aceasta şi se întorsese cu bine. Chiar dacă furtuna era aproape, nu venise încă, aşa că nu-i înţelegea îngrijorarea lui Webb.

— Probabil că e bine, admise Webb deschizând uşa adăpostului şi aşteptând ca Lilli să iasă prima. Dumnezeu îi face berzei chioare cuib, murmură ca pentru sine, ieşind în ninsoarea abundentă, agitată acum de un vânt care-şi schimba tot timpul direcţia.

În interiorul colibei, Webb începu să-şi scoată hainele grele, în timp ce Lilli mai puse cărbuni în sobă. Îşi frecă iute braţele, încercând să-şi învioreze circulaţia, şi se apropie de sursa de căldură. Lilli turnă câte o ceaşcă de cafea pentru fiecare şi Webb îşi încălzi mâinile în jurul ceştii, conştient de liniştea încordată şi studiind-o tăcut.

— Ar fi bine să-ţi scoţi şalul, o sfătui el. Aşa nu te mai încălzeşti. Ea nu prea dorea să renunţe la protecţia şalului, dar se pare că nu din cauza căldurii. Când îl scoase, Webb văzu că mai purta un pulover lung şi greu, pe gât. Şi puloverul, spuse Webb.

Ea îi aruncă o privire circumspectă şi rezistă sugestiei lui.

Îl port întotdeauna înăuntru. Frigul se strecoară prin pereţi şi...

— Poţi să-l pui înapoi mai târziu, dar acum scoate-l, insistă Webb. Nu lasă căldura sobei să ajungă la corp, aşa că îţi va trebui mai mult timp ca să te încălzeşti.

Urmând sfatul lui înţelept, Lilli îşi trase puloverul peste cap şi îl puse împăturit deoparte. Apoi îşi luă ceaşca de cafea şi veni mai aproape de sobă. Avea obrajii rumeni, muşcaţi de ger, dar părul, de un roşcat întunecat, era încântător de zbârlit. Webb ar fi vrut să-şi treaca degetele prin el şi să scoată agrafele care-l ţineau deasupra capului. Privi

lung în ceaşca sa. Membrele începeau să-i furnice şi să-i trimită mii de ace în tot corpul, pe măsură ce amorţeala începea să le părăsească.

— Mulţumesc pentru carne. Îi auzi vocea, moale şi clară neafectată de vreo sfiiciune. Webb închise ochii, torturat de lucrurile pe care ar fi vrut să le spună dar nu avea drept să le dea glas. Inspiră, simţindu-i mireasma tulburătoare, atât de aproape de el.

— După cum spuneam, fie o aduceam aici, fie o lăsam momeală pentru lupi. Suna grosolan. N-avea încotro, altfel s-ar fi trezit că regretă alternativa. Dădu pe gât o înghiţitură de cafea, lăsându-i fierbinţeala să-l înmoaie pe dinăuntru. Ştii în ce párte a luat-o soţul tău când a plecat? Webb îi menţionă în mod deliberat pe Stefan Reisner, pentru a-şi aminti singur de existenţa celuilalt.

— Către vest - spre gospodăria lui Franz Kreuger. N-ar fi fost surprinsă dacă Stefan s-ar fi oprit acolo pentru prânz, şi ar fi plecat împreună cu Franz la vânătoare după-amiază.

Webb îşi dădu capul pe spate şi-şi termină cafeaua, apoi îi dădu ceaşca goală lui Lilli, evitând-o cu privirea.

— Mă duc să văd dacă dau de el, până nu se stârneşte furtuna.

— Vii înapoi? Ţinea ceaşca în mână, uitându-se la ea în loc de a-l privi pe Webb, dar el îi simţi încordarea şi-şi lăsă privirea să hoinărească pe profilul ei.

— Depinde. Dar nu spuse şi de ce depinde. Dă-mi găleata de cărbuni să ţi-o umplu până ce plec - în caz că nu mă întorc. Îşi luă jacheta grea, căptuşită cu lână şi şi-o puse pe el. Nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că dacă n-ar fi venit aici, ar fi stat acum comod la căldurică în coliba de la tabără, în loc să umble hai-hui pe vremea asta cumplită, şi cu furtuna gata să izbucnească. Mai bine ar fi fost acolo, şi nu despre riscurile călătoriei pe o astfel de vreme era vorba. Îşi asuma un risc venind înapoi - cu sau fără soţul ei - aşa cum ştia că va face. Îşi blestemă slăbiciunea care nu-l lăsa să stea departe de femeia aceasta.

Când fu complet echipat de plecare, Lilli îi întinse găleata de cărbuni. Fără un cuvânt, se duse la uşă şi puse mâna pe zăvor. Se opri o clipă, apoi deschise uşa dintr-o zvâcnitură şi ieşi, închizând-o iute.

Fu izbit de ninsoarea rece, învârtejită. Norii cenuşii şi groşi creau un întuneric prematur, furând mult din ceea ce rămăsese din amiază. Webb se duse grăbit spre latura colibei unde erau depozitaţi cărbunii şi umplu găleata, îndepărtând zăpada care se adunase pe bucăţile negre.

Lilli îl aştepta probabil la uşă, pentru că stătea chiar lângă ea când se întoarse cu găleata plină. O puse jos şi se întoarse să plece iar, dar tăcerea tensionată trebuia spartă. Nu putea să plece pur şi simplu, fără un cuvânt.

Avea mâna pe zăvor şi se uita la uşă, cu capul plecat când vorbi.

— Se întunecă. Să ţii felinarul aprins tot timpul, ca să se vadă lumina de-afară.

Lilli se simţea sfâşiată pe dinăuntru. Involuntar, îi atinse braţul ca să-l mai reţină încă o secundă.

— Webb, ai grijă. Cuvintele neliniştite îi ieşiră de pe buze până să le poată opri.

Capul său aplecat se mişcă uşor în direcţia ei, privind spre mâna aşezată pe mâneca jachetei sale. Ea şi-o trase brusc, de parcă ar fi atins ceva fierbinte.

— Nu vroiai să spui cumva „domnule Calder"? Expresia lui era dură, iar vocea îi suna amar. În timp ce ea căuta încă răspuns, Webb deschise uşa şi plecă.

Murgul se împotrivi când Webb încercă să-l mâne afară. Calul ştia că vremea era potrivnică, atât omului cât şi animalului. Până la urmă se supuse la comanda stăpânului, dar protestând nărăvaş.

După câteva minute de la plecare, calul şi călăreţul erau învăluiţi în semiobscuritate. Fulgii de zăpadă deveniseră si mai grei, învârtejindu-se în jurul lui Webb ca nişte alice, înţepând şi rănind. Vântul se înteţise, spulberând zăpada de pe pământ şi reducând vizibilitatea la mai puţin de o jumătate de milă. Nu avea prea multe şanse să-l

găsească pe Stefan Reisner. Cu zăpada nou căzută şi vântul care sufla, urmele lui erau acoperite deja. Webb merse în zig-zag înspre o bucată de pământ situată la sud de gospodăria lui Kreuger şi la vest de locul unde se găsea. Era cam singurul loc în care s-ar fi putut găsi ceva animale sălbatice.

Omul ar trebui să fie pe drumul de întoarcere acum, dacă nu cumva se pierduse. Dacă avea noroc, Webb îl putea găsi. Poate că murgului nu i-ar fi plăcut să fie încălecat de două persoane, dar asta avea Webb de gând să facă, dacă-l găsea pe Reisner.

Frigul înţepător îl făcea să piardă noţiuna timpului. Parcă era în gerul ăsta de o viaţă. Începea să nu-şi mai simtă picioarele şi trebuia să şi le maseze continuu cu mâinile. Deja nu mai simţea frigul, şi ştia că aceasta este un semn rău. Dacă Reisner nu-şi găsise un adăpost, bătrânul avea toate şansele să îngheţe şi să moară.

Ajunsese prin preajma ţinutului pietros, când îşi dădu seama deodată că vântul îşi schimbase direcţia şi bătea acum spre nord-vest, lucru la care se aşteptase şi de care se temuse. Dee cât timp se schimbase, nu ştia. Opri calul ca să se orienteze rapid. Era cam la aceeaşi distanţă de Kreuger şi de Lilli. Exista şansa ca Reisner să se fi dus la vecinul lui, fiindcă era cu o milă mai aproape. Era posibil să fi luat un cal acolo şi să se fi dus călare înapoi acasă. Asta ar fi explicat de ce nu l-a văzut Webb.

Era în faţa a două alternative - fie să se îndrepte către Kreuger şi să se asigure că Stefan Reisner făcuse acest drum, fie să se întoarcă şi să se ducă la Lilli. Acum că furtuna se dezlănţuise, putea să facă fie una, fie alta - dar nu amândouă. Trebuia să-şi găsească adăpost şi acestea două erau cele mai apropiate locuri.

Webb nu stătu să se gândească de două ori; îşi întoarse murgul împrejur şi făcu cale-ntoarsă în linie dreaptă. Calul consimţi hotărât şi plecă sprinten spre adăpostul pe care-l părăsise fără tragere de inimă. Webb îşi ghemui umărul contra vântului şi-şi bagă bărbia în piept, lăsând pălăria să spargă faţa viforului.

Când luminiţa galbenă se văzu în sfârşit la fereastra colibei, calul şi călăreţul erau acoperiţi de zăpadă. Murgul se opri la uşa adăpostului şi Webb încercă să descalece, dar sfârşi prin a cădea din şa, muşchii fiindu-i prea înţepeniţi ca să mai funcţioneze. Se prinse cu un braţ de gâtul calului şi se sprijini până când reuşi să-şi pună picioarele rigide în mişcare.

În adăpost era întuneric beznă, dar vântul sălbatic nu-i putea ajunge. Webb se rezemă de peretele subţire al adăpostului şi ascultă foşnetul fânului agitat de cai şi nechezatul întrebător al uneia dintre iepe. Erau sunete calde. Îşi adună energia şi ridica o mână la gură, trăgând o mănuşă cu dinţii. Degetele îi erau prea înţepenite ca să ţină un băţ de chibrit, darmite să aprindă felinarul de lângă uşă. Webb îşi băgă mâna înăuntrul jachetei şi o ţinu la subraţ ca să o încălzească.

După ce aprinse felinarul, văzu cele două iepe belgiene stând într-un staul rudimentar. Murgul său stătea alături, răbdător, crusta de gheaţă acoperindu-i pielea, făcând culoarea animalului de nerecunoscut. Până să se poată bucura de căldura adăpostului, Webb trebuia să se îngrijească de calul său. Şaua părea de trei ori mai grea când i-o scoase, muşchii săi înţepeniţi de frig ridicând-o cu mare efort. După ce scoase tot harnaşamentul, luă o mână de paie şi începu să frece pielea animalului, ştergând pojghiţa de zăpadă înainte de a fi topită de căldura calului.

După ce animalul fu pregătit de noapte, lui Webb îi veni să se aşeze jos şi să se afunde în stratul de paie din colţ. Dar era un impuls mai puternic care-l mânase prin furtună şi-l adusese în colibă.

Furtuna se dezlănţuise în plină forţă acum, vântul arctic făcându-i să explodeze aerul din plămâni. Deşi memoria-i spunea că nu erau mai mult de douăzeci de metri de la ţarcul cailor la căscioară, zăpada abundentă i-o ascundea vederii. Nu vedea nici măcar licărul galben al adăpostului care să-i călăuzească drumul. Încrezându-se în instinctul său, Webb porni înainte în direcţia pe care o bănuia. În străfundul minţii ştia că existaseră cazuri de oameni care se rătăciseră şi muriseră la cinci metri de propria uşă.

CAPITOLUL 15

Vântul urla în jurul colibei micuțe, șuierând prin cele mai mici crăpături și trimițându-și suflul înghețat înăuntru. Lilli scurmă cărbunii în sobă, încercând s-o convingă să dea mai multă căldură. Se duse iarăși la fereastră, pentru a nu știu câta oară, dar era imposibil să vadă ceva afară. Și Stefan și Webb erau acolo, undeva în viforniță, și nu știa pentru care era mai îngrijorată.

Se duse iar la sobă să amestece în ciorba de fasole, căreia îi dăduse ceva gust cu carne sărată de porc, și să se asigure de fierbințeala cafelei. O rafală de vânt lovi structura șubredă a căsuței, amenințând s-o dărâme. Lilli privi neliniștită în jurul ei, așteptându-se parcă să vadă vreo stricăciune de la vântul distrugător. Mai fuseseră și alte furtuni în iarna aceasta, dar nici una așa de puternică. Vântul era atât de zgomotos că de- abia își putea auzi gândurile. Știa că n-ar fi putut auzi pe cineva apropiindu-se de casă pe viforul acesta.

Ceva căzuse peste ușă, speriind-o. Până să poată reacționa, ușa se deschise și o siluetă înzăpezită se strecură și se sprijini de ușă, închizând-o. Vântul furios își vărsă răsuflarea înghețată în singura cameră și o învălui pe Lilli în răceala lui. Pentru un moment, invazia subită de aer înghețat o împietri, apoi alergă spre omul de zăpadă cu pălărie de cowboy, albită de gheață.

— Doamne, Webb, ești complet înghețat, murmură ea și începu să-i tragă nodul fularului de lână.

Sprâncenele lui întunecate și genele țepoase îi erau pline de zăpadă. Până și pielea lui, de obicei bronzată, acum părea decolorată. Doar pupilele negre ale ochilor continuau să strălucească de viață. Când ea îi trase fularul, îi scoase în același timp și pălăria, împrăștiind zăpadă pe ea și pe podea. Nasturii jachetei erau înghețați în butonierele lor. Lilli trebui să le înmoaie cu degetele până când reuși să-i elibereze și să-i scoată jacheta. El părea incapabil să albă puterea

de a se împotrivi la faptul că Lilli îl dezbrăca, nelăsându-l pe el singur s-o facă.

— Vino lângă sobă. Îl apucă de braţ să-l ajute şi-i simţi răceala prin straturile groase ale cămăşii şi bluzei de piele cu mânecă lungă. Webb reuşi să schiţeze un gest de încuviinţare din cap şi-i acceptă sprijinul, mergând poticnit prin cameră pe picioare de plumb.

După ce aduse corpul care dârdâia lângă sobă, Lilli îi aşeză mâinile peste o cană cu cafea fierbinte, apoi îl lăsă şi se duse să ia mătura de paie rezemată într-un colţ.

— Stai liniştit, îi ordonă şi începu să-l cureţe de zăpadă.

— Ţi se udă podeaua, o avertiză el cu o voce spartă.

— Mai bine să fie toată zăpada asta pe podea, decât pe tine, îi replică ea iute.

Ceva o îndemnă să ridice privirea de la treaba ei. Nuanţa albăstruie dispăruse de pe gura lui. Colţurile ei erau uşor ridicate, potrivindu-se cu liniile zâmbitoare din jurul ochilor lui. Simţi o lumină neaşteptată strălucind înăuntrul ei, şi-i întoarse ezitant zâmbetul slab, înainte de a mătura ultimele rămăşiţe de zăpadă de pe el.

— Ar fi bine să scoatem cizmele astea, sugeră ea. Cred că ai picioarele gheaţă. Îi trase un scaun-aproape, ca să se aşeze jos. Presupun că nu l-ai găsit pe Stefan. Privirea ei întrebătoare nu-i atinse faţa.

— Bănuiesc că s-a dus la Kreuger, Webb se lăsă pe scaun, muşchii săi începând să-şi recapete flexibilitatea. Probabil că aşteaptă acolo să treacă furtuna. S'au cel puţi aşa spera - de dragul lui Lilli.

Ea păru liniştită de sugetia lui.

— Merge de obicei la vânătoare cu domnul Kreuger. E foarte posibil să fi făcut şi azi la fel, deşi nu mi-a spus nimic despre asta. Îl privi şi întinse o mână. Dă-mi piciorul.

Cizma lui era umedă şi rece, pielea rigidă. Trase destul de mult până reuşi să i-o descalţe. Dar nu se opri aici. Îi scoase şi ciorapii. Picioarele amorţite îl furnicau dureros, expuse aerului cald.

Lilli se uită la labele picioarelor lui, albe de frig şi se duse la lighean. Pe plită se încălzea o oală cu apă. O goli în lighean şi i-l puse la picioare, scufundându-i-le în apa fierbinte. Webb de-abia îşi putu înăbuşi un strigăt la durerea care-l străbătu.

— Ar trebui să-ţi scoţi şi pantalonii ăştia uzi, până nu răceşti.

De bună seamă, Webb le simţea umezeala prin indispensabili, dar nu consideră că situaţia necesita măsuri atât de drastice.

— Cred că am să-i ţin pe mine, zise sec. Dacă nu te deranjează. Arcui o sprânceană, fiind sigur că ea nu se gândise bine la toate implicaţiile acestui lucru.

Roşeaţa uşoară care urcă în obrajii ei păru să-i confirme acest lucru şi Lilli îi evită ochii, dar gura îi rămase într-o poziţie hotărâtă.

— Sunt o femeie măritată, domnule Calder, aşa că am mai văzut un bărbat în indispensabili până acum.

— Ne-am întors la „domnule Calder", nu-i aşa? murmură el uşor iritat de faptul că ea reuşise să distingă senzaţia crescândă de intimitate.

Ea nu-i răspunse şi se întoarse, nedorind să mai discute în legătură cu înţelepciunea scoaterii pantalonilor.

— Cina e fierbinte, schimbă ea complet subiectul. Vrei să mănânci ceva? Nu e decât o ciorbă de fasole.

— Sună grozav, o întrerupse Webb înainte ca ea să apuce să se scuze pentru felul modest de mâncare.

— Mai stai cu picioarele în apa fierbinte până pun în farfurie. Îi întinse ciorapii la uscat, şi din ei începură să iasă aburi.

N-ar fi fost bărbat dacă nu i-ar fi plăcut să fie servit de o femeie, fiecare dorinţă fiindu-i anticipată şi îndeplinită. Fără grabă aşeză pâinea şi cuţitul, pe un fund de lemn. Umplu două castroane de ciorbă şi le puse pe masă. Apoi se duse în fundul camerei, unde era patul, şi luă ceva dintr-un cufăr. Când veni înapoi, îi dădu un prosop şi o pereche de ciorapi uscaţi.

— Poţi să ţi-i pui pe aceştia, zise ea.

Webb îi ţinu în mână preţ de o secundă, conştient că aparţineau soţului ei, apoi îl puse în poală ca să-şi şteargă picioarele. Era doar un singur scaun la masă, aşa că îl aduse şi pe cel pe care stătuse. Zăpada topită scursă din hainele sale făcuse mici băltoace pe podea. Picioarele încălţate în ciorapi i se udară când merse spre masă, dar nu-i spuse nimic lui Lilli.

— Miroase bine. Adulmecă apreciativ ciorba groasă şi acceptă felia de pâine pe care i-o dădu Lilli. Mulţumesc. Ciorba era prea fierbinte ca să se apuce chiar atunci de mâncat, aşa că muie un colţ de pâine în ea şi îl mâncă. E la fel de bună la gust, pe cum miroase.

Singurul ei răspuns fu un zâmbet scurt; apoi Lilli îşi cufundă lingura în ciorbă şi suflă s-o răcească. Tăcerea se prelungi, cea ce pe Webb îl irită.

— Întotdeauna eşti aşa de tăcută la masă?

— Scuză-mă. Lăsă lingura pe masă, părând stânjenită. Mă tem că e un obicei. Stefan crede că nu trebuie să se vorbească la masă, în timp ce mănânci.

— Înţeleg. Îşi aplecă fruntea, luptându-se cu furia pe care o simţea. Apoi îl aruncă o altă privire. Ei bine, dacă nu te superi, eu prefer să vorbesc în timp ce mănânc. Sau împărtăşeşti opinia tatălui tău?

— Nu, doar că aşa a fost obiceiul întotdeauna în casa noastră. Vântul îşi recăpătă puterea şi zgâlţâi coliba acoperită cu carton gudronat. Lilli se încordă la auzul zgomotului.

— E ceva în neregulă? întrebă Webb.

— Nu mă pot obişnui cu vântul, recunoscu ea şi-şi cufundă din nou lingura în ciorbă. Nu pare să se oprească niciodată pe-aici.

— Te necăjeşte fiindcă îi permiţi să te necăjească, remarcă el în glumă.

— Tu cum te descurci? întrebă ea cu o încercare de zâmbet.

— Mă gândesc la altceva, dădu el din umeri.

— Asta-i mai uşor de spus decât de făcut, replică ea. Când suflă aşa, mă simt ca închisă aici, înăuntru.

— Febră de colibă, diagnostică Webb cu un zâmbet uşor.

— Ce-i asta? îl privi cu o cută de interes pe frunte.

— O boală obişnuită pe-aici, explică el. Se face atunci când stai prea mult timp între aceiaşi patru pereţi, fără nimic de făcut toată ziua. Simptomele sunt neliniştea, iritabilitatea şi melancolia.

— Cred că eu am boala asta într-o stare destul de gravă, declară Lilli. Cum se tratează?

— Nu ştiu nici un remediu, zâmbi Webb cu milă. Până la urmă trece. Mama zicea că ajută atunci când ai companie.

— Da. Părea că reflecteze la asta. E plăcut să ai pe cineva cu care să vorbeşti.

— Altul decât soţul tău, desigur. Ar fi vrut să-şi muşte limba fiindcă amintise de acest lucru.

— Stefan nu prea este vorbăreţ. Dădu din umeri şi continuă să mănânce.

— Mi-am închipuit, murmură Webb sec.

— E un om liniştit, simplu, foarte puternic şi blând. Se opri, parcă gândindu-se la ceva. S-a schimbat puţin în unele privinţe de când am venit aici.

— Oh! În ce privinţe? Vocea lui încerca să ascundă curiozitatea stârnită de remarca ei inocentă.

— Era o vreme când ura gândul de a datora cuiva bani. Dar când ne-am vândut recolta astă-toamnă, n-a achitat împrumutul făcut la bancă. A împrumutat alţi bani ca să mai cumpere pământ, explică ea, apoi repede luă apărarea acţiunilor lui. Sunt sigură că se va dovedi o investiţie bună, totuşi. Se uită la castronul lui aproape gol. Mai vrei nişte ciorbă?

— Nu, m-am săturat, refuză Webb şi sterse castronul cu o bucată de pâine.

— Îţi aduc nişte cafea. Îşi împinse scaunul şi se ridică.

Puloverul îi făcea o siluetă diformă. Webb studie strălucirea roşie din părul ei în lumina lămpii. Era plăcută ambianţa din cameră -

mirosul cafelei din ceaşca pe care i-o aduse Lilli, foşnetul uşor al fustei, şi expresia din ochii ei pe care nu şi-o ascundea întotdeauna.

—M-aş putea obişnui ca o femeie să aibă grijă de mine, zâmbi Webb luând ceaşca din mâna ei.

—Majoritatea bărbaţilor pot. Se mişcă spre partea ei de masă, stăpână pe ea şi nedând nici un semn că ar fi luat remarca lui în mod personal. Întâi sunt îngrijiţi de mamele lor, apoi de neveste. Bărbaţilor nu le place, de obicei, să se servească singuri.

Privirea lui se îngustă o clipă, simţind ceva depreciativ la adresa sexului bărbătesc în observaţia ei.

—Cred că unii bărbaţi se însoară pentru comoditatea de a avea pe cineva care să aibă grijă de ei şi să le satisfacă dorinţele.

Bănuia asta gândindu-se la câteva cupluri căsătorite pe care le ştia. Atitudinea lor, unul faţă de celălalt, era în contrast marcant faţă de relaţia specială dintre părinţii lui. Poate din cauza aceasta o şi observase. Poate din cauza aceasta nu-şi dorise să se însoare, fiindcă invidia ceea ce avea tatăl lui şi nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin. Nu se gândise prea mult la asta până acum.

—Probabil. Părea deodată să nu mai aibă chef să-i împărtăşească opiniile.

Deveni iritat de felul în care ea alterna între purtarea naturală şi deschisă faţă de el, ca apoi să se retragă în ea însăşi.

—Şi mai cred că unele femei se mărită pentru comoditatea de a avea un bărbat care să aibă grijă de ele şi de a le satisface necesităţile. Tonul dur al vocii suna acuzator. Îi păru imediat rău când o văzu pălind uşor.

—Dacă un bărbat şi o femeie sunt mulţumiţi cu ceea ce au, nu cred că opinia altcuiva despre aranjamentul lor are vreo importanţă, i-o întoarse ea înţepată.

—Tu eşti mulţumită de ceea ce ai, Lilli? întrebă el încet.

—Asta nu-i treaba dumitale, domnule Calder. Mânia care se aprinsese în ochii ei părea să mascheze durerea. Am să-ţi ignor grosolănia de această dată.

Gura lui se subţie într-o linie tăcută. N-avea de gând să-şi ceară scuze pentru întrebare, aşa că-şi bău cafeaua şi lăsă conversaţia să lâncezească.

Afară, furtuna dădea târcoale în jurul colibei, izolându-i într-o insulă de căldură. Cei doi erau singuri în mijlocul viforniţei. Webb ştiuse că asta se putea întâmpla dacă se întorcea. O parte din el contase pe asta. Nu era răspunzător de furtună, dar se folosise de ea, pe deplin conştient că Lilli nu l-ar da afară în condiţiile acestea. Nu se simţise prea demn de respect când se gândea la asta. Unui bărbat îi plăcea să creadă că se comportă decent, dar tatăl lui îl avertizase că în orice om era şi bine, şi rău. Webb nu se gândise niciodată că va afla asta chiar despre el însuşi. Şi totuşi, ştiuse tot timpul că nu era decât o cameră în coliba aceasta - şi un singur pat. Şi era noapte.

Clincănitul vaselor sparse tăcerea prelungită, când Lilli se apucă să strângă masa. Webb se ridică de pe scaun şi se duse către sobă unde se uscau hainele pe care le dezbrăcase.

— Ar fi bine să-mi pun cizmele, zise el simţind nevoia cuvintelor, până ce pielea să se usuce şi să se întărească.

Ciorapii erau umezi, dar asta nu-l deranja. Webb descălţă ciorapii soţului ei şi şi-i puse pe-ai lui, apoi îşi forţă labele picioarelor să intre în cizmele cu toc înclinat. Auzi clipocitul apei vărsată de Lilli din găleată în ligheanul cu apă fierbinte ca să spele vasele. Îşi luă haina şi pălăria şi începu să şi le pună pe el.

Cu coada ochiului, Lilli văzu ce făcea şi se întoarse încruntată spre el.

— Unde te duci?

— Afară. Cu fularul legat peste pălărie pentru a-şi proteja urechile, Webb îi trase mănuşile. M-am gândit să aduc nişte zăpadă ca să avem o rezervă de apă pentru dimineaţă.

Lilli se întoarse la spălatul vaselor, şi el luă cele două găleţi goale şi se duse la uşă. Când uşa fu deschisă pentru o clipă, cât îi trebui lui Webb să iasă afară, vântul urlă mai tare. Gerul biciuitor o izbi peste faţă, apoi dispăru. Odaia era ciudat de goală fără Webb.

Era atât de diferit faţă de cum era alături de Stefan! Cât era el de tăcut, uneori îl privea aproape ca pe o mobilă, uitând chiar că era acolo. Asta ar fi fost imposibil cu Webb. Umplea încăperea cu un flux de vitalitate care dădea peste cap mersul liniştit al existenţei ei. Era o diferenţă care-şi avea rădăcinile în personalitatea lui, mai degrabă decât în atracţia pe care o avea pentru el. Webb stimula mental şi fizic, în timp ce Stefan o calma. Lilli închise ochii împotrivindu-se confuziei de emoţii în clipa în care uşa se deschise şi Webb se întoarse, scuturându-se de frig şi de zăpadă.

— E groaznic afară. Îşi scoase hainele groase şi se mişcă viguros către sobă.

— Cât crezi că va dura? Vasele erau aproape gata, şi nu-i mai rămăseseră alte treburi cu care să-şi umple timpul.

— Partea cea mai rea va trece în vreo douăsprezece ore. Apoi o să fie doar frig, şi o să spulbere zăpada. Îşi ţinu mâinile aproape de sobă, încălzindu-şi-le. Să te ajut cu ceva?

— Nu, am terminat. Lilli şterse ultimul vas şi-l puse în raft.

— Am să mai pun nişte cărbuni pe foc, să fie pentru la noapte. Luând găleata de cărbuni, Webb era conştient de tensiunea creată de remarca sa. Observă expresia ei circumspectă, neascunsă cu totul. Eu am să mă culc aici, jos, lângă foc, dacă n-ai nimic împotrivă.

— O să-ţi dau o cuvertură. Traversă camera şi se aplecă să deschidă cufărul. Luă cuvertura groasă, împăturită şi se ridică. Îşi simţea pulsul bătând tare în gât în timp ce se întorcea cu pătura. El îi ieşi înainte şi i-o luă din braţe.

Lilli i-o dădu fără a-i întâlni privirea, fără să se uite la trăsăturile lui puternice, dăltuite. Era alarmată de frământările dinăuntrul ei; şi totuşi, în acelaşi timp, era puţin iritată de faptul că el nu-i făcuse nici un fel de avansuri amoroase, cum se întâmplase la întâlnirile din trecut. Lilli era conştientă de sentimentele contradictorii, care, în acelaşi timp,

vroiau şi nu vroiau ca el să întreprindă ceva. Rămase tăcută din dorinţa de a nu fi învinuită că i-a invitat să-i facă avansuri.

După ce-i dădu cuvertura, se duse la picioarele patului, ascultând paşii lui care îl duceau spre sobă. Îşi duse mâinile la spate şi-şi trase puloverul greu peste cap. În situaţia de faţă, se gândi că cel mai bine era să doarmă în bluza şi în fusta lungă pe care le purta.

Până acum, Webb simţea că a câştigat bătălia cu dorinţele sale. Îşi aşeză cuvertura pe podea în faţa sobei. Era destul de lată ca să poată dormi pe jumătate. Pata mare de lumină aruncată îi desluşea destul de mult din cealaltă parte a camerei, unde Lilli stătea lângă pat.

— O să sting lampa, îşi anunţă el intenţia înainte de a se duce în centrul camerei.

Webb îi luă tăcerea drept încuviinţare, dar întinzând mâna să coboare fitilul, se uită spre Lilli pentru a se asigura că n-are nici o obiecţiune. Era întoarsă cu spatele la el şi avea mâinile deasupra capului, trăgându-şi agrafele din păr. Masa roşie întunecată i se rostogoli pe spate. Webb simţi că-şi pierde răsuflarea.

— Părul tău e minunat. Ştiuse dinainte că ar fi tulburătoare cu părul lung lăsat peste umeri. Când se întoarse auzindu-i vocea, Webb veni către ea, împins de ceva mai puternic decât propriul control. Se opri aproape de ea, încă privind-o şi căutând ceva care i-ar fi putut trăda gândurile ei din acest moment, dar ea nu-l lăsă să vadă nimic.

— Eşti fericită, Lilli? Avea nevoie să ştie. Poate că dacă ea îl convingea că era, putea găsi decenţa să se retragă în cealaltă parte a camerei...

— Am fost... Lilli îşi opri cuvintele, fiind uimită să se audă vorbind la timpul trecut, deoarece scotea la iveală ceva ce Webb n-ar fi trebuit să ştie. Încercă să se tragă înapoi, dar mâinile lui erau deja pe umerii ei, obligând-o să-l înfrunte.

— Te face fericită? De data asta întrebarea cerea un răspuns clar.

— Nu ştiu. Sunt atât de derutată, încât... Îl privi, deşi ştia că face o greşeală. Părul lui sclipea negru şi des, la fel de întunecat ca ochii

scânteietori ţintiţi asupra ei. Trăsăturile îi erau frumoase şi puternice. Privirea îi zăbovi pe gura lui.

— Nu te uita aşa la mine. Lilli, dacă nu cumva vrei să te sărut, o avertiză răguşit, cu vocea copleşită de emoţie.

— Nu înţelegi? Tocmai asta e. Vreau într-adevăr să mă săruţi, recunoscu într-un fel de protest emoţional la propria confuzie.

Dar Webb nu-i auzi protestul, ci doar încuviinţarea şi o strânse într-o îmbrăţişare împotriva căreia amândoi se luptaseră şi pierduseră. Sărutul lung, arzător, pe care-l împărţiră îi droga cu forţa lui. Braţele ei îl înconjurau, trăgându-l mai strâns spre ea, în timp ce degetele lui se plimbau prin părul încurcat. Sângele îi gonea prin vene, făcând-o să se simtă ameţită, cu genunchii moi, având nevoie de trupul lui pentru a o sprijini.

Mâna lui neliniştită ba o mângâia, ba îi arcuia spatele, apăsând-o complet pe silueta lui masculină. Când alunecă gura de pe buzele ei pentru a-i depune sărutări umede pe obraz şi pe tâmplă, Lilli îi auzi ritmul accelerat al respiraţiei, care părea la fel de agitat ca al ei. Răsuflarea lui îi încălzea pielea, deja fierbinte. Pasiunea şi dorinţa erau senzaţii noi pentru ea, şi Lilli nu se simţea în apele ei.

— Ştiam că asta se va întâmpla dacă te întorci vreodată, murmură ea cu o voce înăbuşită. Bărbia dură era lângă colţul gurii ei, mirosul lui excitându-i simţurile.

— N-ai înţeles că nu mă poţi ţine departe? întrebă Webb, odihnindu-şi fruntea pe a ei, astfel încât gurile aproape li se atingeau şi respiraţiile li se amestecau. Dumnezeu ştie că am încercat dar nu pot să stau departe de tine.

Apropierea înnebunitoare a gurii lui era o tentaţie prea mare pentru a putea rezista. Îşi mişcă braţele, curbându-şi mâinile în jurul gâtului lui şi trăgându-i capul în jos, în timp ce ea se ridica în vârful picioarelor. Această demostraţie de agresiune aprinse scânteia dorinţei lui, şi presiunea crescândă a sărutului îi forţă buzele să se despartă. Când limba sa invadatoare o găsi pe-a ei, Lilli se cutremură de impactul care-i aprindea simţurile.

În ceea ce se întâmpla nu mai părea să existe bine sau rău. Totul era inevitabil. Să fie sărutată, ţinută în braţe şi mângâiată de Webb părea a fi motivul pentru care se născuse. Când buzele lui începură să-i exploreze lobul urechii şi curbura gâtului, pielea i se înfioră, trezindu-i carnea deja stârnită.

În timp ce sărutările arzătoare o arcuiau pe spate, degetele lui îşi făceau de lucru cu nasturii bluzei. Lenjeria subţire îl împiedica să ajungă la carnea ei, dar era ca o a doua piele. Când mâna i se închise căuş pe un sân încordat, îi simţi vârful întărit în palmă.

Lilli gemu încet de o dorinţă pe care nu o putea exprima altfel. Tot ceea ce i se întâmpla acum nu făcuse parte din experienţa ei şi, cu siguranţă, nu mai fusese stârnită astfel până acum. Stefan îşi exprima doar dorinţa de înperechere, apoi o făcea fără multe preliminarii, şi cam asta era tot. Începea să înţeleagă că durerea adâncă pe care o simţea în vintre era un răspuns direct la duritatea virilă a lui Webb.

— Te iubesc, îi spuse Webb. Gura i se rostogoli peste buzele ei, murmurând. Dumnezeu să-mi ajute cât te iubesc.

Auzise aceste cuvinte doar de la un singur alt bărbat în viaţa ei, şi acesta era Stefan, soţul ei. Se simţi invadată de un sentiment de vinovăţie, care aduse cu el şi prima încercare de a se opune îmbrăţişării lui. Lilli îşi îndepărtă capul de al lui şi-i puse mâinile pe umeri.

— Nu spune asta. Plutea toată într-o dulce confuzie.

— Te iubesc, repetă el şi-i cuprinse faţa în mâini, întorcând-o către el. Dacă n-o spun, tot nu se va schimba ceea ce simt.

Întunecimea sclipitoare a ochilor părea să o tragă adânc în ei, ca un vârtej. Disperarea începea să-i amorţească simţurile.

— Când se termină furtuna, vom pleca de aici împreună, începu el cu o voce joasă, hotărâtă. Plecăm undeva şi ne găsim un loc al nostru, doar al nostru.

— Nu pot. Scutură încet din cap. Sunt căsătorită. Asta-i casa mea.

— Părăseşte-l şi vino cu mine, insistă Webb. Nu-l iubeşti, nu în felul ăsta.

— Nu, nu în felul ăsta, admise Lilli, doar pe jumătate conştientă că astfel recunoştea că-l iubeşte pe Webb. Dar sunt nevasta lui.

— Doar atâta timp cât durează un divorţ. Şi o să ne căsătorim şi o să fii nevasta mea, afirmă el.

— Să divorţez de Stefan? Îl privi tristă. Din ce motiv? Că are încredere în mine? Că e blând şi bun cu mine? Faptul că devenise conştientă de trădarea ei o trase afară din braţele lui Webb. Nu-l pot părăsi pe Stefan. N-aş putea să-l rănesc astfel.

— Dar eu? Trăsăturile i se întunecară, încruntate. Te iubesc. Ai idee prin ce iad trec? Durerea fizică de a te dori? Agonia de a iubi o femeie măritată?

— Dar eu, ştii prin ce trec? se răsti ea mânioasă, aproape lăcrimând. Am făcut o promisiune în faţa lui Dumnezeu. La dans ai pretins că înseamnă ceva cuvântul tău. Mi-am dat cuvântul lui Stefan, şi asta înseamnă ceva pentru mine! Şi tu vrei să uit asta.

El se îndreptă, îndepărtându-se de ea, trăsăturile devenindu-i dure, ca o mască. Lilli îl înfruntă, rigidă şi mândră, rănită de lipsa de înţelegere a poziţiei ei. Când Webb se întoarse cu spatele, ceva parcă se frânse în ea. Trecu o secundă întreagă până să-şi dea seama că el se îmbrăca. Când înţelese asta, el deja pornise către uşă.

— Unde te duci? Clipi din ochi uimită. Nu poţi pleca pe furtuna asta.

— Mă duc să dorm în adăpostul cailor, trânti Webb.

— Dar... Nu apucă să-şi termine protestul, că el i-l tăie.

— Nu-mi cere să dorm aici, fiindcă dacă o fac, va fi în patul ăla, cu tine! declară gros. Oricât de grosolan părea, chestia asta dintre picioarele mele n-are nici un pic de conştiinţă şi chiar şi mie mi-a mai rămas doar o urmă, aşa că permite-mi acest act de decenţă.

Ieşi, trântind uşa după el. Lilli tremură, făcându-i-se deodată frig, dar era un frig interior, nu unul produs de curentul îngheţat şi vârtejul de zăpadă care invadaseră timp de o clipă coliba.

Calul negru întoarse capul şi necheză întrebător când Webb intră în adăpost. După ce felinarul fu aprins, calul sforăi dezaprobator la

adresa zgomotului făcut de stăpânul lui. Cu mişcări iuţi şi mânioase, Webb adună mai multe paie într-un strat lângă perete, apoi puse şaua şi pătura şeii deasupra, pentru a-i servi de pernă şi învelitoare. Era frig în adăpost, dar dormise el şi în locuri mai reci. Şi frigul era exact ceea ce-i trebuia pentru a-i îngheţa dorinţele.

Patul de paie fiind aranjat cât de cât confortabil, Webb se duse la felinar. Uşa se deschise deodată şi el se întoarse s-o- nchidă.

Deveni băţos când dădu cu ochi de Lilli cu şalul alunecându-i de pe cap.

—Ce faci aici? mârâi, şi imediat nu mai vru să ştie. Ieşi afară!

—Ţi-am adus cuvertura. M-am gândit că o să ai nevoie de ea.

Lăsându-şi privirea în jos, veni în tăcere la patul lui de paie şi se aplecă să aşeze cuvertura. Webb oscila ca un om prins între forţe contrare. În cele din urmă vru să prela el această sarcină.

—Fac eu asta. Nu vroia ca Lilli să-i facă patul.

—Aproape c-am terminat protestă ea, apoi rămase în genunchi lângă stratul de paie, urmărindu-l cum termină de aranjat patul. Privirea îi zăbovi pe asprimea trăsăturilor lui, ştiind că ea l-a provocat. Webb! Îmi pare rău.

El se opri cu mâinile pe coapse şi-i aruncă o privire peste umăr. Ochii lui întunecaţi se îngustaseră şi aveau o duritate de cremene.

—Bănuiesc că la amândoi ne pare rău pentru o grămadă de lucruri, conchise el încruntat.

Erau atâtea lucruri pe care ea ar fi vrut să i le spună, dar n- ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia. În schimb, îl întrebă:

—O să-ţi fie destul de cald?

—N-o să-mi fie niciodată destul de cald, fără trupul tău lângă mine.

Ea îşi înăbuşi un suspin şi încercă să se ridice, dar el o apucă de braţ şi o trase lângă el.

—Te crezi rănită, spuse pe un ton de zeflemea amară, cuprins de frustrare. N-ai idee cum e să doreşti pe cineva atât de mult încât să nu te mai poţi uita la altcineva.

— Webb, nu. Dar nu se luptă să scape de strânsoarea lui.

— N-ar fi trebuit să vii aici, Lilli, gemu el, apoi o zdrobi în îmbrăţişarea lui, greutatea lui trăgând-o în spate pe patul de paie. Sărutul aspru era ca o pedeapsă că-i pusese la încercare stăpânirea de sine venind aici. Lilli înţelese. Era o situaţie în care nici unul din ei nu era de învinuit pentru poziţia în care se găseau. Sau dacă erau, erau în egală măsură. Lilli înţelegea aceasta mai bine decât Webb. Bărbaţii preferau să creadă că au controlul asupra a ceea ce li se întâmpla Lilli ştia mai bine.

La fel de brusc începuse îmbrăţişarea furioasă, Webb se rostogoli de pe ea şi se ridică pe vine. Pălăria îi căzu când îşi trecu mâna prin păr şi-şi ţinu capul plecat, răsuflând greu.

— Pleacă, îi ordonă cu o voce răguşită.

Conştientă că el de-abia se mai stăpânea, Lilli îşi dădu seama în sfârşit de decizia subconştientă care o îndemnase să vină la adăpost. Că era bine sau rău, nu conta. Vroia ca el s-o facă să se simtă vie. Nu mai avea la ce să se gândească, nu mai era nici o piedică. Webb era aici, acum, şi problemele pe care ziua de mâine le putea aduce, nu aveau nici o importanţă în faţa acestei motivări sălbatice.

Rămase nemişcată, jumătate pe cuvertură şi jumătate pe paie. Ridică o mână încercând să-l atingă.

— Webb, nu vreau să plec, spuse ea. Corpul lui rămase neclintit. Am vrut ca asta să se întâmple. Neliniştea - febra de colibă, ziceai tu - nu asta era. Cred că nu m-am mai gândit la altceva, în afară de momentul acesta, de mult timp încoace. Eşti în mintea mea de când ne-am întâlnit la gară, şi din ce în ce mai mult până...

Nemişcarea lui se sparse când se întoarse încet, privind-o lung, nefiind sigur dacă ea ştia într-adevăr ce spunea. Cu un zâmbet uşo, Lilli îi deschise braţele către el, invitându-l să vină. El se lăsă pe paiele de lângă ea şi o înconjură posesiv cu un braţ. Timp de câteva clipe, îi fu de ajuns să o privească.

Degetele ei se plimbau peste pometii proeminenţi ai obrajilor lui.

— Asta-i tot ce pot să-ţi dau, Webb. Nu-l putea părăsi pe Stefan, şi vroia ca asta să fie suficient, deşi ştia că n-are să fie. Va veni timpul când amândoi vor dori mai mult, dar vremea aceasta nu sosise încă.

Paiele foşniră când Webb se mişcă, să-i încălzească buzele cu sărutul lui. Mâna i se curbă pe ceafa lui, crescând pasiunea şi adâncind sărutul, ghidată doar de instictul dorinţei. Webb descoperi deja, din întâlnirile trecute, că ea ştia prea puţin despre arta preliminară care conducea la actul iubirii. Vroia s-o ia încet şi s-o înveţe, dar dorinţa din el era prea fierbinte, prea aprinsă şi-i cerea satisfacerea imediată.

Afară viforul urla şi şuiera, scăzând temperatura pretutindeni, cu excepţia colţului în care se găsea patul de paie. Acolo, cele două trupuri care încercau să se apropie creau propria lor căldură. Murgul sforăi auzind foşnetele care veneau dinspre stratul de paie şi întoarse capul, uitându-se la cuplul îmbrăţişat.

Hainele erau un obstacol care nu putea fi înlăturat pe frigul acesta, şi să fie doar temporar îndepărtate din cale, pentru ca mâinile lor să se poată explora şi invada zonele alese. Gura lui deveni mai flămândă, muşcându-i buzele şi ciocnindu-se cu limba ei. Sânii ei se încordară sub mâinile lui care întindeau materialul care-i acoperea împiedicându-l să-i atingă carnea caldă.

Căldura trupului ei ardea pe sub haine. Din gât îi ieşeau mici suspine şi se lipi de el cu şoldurile şi picioarele. Webb îi simţi nesiguranţa şi confuzia, cauzate de faptul că el nu o posedase încă. Îi distrugea chiar şi restul controlului pe care-l mai avea, trimiţând torente de sânge fierbinte şi sălbatic prin vene, blocându-i orice alt sentiment decât nevoia de a o avea cât mai curând.

Materialul greu al fustei era o barieră iritantă care trebuia ridicată, pentru a ajunge la lenjeria intimă. Căldura pielii ei radia prin pantalonaşii de bumbac, încălzindu-i mâna şi distrăgându-l scurt timp. Îşi întinse mâna peste fesele ei rotunde, simţindu-le încordarea. Apoi o mută pe aşternutul de paie, mâna lui strecurându-i-se între picioare şi alunecând spre pubis. Geamătul ei uimit de plăcere îl făcu aproape

să se piardă. Nerăbdător, trase de lenjerie, şi şoldurile ei se arcuiră pentru a-l ajuta s-o dezbrace.

Când se strecură în ea, nevoia arzătoare de el aproape explodă la contact. Înaintă rigid, strângând din dinţi pentru a se controla. Ea se mişca sub el, excitându-i toate simţurile. Mâinile lui se înfipseră în ea pentru a-i opri orice mişcare.

— Stai liniştită, îi ordonă, muşchii obrazului încordându-se de efort. Altfel, voi termina înainte de a avea ocazia să încep.

— Ce? În vocea ei gâtiută era o nuanţă de confuzie.

Aproape la limita autocontrolului, gura lui se înfundă în buzele ei umede.

— Am să-ţi arăt ce-am vrut să spun.

Luându-i în stăpânire gura, mâinile îi alunecară pe şoldurile ei şi le ţinură nemişcate, în timp cel el se mişca încet peste ele. Dar presiunea crescu, aducând cu ea asprimea şi minunea dorinţei aprinse. Era toată numai mişcare sub el, limba ei împingând în gura lui, cerându-i mai mult. Răsuflarea ei deveni rapidă, lăsându-se pradă iubirii lui Webb.

Suflul îngheţat al furtunii se făcu simţit în cele din urmă, şi porţiunile de piele expuse fură acoperite, hainele îmbrăcate încă o dată. Mulţumirea îi aduse lui Lilli seninătate pe chip când îl privi în sfârşit. Webb avea un nod în gât, emoţia sufocându-l cu dorinţa de a-i spune cât de mult îi dăruise ea. Durerea din vintre i se potolise, dar era mai mult decât atât.

— M-am întrebat mereu dac-o să fie aşa, murmură ea, privindu-l de pe perna de fân. Acum ştiu.

— Doar atât nu-i de ajuns. Îi cuprinse faţa cu mâna, degetul mare mângâindu-i buza de jos. Am să doresc mai mult din asta - şi mai mult pe lângă asta.

— Mă ai pe mine. Nu mai pot să dau înapoi. Seninătatea îi părăsi faţa.

— Nu vom fi niciodată mulţumiţi doar cu atât, Lilli. Genul de apropiere la care tânjim nu este satisfăcut doar cu spargerea zidurilor

cărnii, o avertiză el. Vreau să mănânc cu tine şi să vorbesc cu tine şi să dorm în fiecare noapte cu tine în braţe. Te iubesc.

Ochii ei albaştri străluciră de lacrimi.

— Asta-i tot ce avem, Webb. Cel puţin, avem atât de mult. Vocea i se frânse. Nu-l pot părăsi pe Stefan.

Argumentele lui fură aduse la tăcere de linia tristă, dar hotărâtă, a gurii ei. Webb îşi îndreptă mâna, conştient că ea tremura.

— Mai bine te-ai întoarce în casă, la căldură. Se sculă în picioare şi o aştepta şi pe ea să se ridice.

Ea îşi aranjă încet şalul, ca o glugă, peste capă.

— Tu, nu vii? Ochii i se lipiră de el.

— Nu. Înăuntru e patul lui Stefan. Al meu e aici, zise el, gândindu-se la ciudăţeniile omului. Luase nevasta altui bărbat, dar nu vroia să doarmă în patul lui. Nu era nici un regret în ochii ei, nici o remuşcare pentru ceea ce făcuse. Webb avea cel puţin atât.

După ce ea plecă, Webb rămase cu ochii la uşă vreme îndelungată până ce în sfârşit stinse felinarul şi se băgă sub cuvertură. Nu putea aştepta vreun sfârşit din toate acestea, şi pe ea evenimentele aveau s-o marcheze mai mult decât pe el.

Închise ochii şi derulă în minte imaginile ei torturante. Venise la el zâmbitoare. În unele lucruri, femeile erau mai brave decât bărbaţii.

Somnul se lăsă mult aşteptat. Şi chiar atunci, în reprize scurte de moţăială. Pe la trei dimineaţa fu trezit de sforăitul nervos al calului. Era vag conştient că furtunii îi mai scăzuse din intensitate; apoi auzi urletele înfiorătoare ale unei haite de lupi. Găsiseră probabil maţele vacii şi se se ospătau cu ele. După ce aveau să le dea gata, nasurile lor aveau să-i conducă spre adăpat şi spre carcasa vacii care atârna în colţ. Mirosul de om avea să-i împiedice probabil să încerce să ajungă la ea, dar ca să fie sigur, Webb căută sub cuvertură şi-şi scoase puşca din teacă, punând-o lângă el. Murgul sforăi din nou.

— Îi aud, murmură el, şi calul păru să răsufle satisfăcut.

CAPITOLUL 16

Un zgomot o trezi pe Lilli din somnul ei agitat. Întâi se gândi că-s lupii iarăşi. Apoi îşi dădu seama că e un sunet diferit şi se ridică obosită din pat, trăgându-şi şalul peste umeri. Parcă se auzea un cal afară. Îşi alungă somnul din ochi şi-şi împinse pe spate părul pe care nu şi-l mai împletise înainte de culcare.

Îl trecu deodată prin minte că Webb pleca poate, fără să-şi ia rămas bun. Fugi la uşă şi o deschise, apoi se opri înmărmurită când îl văzu pe Stefan descălecând de pe spinarea unui cal de povară. Mai era încă un cal, care-l purta pe Franz Kreuger. Aruncă o privire neliniştită spre adăpost, întrebându-se dacă Webb era încă acolo sau îi auzise pe călăreţi venind.

— Ai fost îngrijorată tin cauza mea, judecă Stefgn după expresia ei preocupată. Sunt pine. Am stat cu Franz. Te cum s-a terminat furtuna, i-am spus că trepuie să mă întorc la Lillian a mea.

— Am sperat că eşti acolo, zise ea şi se dădu înapoi din uşă, pentru a-i lăsa să intre pe cei doi bărbaţi.

— Tu ai fost pine? Mi-am făcut griji că eşti singură. O cută îi apăru pe frunte. Uimirea lui vagă crescu observând fire de paie agăţate de părul ei si lipite de ţesătura şalului, când ea traversă odaia către sobă. Ai fost teja să fezi de cai te timineaţă?

— Nu. Cu spatele la el, se aplecă să agite cărbunii. De fapt, n-am aţâţat focul şi n-am pus încă de cafea. Am dormit. Cred că m-am trezit când am auzit caii.

Dormise îmbrăcată? Şi părul nu-i era împletit, ca de obicei pentru noapte. Încruntarea lui Stefan se adânci. Nici unul din lucrurile acestea nu era normal pentru ea. Ea se ridică de lângă sobă ca să ia oala de cafea, şi s-o ducă la găleata de apă, lăsându-l s-o privească dintr-o parte.

— Şi nu era nevoie să-ţi faci griji că sunt singură, zise ea, făcându-şi de lucru cu umplutul oalei cu apă. A trecut domnul Calder pe aici. A ieşit să te caute înainte de a se stârni furtuna, dar nu te-a găsit.

— Calter, a fost aici? O mânie amară începu să-l cuprindă, cu rădăcinile în gelozie şi teamă.

— Da. A dormit în adăpost cu caii azi-noapte. Informaţia veni cu o anumită repeziciune care-i atrase privirea lui Stefan spre firele de paie din părul ei. Nu l-am văzut azi-dimineaţă, aşa că nu ştiu dacă a plecat sau nu.

— Ai fost în atăpost cu el. Vocea lui bubui acuzatoare, surprinzând o expresie uşor rănită tranversându-i trăsăturile, înainte ca ea s-o mascheze. Cu toată aparenţa ei de calm, Stefan o simţi tensionată şi mâna i se strânse pe puşcă.

— I-am dus o cuvertură, recunoscu ea, ridicând puţin bărbia.

— Uită-te în ochii ei. Franz Kreuger stătea lângă Stefan şi se aplecă uşor spre el când vorbi, de parcă i-ar fi împărtăşit o informaţie secretă. Sunt umflaţi şi roşii. A plâns. Ce crezi că s-a întâmplat de-a făcut-o să plângă?

Întrebarea nu făcu decât să sporească suspiciunea întunecată a lui Stefan. Vibra de furia care-l inundase.

— Te-a violat? Privi încruntat la ea, canalizându-şi mânia într-o răzbunare care să-i justifice existenţa.

— Nu! negă Lilli, privirea ei şocată zburând la Franz Kreuger şi înapoi la Stefan.

— Ia uite ce speriată este! Franz întoarse focul mocnit din ochii săi spre Stefan. A ameninţat-o. Îi este frică să spună adevărul.

— Stefan, nu-l asculta, protestă Lilli alarmată.

Dar Stefan se uita la dovezile văzute cu proprii ochi şi se gândea la observaţiile înţeleptului său prieten şi trase propriile sale concluzii. Răzbunarea era cu mult mai nobilă decât gelozia unui om bătrân pentru unul mai tânăr. Ca întotdeauna, zgârcit la vorbă, Stefan nu-şi rosti intenţia cu voce tare şi se întoarse s-o ia către uşă, cu puşca în mână.

— Stefan! Lilli împinse oala de cafea pe sobă şi alergă după el, dar Stefan îi ignoră ţipătul şi ieşind din colibă, încărcă puşca.

Calul negru se foia neliniştit, cu urechile ciulite spre activitatea umană de afară, şi instinctul lui animalic simţi că ceva nu era în regulă. Mişcările calului îl treziră pe Webb dintr-un somn adânc, subconştientul lui preluând evenimentul primitiv al animalului. Automat, duse mâna la puşcă, încă nu pe deplin treaz, aşteptându-se să audă mârâit şi scurmat de lupi afară, aşa cum făcuseră în orele dinaintea zorilor.

Când uşa se deschise cu o zmucitură, brusc şi violent, instinctul îl făcu pe Webb să sară în picioare, într-o poziţie ghemuită, defensivă. Cu puşca în mână era pregătit să întâmpine atacul necunoscut. Chiar în acelaşi moment, Webb recunoscu în bărbatul cu favoriţi care năvălea în adăpost pe soţul lui Lilli şi dădu să-şi relaxeze garda, dar văzu privirea criminală din ochii omului.

O explozie urmată de limbi roşii de foc de la puşca din mâna lui Reisner, apoi ţipătul unei femei, toate se amestecară în clipa când Webb fu aruncat pe spate de impactul unui glonţ tras de aproape. Se ciocni de carcasa vitei atânată în colţ. Se agăţă de ea pentru sprijin, propria puşcă fiind pierdută undeva în paie.

Nechezatul cailor speriaţi înconjură a doua explozie a puştii. De data asta glonţul se îngropă în carcasa îngheţată a vacii pe care Webb o folosise instinctiv ca scut în momentul când auzise declicul armei. Ştia că fusese împuşcat, dar şocul îl împiedica să simtă mai mult decât o senzaţie de arsură într-o parte.

Lipsit de apărare în faţa atacului, Webb ştia că trebuie să iasă din colţ. O auzea pe Lilli strigând-i soţului ei să se oprească. O văzu luptându-se să-i ia puşca şi imaginea parcă i se întipări în memorie. Plonjă spre ei, în timp ce Reisner o împingea pe Lilli din calea lui. Puşca se răsucea pentru a-l ţinti din nou pe Webb când acesta îl trânti pe atacatorul său şi se rostogoli cu el spre peretele adăpostului. Apucă puşca, pentru a-l dezarma pe Reisner.

Ceva pocni la ceafa lui, trimiţând o săgeată cumplită de durere prin trup. Luminile care explodară îl orbiră; apoi totul se întunecă.

—Webb! Lilli gemu terorizată când el se prăvăli pe pământ, doborât de lovitura lui Franz Kreuger. Se năpusti spre trupul lui inert, căzând în genunchi lângă el. Partea stângă a cămăşii îi era udă de sânge şi mâna se înroşi când îl atinse. O străbătu un fior de uşurare când văzu că respira încă, chiar dacă înfricoşător de slab.

—E viu!

—Tă-te teoparte te lângă el, ordonă Stefan.

Ea privi în sus, spre el, înspăimântată.

—Nu, refuză ea, pe jumătate rugându-l , apoi văzu că Stefan îndrepta puşca spre Webb şi îşi întări refuzul cu îndrăzneală: Nu, n-am să te las să-l ucizi.

—Pleacă de lângă el, femeie, îşi adăugă Franz Kreuger ordinul aspru celui al lui Stefan, apoi se duse spre ea, luând-o de umeri ca s-o tragă deoparte. Asta-i treabă de bărbaţi. Nu-i locul unei femei aici.

—Nu! Se lupta sălbatic, înspăimântată de ceea ce Franz Kreuger l-ar putea îndemna pe Stefan să facă. Nu puteţi să-l ucideţi! Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă, Stefan, izbucni printre lacrimi, încordându-se pentru a rezista strângerii de fier a degetelor lui Kreuger.

—Nimeni n-ar putea confinge un părpat să nu apere onoarea soţiei lui. Stefan o fulgeră cu o privire scurtă.

—Oh, Stefan, gâfâi ea înfrântă, silită să se autocondamne. Dacă există vreo vină, atunci o împart şi eu. N-a făcut nimic ce eu să nu fi vrut. Văzu efectul zdrobitor al vorbelor ei şi-şi dori să moară fiindcă l-a rănit pe Stefan astfel. Se holba la ea ca un om distrus. Şi, mai ruşinos decât orice, omul al cărui respect el îl căută cel mai mult, era martor la umilirea supremă, la necredinţa nevestei sale.

—Mi-ai făcut mie asta? murmură vocea lui.

—Stefan, mă laşi să-ţi explic? Lilli ceru să i se acorde măcar şansa îndoielii. N-am să te părăsesc. Nu ţi-aş fi făcut asta.

— Faci tîn mine un încornorat şi eu să te iert? replică el cu o voce plată. Apoi ridică o mână istovită şi-şi întoarse faţa de la ea. Tu-te în casă.

Lilli încetase să se mai zbată în mâinile lui Kreuger. La ultima frază a lui Stefan, el i dădu drumul. Dar ea nu făcu nici o mişcare să părăsească adăpostul, privirea ei cercetând profilul lui Stefan.

— Ce-ai de gând să faci cu el? întrebă ea, aruncând o privire spre silueta nemişcată a lui Webb. O să sângereze până o să moară dacă nu primeşte ajutor.

— Nu ştiu. Ridică din umeri iritat de faptul că ea continua să fie îngrijorată pentru celălalt bărbat. O să-i tuc la familia lui. Decizia era dificilă pentru el.

— Dar e un doctor în oraş, argumentă Lilli slab.

Capul lui se ridică, cu o urmă a vechii lui mândrii.

— Nu freau să afle tot oraşul ce-a transpirat aici, o informă rece. Tu-te în casă.

Nu simţea nevoia să-i explice că nu era îngrijorat că oraşul ar putea auzi de împuşcare, ci mai degrabă de cauza ei. În acest punct, Lilli nu mai avea altceva de făcut, decât să i se supună. Se opri la uşa adăpostului şi aruncă o ultimă privire spre corpul prăvălit pe fân, cu ochii înnouraţi de lacrimi.

Nici măcar o vorbă nu fu schimbată între cei doi bărbaţi în timp ce perechea de cai trăgea căruţa prin zăpada viscolită. Piesele metalice ale harnaşamentului şi lanţurile zornăiau tare în aerul rece al dimineţii, roţile căruţei tăind crusta întărită de ger, a zăpezii. Stefan Reisner nu se uita nici la dreapta, nici la stânga, mânând căruţa drept spre cartierul general al fermei Trei C. În spatele căruţei, omul inconştient era învelit într-o pătură, neagitându-se şi fără să facă vreun zgomot pe toată durata călătoriei.

Nu era prea multă activitate la fermă. Cei care erau afară se opreau şi se zgâiau la căruţa drylanderilor, care se îndrepta spre Casa Mare care se ridica pe colină.

Stefan conduse caii până în faţa treptelor prispei lungi şi se opri.

Fără grabă, se dădu jos de pe capră şi se duse în spatele căruţei. Franz Kreuger îl ajută să coboare oblonul, Stefan trase trupul înfăşurat în cuvertură către margine şi îl ridică pe umăr ca pe un sac de grâu. Cu Franz înainte, deschizând drumul, urcă treptele spre uşa din faţă şi bătu în ea cu pumnul înmănuşat.

De la fereastra biroului, Benteen Clader observase deja sosirea căruţei şi de îndrepta spre uşa masivă de lemn ajungând la ea înainte de a se opri vibraţiile bătăilor puternice. O deschise, o cută adâncindu-i-se pe frunte la vederea colonistului bărbos şi a cizmelor care ieşeau din cuvertura pe care o ţinea pe umăr. Nu era nici o urmă de prietenie pe faţa înroşită de frig a omului, în timp ce-şi purta povara înăuntru, neinvitat.

—E fiul tău. Unde vrei să-l pun? Afirmaţia fu făcută cu o voce plată, la fel de calmă de parcă l-ar fi anunţat că îi livrează un covor.

—Fiul meu, repetă Benteen şocat, privirea fugindu-i înapoi la cizme, care erau tot ce putea vedea din el. Dar drylanderul trecea deja pe lângă el în camera de zi.

Benteen se întoarse să-l urmeze, ignorându-l pe cel de-la dolea bărbat care intră de asemenea, în casă. Lorna tocmai ieşea din bucătărie, ştergându-şi mâinile de şorţ.

—Cine era... Nu-şi mai termină întrebarea zărindu-l pe bărbatul bătrân dar masiv lăsându-şi greutatea pe care o purta pe canapeaua din camera de zi.

Capetele cuverturii căzură scoţând la iveală faţa lipsită de viaţă a lui Webb. Benteen era deja acolo, urlând pe dinăuntru la gândul că-şi pierduse singurul fiu în viaţă. Cu mult timp în urmă, luase corpul neînsufleţit al fiului lor mai mic, Arthur, din braţele Lornei. Nimeni n-ar fi putut să vadă moartea tuturor copiilor săi. Auzi ţipătul spart lai Lornei, dar întâi trebuia să ştie. Mâna lui veni pe gâtul lui Webb, căutând pulsul, în timp ce privirea îl cercetă pe toată lungimea. Văzu partea stângă a pieptului udă de sânge şi gaura în materialul cărăşii.

—A fost împuşcat. Benteen se întoarse spre cel care-l adusese, întrebând furios: Cine a făcut asta?

Faţa lipsită de expresie a omului nu reacţionă.

— L-am prins cu nefasta mea şi l-am împuşcat, răspunse fără să clipească.

Explicaţia nega orice justificare pentru mânia răzbunătoare a lui Benteen. Muşchii i se umflaseră la gât în timp ce stătea faţă-n faţă cu omul pe care fiul său îl dezonorase, înghiţindu-şi amar furia.

În spatele lui, Lorna exclamă cu uşurare:

— Benteen, trăieşte!

O durere îl fulgeră prin partea stângă când auzi cuvintele de speranţă. Se uită crunt la agricultor.

— Ieşi afară, îi ordonă răguşit.

Tacă fiul tău trăieşte, spune-i că îl foi ucite tacă se mai apropie de nefasta mea, jură omul cu aceeaşi voce lipsită de emoţie cu care vorbise şi mai înainte, apoi se întoarse şi ieşi din încăpere, urmat de celălalt însoţitor.

Când cei doi ieşiră pe uşa din faţă, Nate Moore şi alţi doi curioşi veniră agale înăuntru.

— Ce vroiau ăştia? întrebă Nate înainte de a observa corpul întins pe canapea, asupra căruia erau aplecaţi Benteen şi Lorna. E Webb! Îşi abandonă ţinuta neglijentă şi fugi spre canapea. Pieptul însângerat al cămăşii fusese rupt pentru a expune carnea sfâşiată de glonţ din jurul găurii şi sângele coagulat. A fost împuşcat.

— Nu mai sângerează dar a pierdut mult sânge. Benteen aruncă o privire lui Nate, de parcă de-abia atunci îl observă. Fugi după doctor, şi nu te gândi la cal, măcar să-l găseşti.

— Nu, răspunse scurt.

Fruntea lui Nate se încruntă.

— Nu vrei să aduc şeriful?

— Nu! A doua negaţie avu mai multă forţă decât prima. La dracu', am zis să aduci doctorul. Du-te odată!

Vestea se răspândi repede printre toţi cei de la Trei C, ca printr-un invizibil fir telegrafic. Toată lumea află nu numai că unul de-al lor fusese împuşcat, dar că era vorba chiar de fiul şefului. Ruth se duse la Casa

Mare în câteva minute de la auzul ştirilor. Toţi ceilalţi se adunaseră în baracă sau la bucătărie, atenţia fiindu-le împărţită între casa de pe colină, în care Webb zăcea incoştient, şi direcţia din care trebuia să sosească doctorul.

Odată ce nici unul dintre ei nu cunoştea detalii despre incident sau identitatea celeilalte părţi implicate, se făceau multe speculaţii. Dar nu era unul - mai ales pentru cei mai bătrâni, care veniseră în Montana cu Benteen şi luptaseră cu renegaţii, cu hoţii de vite şi clădiseră acel imperiu al vitelor - care să nu creadă că n-avea să fie răzbunat. Toată lumea ştia că atunci când cineva lovea într-un Calder, căpăta înapoi dublu. Aşa că aşteptau.

Când Lilli auzi zgomotul de harnaşament şi uruitul căruţi, vru să fugă la uşă, dar aşteptă înăuntru, aşezată, cu mâinile în poale. Părul îi era îngrijit, ridicat în vârful capului, şi paiele blestemate îi dispărură din el. Părea stăpână pe ea şi gata să-i ofere o explicaţie lui Stefan , dar erau doar aparenţe. Înăuntru, era toată numai agitaţie, nelinişte, vinovăţie şi dorinţe sfâşiate. Îngrijorarea ei pentru Webb era mai presus decât orice.

Avu de îndurat o aşteptare lungă, care-i uza nervii. Caii trebuiau dezlegaţi de la căruţă, harnaşamentul scos şi pus la locul lui. Trecu o eternitate până ce auzi paşii lui Stefan apropiindu-se de uşă. Intră în colibă şi începu să-şi scoată îmbrăcămintea groasă, fără s-o privească măcar o dată.

— Stefan,îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Nu putea suporta tăcerea lui acuzatoare.

El îi aruncă o privire rece, apoi se duse la sobă. Lilli fu cuprinsă de o mânie neajutorată ia refuzul lui tăcut de a-i asculta vreo explicaţie. Asta o făcea şi mai hotărâtă să-i dea totuşi una.

— Ne-a adus nişte carne. O vacă şi-a rupt piciorul şi a trebuit s-o împuşte. Apoi a adus-o aici pentru noi. Ai văzut probabil carcasa în adăpost, insistă ea.

— Am aruncat-o, răspunse el în cele din urmă, cu o voce lipsită de orice emoție. Nu freau nimic te la el. S-o mănânce lupii.

O vacă întreagă. Dar Lilli nu comentă nimic asupra risipei, conștientă că acțiunea lui Stefan era dictată de orgoliu.

— Când a aflat că te-ai dus la vânătoare, m-a avertizat că vine furtuna. De-asta a plecat să te caute.

— Ar fi frut să mor în zăpadă. Dar suna ca și cum ar fi dat glas propriei dorințe.

— Stefan, murmură Lilli spart. El nu părea să o asculte. A vrut să plec cu el, dar i-am spus nu. Eu...

— Testul! tună el, apoi la fel de repede își recăpătă stăpânirea de sine. Expresia lui era ca de lemn când o privi, în sfârșit, din nou. Nu fom mai forbi de asta.

— Stefan, trebuie să înțelegi...

— Gata! Era hotărât și rece.

Dar cuvintele lui păreau semnalul că altceva se sfârșea - apropierea care fusese o parte vitală a relațiilor lor. Nu mai era prietenul și tovarășul ei de o viață, ci un străin care nu dorea ca ea să-i tămăduiască rănile pe care i le provocase. Lilli ar fi vrut să-i spună că puteau evita subiectul, dar nu puteau niciodată izgoni amintirea din mințile lor. Știa că nu poate avea nici o speranță. Anii nu făcuseră niciodată o prăpastie atât de mare între ei.

Benteen puse doi băieți să-l care pe Webb sus, în vechiul său dormitor. Doctorul fu dus acolo când veni. Era un bărbat relativ tânăr; terminase cu un an în urmă școala medicală din est. Ușor impresionat de mărimea casei, doctorul Simon Bardolph era puțin neliniștit pentru propria sa pricepere, mai ales că examina pacientul în prezența lui Benteen Calder însuși, lucru care-l intimida. Nu mai tratase o rană de glonț până acum. Era un început palpitant în aventura sa vestică, dar se gândi că era mai bine să păstreze această informație doar pentru sine.

— Glonțul a ieșit pe partea cealaltă. Era puțin dezamăgit de descoperire. Dacă ar fi trebuit să-l scoată, ar fi constituit un suvenir de primă mână. Nu pare să-i fi atins vreun organ vital, a avut mare noroc, îl asigură el pe domnul aplecat la capătul celălalt al patului, încercând că comenteze profesional. E un miracol că nu a murit din cauza sângelui pierdut, totuși. Probabil din cauza frigului a sângerat mai puțin. Zâmbi femeii blonde care-l ajuta să aplice un bandaj proaspăt pe rană. Împiedicând orice infecție, s-ar putea vindeca foarte bine. Firește că va fi destul de slăbit de la pierderea de sânge.

— Când va redeveni conștient? întrebă Benteen Calder.

Doctorul Simon își chibzui cu grijă răspunsul.

— Încă mai sunt probleme destul de grave. Și-ar putea reveni în câteva minute, poate ore, posibil chiar două zile. Și în gând, adăugă că poate niciodată, dar nu consideră că era cazul să aducă această posibilitate în discuție. Cam asta-i tot ce pot face acum pentru el. Firește că am să trec și mâine.

— Mulțumim doctore. Doamna Calder veni lângă el, singura din acea încăpere care părea să înțeleagă limitele capacității sale de vindecare a pacientului. Avem cafea fierbinte și plăcintă cu mere jos. Sper că vei gusta înainte de plecare.

— Sunteți foarte amabilă, domană. Își strânse geanta neagră și o urmă afară din cameră.

— Rămâi cu Webb, nu-i așa, Ruth? o întrebă doamna Calder pe fata cu păr blond. Benteen? Rosti numele soțului ei pe un ton care îndemna s-o urmeze.

Iritarea făcu linia aspră a gurii lui să pară și mai dură. Aruncă o privire întunecată femeii numite Ruth.

— Vreu să aflu imediat când și-a revenit.

— Vă chem, promise ea și-și trase un scaun lângă pat pentru a-și începe veghea.

Dar de-abia în mijlocul celei de-a doua nopți Webb începu să se agite. Ruth tocmai venise în dormitor, ca să o lase pe Lorna să se odihnească puțin. Era lângă pat când el făcu prima mișcare.

— Are puţină febră. Lorna Calder stoarse o cârpă udă, ca s-o pună pe fruntea lui şi i-o dădu lui Ruth.

Aşezându-i-o pe frunte, Ruth observă că i se mişcau buzele. Se aplecă mai aproape ca să-l liniştească, apoi îngheţa când auzi murmurând un cuvânt care părea a fi Lilli. Privirea îi fugi la Lorna Calder.

— E conştient? întrebă Lorna neliniştită.

— Nu. Este... Ruth se poticni. Ştii pe cineva pe nume Lilli?

Trăsăturile Lornei împietriră.

— Nu, nu ştiu pe nimeni cu acest nume, negă ea. Apoi o cântări din ochi pe Ruth. Ar fi bine să nu-i spui nimic despre asta lui Benteen.

— Omul care l-a adus aici pe Webb, era cumva un bărbat destul de bătrân, cu o barbă cenuşie? întrebă Ruth, simţind durerea ascuţită a suspiciunii şi încercând să o ascundă.

— Da. De ce? Lorna Calder o privea cu atenţie.

— Mă întrebam doar, murmură Ruth şi-şi plecă ochii. Deşi întrebase cum a fost împuşcat Webb, Lorna îi spusese că nu ştie. La început, Ruth găsise asta credibil, odată ce Webb nu-şi recăpătase cunoştinţa. Dar dacă bărbatul care-l adusese aici era cel pe care-l ştia Ruth drept soţul tinerei cu care dansase Webb la sărbătorirea zilei de 4 iulie, era foarte probabil să fie o legătură între împuşcare şi acea femeie.

Undeva, într-un punct, anul acesta, îl pierduse pe Webb şi nici măcar nu ştiuse.

CAPITOLUL 17

— Benteen, ai grijă te rog, e foarte slăbit, îl rugă Lorna pe soţul ei înainte ca acesta să intre în camera lui Webb.

— O să am. Dar era iritat de întârzierea minoră provocată de comentariul ei. Acum când Webb devenise conştient, vroia să afle în ce împrejurări fusese împuşcat. După două zile în care se chinuise cu gândul la spusele omului, Benteen nu le accepta ca adevărate. Spuse tare: Sunt încă câteva lucruri pe care trebuie să le aflu.

Deschizând uşa, Lorna îi mai adresă o altă privire de avertisment, care-i cerea să rămână calm şi s-o ia încet. Ruth stătea pe pat, dându-i cu lingura lui Webb nişte supă. Benteen fu şocat de paloarea feţei fiului lui. Îi făcea ca negrul părului, al ochilor şi al ţepilor de pe obraji, să pară mai pronunţat. Câteva perne de puf îl ţineau sprijinit într-o poziţie. Benteen simţi din nou cum se înfurie pe omul care-i vătămase fiul.

— Ruth, vrei să ne laşi singuri cu Webb câteva minute? ceru Lorna.

Lui Benteen îi trebuie timp să se calmeze şi să-şi aducă emoţiile sub control. Tremura şi-şi înfundă mâinile adânc în buzunare, încercând să se abţină. În timp ce Ruth îşi strângea tava ca să plece, Benteen veni lângă pat, cercetând trăsăturile palide ale fiului său. Nu spuse nici un cuvânt până ce Ruth nu ieşi din cameră.

— Cum te simţi, fiule?

— Bine. Vocea îi era lipsită de putere. Am avut noroc că am capul aşa de tare. Efortul de a vorbi părea să-i trimită unde de şoc prin cap, sporindu-i durerea care fluctua între o stabilitate relativă şi o ascuţime cumplită.

— Vreau să ştiu cum ai fost împuşcat, Webb, zise Benteen atacând direct subiectul care-l adusese în cameră. Vreau să aflu cum s-a petrecut şi cine a făcut-o.

Nu din cauza durerii fizice Webb închise ochii.

— Las-o baltă!

— S-o las baltă? Replica veni iute şi aspră, încărcată de mânie.

— Benteen. Lorna îl avertiză de la locul ei, din capul patului. El se luptă să-şi calmeze vocea, reuşind în cele din urmă, cu oarecare efort.

— N-am de gând să accept asta. Acum, îmi spui cum s-a întâmplat şi de ce.

— Am zis s-o laşi baltă, repetă Webb, deschizând ochii pentru a-şi provoca tatăl. Dar Lorna îi văzu umezi şi-şi simţi inima strânsă pentru fiul ei. Faptul că bărbaţii trebuiau să-şi reţină plânsul în interiorul lor, se părea stupid. Ar fi vrut să poată plânge în locul lui. Este treaba mea. N-are nimic de-a face cu tine, adăugă Webb.

— Pe dracu' n-are! Benteen se aplecă deasupra patului. Eşti un Calder şi asta înseamnă că e şi treaba mea! Mâinile îi ieşiră din buzunare, îndreptând un deget spre Webb. Nimeni nu poate să-mi împuşte fiul - nimeni nu poate să-mi împuşte unul din oamenii mei - şi să nu fiu interesat personal de motiv!

— N-are nimic de-a face cu ferma. Webb se lăsă obosit pe perne cearta îi lua puţina putere pe care o avea.

— Nu contează dacă este un motiv personal sau de afaceri, insistă tatăl lui. Gura îi era strânsă într-o linie dură, aşteptând răspunsul pe care nu-l primi. Omul care te-a adus a pretins că te-a prins cu nevasta lui. Îl provoca pe Webb să nege informaţia. Cum negarea nu veni, fu sili să întrebe: Este adevărat?

Tăcerea copleşi camera înainte ca răspunsul simplu, de un singur cuvânt să fie dat.

— Da!

— Pentru Dumnezeu, mai bine ai spune mai mult decât atât. Vocea tatălui lui vibra. Cum ai putut să te încurci cu o femeie măritată?

— O iubesc. Candoarea lui o înduioşă pe Lorna, dar nu-l mişcă de loc pe Benteen. Aş fi luat-o de lângă el dacă puteam. Webb nu se aştepta ca tatăl lui să înţeleagă, aşa că nu fu dezamăgit de reacţia lui.

— N-ai fost educat să iei ceea ce aparţine altui bărbat, îl condamnă tatăl lui mânios

— Benteen, cred că ar fi bine să pleci. Lorna veni între ei, înfruntându-şi soţul cu o privire hotărâtă, pe care el i-o ştia. Ai aflat ce voiai să ştii. Restul poate aştepta până mai târziu, când Webb se va întrema.

— Cum poţi să-l aperi? o provocă el.

— E fiul meu, şi e şi-al tău, contră ea fără şovăire. În momentul acesta e prea slăbit ca să ridice capul, ca să mai vorbim de altceva. Privi în faţă, fără să clipească. Zău, Benteen, ieşi din cameră, te rog.

— Bine, admise el supărat. Am să aştept până ce se scoală din pat.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi repede din cameră. Lorna aşteptă până ce se închise uşa după el, apoi îşi mută atenţia spre Webb.

Chiar dacă era pregătit pentru a întâmpina mânia tatălui său, disperarea tot i se adâncea. Amintirea împuşcării era atât de confuză, încât oricâte eforturi ar fi făcut, nu-şi putea da seama cum de supravieţuise. Bănui că Lilli îl împiedicase cumva pe Reisner să-l ucidă. Oare ei ce i se întâmplase? Blestemă rana care-i răpise puterea.

Oftă istovit când văzu tristeţea şi regretul din ochii mamei, ceea ce-i făcu să simtă din nou durerea fierbinte din partea stângă.

— Nu-i căuta scuze, mamă, zise el. Mă aşteptam.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui, într-un gest drăgăstos, dându-i-l deoparte de pe frunte.

— Este vorba de femeia acea tânără, rănită, de la foc, ghici ea şi Webb dădu din cap, nefiind deloc surprins de perspicacitatea mamei lui. Aşa m-am gândit, murmură ea şi schimbă subiectul. Ţi-am adus toate lucrurile din baracă. O să stai aici, în vechea ta cameră, unde putem avea grijă de tine. Îşi trecu mâna peste barba lui ţepoasă şi încercă să zâmbească. Îţi trebuie un bărbierit, dar mai întâi odihnă, cred.

— Sunt obosit, recunoscu el.

Mama lui dădu să plece de lângă el, apoi se întoarse

— Webb, începu ea, știu că tatăl tău a părut mult prea aspru, dar, adu-ți aminte - mama lui a fugit cu un alt bărbat când el era mic. Credeam că i-a trecut, dar... Șovăi. Știe ce a însemnat asta pentru tatăl lui. Îi e greu să accepte că propriul lui fiu ar încerca deliberat să strice o căsnicie.

Nu așteptă de la el nici un răspuns, și Lorna părăsi camera. Webb rămase cu ochii la fereastră, pe culoarea albastră-polară a cerului. Era un amănunt din trecutul tatălui său pe care-l uitase. Mama lui îi vorbise despre asta, dar era ceva ce nu discutase niciodată cu tatăl său.

Mintea, tulburată de durere, nu-i zăbovi prea mult asupra acestui gând. Curând, culoarea cerului îi invocă imaginea lui Lilli și albastrul incredibil al ochilor ei. „Dacă ți-a dat măcar o singură palmă din cauza mea, jur că-l ucid", murmură Webb, căzând în bezna epuizării.

În seara aceea, Bernie Moore veni la Casa Mare, după cât se pare pentru a raporta efectele furtunii, dar era obosit de așteptat și făcut speculații. Îl știa pe Chase Benteen Calder de când erau amândoi niște puștani, și fiul lui, Nate, era cel mai bun prieten al lui Webb. Alții nici nu îndrăzneau să spargă tăcerea continuă din Casa Mare, dar Barnie nu se număra printre ei.

Focul trosnea în șemineul imens din birou. Limbile de foc care lingeau bușteni constituiau obiectul atenției mohorâte a lui Benteen ce stătea așezat în fotoliul acoperit cu piele, geamăn celui ocupat de Barnie.

— Pe total, cirezilor le-a mers destul de bine, zise Barnie, rezumând cele spuse anterior.

— Bine, mormăi Benteen, dar părea un răspuns automat, fără să știe măcar ce-a spus.

— Ce face băiatul? începu Barnie cu o întrebare grijulie.

— Și-a recăpătat cunoștința. Știi asta. Benteen îi aruncă o privire scurtă, știind că vorba s-a dus. Barnie confirmă cu o mișcare din cap. E slab ca un copil. O să-i ia ceva timp să se pună pe picioare.

— Mi-am închipuit. Barnie aprinse un chibrit şi-i duse către ţigareta de fabrică, acoperind flacăra şi privindu-l pe Benteen. Presupun că s-a refăcut destul ca să-ţi spună cum a fost împuşcat.

Iritat, Benteen se ridică în picioare şi se apropie de şemineu.

— A fost un accident.

Barnie reuşi să sufle fumul pe care-l inhalase până să se înece cu el.

— Un accident?

— Îşi curăţa puşca şi s-a descărcat accidental, se răsti Benteen la răspunsul sceptic al lui Barnie. Se întâmplă.

— Şi rana de la cap? Bănuiesc că s-a lovit când a căzut. Barnie avea dubii care i se măriră când văzu muşchii încordaţi de pe spatele lui Benteen, care-i semnalau o mânie controlată.

— Da, probabil. Încuviinţarea scurtă acceptă motivarea lui Barnie.

— Atunci cum îţi explici că l-au adus fermierii ăia?

Benteen se răsuci ca un vârtej.

— De unde dracului vrei să ştiu? se răsti el. s-o fi refugiat la ei să aştepte să treacă furtuna. Dar ştia că explicaţia avea lipsuri, fiindcă nu explica de ce Webb nu era, în zona taberei de pe domeniul lor. În ceea ce te priveşte pe tine şi pe toţi ceilalţi, a fost un accident. Asta-i tot ceea ce e necesar să ştiţi.

Fără să mai ceară amănunte, Barnie se ridică încet în picioare şi se duse spre şemineu ca să arunce chibritul ars în foc.

— Poate să vină Nate să-l vadă? întrebă în schimb.

— Poate să primească vizite, încuviinţă Benteen.

— Atunci o să treacă. Mă bucur că Webb e mai bine. Ştii că toţi am vrea să-i dăm o mână de ajutor să se întremeze.

— Mda. Benteen se întrebă dacă asta era problema. Poate că Webb avea prea mulţi taţi. Sau poate că în vine curgea sângele propriei sale mame, făcându-l irresponsabil şi neprincipial. Poate că Webb îşi moştenea bunica. Lui Benteen îi luase mult timp să-şi accepte

mama pentru ceea ce era, dar nu putea tolera aceste trăsături în fiul său. Trebuia luată o decizie dură şi dureroasă.

Nu-l auzi pe Barnie părăsind camera.

Cu pieptul gol, Webb stătea în faţa oglinzi cu ramă de lemn. Mijlocul îi era legat cu un bandaj care-l încercuia complet şi avea pe el doar o pereche de jeanşi. Faţa îi era pe jumătate acoperită cu clăbuci şi două fâşii erau deja îndepărtate de briciul pe care-l ţinea în mână.

Mâna îi tremura atunci când briciul trecu a treia oară prin barbă, simţindu-şi braţul incredibil de greu. Webb blestemă slăbiciunea înfricoşătoare care încă se ţinea după el de mai mult de o săptămână şi încercă să-şi silească mâna să ducă la capăt ceea ce începuse. Simţi o săgeată de durere când lama ascuţită îi atinse pielea. Înjurând din nou, luă prosopul să şteargă sângele de pe tăietură. Se auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Intră, spuse iritat.

Uşa se deschise şi intră Ruth ţinând tava cu micul dejun.

-Bună dimineaţa. Îl privi în timp ce puse tava pe noptiera de lângă pat. Ce vrei să faci? întrebă când el se întoarse la oglindă şi clăti lama în ligheanul cu apă.

— Să mă rad, răspunse scurt, privindu-i imaginea reflactată în oglindă, lângă a lui.

Ea luă prosopul pe care Webb îl presase pe tăietură.

— Mi se pare că nu eşti mulţumit de cantitatea de sânge pe care ai pierdut-o şi te-ai gândit să mai scapi de încă puţin. Stai jos. Îl împinse cu blândeţe pe un scaun. Avea picioarele moi şi nu mai putea sta mult timp în picioare. Ajunsese aproape la limită aşa că o parte din el se bucura s-o lase pe Ruth să termine treaba în locul lui. Îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi închise ochii lăsând-o să-l bărbierească. Când îi deschise, Ruth era aplecată asupra lui.

— Te pricepi binişor la asta, remarcă el.

— Așa e și normal la cât am exersat pe tine. Era o afirmație simplă, nedorindu-se a fi îndrăzneață sau provocatoare. Stai liniștit și nu vorbi, să nu te tai. Nu-s chiar atât de bună.

Webb rămase tăcut, remarca ei amintindu-i de toate orele pe care ea le petrecuse cu el de când era rănit. Îl hrănise, îl spălase, îl bărbierise, îi citise, vorbind doar atunci când el avea chef de vorbă și văzându-și tăcută de treabă, atunci când n-avea.

Când termină, îi dădu prosopul să-și șteargă ultimele urme de spumă.

— Vino să mănânci, până nu se răcește.

Webb își șterse fața și o privi pe Ruth, simțindu-se ușor uimit. Se ridică și traversă camera cu greutate. Când ajunse la pat era asudat, cu puterea sleită de acest efort minor. Ruth îi aranjă pernele ca să se sprijine mai bine, și apoi îi puse tava în brațe.

— Știi că nu m-ai întrebat niciodată despre împușcătură, Ruth? își dădu seama Webb. Toată lumea dorise să aibă o relatare la prima mână, în afară de ea.

— Tatăl tău a zis că a fost un accident. Îi evită privirea. Nu-mi pasă cum s-a întâmplat, sau de ce. Vreau să te faci bine.

— O femeie care nu pune întrebări. Trebuie să fii o rasă nouă, sugeră el sec și-i văzu buzele întredeschindu-se de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi închizându-se la loc. Ce vroiai să spui?

— Nimic. Scutură din cap, negând că vroia să-l întrebe ceva. Mănâncă-ți micul dejun. O să vin imediat să iau tava.

— Ruth. Webb o chemă înapoi când ea dădu să plece. Mulțumesc pentru că nu pui întrebări.

Ea zâmbi ușor. Plecând, Ruth se întrebă dacă îi trecuse vreodată prin minte lui Webb că ea *nu vroia* să afle răspunsurile.

Trecură vreo trei săptămâni până ce Webb putu să coboare la parter. La început doar să ia masa, și treptat pentru intervale mai lungi de timp. Nu-și vedea tatăl prea mult. Când se vedeau, aveau puține să-și spună unul altuia. Nu erau dinainte în termenii cei mai buni și relația devenise și mai încordată de când cu împușcătura.

În timpul lungii perioade de recuperare, avusese mult timp în care să se gândească la Lilli. Era mai bine să n-o mai vadă - mai bine pentru amândoi. Odată ce ea nu făcuse nici o încercare de a lua legătura cu el, trebuia să presupună că decizia de a rămâne alături de soţul ei nu se schimbase, în ciuda celor petrecute. Webb nu vroia s-o împartă. Nu vroia doar o aventură şi să nu ştie niciodată când şi cum o poate vedea. Era mai bine să lase uşa închisă.

Masa de seară se terminase cu ceva timp în urmă, dar Webb şi părinţii lui mai zăboveau încă la masă, la cafea. Webb bău ce-i mai rămăsese în ceaşcă şi o puse înapoi pe farfurioară. Tatăl lui îl privi din scaunul său din capul mesei.

— Bine. Cuvântul fusese emis pe un ton provocator. Eşti gata să discuţi cu mine, Webb? I-am promis maică-ti că aştept până te întremezi suficient ca să putem avea o „discuţie".

— Benteen... încercă mama lui să protesteze.

— N-are nici un rost, Lorna, i-o tăie el. Amânarea nu mă va face să mă răzgândesc.

— Are dreptate, mamă, îl aprobă Webb. Nu-i nimic de câştigat dac- o mai dăm deoparte. Se uită la tatăl lui. Mergem în birou? Primi un gest afirmativ şi amândoi se ridicară deodată.

— Vin şi eu, zise mama lui şi-şi trase scaunul de la masă.

— Nu, nu vii, Lorna, zise tatăl lui. Nu-i loc pentru un împăciuitor. Sunt lucruri care trebuie să fie spuse şi discuţia ar putea deveni grosolană. Nu vreau să fii de faţă. Este ceva ce eu şi cu Webb trebuie să punem la punct, odată pentru totdeauna.

Această discuţie lămuritoare mocnea de mult timp, îşi dădu seama Webb ieşind din sufragerie şi mergând alături de tatăl lui spre birou. Nu ştia ce avea să fie, dar era pregătit. Acum, când Lilli era evident pierdută pentru el, se părea că în viaţa lui prea puţine lucruri mai aveau înţeles. Aşa că n-avea nimic de pierdut.

În birou, Webb se opri ca tatăl lui să închidă uşa. După aceea, se duse la foc şi agită buştenii încinşi până când se aprinse o flacără.

Simţea încă o durere în piept şi nu era complet refăcut, în orice caz, dar se simţea capabil să-şi înfrunte tatăl.

— Bei ceva? întrebă tatăl său şi Webb scutură din cap, refuzând. Nici eu. N-o să îmbunătăţească gustul celor pe care le am de zis.

— Atunci dă-i drumul, zise Webb.

Benteen Calder se uită la el şi râse amar.

— Asta-i singurul lucru pe care l-ai spus vreodată şi care sună ca venit de la un Calder. Dădu din cap cu un fel de deznădejde şi se duse la birou. Bănuiesc că ştii că afacera asta, cu o femeie măritată, a fost ultima picătură.

— Nu mi-am propus neapărat să mă îndrăgostesc de nevasta altuia, se răsti Webb. Dar nu mă aştept să înţelegi asta.

— Ştii ce eşti tu? Tatăl lui îi înclină capul într-o parte, studiindu-l. Eşti un pierde-vară. Poate că nu hoinăreşti din fermă în fermă, dar eşti la fel ca ei în toate celelalte privinţe. Bei cu băieţii, te încaieri şi mergi la curve cu ei. Şi n-o să faci niciodată nici o scofală. Întotdeauna alegi calea cea mai uşoară, laşi pe altul să-şi facă griji şi să dea ordin în locul tău.

— Asta-i părerea ta. Webb puse vătraiul la locul său, simţind cum i se zbârleşte părul pe ceafă la cuvintele acuzatoare.

— Părere? Nu mi-ai arătat niciodată că ai fi altceva, fulgeră Benteen. Vezi harta aia de pe perete? Când eram de vârsta ta am construit asta, m-am luptat pentru ea, am devenit proprietar.

— Sunt sătul să tot aud ce-ai făcut când erai de vârsta mea, izbucni Webb. Ce-ai vrea să fac eu? Să mă duc şi să fac la fel, doar fiindcă aşa ai făcut tu?

— Nu! La dracu'! Se aprinsese şi el la izbucnirea lui Webb! Aştept de ani de zile să începi să pui umărul la responsabilităţile de pe-aici, dar tu nu vrei nici măcar să conduci o echipă la strângera vitelor! Nimic din tot ce-ai făcut sau spus până acum, nu mi-a arătat că ţi-ar păsa ce se întâmplă cu ferma asta.

— Ai de gând să-mi ţii o altă prelegere despre fermă? întrebă Webb. Dacă e aşa...

— Nu. Tatăl lui se opri, respirând greu, în timp ce vocea îi devenea mortal de rece. N-o să fie altă prelegere. Pentru că îmi dau seama că n-ai să te schimbi.

— Mă bucur că, în sfârşit, ai priceput că nu vreau să mi se dea nimic, i-o întoarse Webb cu o urmă de sarcasm.

— Am pricepuit, într-adevăr. Şi n-o să ţi se dea nimic, fiindcă n-aş da Trei C pe mâinile unui tip iresponsabil, lipsit de principii, cum eşti tu. N-ai să moşteneşti ferma când eu n-oi mai fi. N-o să primeşti o palmă din acest loc.

Webb se uită lung la tatăl lui, încercând să înţeleagă ceea ce de-abia îi spusese. Era ca şi cum cineva tocmai i-ar fi sfâşiat sufletul. O mânie stranie creştea în el, bubuindu-i în sânge.

— Nu poţi să faci asta. Vocea lui era încordată, cu greu semănând cu vocea sa obişnuită.

— Pe dracu' nu pot!

— La dracu'! Webb vibra tot de furie. Pământul ăsta este la fel de mult al meu, ca şi al tău. M-am născut pe el! Am muncit pe fiecare palmă din pământul ăsta.

— Chiar aşa? Avea un licăr dur, calculat, în ochi.

— Ştii al dracului de bine că aşa este!

— Îl vrei?

— Da! Îi rezistase atât de mult, încât de-abia acum vedea cu câtă disperare îşi dorea ferma. Îi aparţinea ei. Făcea la fel de mult parte din el, ca propria inimă. Şi, pentru Dumnezeu, n-am să te las să mi-o iei!

— Dacă o vrei, va trebui să lupţi pentru ea, îl provocă tatăl lui. Va trebui să-mi demonstrezi că ai moştenit ceva din îndrăzneala mea şi a maică-ti, fiindcă nu cred că ai ceea ce-ţi trebuie ca să conduci un astfel de loc.

— Sunt un Calder, nu-i aşa? replică Webb. Sunt fiul tău.

— Nu ştiu dacă eşti un Calder, Benteen îl măsură din cap până-n picioare. Dar ar fi bine să fii capabil să te poţi lupta ca un Calder, dacă te pui cu mine. Ai al naibii de învăţat, băiete. Trebuie să te

descurci într-o bătaie cu pumnii. Cunoşti cumva şi alte lovituri, cum ar fi cele interzise de manualul de box? Ai fost în stare să le înveţi?

Provocarea era una figurativă şi Webb o ştia, dar era cuprins de o febră combativă. Violenţa ar fi fost o eliberare bine-venită pentru furia lui. Aşa că Webb răspunse ironiei cu o invitaţie pe jumătate serioasă.

— De ce să nu te lămureşti chiar acum? Am pune la punct chestiunea aceasta destul de repede, declară el.

Perspectiva păru să-l amuze pe tatăl lui, într-un fel arogant.

— Eşti sigur că nu vrei să aştepţi până când ţi se vindecă rana complet, şi eşti din nou în putere?

— Nu. Îmi închipui că aşa am fi egali, pentru că tu eşti mai bătrân şi mai lent, contră Webb.

— Pumnii nu câştigă la fel de multe bătălii, ca minţile. Acum nu vorbeşti cu creierul băiete. Şi nu în felul acesta o să capeţi ferma de la mine, afirmă tatăl lui. Acum nu faci decât să-mi dovedeşti că nu o meriţi. Spui lucruri mari, dar nu mi-ai arătat nimic.

— O să mai vedem. Webb era de acord că nu se mai putea realiza nimic doar cu vorbe. Se răsuci şi ieşi cu paşii mari din cameră. Benteen îl urmări din centrul încăperii. Stătea drept, înalt, cu părul negru înspicat cu argintiu. Expresia de mânie şi provocare care fusese pe faţa sa cu linii puternice, se schimbă într-una de mândrie şi ochii i se umeziră. La o secundă după ce auzi sunetul unei perechi de cizme urcând scările, Lorna năvăli în cameră.

— Ce s-a întâmplat? îi cercetă faţa, aşteptându-se la ce-i mai rău după vocile mânioase şi răstite pe care le auzise şi după felul în care Webb ieşise ca o furtună din cameră. Nu cumva Webb pleacă de la fermă?

— Nu. Întinse mâinile s-o ia în braţe şi s-o strângă la piept. Îşi odihni bărbia pe capul ei şi închise ochii, uşurarea tremurătoare şi recunoştinţa amestecându-se. În sfârşit am un fiu.

— Nu înţeleg. Lorna se foi în îmbrăţişarea lui şi-şi dădu capul pe spate ca să-l privească.

— O să lupte cu mine ca să capete ferma. Benteen zâmbea. L-am chemat aici ca să-i spun că n-o s-o moştenească.

— Benteen! Era şocată de declaraţia lui şi mai mult decât doar puţin supărată.

— N-am avut de ales. Îşi apără hotărârea cu calm, acum că ştia rezultatul. Până acum, nu mi-a arătat că ar da un sfanţ pe ea. În adâncul meu, cred că am sperat că va reacţiona aşa cum a făcut-o, dar Webb m-a dezamăgit de atâtea ori.

— Dar acum? Lorna înţelesese ce are el de gând.

— Du-te sus în camera lui, dar nu-i spune că te-am trimis eu, îi zise Benteen. Spune-i că o fermă ca asta nu poate fi condusă cu succes dintr-o baracă. Şi mai zi-i că dacă se aşteaptă să aibă vreo autoritate, va trebui să şi-o câştige - şi nu e doar o chestiune de dat ordine. E vorba de a-şi asuma răspunderea.

CAPITOLUL 18

După ce se calmă, nu-i luă mult timp lui Webb ca să-şi dea seama că discuţia cu tatăl său fusese ca o partidă în care tatăl lui „aranjase" cărţile. Dar era o diferenţă. Nu mai jucau de mult unul împotriva celuilalt. Acum erau parteneri.

În prima zi a strângerii de primăvară a vitelor, cele care fuseseră prinse de dimineaţă erau îngrămădite la vreo sută de metri de adăpostul ambulant unde se strânseseră majoritatea cowboylor. Webb stătea deoparte, fără a li se alătura şi fără a încerca să pară a fi unul de-al lor.

Focurile erau aprinse, fiarele de marcat puse la încins, gata pentru munca de după amiază. Webb îşi învâti cafeaua în cană, amestecând lichidul cu zaţul înainte de al da pe gât.

Printr-o curioasă asociaţie de idei îşi aminti de o altă ceaşcă de cafea pe care o băuse într-o noapte vijelioasă şi de femeia cu păr roşcat care i-o oferise. Gândurile i se întorceau la Lilli în momentele cele mai ciudate, venind fără avertisment şi amărându-i cu zădărnicia lor. Îi spusese nu. Şi însuşi faptul că nu încercase să ia legătura cu el, sau să se intereseze de starea sănătăţii lui, îi spunea că ea i-a scos din gândurile ei. Vroia să rămână alături de bărbatul cu care se măritase. Chiar dacă Webb îi aruncase toată energia în munca de la fermă, tot nu o putea uita.

Vărsă pe jos ultimii stropi de cafea şi se duse la căruţă să-şi arunce cana în ligheanul cu vase murdare, dându-şi seama că oamenii îi aşteptau semnalul pentru a începe munca de după amiază. Dar acolo se opri să-şi aprindă o ţigară, fără să dea de înţeles că ar avea de gând să se îndrepte spre cai gata înşeuaţi. În plus, pe lângă oamenii de la Trei C, mai erau şi reprezentanţi ai altor ferme pentru a-i ajuta şi a-şi lua vitele rătăcite.

Nate îşi lăsă şi el farfuria şi cana, apoi se opri lângă Webb.

— Tare bine e să fiu iar angajat după ce-am fost pe liber toată iarna. Îşi scoase tutunul şi o foiţă ca să-şi ruleze o ţigară. Hei, şefule, eşti gata să ne ocupăm de viţei?

— Aproape, Webb zâmbi uşor la auzul termenului care-i desemna autoritatea. Nu-l râcâia, aşa cum avusese impresia că se va întâmpla.

Majoritatea cowboy-ilor, în special cei mai în vârstă, priviseră avansarea lui cu aprobare tăcută, chiar dacă îl urmăreau să vadă cum se descurcă. Webb n-avea nimic împotrivă, fiindcă asta însemna că îşi câştigase respectul lor - iar ei aveau să aştepte mai mult de la el decât ar fi aşteptat de la unul de-al lor. Era o nebunie din partea lui că nu privise lucrurile în felul acesta de la început.

Poate că în sfârşit, se maturizase. Poate că fusese necesar să dea cu capul de pragul de sus, ca să-l vadă pe cel de jos. Cu siguranţă, avusese lecţii dure de învăţat. O dorise pe Lilli şi Lilli îl dorise, dar asta nu însemna că fusese un lucru bun. Faptul că era conştient de aceasta, nu-i făcea viaţa mai uşoară, dar cel puţin începea să accepte situaţia.

Iarăşi se gândea la Lilli în loc să se concentreze la treburile pe care le avea de făcut. Se uită la Nate, observând zgârcenia în care umezea foiţa ţigării, păstrându-şi astfel saliva pentru amiaza lungă şi prăfoasă ce avea să urmeze. Strângerea vitelor era o perioadă grea pentru un cowboy. Pe ploaie sau arşiţă, muncea în fiecare zi până ce muşchii îi deveneau prea istoviţi ca să mai poată simţi ceva, şi nu se sătura niciodată de somn. Aveau să urmeze şase săptămâni istovitoare, dacă nu chiar mai multe.

— De ce nu fumezi ţigări făcute de fabrică, să nu te mai chinuieşti aşa, Nate? întrebă Webb.

— În felul ăsta fumez mai puţin - şi e mai ieftin , adăugă el factorul decisiv. Se uită pieziş prin norul de fum spre cowboy-ul care venea agale către ei. Hobie Evans nu era unul din oamenii pe care-i simpatiza. Nate era de părere că Ed Mace ar fi putut alege un reprezentant mai bun pentru Snake M.

— Hei, domnu' Mare Şef? Hobie se opri în faţa lui Webb adresându- i-se într-un fel zeflemitor. Mai stai pe gânduri, sau te apuci de treabă?

Până ce Webb să răspundă, Nate interveni:

— Sunt o grămadă de vite amestecate în cireadă. Mai multe decât de obicei. Cele mai multe sunt cu marca Snake M. Cum crezi că s-o fi întâmplat?

— Am avut o mulţime de necazuri cu gardurile, anu' ăsta, răspunse iute Hobie. Plus nămeţii de zăpadă. Vitele treceau peste ei ca pe pod, şi peste gard. Salahorii ăia s-au cam supărat când le-au intrat vitele în lanuri, spuse rânjind. Le-au împrăştiat aiurea, fără să aibă bunul simţ să le mâne spre locul lor. Şefu' treb'e neapărat să mai întărească gardurile, dar nu ştiu cum o să facă pentru că nu-s bani.

— Pari al naibii de îndurerat din cauza asta, remarcă Nate sec.

Webb trase un ultim fum din ţigareta sa, apoi aruncă chiştocul şi-l zdrobi sub călcâi.

— Hai să ne apucăm să triem şi să marcăm lotul ăsta.

Dădu semnalul de începere a muncii de amiază ducându-se la murgul robust pe care-l folosea pentru prins vitele. Când îşi întoarse calul spre cireadă, restul oamenilor erau fie în şa, fie cu un picior în scară.

Obiceiul era ca proprietarul fermei care organizase strângerea vitelor lor, sau împuternicitul lui, să aleagă primul viţei să fie marcat, aşa că Webb se duse călare spre cireadă şi-şi învârti lassoul. Prinse un viţei din apropiere şi-l trase lângă foc, unde fierele de marcat ale diferielor ferme reprezentate, se făcuseră roşii-portocalii. Problema alegerii mărcii se rezolva uşor, aplicând unul din principiile de bază ale cowby-ilor. Viţelul trebuia să fie marcat la fel ca şi mama lui, şi o vacă dădea repede de ştire cu mugetul ei când i se lua viţelul de lângă ea.

Webb aruncă o privire spre vaca neliniştită care venea după viţelul prins, şi strigă marca:

—Trei C! Doi dintre oameni puseră viţelul şi Old Shorty Niles îl însemnă cu marca potrivită.

Încă o duzină de juncani fură marcaţi în acelaşi fel. Alţi doi cowboy se alăturară lui Webb, prinzând viţeii cu lassoul. Următorul viţel pe care-l trase era mai voinic, părând să facă parte din generaţia de toamnă. Pe şold avea o marcă indistinctă, care părea a fi Snake M, chiar dacă mama lui - care-l urma înnebunită, purta marca Trei C. Juncanul fu aruncat la pământ şi cei doi oameni se uitară întrebător la Webb, aşteptând ca acesta să aleagă marca.

—Trei C! îşi strigă ordinul, apoi îl căută din priviri pe Hobie Evans printre ceilalţi reprezentanţi din jurul focului. Evans! Zi-i lui Mace să-şi înveţe viţeii rătăciţi să nu mai sugă de la vaci Trei C. Putea fi un accident şi viţelul să fi fost însemnat greşit, dar poate că nu. Webb ştia că nu putea lăsa incidentul să treacă neobservat, fără nici un comentariu.

Omul de la Snake M avea o expresie de neplăcere evidentă pe faţă, dar nu-l contrasize pe Webb şi în timpul acesta aerul se umplea de mirosul pielii arse.

Când Lilli intră în magazinul general alături de Stefan, observă ocheadele şi şoaptele celorlalte neveste de drylanderi. Nu-l învinuia pe Stefan pentru asta. Fără îndoială, sursa fusese Franz Kreuger şi supusa lui soţie care răspândise tot ce-i spusese soţul ei. Lilli se simţea precum eroina acelei cărţi a lui Nathaniel Hawthorne, „Scrisoarea lui Scarlett". Merse puţin mai dreaptă în mijlocul lor, cu capul în sus. Era obişnuită cu acest tratament tăcut, îl îndurase doar atâta timp de la Stefan. Aflase că încrederea era un lucru fragil. Odată ruptă, îi lua un timp lung să mai fie dreasă şi refacerea ei nu era niciodată completă. Fisurile rămâneau vizibile pentru totdeauna, ca la un porţelan fin lipit după ce a fost spart.

Venirea primăverii îi adusese o oarecare uşurare din moment ce Stefan era pe câmp de dimineaţă din zori şi până se întuneca. Terenul

suplimentar pe care-l cumpărase astă toamnă însemna mai mult pământ de arat şi de semănat cu grâu, ceea ce făcuse necesară cumpărarea altei perechi de cai şi angajarea unui ajutor, fiul unuia dintre noii vecini. Nemaifiind mulţumit doar cu prosperitatea, Stefan vedea bogăţia după colţ. Lilli bănuia că obsesia lui subită pentru bani era parţial rezultatul nevoii de a dovedi că era bărbat, şi de a învinge sentimentul de eşec pricinuit de scurtul ei interludiu cu Webb Calder.

Fuseseră momente, în ultimele luni, când relaţia ei cu Stefan părea fără speranţă. În aceste ocazii se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să dea curs îndemnului lui Webb de a pleca undeva cu el. Avusese prea mult timp în care să se gândească la el. Stafia lui bântuia coliba şi stătea cu ei la masă, în timpul meselor tăcute. Ştia că se refăcuse, pur şi simplu din cauză că nimeni nu vorbea despre el în preajma ei. Dacă ar fi murit n-ar fi încercat nimeni să-i ascundă ştirea.

În interiorul prăvăliei se întoarse spre Stefan, comportându-se nici supusă, nici umilită.

— Mă duc să caut nişte material de cămăşi pentru tine. Domnul Ellis spunea că aşteaptă un transport nou, când am venit în oraş data trecută, în aprilie. Mă duc să văd dacă a sosit.

După ce îşi arătă intenţiile, lăsă la alegerea lui dacă să o însoţească sau nu. Stefan se ţinea după ea ca o umbră de fiecare dată când venea în oraş. Lilli bănuia că îşi închipuie că şi-ar aranja vreun rendez vous cu Webb, dacă el nu i-ar fi stat pe aproape. Chiar dacă nu era adevărat, spera să-l vadă pe Webb nu neapărat ca să-i vorbească, doar să-l vadă.

Pânzeturile erau stivuite pe rafturile de pe peretele din fund, împreună cu ace, aţă şi nasturi. Când Lilli traversă magazinul, Stefan nu o urmă. Ştia unde este şi o putea supraveghea uşor şi Lilli era pe deplin conştientă de asta.

Când se apropie de valurile de materiale pentru cămăşi, mai multe femei se îngrămădeau în aceeaşi zonă cercetând pânzeturile. Nici una nu încercă să-i facă loc lui Lilli, ignorând-o cu o dezaprobare

subtilă. Lilli se străduí să fie răbdătoare şi să-şi aştepte rândul, dar o parte din ea clocotea. Până la urmă se mută la tejgheaua cu nasturi, prea supărată ca să mai observe pe cele două femei care examinau bobinele înguste de dantelă.

— Cred că o prefer pe aceasta, Ruth. Tu ce crezi? Femeia mai în vârstă se uită la blonda mai tânără, cerându-i părerea.

Din pură curiozitate feminină Lilli aruncă o privire spre cele două femei să vadă dacă şi ea ar fi ales aceeaşi dantelă, şi de asemenea, să afle cine-şi permitea să cumpere un astfel de articol de lux. Nu mai auzi răspunsul tinerei blonde când o recunoscu pe femeia mai în vârstă, cu păr înspicat. Era mama lui Webb, nu avea nici un dubiu. Pulsul i se acceleră şi, până să se mai gândească a doua oară, Lilli o abordă direct.

— Scuzaţi-mă, doamnă Calder. Vocea ei suna uşor interogativă.

— Da? Femeia se întoarse către ea, privirea întrebătoare transformându-se într-un interes subit.

— Ce face fiul dumneavoastră? Lilli reuşi să dea vocii un ton obişnuit, de conversaţie. Este bine?

— Da. S-a refăcut complet după accident. Ultimul cuvânt era uşor subliniat.

— Mă bucur să aud asta. Nu-şi putea reţine zâmbetul. Uşurarea ei era prea naturală şi adevărată pentru a mai putea fi ţinută sub control.

— Tu eşti Lilli? întrebă mama lui cu o siguranţă care spunea că de fapt ştia răspunsul. Webb era singurul care folosise vreodată forma prescurtată a numelui ei.

— Da, eu sunt, recunoscu Lilli şi-şi întări psihicul contra dezaprobării pe care se aştepta s-o vadă. Era ceva mândru în ţinuta ei, dar şi ceva defensiv. Desigur că aţi auzit de la Webb, despre mine.

— Da. Însă mama lui nu-i dădu amănunte.

Începu să fie apăsată de o senzaţie de deprimare şi şi dădu seama că discuţia nu realizase altceva decât că o asigurase că Webb era bine. În rest, totul rămăsese la fel.

Cu greutate, sugeră:

— Cred că ar fi mai bine să nu-i spuneţi că am întrebat de el, doamnă Calder.

— Înţeleg, zise ea dând din cap.

— Bună ziua. Cuprinse ambele femei cu privirea şi plecă mai încolo.

Această întâmplătoare întâlnire răspunsese la multe întrebări care frământau mintea Lornei. Privi absentă în urma ei văzând-o cum mergea dreaptă, cu părul lucind ca o aură în vârful capului.

— Ce ciudat, murmură Lorna, apoi îşi dădu seama că gândise cu voce tare. Remarca necesita o explicaţie. Într-un anumit fel, îmi aminteşte de mama ta, Ruth. Lorna continua să studieze femeia care se numea Lilli, atât de tânără şi mândră. Are acelaşi spirit puternic şi îndrăzneală, aceeaşi hotărâre. Cred că aceste calităţi, mai mult decât felul cum arată, l-au atras pe Webb. Se uită la Ruth să vadă ce gândea. Ruth nu era capabilă să-şi ascundă sentimentele. Expresia ei rănită o făcu imediat pe Lorna să regrete că fusese atât de necugetată când enumerase calităţiile femeii. Ce prostie din partea mea, se blamă singură. Nu ştiu despre ce vorbesc. Probabil că nu-i deloc aşa. Acum, ce dantelă spuneai că ţi-ar place?

Cu fiecare zi fierbinte de vară care trecea, Webb se implica din ce în ce mai mult în conducerea fermei. Chiar dacă mare parte din autoritatea finală rămânea tatăl său, Webb avea responsabilitatea de a se îngriji ca ordinele să fie îndeplinite întocmai. Munca îi ocupa timpul complet, luându-i fiecare minut, dar avea nevoie de această ocupaţie binevenită care-i acapara timpul şi energia.

Târziu, într-o seară de august, Webb ajunse la Casa Mare binişor după ora cinci. Obosit şi prăfuit, după o zi petrecută la una din taberele de pe domeniu, refuză oferta mamei lui de a-i pregăti ceva de mâncare şi făcu o incursiune în bucătărie venind înapoi cu o bucată de friptură rece de vită, între două felii de pâine de casă. Îşi

luă sandviciul în birou, unde tatăl lui tocmai termina de rezolvat niște hârtii și se așeză pe canapeaua de piele întinzându-și picioarele și trecându-și o cizmă peste cealaltă, pintenii zornăind obraznici.

— S-a făcut fânul în zona sudică. Webb mușcă din sandvici și mestecă obosit.

— E timpul să ne pregătim pentru strângerea de toamnă a vitelor. Am aici o listă de provizii de care are nevoie bucătarul. Benteen Calder puse foaia de hârtie pe birou în fața lui Webb, aruncând doar o privire scurtă în direcția lui.

— O să trimit doi băieți în oraș după ele. Webb nu-și schimbă poziția confortabilă ca să ia lista, lăsând-o pentru un moment să stea pe birou.

— De când n-ai mai fost în oraș? Tatăl lui se rezemă de spătarul scaunului studiindu-l cu o privire ascuțită.

— Cam de multișor. Webb ridică din umeri și mușcă din sandvici. Orașul era un loc pe care îl evita, mai mult sau mai puțin - orașul și șansa de a o vedea pe Lilli. Avusese nevoie să treacă acest timp.

— E timpul să te duci și să vezi cu ochii tăi ce se mai petrece în zonă, zise tatăl lui pe un ton hotărât. Te vei duce *tu*, după provizii.

— Nu-i nevoie. Webb ignoră nuanța poruncitoare a replicii tatălui său. În plus, băieții au avut o vară grea. Merită și ei o zi în oraș.

— Ia-i cu tine, zise Benteen Calder ușor iritat și, ridicându-se de pe scaun, înconjură biroul. Bănuiesc de ce nu vrei să te duci în oraș. Dar pun pariu că o grămadă de drylanderi motivează foarte fantezist faptul că nu te-ai mai arătat prin oraș în ultima vreme. Sunt șanse să creadă că ești speriat. Și-ar închipui că ți-au venit de hac. Chiar ți-au venit? îl provocă el.

— Nu. Era un răspuns dur, sec.

— Atunci mai bine le-ai demonstra-o, îl sfătui Benteen. Și ia-o și pe Ruth cu tine. S-ar bucura de o excursie în oraș.

— De ce? Fruntea i se încruntă.

— Fiindcă ar însemna că nu te duci în oraş ca să cauţi gâlceavă. Cu o femeie lângă tine vor vedea asta, reacţionă el calm. Nu vrei să cauţi gâlceavă, nu-i aşa?

— N-am să mă dau înapoi dacă voi fi provocat, replică Webb.

— N-ai fi un Calder dacă ai da înapoi. Tatăl lui se întoarse şi se duse înapoi la locul său, în spatele biroului.

În clipa în care cabrioletele şi grupul de călăreţi care o însoţea, părăsiră hotarele fermei Trei C îndreptându-se spre oraş, Webb fu confruntat cu schimbările intervenite în mai puţin de un an. Acolo unde înainte fuseseră doar câteva ferme agricole risipite printre păşuni şi vite, acum situaţia se inversase. De-abia mai vedeai o crescătorie de vite printre numeroasele terenuri ale drylanderilor. Pe ambele părţi ale drumului apăreau tot felul de colibe şi cocioabe la intervale aproape regulate. Tarlale lungi, semănate cu grâu, alternau cu fâşii de teren arat. Aceste întinderi goale de ţărână creau o imagine tristă a măruntaielor neprotejate ale pământului. Webb află astfel că numărul de noi colonişti din zonă nu se subţiase. Se triplase, sau poate chiar mai mult.

Când ajunseră în oraşul plin de zgomot şi agitaţie, Webb avu senzaţia neplăcută că acesta era doar începutul. Anul trecut fusese doar o ploicică de drylanderi. Acum erau în toiul potopului. Singura stradă din Blue Moon crăpa pe la încheieturi, ameninţând să dea pe afară într-o clipă. Vreo cinci sau mai multe automobile erau la concurenţă cu căruţele trase de cai începând de la spaţiul liber din faţa prăvăliilor până la apa din troacă.

Descălecând în faţa magazinului cu articole de fierărie, Webb îl văzu pe Franz Kreuger printre oamenii îngrămădiţi pe trotuarul de lemn din faţa prăvăliei. Nu observase pe stradă căruţa lui Reisner, dar avea o presimţire că era pe aproape. Dacă vecinul lui era în oraş, probabil că venise şi Stefan Reisner ceea ce însemna că era şi Lilli prin apropiere. Nu-i făcea bine să-şi amintească de faptul că n-avea nimic de câştigat văzând-o.

Franz Kreuger îi urmărise trecând şi ochii i se întunecară de ciudă.

—Priviţi cum vin crescătorii aştia de vite în oraş. Totdeauna în grup. Adresă remarca altor agricultori. Ştiu că noi suntem mai mulţi decât ei. Aşa că, de ce să facem noi plângeri atât de modeste când vitele lor intră în lanurile noastre şi ne strică recoltele? Trebuie să fim pregătiţi să ne apărăm, singuri avutul. Vecinul meu, Stefan Reisner, i-a înfruntat. Dreptatea era de partea lui, aşa că n-au avut ce-i face. Trebuie să fim gata să facem ca el, altfel vor continua să ne hărţuiască.

Kreuger nu făcea nici un efort să vorbească încet. Fragmente din remarcile lui ajunseră la urechile lui Webb în timp ce o ajuta pe Ruth să coboare din cabrioletă, dar auzi suficient cât să-şi dea seama despre ce era vorba. Îşi atinse pălăria cu un deget într-un salut provocator.

—Salut, Kreuger. Domnilor. Salutul lui era scurt, dar tăcerea ar fi putut da de înţeles că e intimidat. Nu primi nici un răspuns de la Kreuger, nici măcar o înclinare a capului, dar Webb nu se aştepta la altceva din partea lor.

Intrat în prăvălie, examina un colac de sârmă ghimpată pe care vânzătorul o lăuda ca fiind cea mai bună de pe piaţă, când, aruncând întâmplător o privire pe geam, văzu trecând căruţa lui Reisner. O zări pe Lilli stând pe capră, apoi dispăru din vederea lui. Simţea imboldul puternic să iasă din prăvălie şi să se ducă după ea, doar ca s-o vadă mai de aproape, dar se abţinu. Totuşi, faptul că o ştia în oraş îi punea la încercare hotărârea autoimpusă de a sta departe de ea.

După ce făcu cumpărăturile necesare din magazinul cu articole de fierărie, Webb rămase pe trotuar şi urmări încărcarea acestora în căruţă. Fără să vrea observă căruţa lui Reisner trasă lângă fierărie, dar nu-i văzu nici pe Reisner, nici pe Lilli. Cu atât mai bine, îşi zise.

Ruth veni lângă el.

—E aproape amiază. Ce-ar fi să mâncăm ceva la restaurant?

Încordat şi hotărât să nu se lase pradă nervilor, Webb ezită la început, apoi încuviinţă puţin cam brutal.

— Pare o idee bună. Strigă către cowboy-ul care stătea pe capră. Nate! Ai grijă să se încarce totul în căruţă. Mă duc la restaurant, cu Ruth.

— S-a făcut, Webb.

Cu o mână pe talia lui Ruth, o conduse prin traficul intens de căruţe, ocolind grămăjoarele de bălegar, spre clădirea de pe partea cealaltă a străzii. Era o larmă constantă de lume, animale şi căruţe.

— Cred că-mi plăcea mai mult oraşul când nu era atât de aglomerat, murmură Ruth.

Webb o privi lăsându-şi doar pentru o clipă gândurile să fie distrase. O văzu stingherită printre atâtea chipuri necunoscute şi neprietenoase.

— Nu ţi-ar trece niciodată prin minte să vorbeşti cu un străin, nu-i aşa? observă el gândindu-se că ar fi la fel de nefiresc pentru Ruth pe cât de firesc fusese pentru Lilli.

— Nu, replică ea de parcă nici nu s-ar fi putut gândi la alt răspuns.

Deschizând uşa restaurantului şi lăsând-o pe Ruth să intre prima, aruncă o privire de-a lungul străzii. Lilli tocmai intra în magazinul general împreună cu soţul ei. Nu dădea nici un semn că l-ar fi observat. Webb rămăsese cu un pas în urma lui Ruth şi o urmă apoi în restaurant.

Alese una din mesele libere. Frământat de gândul la Lilli, pe tot parcursul mesei oferi răspunsuri scurte încercărilor timide ale lui Ruth de a face conversaţie, până când în final tăcu şi ea.

Îşi dădu seama că încercarea lui nu are rost. Se minţea singur dacă îşi închipuia că poate fi în acelaşi oraş cu Lilli fără a încerca să o vadă şi fără să-i vorbească. În cele câteva clipe în care o văzuse avusese impresia că era retrasă şi rezervată, trăsături care nu-i erau caracteristic. Poate doar i se păruse, dar...

Ruth era aşezată în dreapta lui. Webb îşi puse furculiţa jos şi se întinse spre ea să-i acopere mâna cu a lui.

— Ruth, vreau să-ţi cer o favoare, spuse el răguşit prins în vârtejul propriilor dorinţe.

Reacţia lui Ruth la cercetarea intensă a privirii lui întunecate, ca şi atingerea mâinii bătătorite, îşi făcu efectul asupra lui Webb. Simţi cum i se accelerează pulsul. Ar fi fost în stare să moară pentru el, dacă i-ar fi cerut-o.

— Orice, îi răspunse cu o voce mică.

— Aş vrea să aranjezi să mă întâlnesc în particular cu... o anmumită tânără... Avea dificultăţi în alegerea cuvintelor.

Ruth privi în farfurie, o durere sfâşietoare distrugându-i micuţa speranţă.

— Cu Lilli, ghici ea cu un murmur tremurător.

Webb rămase tăcut. Îşi retrase încet mâna şi luă furculiţa pe care o pusese jos mai devreme.

— Da, recunoscu el cu o voce plată, joasă. De unde-i ştii numele?

— Când... erai incoştient, te-am auzit spunându-l. Era o replică moale, plină de ezitare şi durere.

— Ştii cine e?

— Da. Ruth îşi lăsă capul în jos.

Elimina nevoia unei explicaţii, ceea ce făcea situaţia mai uşoară. Totuşi Webb se simţea cuprins de o tensiune încordată.

— N-am pe cine să rog asta, Ruth, zise el. Trebuie să vorbesc cu ea. Trebuie să aflu dacă e bine.

— Nu văd cum ar putea aranja asta.

— Am văzut-o intrând în magazinul general înainte să intrăm noi aici. Probabil mai este acolo. Cât era prăvălia de aglomerată, avea toate şansele. Ellis nu încuie niciodată uşa din spate. Tot ce trebuie să faci este să o convingi să vină acolo. Se uită la ea. Faci asta pentru mine?

— Da. Ruth descoperi cu amărăciune că nu-i putea refuza nimic, chiar cu preţul frângerii propriilor sentimente.

Când intră în magazin, Ruth fu cuprinsă de dorința de a face cale întoarsă și de a iua-o la fugă, dar reuși să se miște înainte învârtindu-și nervoasă degetele pe șirtetul poșetei. Avea fața palidă și încordată în timp ce scruta numeroșii clienți dinăuntru, majoritatea necunoscuți pentru ea.

— Cu ce vă pot fi de folos, Miss Stanton? Vocea proprietarului aproape că o sperie.

— Cu nimic, răspunse prea iute. Doar... doar mă uitam.

— A sosit materialul pe care i-ați comandat. Îl am în camera din spate. Vreți să vi-l aduc?

Și să-l găsească acolo pe Webb? Inima i se zbătu sălbatică, cuprinsă de panică.

— Nu, vă rog. Se strădui să vorbească pe un ton mai calm. Aș vrea să arunc o privire mai întâi. Îl voi lua mai târziu.

— Desigur, cum doriți. Acum vă rog să mă scuzați, mai am și alți clienți.

— Sigur că da. Răsuflarea îi reveni la normal.

Așteptă ca Ellis să se îndepărteze înainte de a-și relua cercetarea magazinului. Poate că femeia plecase și avea să fie scutită de această sarcină neplăcută, speră Ruth. Dar nu era să fie, își dădu seama zărind-o în sfârșit pe cea pe care o căuta examinând niște pânzeturi.

O mică sămânță de revoltă încolți în timp ce înainta spre ea, dar o reprimă repede gândindu-se la promisiunea făcută lui Webb. Văzu în ochii albaștri ai rivalei că o recunoscuse și ea; era conștientă că se mai întâlniseră deja, deși nu vorbiseră; apoi Lilli își mută repede privirea.

Ruth nu era obișnuită să umble cu ascunzișuri. Dacă stătea prea mult să se gândească la ce avea de spus, n-avea să mai fie în stare să spună nimic.

— Vrei să vii cu mine în camera din spate? Își formulă cererea cu o repeziciune nervoasă. Privirea uimită pe care o primi drept răspuns, o făcu pe Ruth să-și dea seama că avea nevoie de o justificare. Să

vezi un material pe care l-am comandat. Am luat mai mult decât aş fi avut nevoie şi m-am gândit că...

—Nu-mi pot permite să cumpăr aşa ceva, replică Lilli. Mă uitam doar, la materialul ăsta... visam, ştii...

—Vrei să vii în spate şi să vezi ce am? E chiar aici, după draperie.

Uimită de agitaţia evidentă a femeii blonde şi de urgenţa din vocea ei, Lilli se gândea că vrea să-i spună ceva în legătură cu Webb. Deveni deodată imperativ ca să afle.

—Bine, fu ea de acord.

Ajunse la deschizătura draperiei, Ruth dădu să o ridice când proprietarul cu ochi ageri le văzu.

—Pot să vă servesc cu ceva, doamnelor?

Ruth avea răspunsul gata pregătit.

—Nu, tocmai vroiam să-i arăt materialul pe care l-am comandat. Ziceai că e aici, în spate.

—Da, însă aş prefera să vi-l aduc eu, se oferi Ellis.

—Eşti prea ocupat, spuse Ruth nervoasă. Ne uităm un pic la el până terminăm cumpărăturile.

Unul din vânzători îl chemă pe Ollie Ellis, cerându-i ajutorul, aşa că el nu mai insistă.

—E pe dreapta, cum intraţi, în al doilea raft.

—Mulţumesc, zise Lilli şi se strecură în spatele draperiei urmând-o pe femeia blondă în depozitul aflat în semiîntuneric. Ce vroiai? o întrebă apoi, tăindu-i orice încercare de a-i arăta vreun material.

Femeia nu-i răspunse, ci doar se întoarse şi se uită în colţul mai îndepărtat unde lumina soarelui se filtra prin geamurile murdare ale unei ferestre înalte. Ceva se mişcă. Lilli se încordă fără să-şi dea seama, instinctul spunându-i deja cine se afla acolo.

Lumina care ajungea în colţ se reflecta în ochii negri ca abanosul ai lui Webb, aruncându-i umbre pe gât şi pe obraz. Înalt şi lat în umeri, avea şoldurile înguste din cauza multelor ore petrecute în şa.

În lumina piezişă Webb văzu mândria şi voinţa puternică care o făceau diferită de toate femeile pe care le cunoscuse. Capul îi era

dat pe spate şi lumina prăfoasă a soarelui îi evidenţia luciul subtil al părului de culoarea cuprului întunecat. Purta o rochie simplă, roşie-cafenie, care curgea netedă peste corpul ei drept. Era gata să se întoarcă.

— Lilli. Cu toate că vocea lui nu era nici puternică, nici imperativă, totuşi se opri.

Păru să se răzgândească şi veni încet către el. Se opri, ridicând ferm bărbia. Ţinea buzele strânse, fără să zâmbească. Webb era conştient de numeroasele lucruri tulburătoare care-i ţineau tăcuţi pe amândoi.

— De ce eşti aici? întrebă ea încet.

— Trebuia să te văd. Trebuia să aflu dacă eşti bine, dacă nu te-a maltratat... după aceea.

Tulburarea ei începea să fie vizibilă în timp ce asculta curgerea vocii lui şi sentimentele ascunse în ea. Amândoi uitaseră de prezenţa lui Ruth care stătea ca o santinelă, veghind cu spatele la ei în timp ce murmurul vocilor lor îi adăuga sare pe rănile deja dureroase.

— Stefan nu mi-a făcut nimic rău, îl asigură Lilli în cele din urmă. N-ar fi trebuit să vii aici.

— Sunt aici. N-are rost să mai vorbim despre asta. Vocea lui era la limita mâniei. O fi bine sau nu, înţelept sau nu, dar trebuia să te văd - să vorbesc cu tine.

Când îl privi faţa îi văzu foamea din ochi, motivul adevărat care-l îndemnase să aranjeze această întâlnire clandestină. O apucă de umeri şi o trase lângă el înăbuşindu-i cu un sărut strigătul uşor. Webb nu avusese de gând să fie brutal cu ea; dorise doar să-i arate cu blândeţe cât de adânci erau sentimentele, dar buzele ei îi stârniră o dorinţă sălbatică. Lilli răspunse cu propria-i năvală de simţăminte. Cu braţele încolăcite pe trupurile lor, se legănau strângându-se în braţe până când în cele din urmă Lilli îşi trase faţa deoparte.

O tristeţe vecină cu disperarea îi înăbuşi mândria din trupul subţire şi îi strânse buzele. Acelaşi lucru care o făcuse să se retragă din braţele

lui, o împinse înapoi şi îşi înfundă capul în pieptul lui. Webb o ţinu uşor, tulburat de plânsul ei teribil, tăcut.

— Lilli, ţi-am cerut odată să-l părăseşti...

Ea se trase înapoi şi ridică bărbia. Webb văzu doar pentru o clipă dorul din ochii ei, până când loialitatea interveni schimbându-i expresia.

— Nu-l voi părăsi, îşi repetă refuzul anterior.

— Trebuie să te văd, din când în când, insistă el. Putem aranja ceva...

— Nu. Scuturâ din cap cu fermitate respingându-i propunerea fără nici o ezitare. N-o să ne mi întâlnim în felul acesta şi altădată.

Îl înfuria faptul că ea putea să aibă atâta lipsă de sentiment.

— Am să te las să stai cu un alt bărbat. Tot ce-ţi cer e să te văd. Nu-i posibil să mă iubeşti la fel de mult cât te iubesc eu.

— Sunt doar doi oameni care contează în viaţa mea, îi răspunse ea încet. Tu, şi Stefan. Ultima dată când am fost împreună, ai fost aproape ucis, iar Stefan a fost distrus. N-aş mai putea îndura asta încă o dată. Îl privi cu tristeţe resemnată. Eşti tânăr, Webb. Poţi să mă uiţi şi să găseşti o altă femeie pe care s-o iubeşti. Stefan însă, e om bătrân.

— În sfârşit, ai recunoscut asta, murmură el atacând singurul loc unde putea să o lovească.

— La revedere. Dădu să plece. Până să o poată opri, era de partea cealaltă a draperiei. Webb se întoarse cu umerii căzuţi şi se uită posomorât la Ruth. Ea întinse o mână spre el, dar Webb i-o îndepărtă şi ieşi pe uşa din spate.

CAPITOLUL 19

Locomotiva pufăia în gara Blue Moon, oprită să ia apă şi să descarce marfa. Un vânt tăios dinspre nord sufla peste câmpurile întinse, acoperite cu zăpadă murdară. Iarna îşi puse mâna rece şi tristă pe cerul Montanei. Webb era pe peronul gării împreună cu părinţii lui, cu gulerul întors contra vântului şi pălăria trasă jos, pe frunte.

—Tot nu ştiu cum de l-ai convins pe tata să fie de acord cu călătoria asta, mamă. Cu o scânteie slabă în ochi, îi zâmbi mamei sale, înfăşurată în căldura blănii, o pălăriuţă elegantă împodobindu-i părul argintiu.

—Şşşt, Webb. Nu-i da vreo atenţie. Poate se răzgândeşte, îl admonestă ea în glumă, apoi oftă şi se uită spre soţul ei. Mă îndoiesc că din cauza scrisorii de la mama, în care-mi spunea că tata nu se simte bine. Cred că mai degrabă din cauza taurului acela, de care a auzit. Ca de obicei, vitele.

Benteen râse uşor.

—Nu mă pot gândi la alt motiv de a merge în Texas, declară el şi-i încercui umerii cu braţul, uitându-se la Webb. Ai ocazia să vezi cum e când eşti singur la conducerea fermei *cât timp suntem noi plecaţi*.

—Cred că mă descurs timp de o lună, spuse Webb sec.

—Ai pus cutia aceea cu cadouri în bagaj? Mama lui aruncă o privire neliniştită spre vagon. I-am spus mamei că i le duc, ca să putem sărbători un al doilea Crăciun împreună.

—A dus-o hamalul, o asigură Webb.

—Urcaţi în vagoane! strigă conductorul către pasagerii de pe peron.

—E pentru noi, zise tatăl lui şi-i întinse mâna lui Webb. Ferma e a ta, fiule. Ai grijă de ea.

— O să am. Mâna îi fu cuprinsă într-o strângere vigurosă, ţinută un moment, apoi eliberată. Webb se aplecă să sărute obrazul mamei sale. La revedere, mamă.

Ochii ei întunecaţi erau umezi de lacrimi.

— Ai grijă de tine. Degetele ei înmănuşate îi mângâiară obrazul.

— Femeile, murmură tatăl lui, scuturând din cap. De ani de zile zice că vrea să meargă în Texas. Acum plânge că plecăm.

— Toată lumea în vagoane! strigă din nou conductorul.

Webb merse cu ei spre vagonul de pasageri.

— Simţiţi-vă bine şi nu vă faceţi griji pentru fermă, spuse când ei se opriră pe platforma vagonului pentru a-i face cu mâna încă o dată. Apoi conductorul îi făcuse semn mecanicului de locomotivă să plece.

Când trenul se puse în mişcare, Webb rămase pe peron, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele hainei. Vagonul roşu şi prăfuit se legănă peste şine, şi nu-i mai putu vedea pe pasagerii din vagon. Se întoarse la şaretă, urcând să ia hăţurile şi să-şi mâne caii.

Casa mare părea nefiresc de liniştită în seara aceea. Webb avea sentimentul că şi ea urmărea să vadă cum se va descurca. Se duse la birou şi se opri în faţa hărţii înrămate. Simţea responsabilitatea pe care o implica pământul, nu numai mărimea lui, dar şi bunăstarea tuturor ce locuiesc pe el, cowboy-ii şi familiile lor, ca şi animalele din îngrijire. Se simţea singur. Nevoia de a o avea pe Lilli în preajmă era tot mai puternică în el.

Cu lucrul în mână zăcând leneş în poală, Lorna Calder îşi studia mama care aţipise în balasoar, cu gura deschisă. Pielea zbârcită şi trupul ofilit se potriveau cu părul alb, subţiat, dar nu şi cu imaginea pe care o păstrase în minte atâţia ani. Ştiuse că părinţii ei au îmbătrânit, şi totuşi, nu şi-i închipuise astfel. Şi-i amintea mai tineri, mai în putere.

Un zâmbet îi întinse colţurile gurii. Cine şi-ar fi imaginat-o vreodată pe mama ei sforăind? Dar ea era sursa sunetului care se ridica şi cădea odată cu respiraţia. Lorna îşi luă lucrul din poală, pentru a-şi relua cusutul de acolo de unde-l lăsase.

Tăcerea amiezei fu tulburată de huruitul unui automobil care trecea de-a lungul străzii, zgomotul crescând pe măsură ce se apropia. O explozie de eşapament o sperie pe mama ei, trezind-o din somn. Îşi ridică mâinile, balansoarul scârţâind cu zgomot.

— Stai liniştită, mamă, spuse Lorna iute. Nu-i decât un automobil.

— Rablele astea zgomotoase. Se cuibări la loc în scaunul ei şi-şi strânse iritată şalul în jurul umerilor. Nu mai poţi merge în siguranţă pe stradă. Pufni a dezaprobare. Sunt peste tot.

— Au devenit populare, admise Lorna.

Mama ei se ridică puţin în balansoar, buzele încreţite strângându-i-se împreună.

— Se pare că lucrul acela s-a oprit în faţa casei. Defect, probabil. Du-te să vezi, Lorna. Flutură un deget osos pentru a o zori.

Lorna îşi puse lucrul deoparte şi se duse la fereastră. Ochii i se lărgiră, nevenindu-i să creadă ce vedea, când îl recunoscu pe Benteen coborând din maşină.

— Doamne, Dumnezeule, e Benteen. Nu mai dădu nici o explicaţie şi năvăli afară, în după amiaza blândă de februarie. Ce faci în chestia asta?

— Cum îţi place? Un zâmbet apăru pe faţă lui bronzată?

— Să-mi placă? Ce vrei să spui? Să mai uită o dată la vehiculul negru. Să nu-mi spui că ai cumpărat-o.

— Ba da. Am aranjat să fie expediată în nord, împreună cu taurul pe care l-am cumpărat. Scutură praful care se adunase pe aripa neagră lucioasă. E un Ford model T. Uite - pe fotolii e piele veritabilă. Urcă şi te duc la o plimbare.

— Eşti sigur că ştii cum să mânuieşti lucrul acesta? Lorna privi maşina cu scepticism.

— Unul din primele lucruri pe care le-am învăţat a fost că „dii" şi „hua" nu merg, glumi Benteen. Urcă şi o s-o pornesc. O ajută să se urce pe locul de lângă şofer, apoi se duse în faţa maşinii. Ca să porneşti motorul trebuie să dai de manivelă. Ca şi cum ai amorsa pompa de

apă. Începu să învârtească mânerul manivelei care produse un zgomot scrâşnit şi o bolboroseală slabă.

— Eşti sigur că ştii s-o porneşti? îl tachină Lorna când el se opri să-şi tragă răsuflarea.

— Trebuie să învârteşti ceva timp, o asigură el şi acţionă din nou manivela, viguros.

Deodată, se opri, aplecându-se să se ţină de partea frontală a caroseriei. Pentru o fracţiune de secundă Lorna crezu că glumeşte. Apoi el căzu în genunchi, cu mâna stângă la piept.

— Benteen, ce este? Sări din maşină şi veni lângă el. Răsufla întretăiat, cu faţa palidă şi contorsionată de durere. Ce s-a întâmplat? Încercă să-l ajute să se ridice în picioare.

— Pieptul... mă sufoc... Vocea lui nu explică mai mult, în timp ce îşi lăsa tot mai mult greutatea asupra ei.

— Benteen! Oh, Doamne, suspină Lorna, incapabilă să-l mai sprijine. Se uită către casă. Mamă!

Lorna îi strângea mâna în ale ei, astfel încât îi putea simţi bătaia slabă a pulsului. Doctorul, îmbrăcat în negru, îşi strânse stetoscopul şi îl puse la loc, în geantă. Aspectul lui serios şi tăcut cerea să-i vorbească în particular. Fără tragere de inimă, Lorna dădu drumul mâinii lui Benteen şi se mută la picioarele patului.

— Cum este? Se face bine? întrebă în şoaptă, ca Benteen să n-o poată auzi. De când fusese atacul de inimă, ba îşi pierdea, ba îşi recăpăta cunoştinţa.

— N-am să vă amăgesc, doamnă Calder. Starea lui este extrem de gravă, replică doctorul cu sobrietate. E un miracol că mai trăieşte.

Lorna îşi trase răsuflarea, şi o ţinu în piept. Tremura toată şi încerca să se ţină tare. Un răspuns era imposibil în acel moment. Benteen se agită, atrăgându-i privirea înlăcrimată. Văzu cum degetele îi băjbâie febril şi se duse repede lângă el, luându-i mâna şi apăsându-i-o pe buze.

— Sunt aici, dragul meu, spuse tremurător.

Pleoapele lui se ridicară, dând la iveală lumina slabă, dar hotărâtă, care-i ardea în priviri.

— Du-mă acasă, Lorna. Vocea lui era subţire, lipsită de putere. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă lăsa mor în Texas.

— Şşşt, dragul meu. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji şi bărbia îi tremura. N-o să mori. Ochii lui se închiseră şi Lorna ştiu că a căzut din nou în starea de inconştienţă. Doctore - îşi ridică faţa către acesta - ar putea supravieţui călătoriei cu trenul până în Montana?

— În starea lui, e imposibil, doamnă Calder, replică el.

— Va trăi dacă rămâne aici?

— Nu ştiu. Scutură trist din cap. După cum v-am spus, nu ştiu cum a reuşit să supravieţuiască până acum.

Plecându-şi capul, îşi apăsă o mână pe frunte. Ar fi putut explica doctorului că era destul de simplu. Benteen îi dăduse răspunsul, când o rugase să nu-l lase să moară în Texas, dar nu credea că doctorul ar înţelege. Când traversase Râul Roşu - cu mulţi ani în urmă - praful Texasului se spălase de pe cizmele lui. După acel pământ, din Montana, tânjise atunci, şi după el tânjea şi acum. Ea mersese cu Benteen, neştiind ce avea să găsească la capăt; avea să meargă cu el acum, tot neştiind ce o aşteaptă la sfârşit.

Îşi trecu o mână peste faţă, ştergându-şi lacrimile. Devenise deodată calmă.

— Aş dori să angajez o soră care să călătorească împreună cu noi. Vreţi să ne recomandaţi una, doctore? Era mai degrabă un ordin decât o rugăminte.

— Sunteţi pe deplin conştientă de ceea ce faceţi?

— Da, doctore. Dădu din cap. Îmi duc soţul acasă.

Prin relaţiile soţului ei, Lorna obţinu un vagon privat pentru călătoria înspre nord. Angajă o soră medicală cu experienţă pentru o călătorie cu ei şi-i trimise o telegramă lui Webb. În ciuda protestelor părinţilor şi ale doctorului, părăsi Texasul cu Benteen, a doua oară.

Zdruncinăturile vagonului la o curbă mai strânsă, o treziră pe Lorna. Cu un sentiment de vinovăţie, îşi dădu seama că aţipise şi se uită repede la Benteen, dat acesta părea să doarmă. Muşchii ei obosiţi se relaxară puţin pe scaun, efectele călătoriei nesfârşite şi ale orelor nedormite, spunându-şi cuvântul asupra ei. Probabil că erau deja foarte aproape de destinaţie. Se uită afară pe fereastră, dar vederea îi era împiedicată de cristalele de gheaţă depuse pe geam.

— Am ajuns acasă, Lorna? Vocea lui suna remarcabil de clară.

— Suntem foarte aproape, dragul meu.

Sora se odihnea în sufrageria vagonului privat. Auzindu-le vocile, veni şi se uită înăuntru.

— Doamnă Calder, a venit conductorul cu un mesaj, acum câteva minute. Zicea să vă spun că am traversat Yellowstone.

— Ai auzit, Benteen? se întoarse vioaie Lorna către el.

Expresia de durere de pe faţa lui fusese îndepărtată de o expresie de mulţumire. Un fior de teamă îi înţepă inima Lornei. Benteen? Se întinse spre el cu amândouă mâinile, în timp ce sora venea grăbită spre pat. Nu! Strigătul turbat se termină într-un vaiet.

Vântul îngheţat sufla peste stratul subţire de zăpadă, ridicând spirale albe în jurul gării. Pe peron, un mănunchi de cowboy solemni şi tăcuţi aşteptau sosirea trenului. Doctorul dârdâia, în mijlocul oamenilor zgribuliţi în hainele lor groase.

Vagonul privat era uşor de distins între celelalte. Webb porni spre el în clipa în care locomotiva se opri. Sări în vagon şi deschise uşa, nemaideranjându-se să ciocnească. O femeie în alb se întoarse spre el. După ce-i aruncă o privire lui Webb, se uită spre uşa deschisă înspre cea de-a doua cameră a vagonului. Webb o luă cu paşi mari într-acolo.

De-abia păşise înăuntru şi se opri. Mama lui stătea afectată pe un scaun, cu mâinile în poale. Ridică spre el o faţă lipsită de expresie, fără lacrimi. Apoi privirea lui se mută spre pat şi văzu silueta învăluită

într-un cearceaf. Se răsuci pe jumătate, cu bărbia coborâtă în piept, ameţit de lovitura priveliştii.

O pânză neagră atârna la uşa din faţă a Casei Mari. Webb urcă treptele şi se opri privind-o, încă buimăcit şi nevenindu-i să creadă. Se întoarse şi cuprinse cu ochii acareturile fermei şi orizontul zimţat al munţilor, apoi privirea i se mută pe cerul înalt, albastru. Frigul îi îngheţă lacrimile din ochi.

„Ferma e a ta, fiule. Ai grijă de ea.".

Acesta fusese unul din ultimele lucruri pe care i le spusese tatăl lui.

Le trebuiră târnăcoape, şi nu cazmale ca să-i sape groapa, dar îl înmormântă pe Chase Benteen Calder în dimineaţa aceea. Şi-l îngropase în pământ Calder.

CAPITOLUL 20

În capul mesei, Webb se aşează lejer pe scaun cu un braţ aşezat pe spătar. La început nu voia să ocupe locul care fusese întotdeauna al tatălui său, dar mama lui îi asigurase liniştită că prefera să-l vadă acolo, decât să se uite la scaunul gol.

Ceaşca de porţelan cu cafea se golise demult, dar el rămase ascultând curgerea animată a convesaţiei dintre mama lui şi Bull Giles. Bull venise la fermă la scurt timp după ce primise ştirea morţii lui Benteen Calder şi rămăsese, devenind aproape un oaspete permanent. Webb era bucuros că-l ştie acolo. Îşi petrecea atât de multă vreme departe de Casa Mare şi o lăsa singură perioade mari de timp pe mama lui. Îi era mai uşor să ştie că Bull Giles era prin preajmă şi-i ţinea companie.

— Webb, duminica asta să te-nveţe Bull să conduci maşina, spuse mama lui cu o scânteie de entuziasm în ochi. M-a luat la o plimbare azi. Am mers atât de repede că aproape mi s-a tăiat respiraţia. Când sosise automobilul, Webb crezuse că mama lui va dori să se descotorosească de el, odată ce acesta provocase atacul de inimă al tatălui lui. Dar ea nu-i atribui vehiculului vreo vină. Modelul T fusese ultima cumpărătură a soţului ei şi ea considera acest lucru mai important.

— Tu ai condus? întrebă Webb.

— Am încercat. Râse. S-a împotrivit mai rău decât un cal sălbatic. N-am reuşit să fac pedalele acelea să meargă cum trebuie. „Ambreiaj", aşa-i spune? îl întrebă pe Bull pentru a verifica termenul şi el dădu din cap. Şi trebuie să ţii volanul cu amândouă mâinile. Ţi le azvârle aşa de tare pe teren accidentat, că or să mă doară, probabil, o săptămână. Dar a fost o distracţie grozavă.

— Îmi închipui, îi zâmbi Webb. E aşa de bine să te aud râzând.

Expresia ei deveni gânditoare şi aranjându-şi faldurile rochiei negre, îşi privi vechiul prieten.

— Bănuiesc că Bull a ştiut întotdeauna cum să facă o fată să se simtă bine, chiar pentru scurt timp.

— Mă străduiesc, Lorna, mă străduiesc. Bull Giles zâmbea larg, dar un fel de expresie rănită îi pâlpâi în ochi. Mai e cafea? Cred că aş mai bea o ceaşcă.

— Mai este. Lorna întinse mâna spre serviciul de cafea şi-i umplu ceaşca. Webb, tu mai vrei?

— Nu... Webb îşi întrerupse refuzul, auzind uşa din faţă deschizându-se. Ascultă tropăitul de cizme cu pinteni, care se apropiau de sufragerie.

Ike Willis şi Nate Moore intrară şi-şi scoaseră pălăriile când văzură că era o doamnă de faţă. Faţa lui Ike era brăzdată de acelaşi praf care-i pudra hainele. Amândoi aveau expresii serioase întipărite pe chipuri.

— Ce s-a întâmplat? Webb se uită de la unul la celălalt, ochii îngustându-i-se uşor în timp ce aştepta ca unul dintre ei să vorbească.

— Avem o familie de salahori la marginea estică, zise Ike.

— La marginea estică? se încruntă Webb. Pe pământul nostru?

— Mda. Au tăiat gardul şi au trecut cu căruţa prin el, raportă Ike, învârtindu-şi pălăria în mână. Sunt şase, un bărbat cu nevastă-sa, doi băieţi mai mari şi doi mai mici. I-am găsit la vreo milă de valea aia mare. Au tăiat câţiva plopi tineri şi şi-au înălţat un cort. M-am dus la ei şi le-am zis că stau pe proprietatea privată şi să plece, dar bărbatul a zis că tu n-ai fost cu el când a revendicat pământul la Washington. Băieţii lui aveau fiecare câte o puşcă. Aşa că am venit încoace.

— Ia patru oameni şi pregătiţi caii, să fie gata de plecare în zori, ordonă Webb.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Nate cu interes.

— Să stau de vorbă cu familia asta, să le explic câteva lucruri. Apoi îi vom escorta înapoi prin spărtura din gard, răspunse el. Omul are familie cu el, aşa că nu cred să ne facă necazuri.

— Mda, aşa cred şi eu, dădu Nate din cap. Atunci ne vedem dimineaţă. Noapte bună, doamnă Calder, Bull.

Când cei doi plecară, Bull Giles își scutură țigara în scrumiera de sticlă și se uită la Webb.

— Ți-am spus mai demult că întotdeauna se va găsi careva dornic să-ți ia pământul, fie în bucăți, fie cu totul. Îi amintea lui Webb de conversația pe care o avuseseră pe prispă cu doi ani înainte.

— Da, mi-ai spus, admise el întunecat, gândindu-se la situația prezentă.

— N-aș putea spune că sunt surprins, spuse Bull gânditor. Tot pământul liber a fost revendicat deja. Ultimii veniți, cei săraci, fără un ban, nu-și pot permite să cumpere pământ. Probabil că n-au bani ca să se întoarcă acolo de unde au venit, așa că se așează pe o bucată de pământ și încearcă să își capete drepturi de colonist. S-a mai întâmplat în trecut.

— Aici n-o să meargă, afirmă Webb.

— Nu-i subestima, îl sfătui Bull. Sunt oameni disperați. Toți drylanderii sunt așa, sau cei mai mulți dintre ei. Nu vorbesc despre agricutorii care au venit aici din Iowa, Minnesota sau Kansass. Este vorba despre ceilalți, majoritatea, care sunt imigranți.

Când Bull se opri, Webb rămase tăcut. Nu se putea abține să nu se gândească la Lilli când Bull vorbea despre drylanderi.

— Le e foame de pământ, așa de foame că ar lua orice bun sau rău, liber sau al altuia. Bull râse scurt. Chiar zilele trecute am auzit că au cerut pământul din Missouri Flats, din zona înaltă a Madisonului. La altitudinea aceea, grâul nu poate nici să se maturizeze.

— Ceilalți, cei care au venit primii, par să se descurce destul de bine, comentă Webb, gândindu-se încă la Lilli și la soțul ei, și la recoltele lor de grâu.

— Au făcut grâu destul, recunoscu Bull. Din câte am putut afla le ajunge doar cât să se târască de la un an la celălalt. În fiecare an trebuie să împrumute bani pentru sămânță. Când își vând grâul, achită împrumutul la bancă și le rămân bani cât să treacă prin iarnă. Speră întotdeauna că anul viitor va fi mai bun.

— Am auzit că unii au cumpărat pământ suplimentar ca să mai cultive grâu şi să-şi sporească profiturile. Era ceea ce făcuse soţul lui Lilli.

— Ceea ce unii nu înţeleg, iar altora nu le pasă, este că trei sute douăzeci de acri în Montana fac cât vreo treizeci de acri în Illinois sau Iowa. Hai să zicem, cel mult şaizeci. Nu faci mare lucru cu şaizeci de acri.

— Vrei să spui că n-or s-o scoată niciodată la capăt, zise mama lui încrutându-se uşor.

— Câţiva poate vor răzbi, dar majoritatea - nu. Scutură din cap. Nu uita, preţul grâului n-a fost niciodată prea marte. Cât timp sunt necazuri în Europa, iar Anglia şi Franţa sunt în război cu Germania, preţul se va menţine, probabil. Dar ai văzut ce fluctuaţie a avut piaţa vitelor de-a lungul anilor. Piaţa cerealelor n-o să rămână la nivelul actual pentru totdeauna. Nimeni nu pare să privească în persectivă. Nici măcar băncile. Banca aceea nouă din Blue Moon, cea în care e asociat fiul bătrânului Tom Pettit, Doyle, are credite neachitate de două ori mai mari decât ceea ce au în depozit. Or să dea de fundul sacului până la urmă, într-o bună zi. Îşi răsuci ţigara între buze, apoi o scoase, studiindu-i scrumul. Aş fi foarte atent, în locul tău, unde-mi ţin banii.

Pe parcursul lunilor în care Bull stătuse cu ei, Webb descoperise că era un sfătuitor înţelept. Experienţa practică îi dăduse lui Webb cunoştinţe despre vite, oameni şi piaţă, dar unele puncte mai fine ale politicii, şi ale altor influenţe economice, le aflase de la Bull Giles. Ferma Trei C era aproape la fel de mare ca unele ferme din statele estice, dar era afectată de ceea ce se petrecea în afara hotarelor ei.

— A propos, s-a anunţat oficial că Bulfert candidează pentru Senat, îl informă Bull pe Webb. Poate că ai vrea să te gândeşti serios să-i sprijini compania.

— Îmi recomanzi asta? zâmbi Webb.

Bull îi adresă un zâmbet de răspuns, puţin strâmb.

— Doar atâta timp cât nu te încrezi prea mult în el.

Dimineaţa era în toi când micul grup de călăreţi ajunse la depresiunea mare dintre câmpiile din sectorul de est. Nu vedeau încă tabăra intruşilor, dar Webb observă norişorul de praf din faţa lor.

— Se pare că au pus pe cineva să ne urmărească. Nate îl observase şi el.

Webb doar dădu din cap. Când ajunseră la marginea văii, le văzu jos tabăra. Un cort gri, murdar, era instalat lângă o căruţă. Firişoare de fum se înălţau dintr-un foc aproape stins în faţa cortului şi o femeie zorea doi copilaşi înăuntrul lui. Un flăcău costeliv, de vreo paisprezece ani mâna doi cai spre pâlcul rar de plopi din spatele cortului. Un alt băiat, nu mult mai mare decât primul, stătea lângă căruţă împreună cu un bărbat care era evident, tatăl lui.

Un nor de praf se ridică în faţa calului lui Webb, urmat imediat de pocnetul unei puşti. Calul se smuci scurt, arucându-şi capul pe spate. Webb îl potoli şi se opri, împreună cu ceilalţi călăreţi.

— Nenorocitul ăla tocmai a tras în noi! exclamă Ike.

— Suntem în afara bătăii puştii. Webb apreciase deja distanţa.

Alt nor de praf şi de iarbă explodă în aer la vreo doi metri în faţa lor, şi alt sunet de împuşcătură urmă imediat. Calul lui Webb îşi rostogoli ochii, muşcând nervos zăbala.

— Crezi că ştie că nu suntem în bătaia puştii? întrebă Nate. Poate doar ne avertizează să păstrăm distanţa.

— Dacă n-o ştie dinainte, o ştie acum. Lui Webb nu i se părea asta important, şi îşi scoase puşca din toc.

— Dacă noi nu suntem în bătaia puştii, nici el nu e, observă Nate uitându-se la puşca lui Webb.

— Mă bucur că-mi spui asta. Pe gura lui Webb apăruse umbra unui zâmbet. Îşi desfăcu batista din jurul gâtului şi o legă de capătul puştii. Voi staţi aici şi eu încerc să văd dacă pot să ajung acolo şi să stau de vorbă cu el, înainte să păţească ceva.

Nate se întinse după puşca lui.

—Am impresia că tipul nu prea are chef de conversaţie. Te acoperim în orice caz.

Batista nu era albă, dar mesajul era acelaşi. Webb îşi îndemnă calul cu patul puştii sprijinit de coapsă, şi ţeava îndreptată înspre cer, cu batista fluturând ca o flamură de pace. Roibul nu era prea sigur de toată afacerea aceasta şi se mişcă şovăitor. Webb îşi ţinea privirea aţintită pe bărbat şi fiul lui cărora li se alăturase şi al doilea băiat, de asemenea, cu o puşcă în mână. Tocmai trecea prin zona în care cele două focuri muşcaseră din ţarână, când văzu că îşi ridicau puştile la umeri.

—Nu fiţi proşti afurisiţi, mormăi Webb în barbă şi continuă să- şi mâne calul înainte. Poate că doar să fie pregătiţi în caz că el încerca să tragă.

O secundă mai târziu văzu fulgerul şi reculul puştii bărbatului. Aproape în aceeaşi clipă, Webb îşi înfipse pintenii în burta roibului şi-l devie la dreapta. Calul, aproape sări de sub el, nechezând de durere când un glonţ îi atinse crupa. O luă la fugă, îndreptându-se spre buza văii. Se auziră împuşcături din ambele părţi, care lăsară în aer miros de praf de puşcă.

Scurtul foc de baraj al cărăreţilor îi făcuseră pe colonist şi fii lui, să se ascundă în spatele căruţei. Împuşcăturile cowboy-lor nu loviră pe nimeni, da fură suficient de aproape, cât să-i sperie. Când Webb li se alătură din nou, focurile încetaseră.

—Am presimţit că n-or să fie rezonabili, declară Nate.

—Şi acum? Ike se uită la Webb. Ar fi o nebunie să ne ducem acolo. Au căruţa după care se pot ascunde foarte bine.

—Vrei să mă strecor eu până acolo? Un ajutor nou al fermei, pe nume Virg Haskell indică marginea nordică a văii. De-acolo tabăra lor ar fi în bătaia puştii. Aş putea să trag de-acolo spre căruţă, să-i ţin locului în timp ce voi v-aţi apropia.

—Nu. Webb respinse propunerea. E riscul prea mare să răneşti femeia cu copiii mici din cort. Am o idee mai bună, Ike. Se întoarse în şa, să-i dea instrucţiuni. Tu, Slim, Virgie şi Hank adunaţi câţiva juncani

mai mărişori. O să-i punem pe fugă spre tabără şi ne luăm după ei. Cât sunteţi voi plecaţi, noi rămânem aici şi vedem ce se mai întâmplă.

După ce cei patru cowboy plecară să strângă câteva din vitele care păşteau prin preajmă, Webb coborî din şa. Nate se apucă să-şi răsucească o ţigară.

— Salahorul o să-şi închipuie că ai trimis după întăriri. Nate privi spre tabără, lipind foiţa ţigării. Deja pare nervos; nu ştie unde-or fi plecat băieţii.

— Nu ştie că întăririle noastre sunt cu patru picioare zise Webb sec, examinând rana superficială care lăsase o urmă roşie peste crupa calului. Acesta se foi nervos sub atingerea lui. Te faci bine, băiete, se pronunţă Webb şi-i mângâie absent gâtul.

Soarele era deasupra lor când Webb auzi zgomotul produs de apropierea vitelor. Călăreţii strânseră vreo cincizeci de juncani, şi îi mânau spre vale. Sărind în şa, Webb îşi roti roibul, alăturându-se micii cirezi.

— Tipul chiar că se-ntrebă ce-o mai urma, chicoti Nate aducându- şi calul lângă roib.

— N-o să se mai întrebe mult timp.

Slim Trumbo şi Ike Willis călăreau în faţa cirezii. Webb şi ceilalţi călăreţi trecură pe flancuri. Când vitele ajunseră la marginea văii, începură să tragă cu puştile pentru a le pune pe fugă. Slim şi Ike goniră pe lângă cele din frunte, până când se asigurară că juncanii se îndreptau spre căruţă. Apoi veniră lângă ceilalţi călăreţi, folosind cireada ca pe un scut de protecţie pentru a intra în tabăra colonistului.

Vitele agitate evitară cortul şi se despărţiră în două grupuri în jurul căruţei, forţându-l pe bărbat şi pe fiii săi să se bage sub ea, ca să nu fie călcaţi în picioare. Până ca ultimul animal să fi trecut de căruţă, călăreţii săreau din şa. După o luptă scurtă, cei trei fură dezarmaţi.

— Vezi în cort dacă ceilalţi sunt în regulă. Webb îi adresă ordinul lui SLim Trumbo, apoi se întoarse către colonist şi la băieţii lui slăbănogi,

cu părul ca morcovul. Arătau jalnic în hainele lor zdrenţuite şi cu trupurile subnutrite. Omul îl înfruntă, cu ochii strălucindu-i de mândrie.

— Nu ştiu cine eşti, domnule, sau ce ţi-ai închipuit că faci dar putea fi cineva rănit, îi zise Webb. Trebuia să-şi adune toată tăria la vederea femeii cu obrajii supţi şi a celor doi copilaşi cu ochii mari care ieşeau cu Slim din cort. Trebuia să ai grijă măcar de ei, dacă de tine nu-ţi pasă.

— Am o grijă şi aceea e să le pun mâncare în burţi, răspunse intrusul, nearătând vreo mustrare de cuget pentru cele întâmplate.

— Gardul pe care l-ai tăiat la o milă de-aici era hotarul fermei Trei C. Eşti pe proprietatea privată, aşa că îţi cer să îţi iei căruţa şi să faci cale-ntoarsă.

— Caii noştri, tată, zise unul din băieţi.

— Au fugit cu vitele, îi explică Nate lui Webb remarca băiatului.

— Virg, prinde-le caii şi adu-i înapoi, ordonă Webb.

— Asta-i doar un petec de pământ, argumentă omul. La tot pământul pe care-l are şeful tău, n-o să se vadă că-i lipseşte o bucăţică. De ce nu v-aţi duce să-i spuneţi că ne-aţi izgonit? N-o să afle niciodată că suntem aici.

— Aici greşeşti, fiindcă întâmplător sunt Webb Calder. Şi dacă vă las să staţi, aş deschide porţile şi pentru alţii ca voi, şi n-am de gând să fac asta, declară el. Strângeţi-vă lucrurile şi plecaţi.

— Dar n-avem unde să ne ducem, protestă băiatul mai mare.

— Asta nu mă priveşte. Trebuia să vă gândiţi mai bine înainte de a veni aici. Webb refuză să fie impresionat. Dacă nu vă apucaţi să demontaţi cortul, îi pun pe băieţi s-o facă în locul vostru.

Omul făcu semn fiilor lui şi, fără tragere de inimă, se duseră la cort şi începură să-l desfacă.

— Dar cu puştile noastre cum rămâne?

— Le găsiţi la şerif, în Blue Moon. Webb se duse spre calul lui, luând hăţurile de la Nate. Şi data viitoare, când vă mai aşezaţi pe o bucată de pământ, asiguraţi-vă că nu-i al cuiva.

— Spune-mi unde-i o astfel de bucată de pământ şi mă duc acolo. Omul acela de la căile ferate ne-a zis că e pământ liber aici, dar n-am văzut aşa ceva, declară omul cu amărăciune şi începu să încarce în căruţă puţinele lucruri pe care le avea.

Nate mormăi încet către Webb.

— Asta-i nebun dacă şi-a dus familia aici. Nu suport să-i văd pe copii suferind aşa. Ike n-a găsit de mâncare în cort decât nişte cartofi, făină şi nişte oase de iepuri.

— Prinde un juncan şi leagă-l în spatele căruţei lor, zise Webb mohorât. Cel puţin vor avea ceva de mâncare până găsesc un loc.

Când Virg Haskell se întoarse cu cei doi cai ai intrusului, căruţa era deja încărcată. Femeia începu să plângă când Nate legă juncanul de căruţă, dar bărbatul nu spuse nici măcar mulţumesc.

După ce îi scoaseră de pe pământul fermei Trei C, Webb îl trimise pe Ike în oraş cu puştile familiei, pentru a raporta incidentul şerifului. Imediat ce reparară gardul, îşi întoarseră caii spre casă.

Rufe ude se aflau în briza fierbinte, agăţate de sârmele care ancorau coliba, împiedicând vânturile puternice s-o dărâme. Lilli amesteca cu un băţ rufele care fierbeau în cazan, lângă colibă şi se uită la Helga Kreuger care freca o cămaşă pe scândura de rufe. O stoarse şi o aruncă într-un lighean, apoi se opri şi-şi apăsă o mână pe spate. Când se îndreptă din nou de mijloc, i se văzu rotunjimea proeminentă a burţii, indicând o sarcină avansată.

— Lasă-mă să frec eu rufele, doamnă Kreuger, se oferi Lilli să preia treaba, ştiind că femeii trebuie să-i fie greu.

— Vin bărbaţii de pe câmp. O să terminăm cu spălatul mai târziu. Helga Kreuger îşi protejă ochii cu mâna şi se întoarse către fiica ei mai mică. Anna, du-te să pui masa ca să mâncăm.

— Cu băţul, Lilli se apucă să scoată rufele din apa clocotită şi să le pună într-o altă găleată mare. Căldura şi aburii se revărsau asupra ei, acoperindu-i faţa şi gâtul de transpiraţie. După ce termină, îşi

tamponă faţa cu şorţul şi se întoarse să-i întâmpine pe bărbaţii care tocmai soseau.

— Haideţi în casă. Mâncarea e pe masă, îi salută Helga Kreuger în grabă.

— Ai făcut tocană azi? întrebă Stefan. Să-i tai şi lui Lillian reţeta.

Lilli de-abia primise o privire de la soţul ei, dar începea să se resemneze cu asta. Franz Kreuger se opri deodată şi se încruntă întunecat în direcţia ei. Capul ei se ridică, crezând că ea este ţinta privirii lui până când îşi dădu seama că aceasta era îndreptată undeva în spatele ei. Se întoarse şi văzu o căruţă venind pe drumul îngust.

— Ce-i cu asta? întrebă Franz, de parcă ar fi aşteptat să-i răspundă cineva.

Mâncarea fu dată uitării şi aşteptară apropierea căruţei. Doi băieţi cu părul roşu mergeau pe lângă ea. Pe capră stătea un bărbat care mâna caii şi o femeie cu un copil în poală şi altul alături. Un juncan speriat se lupta cu frânghia care-l trăgea după căruţa zgomotoasă.

Când caravana ajunse aproape în dreptul lor, bărbatul trase hăţurile şi căruţa se opri, clătinându-se. Pe faţa omului se citea amărăciunea şi dezamăgirea, cum înclină din cap către Stefan şi Franz.

— Puteţi să-mi daţi nişte apă pentru cai? întrebă el.

— Gustav! îşi strigă Franz fiul mai mic. Adu o găleată cu apă din rezervor.

— Vă sunt îndatorat, domnule. Coborî din căruţă şi se duse la cai, frecându-le boturile. Ştiţi cumva un loc în care ar putea trage o familie pentru noapte?

Lilli îl urmărea pe Franz Kreuger şi îl văzu încordându-se. Avea în ochi un dispreţ voalat când cuprinse cu privirea băieţii murdari, îmbrăcaţi în zdrenţe şi aspectul sărăcăcios al căruţei şi cailor. Bărbatul nu era bărbierit şi arăta la fel de neîngrijit. Bănuise dinainte că Franz

Kreuger ar avea standarde duble în relaţiile cu ceilalţi oameni, uitându-se de sus la alţii şi urându-i pe cei care se uitau de sus la el.

— Ai putea întreba pe cineva de-a lungul drumului, zise Kreuger. Poate-or şti vreun loc.

— Nu văd nici un motiv pentru care n-ar trage la pâlcul acela de plopi de la colţurile proprietăţii noastre, nu-i aşa, Stefan? vorbi Lilli. Nu-i păsa că Franz Kreuger considera că o femeie trebuie să lase astfel de decizii bărbatului ei.

— Sună drăguţ, doamnă. Omul îşi atinse pălăria, salutând-o şi nevăzând privirea amuţitoare pe care Stefan o trimisese către Lilli. Tocmai am fost alungaţi din ultimul loc în care am fost.

— Unde aţi fost? întrebă Franz rece.

— Am găsit o bucată goală de teren la nord-vest de aici. Bun pământ ars. Nevasta mea şi-ar fi putut face o grădină şi grâul ar fi crescut acolo pân' la burtă. Gura i se răsuci; într-o grimasă de amărăciune. Problema este că unul, Calder, deja o deţinea.

— Calder? Expresia de pe faţa lui Franz Kreuger dispăru.

— Mda. El şi oamenii lui ne-au alungat. Eu şi băieţii am încercat să ne luptăm, dar trebuia să mă gândesc şi la nevasta şi ăia mici. Nu prea aveam ce face. Omul clătină din cap. Nimeni n-are dreptul să stăpânească atâta pământ. I-am zis că vreau doar o bucăţică de teren de unde să pot face rost de mâncare pentru familia mea, dar el s-a uitat la mine cu ochii ăia negri de diavol şi mi-a zis să plec.

Atitudinea lui Franz Kreuger se schimbă complet.

— Stefan, nu ziceai că-ţi trebuie un om bun, muncitor care să te ajute la fermă?

— Mta. Nu pot să plătesc salariu mare, tar o să ai un loc te stat şi cefa pentru nevastă, să-şi facă o grătină.

— Poate ar putea lucra şi fii mei, dezvoltă omul ideea.

— Cunoşteam multă lume, zise Franz. Le vom spune despre fiii tăi. Întotdeauna se găseşte cineva care să aibă nevoie de ajutor, pentru scurt timp. Dacă sunt muncitori, vor fi angajaţi.

— O, da, sunt foarte muncitori, zise omul şi luând găleata cu apă de la băiatul care semăna din cap până-n picioare cu Kreuger, şi o dădu cailor. Mă gândeam că or să n-ajute când o s-avem un loc al nostru, dar n-a fost să fie.

— La anul, eu şi Stefan te vom ajuta să-ţi găseşti nişte pământ bun, promise Franz. Trebuie să fim toţi uniţi, să ne ajutăm unul pe altul; aşa o să fim puternici.

După ce caii se săturară, bărbatul înapoie găleata băiatului şi se întoarse spre Stefan.

— Unde-i locul descris de fiica dumitale? Lilli tresări, ştiind cât de sensibili era soţul ei la diferenţa de vârstă dintre ei.

Stefan îşi îndreptă umerii, cu o expresie rece şi ameninţătoare.

— Este soţia mea.

Omul se înroşi şi aruncă o privire uimită spre Lilli, doar pentru o clipă.

— Iertaţi-mă, vă rog, se scuză el imediat, stânjenit de greşeala sa.

După ce Stefan îi arătă unde este locul, spuse:

— Aşteptăţi la casa noastră. Soţia mea şi cu mine fom fi acolo în curând. O să vă arăt unte să faceţi tapăra.

Căruţa făcu un cerc strâns şi familia o luă în jos pe drumeag. Lilli încremeni când văzu marca de pe şoldul juncanului. Privirea îi fugi spre familia care-l văzuse pe Webb Calder. Se simţea sfâşiată de o invidie care-i cuprinsese tot corpul, ameninţând să explodeze.— Haideţi. Să mâncăm până nu se răceşte mâncarea, îi zori Helga Kreuger.

Lilli se întoarse încet pentru a li se alătura celorlalţi în coliba micuţă, nu mai mare decât a lor, deşi adăpostea de trei ori mai multe persoane. Nimic nu se citea pe faţa ei. Ea, care-şi lăsase totdeauna gândurile şi sentimentele libere, la vedere, le ţinea acum ascunse. Uneori se întreba dacă nu devenea, cu fiecare zi care trecea, asemănătoare lui Stefan. Trecuse atâta timp de când nici unul din ei nu mai zâmbise.

— După ce terminară masa, plecară acasă cu căruţa. Stefan stătea aplecat cu frâiele în mână, leagănându-se când căruţa trecea

peste hârtoapele drumului. Lilli era lângă el, stând dreaptă şi bătoasă şi rezistând hurducăturilor căruţei. Privea departe, la orizont, în timp ce Stefan era atent la cai.

— Copilul toamnei Kreuger o să fină până la recoltă. Stefan făcu una din rarele sale încercări de conversaţie. Asta e pine.

— Da. Lilli gândi cu cinism pentru o clipă cât de incomod ar fi pentru bărbaţi dacă Helga Kreuger ar intra în chinurile facerii la timpul recoltatului.

— E al treilea copil al lor te când sunt aici, zise el, aruncându-i o privire lui Lilli, care era surprinsă de insistenţa lui asupra subiectului.

— Da, aşa este, răspunse ea.

Timp de câteva minute doar tropăitul cailor şi scârţâitul căruţei umplură tăcerea.

— Cânt mai mergem în oraş, te tuci la toctor să fezi te ce n-ai afut copii până acum, zise concis.

— Oh, Stefan. Îi rosti numele iritată şi privi în altă parte. Nu trebuie neapărat să fii tatăl unul copil pentru a dovedi lumii - sau lui Franz Kreuger - că eşti bărbat.

Cu o oră în urmă se mândrise de cât de bine îşi putea păstra gândurile şi sentimentele pentru sine, şi acum ele tocmai izbucniseră în afară. Nu conta că ceea ce spusese era adevărat. Remarca ei lipsită de tact îl rănise pe Stefan. Era supărat pe ea. Afla o grămadă de lucruri despre bărbaţi şi despre cât de sensibili erau în legătură cu acest lucru numit bărbăţie. Problema era că într-adevăr nu se gândise niciodată la Stefan ca la un bărbat, aşa cum se gândise la Webb Calder. Stefan era prietenul ei, unchiul ei, tatăl ei. Nu-şi dăduse seama că exista şi o altă latură a lui.

— E rău ca un părpat să-şi torească un copil? întrebă el supărat.

— Nu, nu e rău. Lilli se încruntă, ruşinată să descopere că nu voia un copil de la Stefan. Dar nu este timpul să avem unul - nu acum, când de-abia ne putem întreţine pe noi doi. Iar spusese ceea ce nu trebuia. Dar era adevărat. Terenul suplimentar îi băgase doar în alte datorii. Vindeau mai mult grâu, dar cheltuiau mai mult pentru cai de

plug, echipament, braţe de lucru angajate şi sămânţă. Parcă aveau din ce în ce mai puţini bani, în loc să aibă mai mulţi.

— *Stefan, n-am vrut să spun că n-ai făcut totul ca să ne fie bine.* Lilli încercă să atenueze efectul ultimei ei remarci. Ai făcut. Doar ca lucrurile n-au mers chiar aşa cum ai presupus că vor merge.

— Fom afea o recoltă mai bună anul acesta, zise el.

— Sigur că da. Erau cuvintele goale, spuse de dragul lui. Dar Lilli ştia că ploile căzuseră târziu în acest an. Grâul nu era nici măcar la fel de bun ca anul trecut.

— Să afli te ce nu ai copii, îşi repetă Stefan cererea de mai înainte.

— Bine, încuviinţă ea plat. Era cuprinsă de o groază tăcută. Dacă se dovedea că impotenţa lui Stefan ar fi cauza, asta l-ar fi distrus complet.

Din nou tăcerea coborî peste ei. Lilli crezuse întotdeauna că-l cunoaşte pe Stefan - îl cunoştea de o viaţă. Dar viaţa ei însemnase copilărie şi adolescenţă. Era taciturn fiindcă se ascundea în el însuşi, astfel încât ceilalţi să nu-i afle eşecurile şi slăbiciunile. Era nesigur şi nehotărât, acţiunile lui influenţate şi dirijate de indivizii dominanţi din jur. Voia să fie ceea ce vedea în alţi bărbaţi. Le adopta atitudinile şi comportamentul, preluându-le hotărârile în anumite situaţii şi pretinzând că-i aparţin lui. Dacă Franz Kreuger n-ar fi fost cu el în acea dimineaţă, Lilli se îndoia că Stefan l-ar fi împuşcat pe Webb. Fusese împins să acţioneze în felul în care se gândise că ar fi acţionat Franz Kreuger în locul lui.

Apoi Lilli deveni pradă propriei confuzii. Îi găsea defecte lui Stefan scoţându-i în evidenţă slăbiciunile, pentru a-şi justifica dragostea pe care o simţea pentru alt bărbat? Era o singură certitudine în mintea ei. Nu-l iubea pe Stefan în felul în care o femeie iubeşte un bărbat. Ţinea la el mult, aşa cum ţii la un prieten apropiat, de familie. Îi datora mult fiindcă avusese grijă de ea când îi muriseră părinţii, deşi ea fusese şi pentru el tot ceea ce-i rămăsese. Şi-i datora loialitatea unei soţii. Dacă exista în ea o voce insistentă care o tot întreba dacă nu-şi datota sieşi puţină fericire, Lilli încerca să nu o audă.

În seara aceea, după ce Stefan adormise, Lilli se strecură din pat, având grijă să nu-l deranjeze, şi ieşi afară, în noapte. Răceala adierii nopţii o facu să-şi strângă mâinile în jur, tremurând în cămaşa lungă de noapte, subţire. Îşi întoarse ochii către vest, cu un dor adânc. Webb era undeva acolo. De ce fusese aşa de afurisit de demnă şi refuzase să-l vadă? De ce îşi refuzase câteva momente de plăcere furată în braţele lui?

Era atât de aproape, şi totuşi, atât de departe. Îşi lăsă capul în jos, ştiind că nu va face niciodată un pas pentru a micşora distanţa. Stătu acolo, nesigură dacă era incredibil de puternică sau doar incredibil de proastă.

CAPITOLUL 21

„Cuibăriţii" erau o problemă pentru toţi fermierii, dar mărimea domeniul Trei C făcea ferma deosebit de vulnerabilă. În ultimii patru ani, Webb se angajase într-o bătălie continuă pentru a-şi păstra pământul. Fuseseră câteva încurcături, dar majoritatea se rezolvaseră imediat ce fuseseră descoperite. Pusese patrule pentru a avertiza coloniştii înainte de a trece gardul şi pentru a menţine furtul de vite de către familiile drylanderilor înfometaţi, la un nivel acceptabil.

Alţi fermieri erau mai duri cu cuibăriţii - Ed Mace, mai ales. Sau mai precis s-ar fi putut spune, Hobie Evans. Circulau poveşti că Hobie era iute în folosirea puştii, şi existau destui răniţi care să dea credibilitate acestor poveşti. Webb ştia că printre proprii săi oameni se murmura că era prea îngăduitor cu intruşii, în loc să le dea o lecţie, aşa cum făceau alţii în aceeaşi situaţie. Dar Webb nu se putea uita la nevestele lor fără a se gândi la Lilli.

O văzuse în oraş de câteva ori şi fusese tentat de mii de ori să o caute în ultimii cinci ani. Dar ea îl respinse de două ori, refuzând dragostea pe care dorea să i-o dăruiască. Webb nu avea de gând să-şi mai ofere şi a treia oară sentimentele. Un bărbat are mândria lui.

Şi multă singurătate. O altă pânză neagră îndoliase uşa din faţă a Casei Mari cu doi ani în urmă, odată cu moartea mamei sale. Pneumonie, zisese doctorul, dar Webb bănuia că ea pur şi simplu nu mai avusese voinţa să se lupte cu boala. Nici măcar compania constantă a lui Bull Giles nu umpluse golul lăsat de moartea tatălui lui. După ce ea se stinsese, Bull îşi făcuse bagajul şi plecase. Arăta bătrân - bătrân şi foarte obosit.

Aşa că acum Webb era singurul ocupant al Casei Mari. Nu petrecea în ea mai mult timp decât era necesar, neplăcându-i sunetul gol al paşilor lui în camerele pustii. În razele soarelui amiezei târzii, Webb trecu de la grajd la noul depozit. Preţurile proviziilor la magazinul

lui Ellis se ridicaseră atât de mult încât devenise mult mai practic să înființeze un magazin propriu la fermă, cumpărând alimente și echipament la costul furnizorului și vânzând excesul la prețuri ceva mai mari, dar oricum mai mici decât cele practicate de Ollie Ellis.

Prețurile crescute ale mărfurilor erau aproape singurul efect în zonă al războiului din Europa. Totul se petrecea atât de departe - pe un alt continent. Veștile bătăliilor erau deja vechi când ajungeau în Blue Moon, și numele locurilor din Germania și Franța erau necunoscute majorității locuitorilor Montanei, cu excepția imigranților ale căror rădăcini se trăgeau de acolo.

Dar grânele și carnea de vită din zonă hrăneau armata americană și deveneau contribuția lor la efortul războiului, scutindu-i pe cowboy și agricultori de recrutare. Câțiva băieți din zonă plecară la război, dar cei mai mulți dintre ei erau fii de imigranți, dornici să-și dovedească loialitatea față de noua lor patrie. Viața mergea înainte, ca de obicei, pentru toți ceilalți. Războiul ce antrenase Germania și lumea întreagă devenise aproape doar un alt subiect de conversație și speculații.

La jumătatea drumului spre magazin, pașii i se încetiniră, observând-o pe Ruth ieșind din clădirea școlii. Virg Haskell o aștepta și-i luă cărțile și hârtiile pe care le ducea, intrând în pas cu ea ca un baiat de școală care-și conduce drăguța acasă. Nu era prima oară când Webb observa un bărbat dându-i târcoale lui Ruth. Vederea lor împreună îi pricinui o vagă senzație de neplăcere. Webb nu-i putea găsi nici o vină lui Virg Haskell pentru munca de la fermă; și totuși nu-și putea scutura sentimentul că în caracterul omului era un fel de slăbiciune, chiar dacă nu o arăta. Ruth era o femeie grozavă. Merita ceva mai bun decât un cowboy oarecare, ca Virg Hanskell.

Grajdurile și țarcurile erau chiar înaintea lui Nate, și își îndreptă calul obosit care sufla praf pe nări, către ele. Lăsat greu în șa, secătuit de energie din cauza căldurii înăbușitoare de august, care ofilise prematur pășunile, Nate se simțea la fel de istovit ca și calul. Lucrurile

nu mergeau bine pe-acolo. Când îl observă pe Webb tăindu-i calea, schimbă direcţia calului şi o luă către şeful şi prietenul său.

Cât îi era trupul de apatic, ochii îşi păstraseră agerimea. Nate observă interesul arătat de Webb cuplului care se îndepărta de şcoală şi neplăcerea care-i strânsese gura. Nate ghici, cu o anumită doză de cinism, că Webb nu o vroia pe Ruth, dar nu vroia nici ca altul să o ia.

O secundă mai târziu, Webb recunoscu calul şi călăreţul care veneau agale spre el şi se opri să-i aştepte. Calul şi călăreţul făceau o pereche potrivită, amândoi având corpurile acoperite de praf şi brăzdate de râuri de sudoare.

Nate nu-şi pierdu timpul cu preliminariile unei conversaţii.

— Va trebui să muţi vitele la nord, mai curând decât îţi închipuiai. Pierd din greutate, tot încercând să găsească iarbă.

Informaţia îl făcu pe Webb să privească absent pământul uscat şi crăpat de la picioarele lui. Sperase că alte porţiuni ale domeniului aveau să mai reziste măcar o lună. Zona nordică era bine irigată şi avea o iarbă destul de bună. Ar fi constituit un furaj bun pentru iarnă, având în vedere recolta slabă de fân pe care o avuseseră.

— Deci e rău acolo, hm? Nu era o întrebare, dar un protest împotriva faptelor.

— Iunie este de obicei luna noastră umedă. Dar anul ăsta n-am avut mai mult de un centimetru de ploaie. Şi cerul e uscat de atunci, îi aminti Nate. Dacă crezi că iarba e în stare proastă, ar trebui să vezi lanurile drylanderilor. Nu fac grâu anul ăsta, dar în schimb vor avea o recoltă foarte bună de scaieţi.

Webb primi ştirea fără vreo reacţie vizibilă, dar pe dinăuntru se simţea cuprins de un alt fel de mânie. În anii precedenţi, drylanderii se luptaseră de la un sezon la celălalt. Mulţi renunţaseră, când termenul cererii de înproprietărire trecuse şi- şi vânduseră gospodăria următorului doritor şă-şi încerce norocul şi se părea că aceştia nu lipseau. Familia Reisner, Lilli şi soţul ei, nu erau printre cei care plecaseră. Webb

ştia asta, dar nu auzise nimic care să indice că lotul lor ar fi mai bun decât al altora.

În acest sezon fuseseră condiţii aproape de secetă, care puteau marca începutul unui ciclu uscat. Webb se uită înspre cer prin aburul câmpiei care transforma albastrul într-o culoare prăfoasă. Era fierbinte şi uscat - atât de uscat încât transpiraţia se evapora aproape imediat ce apărea pe piele, se amesteca împreună cu praful şi astupa porii.

— O să începem strângerea vitelor devreme, anul acesta şi vindem toţi juncanii suficient de mari ca să meargă pe piaţă. Nu vreau să ţin vite în plus la iarnă şi să irosim puţina iarbă pe care o avem, afirmă Webb. Preţurile vitelor erau mari acum, de când cu războiul din Europa şi intenţiona să le vândă cât nu slăbeau prea mult şi puteau aduce preţul maxim.

Iapa mare belgiană stătu liniştită cât Lilli îi scoase harnaşamentul de pe spatele înalt şi îl puse jos. Când se mută la capul ei, iapa şi-l plecă şi încercă să scape de căpăstru, lovind pieptul lui Lilli. Ea se clătină şi făcu un pas înapoi până îşi recăpătă echilibrul şi reuşi să desfacă căpăstrul. Iapa scuipă zăbala şi se duse la troaca de apă.

Aruncând harnaşamentul şi căpăstrul, Lilli le cără în adăpostul cailor şi le agăţă în cârligele lor. Se opri să desprindă o bucăţică de sare din drobul mare şi alb şi-l lăsă să se topească în gură în timp ce ieşea. Se trânti jos la umbra adăpostului, epuizată de arşiţă.

Îşi trase fusta peste genunchii îndoiţi, sperând că aerul îi va răci pielea. Jupoanele erau prea sufocante în această căldură arzătoare şi prea incomode pe câmp. Lilli le abandonase după prima săptămână de muncă la câmp, unde făcea treabă de bărbat fiindcă nu-şi mai putuseră permite să angajeze pe cineva. Familia pe care o adăpostiseră se mutase şi nu mai găsiseră pe altcineva dornic să lucreze doar pentru spaţiu şi mâncare.

Obosită îşi sprijini capul într-un braţ proptit pe genunchi. Era atât de obosită că-i venea să plângă, dar nu avea destulă umezeală în

corp pentru a scoate lacrimi. Nu era părticică din ea care să nu o doară după ce smulsese buruienile din lanurile de grâu, ca să nu fure prețioasa umezeală conținută de teren. Brațele, fața, gâtul și o parte a pieptului erau atât de înnegrite de la expunerea constantă la soare, că era imposibil să spui unde se terminau pistruii și începea bronzul.

Auzi tropăit de copite pe pământul uscat și zornăit de piese metalice de harnașament. Stefan venea de pe câmp. Se îndreptă și-și trase fusta peste genunchi când se apropie de ea.

— E gata cina? întrebă el și-și opri iapa.

Lilli fu cuprinsă de furie când văzu că se aștepta ca ea să muncească pe câmp și să aibă și cina gata, când vine.

— Nu, îi răspunse răgușită. De-abia am scos harnașamentul iepei.

— Ei și? Acum nu mai are harnașament, zise el iritat.

N-avea nici un rost să-i spună că era obosită. Cina tot trebuia pusă pe masă și era sarcina lui Lilli s-o facă. Se duse înțepenită în colibă și se apucă de treabă, zăngănind din vase. Era singurul lucru pe care-l putea face pentru a-și ușura sentimentul de frustrare și de zădărnicie, că toată munca aceasta era degeaba. Exista doar o șansă slabă să obțină o treime din recolta lor obișnuită.

Cu ciorba de cartofi fierbând pe plită, Lilli se duse la ligheanul de apă și înmuie o cârpă pentru a și-o presa pe piele. O mică oglindă pătrată atârna deasupra lavoarului. Își privi în ea părul lipsit de strălucire, pielea înnegrită de soare și cearcănele de sub ochi. Era foarte bătrână la cei douăzeci și cinci de ani ai ei.

— N-ai de ce să te mai gândești la el, murmură pentru sine. Webb nu te-ar mai dori acum.

Se întoarse de la oglindă, incapabilă să se mai privească. Puse cârpa umedă deoparte și se duse la plită să mestece în ciorbă. Afară, îl auzi pe Stefan la rezervor, pompând apă într-o găleată. Ieși în ușă ca să-l strige.

— Nu uita să uzi grădina. Aproape că se arsese de căldură, dar câteva legume puteau fi salvate.

Stefan era aplecat asupra găleții, dându-și cu apă pe față. Arăta atât de bătrân și distrus, fără voința necesară de a mai continua, dar era și un fel de încăpățânare în el. Venea din teama aceea îngrozitoare de eșec, care-l obseda. Deși nu-i spusese niciodată lui Lilli, era convins că această perioadă lungă de secetă era pedeapsa lui Dumnezeu pentru originea lui germană și pentru războiul dezlănțuit peste ocean.

Când își făcu mâinile căuș ca să bea din găleată, Lilli se încruntă îngrijorată.

— Apa n-are gust bun, Stefan, îl avertiză ea. Am fiert-o pentru băut.

Dar el nu-i dădu atenție și înghiți de câteva ori din palme înainte de a se îndrepta de mijloc.

— E toar caltă, spuse el și luă găleata să ude grădina.

Totul era fierbinte, gândi Lilli. Nu se răcorea niciodată, nici măcar noaptea. Se întoarse în casă și puse ciorba în castroane. Masa și scaunele fuseseră scoase afară, ca să mănânce acolo unde aerul nu era atât de înăbușitor. Cu căldura aceasta nesfârșită, coliba era atât de încinsă încât Lilli simțea că se sufocă. Dar nici afară nu era mult mai bine, dacă nu bătea vântul. Chiar și o adiere fierbinte era preferabilă, decât nimic, deși asta însemna și că le intră praf în mâncare. Nu conta, și-așa își simțea gura plină de nisip, tot timpul.

Plictisit, Web puse jos creionul și se ridică diin scaunul mare de piele. Hârtiile de rezolvat nu se terminau niciodată. Se făceau și mai multe, dacă le lăsa măcar o singură zi. Traversă biroul spre dulapul cu băuturi și-și turnă un pahar de whisky. După o înghițitură scurtă, arzătoare, se scutură și-și frecă ceafa.

Se auzi un zgomot, un scârțâit ușor al podelei. Ridică privirea și o văzu pe Ruth în ușă. Încercă să zâmbească.

— Nu te-am auzit venind.

— Am încercat să nu fac zgomot, ca să nu te deranjez la lucru. Se uită spre birou. Ai terminat?

— Cu chiu, cu vai. Își dădu capul pe spate, dând pe gât o altă înghițitură.

— Am venit să te invit să iei cina cu tata și cu mine, explică ea.

El ezită, privind-o, apoi clătină din cap.

— Mai bine nu. Aș fi tentat să petrec toată seara stând de vorbă, în loc să-mi rezolv hârtiile.

— Dar trebuie să mănânci, insistă ea. Îți promit că te alung imediat ce termini de mâncat.

— Sau poate mă bați cu o riglă, sugeră Webb, făcând aluzie la îndeletnicirile ei profesorale.

— Dac-ai fi venit vreodată la mine în clasă, ai ști că nu fac niciodată asta cu copiii. Zâmbi, provocându-l. Obișnuiai să treci din când în când , dar n-ai mai făcut-o în ultimul timp.

— Am fost prea ocupat. Ridică din umeri gândindu-se la cât timp trecuse de când nu mai fusese în compania ei. Mă surprinde că ai observat.

— Te deranjează? Spera că da. Spera să fie gelos. El observase că Virg Haskell îi dădea atenție, chiar dacă ea încercase să-i descurajeze.

— De ce m-ar deranja? Se încruntă, mirat de întrebarea ei. Pe tine te vede doar. Alt gând îi trecu prin minte. Te necăjește cu ceva? Pot să-i spun să te lase în pace, dacă vrei.

— Nu-i nevoie, Ruth își lăsă capul în jos, simțindu-se învinsă din nou. Vii la cină? își repetă invitația.

Privirea lui o cuprinse, de parcă ar fi comparat-o cu altcineva.

— Nu, mulțumesc, refuză.

Un mic cuțit se răsuci în inimă.

— Tot n-ai uitat-o, nu-i așa? Nu intenționase să rostească vorbele acestea cu voce tare, dar acum că o făcuse, nu-i părea rău.

Gura lui se subție și se lăsă în jos la colțuri.

— Nu, cred că nu, recunoscu cu o voce tăioasă. Nu era nevoie ca vreunul din ei să-i rostească numele. Știau amândoi că era vorba despre Lilli.

— E măritată, Webb. Îi trebuie mult curaj lui Ruth ca să spună asta.

— Sunt foarte conştient de acest lucru. Îi aruncă o privire rece, iritată, de parcă l-ar fi înfuriat că-i aduce aminte de acest fapt.

Această fricţiune dintre ei era de nesuportat. Ruth se apropie de el cu paşi mici, grăbiţi, pentru a-l asigura că nu a vrut să-l rănească. Se opri când ajunse lângă el, punând o mână pe antebraţul lui şi cerându-i atenţia.

— Îmi pare rău, Webb. N-am nici un drept să spun asta. Pur şi simplu trăise atâta timp cu speranţa că el o va uita pe Lilli - şi că în final se va întoarce la ea.

Pentru un lung moment, Webb se uită la mâna de pe braţul lui, până să-şi ridice privirea spre chipul ei. Culoarea ştearsă a părului şi ochilor ei păreau greu de definit şi, totuşi, în ciuda blândeţei trăsăturilor, observă ceva care specula o slăbiciune a lui. Toată fiinţa i se supunea lui, dorind să-i facă plăcere şi să îndepărteze răceala.

Aşezându-şi băutura pe masă, Webb nu era conştient de lupta tăcută care se dădea în el. Apoi se întoarse spre Ruth şi-i auzi respiraţia iuţită cu o anumită detaşare. Când o luă în braţe, nu căuta satisfacerea dorinţelor sale bărbăteşti. Voia să se îngroape în blândeţea unei femei grijulii şi să găsească o alinare pentru singurătatea care-l înconjura.Ea veni bucuroasă în braţele lui, lipindu-se toată de el. Buzele îi erau supuse, de-abia aşteptând să fie cerute. Totul era aşa cum trebuia să fie, dar nu era suficient.

Durerea singuratică deveni mai intensă, atinsă de amărăciune. Sărutul ei nu putea umple deşertul dinăuntrul lui. Webb începu să se deteste pentru că o folosea fără a-i păsa de sentimentele ei. Îi puse mâinile pe umeri şi o îndepărtă de lângă el. Vederea expresiei ei de fetiţă rănită îl făcu să se întoarcă, şi-şi luă băutura pe care o lăsase jos înainte.

— N-ar fi trebuit să fac asta, Ruth, zise el supărat. Te rog să mă scuzi şi ai cuvântul meu că nu se va mai întâmpla altădată.

— Nu, Webb...

El îi tăie brutal protestul.

— Cheamă-l pe Virg Haskell la cină. El va aprecia invitaţia mai mult decât mine.

Era un fel de finalitate în tăcerea care urmă. Trecură câteva secunde până ce auzi paşii ei înceţi care o purtau afară din cameră. Bău restul whiskyului din pahar dintr-o singură sorbitură, dar asta nu reuşi să-l aline cu nimic.

Muind cârpa în ligheanul cu apă, Lilli aruncă o privire îngrijorată spre omul în stare de inconştienţă întins în pat. Faţa îi era nefiresc de îmbujorată şi pielea îi frigea, la atingere. Stefan murmură ceva în limba germană, febra făcându-l să delireze. Lilli stoarse cârpa şi i-o apăsă pe faţă, încercând să-l răcorească.

Începuse atât de uşor, ieri dimineaţă, cu o durere de cap, apoi de stomac şi diaree. Stefan insistase să meargă pe câmp, nesocotind sugestia lui Lilli de a se odihni. Noaptea fusese atât de slăbit, încât Lilli trebuia să-l ajute să se întindă pe pat. În timpul nopţi fusese cuprins de febră.

Îşi încordă auzul ca să prindă sunetele din afara colibei. I se păruse că aude ceva, dar era un zgomot atât de slab că nu era sigură dacă nu-şi închipuie ceva. Întoarse capul, uitându-se la femeia cu păr blond de lângă sobă, care încălzea nişte supă cu care să încerce să-l hrănească pe Stefan.

— Cred că aud o şaretă. Vezi, te rog, dacă e doctorul, Helga, îi spuse Lilli nevestei gravide a lui Franz Kreuger.

— Sigur. Helga Kreuger plecă de lângă sobă şi se duse la uşă pentru a se uita afară.

Speriată de cât de repede se înrăutăţise starea lui Stefan peste noapte, Lilli se dusese dimineaţă la vecini să ceară ajutor. Nu voia să-l lase pe Stefan singur aici nici măcar pentru scurt timp, dar trebuia să trimită pe cineva după doctor. Franz se dusese călare în oraş să-l aducă şi Helga lăsase copiii în grija fetei mai mari şi se întorsese cu Lilli, să-i dea o mână de ajutor.

— E Franz, confirmă ea. Doctorul e cu el.

— Slavă Domnului, murmură ea şi clipi pentru a-şi reţine lacrimile. Febra părea să-l împuţineze pe Stefan chiar sub ochii ei, scofâlcindu-i obrajii şi uscându-i trupul deşirat.

Când tânărul doctor intră, nu-şi pierdu timp cu pregătirile şi se duse direct la pat. Deja îl examina cu privirea pe bolnav în timp ce-şi desfăcea geanta neagră. Nu păru surprins de ceea ce vedea, mai degrabă, linia dreaptă a gurii lui părea să indice că era chiar ceea ce se aştepta să fie.

Lilli nu prea se-ndemna să plece de lângă pat, dar Helga Kreuger o luă de umeri şi o conduse în cealaltă parte a camerei. Puse o ceaşcă de supă în mâinile lui Lilli.

— Şi tu ai nevoie de putere, zise ea.

Era mai uşor s-o accepte decât să facă efortul de a refuza.

Cuprinzând cana cu mâinile, Lilli se duse la fereastră.

Avea geamuri de sticlă, una din puţinele îmbunătăţiri pe care le aduseseră colibei. Geamul era acoperit de o peliculă de praf care estompa priveliştea câmpului. Vântul alerga peste pământul uscat, ridicând praful în vârtejuri. Aerul era atât de uscat, încât sugea orice umezeală găsea. De undeva dintr-un colţ Lilli îi auzea pe Franz Kreuger şi soţia lui vorbindu-şi cu voci joase, neinteligibile. Mama ei fusese bolnavă înainte de a muri - simptome diferite, dar cunoştea mirosul morţii. Era ceva ce Lilli nu putea uita. Până acum Lilli fusese prea ocupată cu îngrijirea lui Stefan pentru a-şi lăsa mintea să se gândească la posibilitatea morţii lui. Încercase tot ce era posibil pentru a-l face bine; acum se gândea la ce s-ar întâmpla dacă el nu s-ar mai însănătoşi.

Îşi aduse aminte de moartea părinţilor ei, durerea sfâşietoare care o cuprinsese atunci, numărul nesfârşit de lucruri care trebuiseră făcute. Dacă Stefan murea, avea să treacă din nou prin toate astea - să găsească bani pentru coşciug, să aranjeze înmormântarea. Dacă murea - ar fi fost liberă să se ducă la Webb.

În clipa în care gândul acesta îi trecu prin minte, Lilli fu dezgustată de el. Era îngrozitor să se gândească la aşa ceva într-un astfel de

moment. Se dispreţui pentru asta şi se scutură de sămânţa lui, înainte de a putea creşte, aminindu-şi cu brutalitate de chipul ei din oglindă şi de faptul întristător că anii trecuseră fără ca Webb să fi încetcat măcar o singură dată s-o mai vadă. Bineînţeles că o uitase, de multă vreme.

Îşi ridică privirea spre cerul încărcat de praf. Buzele ei rostiră în şoaptă: „Stefan, iartă-mă". Se întoarse către colţul camerei în care zăcea soţul ei şi văzu că doctorul se ridicase de lângă pat. Se duse la picioarele patului şi cercetă faţa impenetrabilă a medicului.

— Ce este, doctore? Cerea un răspuns care să-i alunge temerile chinuitoare.

El nu părea dorităr să-i întâlnească ochii cercetători.

— De unde vă luaţi apa de băut, doamnă Reisner. Îi aruncă o privire piezişă văzând semnele tinereţii, pe care soarele nu le arsese. Sunteţi soţia lui? Pacientul era considerabil mai batrân, dar aflase că între aceşti imigranţi astfel de căsătorii nu erau neobişnuite.

Lilli dădu din cap afirmativ şi răspunse primei întrebări.

— Avem un rezervor, afară.

— Soţul dumneavoastră are febră tifoidă, anunţă el încruntat. Ceea ce însemnă că rezerva de apă a fost contaminată. Cu lipsa de ploaie din acest an, mă tem că situaţia devine din ce în ce mai răspândită. Nu-i primul caz pe care l-am tratat.

Febră tifoidă. Cuvintele o buimăciseră cu înţelesul lor ameninţător. Era vag conştient de vorbele lui Franz Kreuger care- i cerea doctorului să-i dea lui Stefan ceva care să-l facă bine. Pierdu mare parte a răspunsului, mintea fiindu-i blocată de aflarea teribilului diagnostic.

— ... să-l udaţi tot timpul pentru a-i scădea febra, şi aveţi grijă să bea multe lichide, îi instrui doctorul. Mai am de făcut câteva vizite dar mâine seară trec din nou pe aici. O să vedem cum se mai simte atunci.

Lilli îl conduse pe doctor la uşă şi-i mulţumi pentru vizită, dar părea că pluteşte într-un vid, golită de orice sentimente sau senzaţii. Nimic

nu-i făcea vreo impresie, nici măcar veşnic nemulţumitul Franz Kreuger.

Vremea Montanei revenise la vechile şi crudele sale feste. Un nor mare, vineţiu, se arătase pe cer şi trimitea miros de ploaie peste ţinut. Ploaia căzu, torenţială, timp de patruzeci de minute şi atât; dar nu peste tot, ci doar într-o mică zonă unde se găseau clădirile fermei Trei C. Transformă pământul însetat într-o mlaştină, astfel încât lui Webb îi fu imposibil să folosească automobilul pentru a ajunge mai repede în oraş.

N-avu încotro şi puse şaua pe un cal, pregătindu-l pentru drumul lung ce-l avea de făcut.

La nici trei zile de Casa Mare, iarba era uscată - iască. Norii negri se alergau deja pe cer, plecând la fel de repede cum veniseră, chinuind pământul arid doar cu mirosul lor de ploaie.

Un vânt uscat ce-şi căra povara sa de praf sufla peste clădirile din Blue Moon. Erau puţini oameni pe stradă, mergând grăbiţi cu capetele aplecate şi feţele întoarse de la vânt. Cu ochii mijiţi din cauza prafului înţepător, Webb observă adunătura pestriţă ce însoţea procesiunea funerară care mergea încet către noul cimitir de pe colina de lângă oraş.

Drumul lung călare îi uscase gura şi gâtul. Îşi opri calul în faţa cârciumii lui Sonny şi sări jos din şa, priponind calul de stâlp. Intrând, găsi localul - restaurant pe timp de zi, iar pe timp de seară - aproape la fel de pustiu ca şi strada. Cuprinse cu privirea pe cei dinăuntru şi-l recunoscu pe Hobie Evans tolănit pe un scaun înalt de la tejgheaua barului. Dându-şi pălăria pe ceafă, Webb se aşeză la o masă.

— Doar cafea, îi spuse fetei uscăţive care venise din spatele barului să ia comanda. Părea să fie dintr-o familie de colonişti, muncind la oraş pentru a suplimenta veniturile modeste ale familiei sale. Veniseră o grămadă de astfel de fete şi pe la fermă, dornice să facă orice treabă pentru câţiva bănuţi.

Hobie veni agale la masa lui şi-şi trase un scaun, întorcându-l pentru a-l încăleca, fără a aştepta ca Webb să-l invite să ia loc. Sorbi din ceaşca de cafea pe care o avea în mână şi-l privi pe Webb cu un aer mulţumit de sine.

— Secetă mare, remarcă el.

Webb dădu din cap şi aruncă o privire fugitivă fetei care-i adusese cafeaua şi i-o pusese în faţă, pe masă. Fata se oprise, cu trăsăturile golite de orice expresie.

— Mai doriţi ceva?

— Vrea să spună - Hobie se aplecă mai aproape de Webb, astfel încât explicaţia lui murmurată să nu ajungă şi la altă masă - că ceva mărunţiş peste preţul unei băuturi, face cafeaua mai tare.

Webb observă ipocrizia situaţiei. Când veniseră drylanderii, se opuseseră categoric servirii de băuturi alcoolice şi iată că una din fiicele lor era gata să încalce pentru un sfert de dolar, regulile stabilite chiar de ei.

— O s-o beau aşa cum este, refuză el oferta. Fata ridică indiferentă din umeri şi se întoarse în spatele barului.

— Pun rămăşag că pentru câţiva dolari poţi cumpăra şi altceva, decât băutură, de la ea. Hobie o urmări plecând. Sigur, dacă n-ai nimic împotrivă să te încurci cu o aşa slăbătură. Cuibăriţii nu sunt tocmai genul meu, dar ţie parcă-ţi plăceau.

Cu un tip ca Hobie Evans era mai bine să te faci că nu-i auzi remarcile grosolane. Orice comentariu n-ar fi făcut decât să încurajeze altele de acelaşi gen. Webb îşi bău cafeaua, fierbinte şi foarte neagră.

— Am văzut nişte căruţe mergând spre cimitir când am intrat în oraş. Cine e îngropat? schimbă el subiectul.

Hobie ridică din umeri.

— Vreun cuibărit. A dat nu ştiu ce febră în ei. Din partea mea, foarte bine. Poate scăpăm până la urmă de câţiva ticăloşi d- ăştia. Era mai bine dacă se-ntâmpla mai demult.

— O febră? Își ridică o sprânceană, cerând în tăcere mai multe amănunte.

— Mda. A fost doctorul aici mai devreme, să manânce; dar n-a apucat că l-a și chemat un cuibărit slăbănog la un bolnav. Un fel de rânjet ridică colțul gurii lui Hobie. Doctorul părea rupt de oboseală, zicea ceva că apa lor e contaminată. Își pierde timpul cu de-alde ăștia. Și o sută de-ar crăpa, mie tot nu mi-ar ajunge.

Lui Webb îi pierise cheful de cafea și de compania lui Hobie. Își împinse scaunul înapoi ca să se ridice și aruncă o monedă pe masă, pentru cafeaua de-abia atinsă.

— Hobie, când o să mori tu, o să fii singur-singurel. Partea tristă e că n-o să știi asta.

Părăsi restaurantul și dezlegă calul, apoi vrând să încalece auzi niște voci care cântau în cor, și se opri. Auzea frânturi de melodie și recunoscu imnul de doliu „Trecerea vremii".

Se gândi la fântâna familiei Reisner, dacă apa nu o fi fost cumva contaminată, dar nu avea nici un rost să se frământe din cauza asta. Nu putea face oricum, nimic.Sări în șa și-și mână calul spre gară.

Șalul negru ce acoperea capul lui Lilli era biciuit de vântul plin de praf, dar nu-și plecă fruntea când lopețile de pământ începură să cadă de coșciugul lui Stefan. Lumea trecea pe lângă ea: prieteni, vecini, toți transmițându-i condoleanțe. Părea că se așteptau la tăcerea și la inexpresivitatea ochilor ei.

Nimeni n-o întrebă ce avea de gând să facă, dar ea se hotărâse. Punea ferma în vânzare. Franz Kreuger avea să recolteze puținul grâu de pe ogoare, și aveau să împartă banii obținuți. După aceea, avea să plece.Nu mai avea nici un motiv să mai stea, acum că Stefan se dusese. Nici măcar nu îndrăznea să se gândească la Webb Calder, fiindcă aceasta era o poveste mult prea veche. Era moartă, la fel ca Stefan.

CAPITOLUL 22

Când doctorul coborî din şaretă, Webb observă schimbarea survenită în timp: de la doctorul tânăr, aflat la primele sale experienţe practice, la acest medic extenuat, care nu apuca să mănânce regulat sau să doarmă suficient. Era singurul doctor pe distanţa de 100 de mile şi era tot timpul solicitat. Se vedea după părul încărunţit şi după ochii înroşiţi de nesomn.

— Îmi pare rău că a trebuit să te chem, Simon, îşi prefaţă Webb salutul şi-l conduse pe doctorul Simon Bardolph spre baracă. Sper că nu eşti chiar atât de obosit pe cât arăţi.

— La naiba, am trecut de punctul în care să mai fiu obosit. Simon încetase să mai fie înspăimântat de numele Calder. Ce s-a întâmplat?

— Abe Garvey a fost lovit destul de rău de un cal la strângerea vitelor. L-au adus aici şi am făcut ce-am putut pentru el, apoi te-am chemat pe tine, explică Webb deschizând uşa barăcii. Se pare că are ceva rupt în el.

— O să mă uit. Intră în baracă, gândindu-se deja la cazul său. Un zâmbet obosit îi învălui trăsăturile slăbite când o recunoscu pe femeia cu păr blond care stătea la căpătâiul bolnavului. Ah, asistenta mea favorită. Ce mai faci, Ruth?

— Bine. Privirea lui fugi în spatele lui către Webb, apoi reveni înapoi.

— Ar trebui să renunţi la şcoală şi să vii să lucrezi pentru mine, Ruth. Simon începu să examineze pacientul imediat, continuând să vorbească. Dumnezeu ştie câtă nevoie de ajutor aş avea. Simţi încordarea ei şi tensiunea ascunsă sub aparenţa placidă. Cauza era uşor de diagnosticat - Webb Calder. Lui Simon îi fusese evident de când îngrijise rana lui Webb, că Ruth era îndrăgostită fără speranţă de acesta. Situaţia nu se schimbae, din câte putea să vadă. O privire spre

cowboy-ul rănit îi spuse că va avea nevoie de ajutorul ei şi de întreaga ei atenţie şi concentrare.

— Webb, ce-ar fi s-o ştergi şi să ne laşi pe noi, profesioniştii, să ne vedem de treabă? sugeră Simon direct, în timp ce cealaltă parte a minţii lucra deja febril, concentrându-se asupra pacientului şi ai grijă să fie multă cafea fierbinte. O să am nevoie de o vadră când o să termin aici.

După o mică ezitare, Webb admise că prezenţa lui era necesară.

— Mă găsiţi la bucătărie.

Trecură mai mult de două ore până când Simon Bardolph intră în bucătărie. Webb îi turnă o ceaşcă de cafea şi i-o puse pe masă. Doctorul se aşeză, frecându-şi faţa, încercând parcă să-şi alunge oboseala.

— Aş spune că are destule şanse să se facă bine, îşi dădu verdictul. Cine i-a aşezat la loc piciorul rupt, a facut o treabă bună.

— Slim şi Nate au făcut-o înainte de a-l pune în căruţă şi să-l aducă înapoi la fermă, zise Webb. Grizzly ţi-a făcut o friptură.

După o mică pauză, doctorul râse scurt, obosit.

— Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mâncat.

— Aşa m-am gândit şi eu. Webb îi făcu semn bucătarului mereu prost dispus, să servească masa. Am auzit că a fost o febra printre drylanderi. Încerca să afle ceva despre Lilli, chiar dacă nu vroia să recunoască asta.

— Tifoidă. Când farfuria fu în faţa lui, Simon îşi luă cuţitul şi furculiţa şi începu să taie carnea, cu precizie chirurgicală. M-a tot ţinut pe drumuri dintr-un capăt în celălalt al ţinutului. Am încercat să dau veste ca toată lumea să fiarbă apa înainte de a o bea, dar... Ridică din umeri, indicând lipsa prosteasca de cooperare, sau pur şi simplu lenevia unora. Pe cei foarte tineri şi bătrâni, nu-i pot salva. Mestecă o îmbucătură de friptură. Uitasem ce gust bun are mâncarea, zise el cu gura plină, nemaiaşteptând să înghită.

— Avem mâncare cât poftesti, aşa că nu te sfii să mai ceri o porţie, zise Webb.

—N-am timp. Simon vorbea printre înghiţituri. Mă aşteaptă o naştere.

—Oh?

—Nevasta vcinului tău, Franz Kreuger a trimis după mine.

—De ce?

—Crede că ar fi putut face mai mult ca să-i salvez vecinul. Clătină din cap. Omul ăsta este iraţional uneori.

—Vecinul lui? Care anume.

—Un tip bătrân... Simon gesticulă cu furculiţa în aer, încercând să-şi amintească numele. Richter... ceva în genul ăsta.

—Reisner. Stefan Reisner. Webb îi pronunţă numele, surprins de cât de calmă îi părea vocea.

—Asta e. Simon dădu din cap şi-şi înfipse furculiţa în altă bucată de carne, ducând-o la gură şi mâncând-o cu o graba pe care n-ar fi recomandat-o pacienţilor săi.

—Şi soţia lui? Totul în el era împietrit, aşteptând.

—Ce-i cu ea? Doctorul nu înţelegea întrebarea. Din câte ştiu, e bine, dacă la asta te referi. Dar ea e tânără şi sănătoasă.

—Când s-a întâmplat? Probabil că fusese recent, altfel Webb era sigur că ar fi auzit ceva.

—Păi, să mă gândesc... trebuie să fi murit acum două, nu trei săptămâni, se hotărî doctorul, apoi îi aruncă o privire curioasă. De ce?

Trei săptămâni! Totul păru să se rupă în el. Frustrarea se îmbina cu furia deoarece Lilli nu încercase să-i dea de ştire. Îl deruta, zgândărit de încertitudine. Se ridică de pe banca de lângă masă, fără să-şi dea seama că nu răspunsese la întrebarea doctorului.

—Webb? Simon lăsă jos tacâmurile, complet derutat de comportamentul lui.

—Ne vedem mai târziu, Simon, aruncă Webb peste umăr, grăbindu-şi pasul în timp ce ieşea din bucătarie şi strigând-o uşor pe Ruth care tocmai intra.

Simon Bardolph continuă să se holbeze la uşă şi după ce aceasta se închise, încercând să se dumirească. Ruth îi observă deruta.

— S-a întâmplat ceva?

Privirea îi flutură spre ea, golită de expresie, apoi clătină din cap şi se întoarse la mâncarea lui.

Cred că Webb tocmai şi-a amintit că trebuie să fie în alt loc.

— De ce crezi asta? Se uită către uşă, amintindu-şi că Webb fusese destul de grăbit.

— Stăteam de vorbă. Mă întreba despre moartea lui Reisner... începu el, vorbind şi rumegând în minte tot ce se întâmplase.

— Reisner. Numele îi ieşi dintr-o suflare. Lilli Reisner?

— Nu. Aşa o cheamă pe nevasta lui? Dădu din umeri - nu avea oricum importanţă. Bătrânul a murit, nu ea. Privirea i se îngustă la felul în care lumina părea să părăsească ochii lui Ruth. Vrei să-mi explici ce se petrece aici?

— Nimic, răspunse ea cu o negare slabă. Nu era treaba ei să-i spună. În orice caz, era posibil ca el să afle şi singur, în scurt timp.

Aşteptase atât de răbdătoare, agăţându-se de ultimul fir de speranţă. Acum totul se destrăma. Lacrimile îi năvăleau în ochi. Se scuză repede şi fugi înainte ca doctorul să vadă că plângea.

În primele două săptămâni după moartea lui Stefan fuseseră atâtea lucruri de pus la punct, atâtea detalii de rezolvat încât Lilli de-abia îşi trase răsuflarea. În a treia săptămână o ajunsese însă oboseala şi dormise practic zi şi noapte. În cele din urmă mintea i se limpezi. Nu mai avea cearcăne în jurul ochilor. Putea privi cu hotărâre realitatea în faţă.

Un vânt neliniştit încercă să-i ridice poalele rochiei cafenii, învârtindu-i-le în jurul picioarelor. Şalul din jurul braţelor era singura piesă de îmbrăcăminte de culoare neagră pe care o avea. Nu era lipsă de respect faţă de Stefan, dar să fi cumpărat material negru ca să-şi facă rochii de doliu, ar fi însemnat să risipească şi puţinii bani pe care-i mai avea. Vântul bătea peste poliţa bancară din mâna ei, încercând să i-o smulgă.

— Îmi pare rău că n-a putut fi mai mult, - doamnă Reisner, zise Doyle Pettit, ţinându-şi respectuos pălăria la piept. Dar cu seceta de anul acesta, preţul pământului a scăzut. Sperasem de dragul dumneavoastră, că voi putea obţine mai mulţi bani pe fermă.

Ceea ce neglijase să-i spună era faptul că el însuşi îi cumpărase pământul. Ea insistase pentru o vânzare imediată. Aşa că Doyle plătise pământul la preţul zilei, încrezător că îşi va dubla banii în primăvara următoare. Cu siguranţă nu o înşelase, doar profitase de situaţie.

— Înţeleg. După ce împrumuturile la bancă fuseseră achitate, nu-i mai rămăsese prea mult. Nu atât de mult pe cât sperase. Împături poliţa şi o strecură în buzunar. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să faceţi tot drumul încoace şi să mi-o aduceţi.

— Nu e nici un deranj, doamnă, vă asigur. Îşi folosea zâmbetul fermecător şi avea grijă să pară realmente îngrijorat, aşa cum se cuvenea în această situaţie. Ce-o să faceţi acum, doamnă Reisner? Banii nu sunt mulţi, dar fireşte că veţi dori să-i investiţi înţelept. Aş fi mai mult decât fericit să vă pot sfătui în această chestiune.

— Mi-am făcut deja planurile. Cred că îmi vor ajunge să cumpăr un mic restaurant, poate în Butte. Gătitul este singurul lucru la care se pricepea, singurul mijloc de trai, şi cu toate minele de cupru din jurul localităţii Butte din Montana părea a fi un loc potrivit. În plus, ar fi mai bine să părăsească zona şi să pună distanţă între ea şi visele nebuneşti despre Webb Calder.

— Să intraţi acum în afaceri de una singură este un pas îndrăzneţ, doamnă Reisner. Doyle Pettit avea în ochi aceeaşi expresie sceptică pe care o aveau toţi ceilalţi.

După părerea lor, bărbaţii erau făcuţi pentru afaceri, iar femeile erau bune să predea la şcoală sau să îngrijească bolnavi. Sunt multe lucruri pe care ar trebui să le ştiţi, adăugă Doyle.

— M-am descurcat cu gospodăria un număr bun de ani, domnule Pettit. Cred că ştiu câte ceva despre cumpărarea proviziilor şi plata facturilor. Lilli era uşor iritată în spatele zâmbetului pe care i-l adresă. Dar vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi.

Nici prin cuvinte, nici prin faptele ei nu-i încurajă să mai rămâna la taclale, nici măcar nu-l invită înauntrul cocioabei care de-acum nu mai era a ei. Bărbătul era prea fin, prea bine îmbrăcat, şi Modelul T parcat la câţiva metri distanţă, era prea puţin prăfuit. Avea în el un fel de vanitate, de egoism care-l făcea să pară superficial. Ca proaspătă văduvă, ar fi trebuit probabil să fie flatată de atenţia şi interesul lui, dar se îndoia că erau sincere.

Doyle îşi lăţi zâmbetul şi încercă să-şi mascheze deruta provocată de această primire oficială. Îi dăduse poliţa şi ea părea să-l îndemne să plece. Ar putea fi interesant să încerce să o consoleze. Arăta cu siguranţă mai atrăgătoare decât în ziua în care venise la bancă să-şi vândă ferma.

— Dacă mai este ceva ce s-ar putea face, doamnă Reisner, sper că mă veţi căuta. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să-şi ia rămas bun.

— Mulţumesc. Înclină scurt din cap, fără să spună dacă va da curs invitaţiei lui. Lumina soarelui îi făcea părul întunecat să sclipească în raze ruginii.

Dar el nu se grăbi să plece, zăbovind să-şi întoarcă gulerul şi să-şi tragă mănuşile în mâini.

— Cred că o să avem o iarnă timpurie. Aproape că se simte gerul în aer. Auzi un zgomot uşor, sacadat. Se întoarse să vadă ce e. Un călăreţ se apropie, prea departe încă pentru a putea fi identificat. Se pare că vine cineva, observă el cu voce tare.

Lilli îşi trase şalul mai bine pe umăr, ieşind de la adăpostul oferit de peretele colibei, pentru a vedea mai bine. Era ceva cunoscut în care călărea cel ce se apropia, şi pulsul începu să-i alerge nebuneşte. Totul fusese atât de bine stabilit, acum gândurile ei începură să o ia razna, în timp ce călăreţul se apropie pentru ca Lilli să-l recunoască pe Webb.

Calul se opri lângă automobil, ciulind urechile suspicios Webb rămase în şa câteva secunde, privirea lui lipsită de expresie trecând leneş de la ea la Doyle Pettit.

— Webb Calder. Doyle își reveni din surpriză și se duse către el pentru a-l saluta. Nu mă așteptam să dau de tine aici.

Lăsând hățurile Webb strânse mâna întinsă de Doyle, măsurând-o pe Lilli cu privirea.

Ea era chiar bucuroasă că Doyle Pettit era aici. Îi dădea timp să-și regăsească echilibrul interior și să nu fie luată pe sus de vârtejul simțămintelor.

— Am trecut să-i transmit condoleanțe... doamnei Reisner. Ezitarea aupra modului formal de adresare fu scurtă, dar Lilli o observă. Nici eu n-aș putea spune că mă așteptam să te găsesc aici, Doyle.

— Am intermediat vânzarea fermei doamnei Reisner. Tranzacția a fost finalizată, așa că am venit să-i aduc polița, explică el.

În ochii lui Webb apăru un licăr de surpriză la știrea că ea vânduse ferma, apoi își dădu seama că era o hotărâre înțeleaptă. N-ar fi avut cum să se ocupe singură de fermă, fără să angajeze pe cineva. Se îndoia că ar fi avut bani destui pentru aceasta, mai ales cu recolta slabă de anul acesta.

— Trebuia să-ți spun, Webb, că te porți ca un bun vecin, dacă ai făcut drumul acesta, ca să-i prezinți condoleanțe doamnei Reisner, zise Doyle.

Webb nu încercă să-și rețină privirea care o învălui pe Lilli.

Părea atât de stăpână pe sine încât faptul acesta îl durea. Ochii lui erau albaștri ca noaptea cum se uita drept spre el. Buzele îi erau împreunate într-o linie ușoară. Era ca și cum îl aștepta să facă sau să spună ceva.

El își scoase pălăria simțindu-se stingherit.

— M-am gândit să vin și să văd dacă pot să te ajut cu ceva. Nu era chiar ceea ce ea vroia să audă și nici ceea ce vroia el să spună. Dar cu Doyle Pettit de față, trebuia să recurgă la convenții. Așa că îl îndemnă să plece:

— Dacă pleci, Doyle, nu vreau să te rețin.

Doyle aruncă o privire tinerei văduve, gândindu-se că ea poate dorea ca el să rămână. În aer era ceva ce nu putea înţelege. Expresia ei nu se schimbase. Nimic nu indica faptul că prezenţa lui ar fi dorită.

— Am nişte treabă în oraş, minţi el. Ţineţi minte ce v-am spus doamnă Reisner. Dacă pot să vă ajut cu ceva, vă rog să mă căutaţi.

— Mulţumesc din nou că aţi venit, repetă ea.

Webb luă hăţurile calului şi le ţinu cât timp Doyle îşi porni automobilul. Când atenţia lui se îndreptă în altă parte Lilli profită de ocazie pentru a-l studia. Cei câţiva ani care trecuseră nu-l schimbaseră prea mult: îi apăruseră numai câteva linii la colţurile ochilor şi gurii. Corpul lui musculos era înalt şi puternic, şi vântul îi ciufuli părul des, aproape negru.

Schimbările petrecute în interiorul lui erau mai subtile şi, ca o femeie care-l iubea, Lilli le putea observa cu destulă uşurinţă. Înainte, când venea la ea, fusese un cowboy - unic în multe privinţe - dar totuşi un cowboy. Acum pe umerii lui apăsau puterea şi autoritatea, şi el le susţinea cu uşurinţă. Lilli simţea că multe lucruri mai erau încătuşate în el, mult timp ţinute sub control - poate prea mult timp. Venise s-o vadă, dar de ce? Se întrebă dacă măcar Webb ştia sigur. Mândria o învăluia ca un scut invizibil şi o împiedica să observe că doar faptul că îl vedea, o tulbura.

Automobilul stârni la plecare un nor înecăcios de praf în curtea goală. Lilli îşi ridică un colţ al şalului peste nas şi gură, şi închise ochii apărându-se de praful înţepător. Vântul îl suflă şi-l ridică în vârtejuri prin aer, până să apuce să se aşeze pe pământ. Calul lui Webb se foi nervos, nechezând în urma vehiculului zgomotos.

Peste o clipă, Webb lăsă frâiele să cadă şi veni din nou spre ea, scuturându-şi praful de pe pălărie. O privea cercetător, căutând ceva - o reacţie, un semn, un semnal vechi de când lumea între un bărbat şi o femeie, uşor de recunoscut şi niciodată definit. Ea stătea la câţiva paşi în faţa uşii, privindu-l - nu neprietenos, dar totuşi cu o oarecare reţinere. Webb aşteptă ca ea să-l invite în colibă, să se adăpostească de praf şi vânt, dar Lilli rămase tăcută. Era un fel de barieră între ei, şi

Webb nu se putea hotărî în ce fel să o spargă, fiindcă nu-i înţelegea cauza.

— Unul din oamenii mei a fost rănit la strângerea vitelor. Simon - doctorul Bardolph - a venit să-l vadă, aşa că de-abia acum am aflat despre Stefan. Vroia să-i arate că ar fi venit mai devreme dacă ar fi ştiut. Mi-a părut rău să aud de moartea lui Stefan. Nu, la dracu! Nu-i păruse rău. De ce rostea cuvinte convenţionale şi plicticoase când erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să le spună? Aş fi vrut să mă anunţi. Era primul lucru cinstit pe care- l spusese. Cu siguranţă că nu ţi-a fost uşor.

— M-am descurcat. Bărbia îi coborâ scurt, apoi reveni. Îndrăzneala era concentrată acolo, dar la fel şi reţinerea.

Nu o abordase cum trebuie, dar se părea că va fi pe un drum pe care nu-l putea schimba.

— Ai vândut ferma?

— Da. Privirea ei rătăci în jurul acareturilor pustii care se clătinau în vântul ce parcă n-avea de gând să se mai oprească - amintiri vechi agitându-se în ochii ei. Am vândut totul - caii şi echipamentul. Nu prea avea rost să le păstrez. Atenţia i se întoarse spre el. Chiar dacă Stefan ar fi trăit, cu seceta care a fost nu cred că am fi putut răzbi până la anul.

— Ce intenţionezi să faci? Webb folosi fără să-şi dea seama timpul trecut, dorind totuşi să afle dacă îl inclusese în planurile ei de viitor.

Ea se clătină uşor sub privirea lui ţintuitoare, apoi i-o întâmpină din nou cu fermitate.

— După ce mi-am plătit toate datoriile, mi-au rămas destui bani ca să cumpăr un mic restaurant.

— Vroiai să pleci. Expresia lui se înăspri. N-aveai de gând să vii măcar să-ţi iei rămas bun de la mine?

Ea îşi îndepărtă cu mâna şuviţele de păr pe care vântul le suflase peste faţă, ca şi cum ar fi vrut să-i evite privirea.

— Vremurile se schimbă. Lumea se schimbă, răspunse Lilli. Nu-i drept să aştepţi ca oamenii să aibă aceleaşi sentimente după ce a trecut atâta timp.

Replica ei îl buimăci, lovindu-l drept în inimă, când înţelese că Lilli se schimbase. Ea se întoarse cu o mişcare graţioasă şi lipsită de grabă, şi făcu cei câţiva paşi până la uşă. Acolo se opri , întoarsă pe jumătate spre el, şi-l privi peste umăr.

— A fost drăguţ din partea ta că ai trecut pe aici, zise ea.

Uşa colibei scârţâi din balamale, şi intră înăuntru. Dar amărăciunea din el nu era la fel de uşor de dat la o parte, aşa cum îl dăduse pe el. Când Lilli, se întoarse să închidă uşa, Webb umplea deschizatura, şi cu o mână pe uşă, o împiedică să o închidă.

— Asta-i tot ce poţi să spui - că e drăguţ din partea mea că am venit? Când îşi făcu drum înăuntru, ea se retrase un pas, cu ochii aţintiţi asupra lui, privind şi aşteptând. De ce crezi că sunt aici?

— N-aş putea ghici. Îi era prea teamă să nu se înşele cumva. Erau prea multe motive care l-ar fi putut aduce aici.

— Atunci explică-mi ce-nseamnă toată chestia asta cu „vremurile se schimbă şi oamenii se schimbă". Spune-mi în faţă dacă nu mă mai vrei. Ceva în ochii ei, şi o parte din confuzia lui se risipi. Aştepta ca el să-şi arate motivul venirii aici, să-şi declare intenţiile. Închise uşa şi o prinse de umeri. Îţi jur, Lilli, că ai o mândrie care poate să îngheţe un bărbat, murmură el răguşit şi îi luă buzele într-un sărut flămând, grăbit, ca să nu mai existe dubii asupra intenţiilor sale.

Presiunea buzelor ei îl nelinişti. Mâinile i se odihneau uşor pe pieptul lui, nerespingându-l şi totuşi fără să-l invite la o îmbrăţişare mai strânsă. Webb era uimit de felul în care ea îl săruta şi se trăgea înapoi în acelaşi timp, nelăsându-se cuprinsă de pasiunea sentimentelor.

— Ce este, Lilli? Îşi înălţă capul şi îşi întinse o mână peste obrazul ei, desenând conturul buzelor ei calde cu degetul mare. Genele ei erau pe jumătate plecate.

— Nu eram sigură de ce ai venit. Încă nu era. Se simţea asta în vocea ei.

Mâna i se mută pe spatele ei, simţindu-i trupul încordat.

— Sunt aici fiindcă te doresc. Te iubesc, încă. Dacă s-a schimbat ceva, poate doar faptul că sentimentele au devenit mai puternice. Zâmbetul care-i căuta gura era uşor încordat. Mă întrebam dacă şi ti simţi la fel.

Ea îşi dădu capul pe spate, ca să-l privească mai bine şi să-i vadă expresia ochilor.

Stătea în expectativă, aşteptând parcă ceva ce încă nu-i spusese.

— Da, recunoscu ea fără ezitare. Nu era mulţumită de ceea ce văzuse în ochii lui şi se retrase încet din îmbrăţişarea lui. Webb se încruntă când văzu că se îndepărtează de el. Unde vrei să ajungem cu asta? întrebă ea.

Mândria ţinutei şi siguranţa vocii ei începură să-şi facă efectul asupra lui. Încet, încet, Webb începu să înţeleagă cauza reticenţei ei mândre. Nu ştia ce rol i se cerea să-şi asume - de iubită, amantă, sau soţie a lui. Era îngrijorată că el ar fi putut s-o desconsidere fiindcă se culcase cu el şi-şi dăduse frâu liber sentimentelor, în timp ce era măritată cu alt bărbat. Nu vroia să fie considerată nedemnă de respectul lui.

Webb veni după ea şi-i cuprinse umerii, mângâindu-i şi simţind tremurul dorinţei de care era cuprinsă. Lilli se întoarse uşor, capitulând sub atingerea lui.

— Aş vrea să te duc direct în patul meu. Mirosul curat al părului de culoarea cuprului întunecat îl tulbura. Dar cred că mai bine ar fi să trecem întâi pe la preot.

Se răsuci brusc spre el, cercetându-i faţa pentru a fi sigură că vorbea serios. Rigiditatea îi părăsi trupul când Webb o strânse din nou în braţe. Foamea adâncă a sărutului ei îl răvăşi, alergând ca un foc prin el şi aprinzându-i sângele. Avea o putere asupra lui care-l ridica la înălţimi ameţitoare, şi-l făcea să întrezărească lucrurile cunoscute de un bărbat şi o femeie.

Când se dezlipiră din îmbrăţişare, nici unul din ei nu era satisfăcut încă, doar sărutările nu le puteau satisface nevoile în întregime. Aveau nevoie ca toţi îndrăgostiţii din lume, de a se asigura din nou unul de dragostea celuilalt, înainte de a face un nou pas. Buzele ei erau umflate de sărutările posesive, iar barba scurtă de pe faţa lui îi înroşise pielea. Lumina din ochii ei albaştri era toată numai pentru el. Îşi trecu un deget peste buza lui de sus.

— Ai transpirat, murmură ea, apoi îi luă mâna şi i-o aşeză pe pieptul ei. Auzi cum îmi bate inima?

— Da. Şi a lui alerga ca un motor cu aburi, iar răsuflarea îi era cam la fel de rapidă. Îşi lăsă mâna să alunece peste sânul ei atât de tare şi plin sub palma lui. Lilli! Trecuseră o mie de nopţi în care-i şoptise, singur, numele.

Se lipi de el, odihnindu-şi capul pe umărul lui şi înconjurându-l posesiv cu braţele. Era cuprinsă de mulţumire, de încântare pentru el şi pentru ea. Văzu cum pulsul îi zvâcneşte pe gâtul bronzat.

— De ce n-ai venit să mă vezi în tot acest timp? întrebă ea.

Surpriza şi uimirea îi întunecă expresia şi-şi aplecă în jos capul, încercând să-i vadă chipul.

— Mi-ai spus foarte clar că eşti o femeie măritată şi nu vrei să mă mai vezi, îi aminti el.

— Ştiu, murmură Lilli.

— Ar fi trebuit să nu-ţi respect dorinţa?

— Uneori aşa am sperat. Chiar dacă m-am simţit uşurată că n-ai făcut-o. Era conştientă de contradicţia din răspunsul ei şi zâmbi, fiindcă nu era mai puţin adevărat.

— Acesta este un exemplu de gândire feminină? o tachină Webb. Îmi ceri să stau deoparte, dar vrei să vin. Îmi spui să te uit şi să-mi găsesc pe altcineva, apoi speri să n-o fac.

Ea îşi dădu capul pe spate ca să-l privească, zâmbind, veselă şi încântătoare.

— Da, ai înţeles exact.

— Acest gen de logică nu e uşor de urmărit. Îi sărută buzele, simţind cum se lipesc de ale lui.

Apoi vârfurile degetelor fură acolo, explorând linia fermă a gurii lui.

— Sunt văduvă doar de trei săptămâni. Lumea va vorbi dacă ne căsătorim atât de repede.

Asta îi atinse partea sensibilă.

— Nu-mi pasă de convenţiile care dictează o perioadă de doliu de un an. Ţi-ai îndeplinit toate obligaţiile pe care le-ai avut pentru Stefan. Vei fi soţia mea - doamna Webb Calder - şi nimeni nu va îndrăzni să spună ceva împotriva ta. Aşa că lasă-i să vorbească. Nimic din ce ar putea face sau spune lumea, nu ne poate atinge, afirmă el răspicat.

Ea îl ascultă cuvintele, cântărindu-le şi comparându-le cu propriile sentimente. Era o parte din ea care ar fi preferat să nu se grăbească la măritiş, ca să aibă timp să se iubească temeinic înainte de a intra în rutina vieţii conjugale.

Ezitarea ei era evidentă, şi Webb pricepu că dorinţa ei de amânare a vizitei la preot are un mod de a obţine altceva. Nu era greu de înţeles, dată fiind lipsa de bucurie a vieţii ei trecute şi monotonia căsniciei ei cu Stefan.

— Ai vrea să te curtez şi să treci prin toate drăgălăşeniile perioadei dinainte de căsătorie, aşa-i? ghici el şi-i observă surprinderea pentru faptul că a avut atâta intuiţie. Vrei să-ţi câştig iarăşi dragostea.

— E oare un lucru atât de rău? Privirea ei era pe jumătate glumeaţă, pe jumătate serioasă.

— Rău nu e, o asigură el cu un mic rânjet. E doar imposibil. O săptămână. Asta-i tot ce o să ai înainte de nuntă; şi te iau cu mine acasă chiar astăzi. N-am chef să te răzgândeşti.

— Îţi place să fii dominator, nu-i aşa? zise Lili în glumă, arătându-şi din nou natura îndrăzneaţă, spunând lucrurilor pe nume în momente în care chiar şi nebunii ar fi evitat. Îţi place ideea de a-mi ordona ce

să fac. Ei bine - cu totul întâmplător - domnule Webb Calder, este ceea ce vreau şi eu.

Era tot ceea ce fusese necesar să fie spus. Restul putea fi exprimat mai bine prin sărutul lung, ameţitor. Contururile tari ale trupului lui erau dure pe carnea ei încordată, stârnindu-i o dorinţă care dormise atât de multă vreme. Nu mai trebuia să-şi exprime emoţiile nu se mai ofileau înlăuntrul ei, ci în schimb înfloreau cu bucurie. Tremură când gura lui îi muşcă excitant lobul urechii.

Cu un efort, el îşi înălţă capul şi-şi trecu degetele prin părul ei.

— Vreau să-ţi strângi lucrurile. Ar fi fost uşor să-şi continue îmbrăţişarea, spre finalul pe care amândoi îl doreau. Dar când va fi întinsă în braţele lui în sfârşit, Webb vroia să fie sub acoperişul lui - nu aici unde trăise cu Stefan. Ia-ţi doar hainele şi lucrurile personale pe care doreşti să le păstrezi. Restul poţi să le vinzi sau să le laşi aici. Mă întorc repede să te iau.

Mâinile ei se curbară în jurul gâtului lui, trăgându-i capul în jos, pentru un ultim sărut.

— Te aştept.

CAPITOLUL 23

Lilli nu mai văzuse vreodată o casă de proporţii atât de mari. Cu două nivele, cu o verandă lungă pe toată lungimea faţadei, casa era aşezată pe un deluşor, deasupra altor clădiri mai mărunte cu aspect mai puţin impunător. Razele piezişe ale soarelui din acea amiază târzie, o scăldau într-o lumină caldă, portocalie, care făcea geamurile de sticlă să scânteieze. Dâre cenuşii de fum ieşeau din cele două coşuri de piatră de pe acoerişul înclinat care se profila pe cerul de şofran.

Webb stătea lângă uşa deschisă, ajutând-o să coboare din automobil. Ea îşi desprinse în sfârşit privirea de la casă pentru a se uita la el, vag neîncrezătoare.

—Asta-i casa ta? Îi lăsă să o ia de mână şi ieşi din maşină.

—Nu. E casa *noastră*, o corectă el şi-i ţinu mâna în timp ce o conduse spre treptele care duceau la intrarea principală. Îi spunem de obicei, Casa Mare.

—Casa Mare. Râse uşor, găsind numele prea modest pentru o clădire cu aspect atât de impunător.

Webb se opri, întorcând-o să poată vedea întinderea nesfârşită a domeniului Calder.

—Acesta este locul pentru care tata a făcut cerere de împroprietărire când a venit în Montana. Cu timpul şi-a extins proprietatea şi a construit multe acareturi, aşa că toată lumea a început să numească această clădire Casa Mare pentru a o distinge de celelalte.

În loc să se uite la pământ, Lilli se uita la el, simţind mândria de proprietar în vocea şi în ochii lui - şi o nuanţă de modestie. Bogăţia şi puterea lui nu însemnară prea mult pentru eă până când văzuse aceste împrejurimi. Privirea visătoare îi dispăru din ochi atunci când se uită din nou la ea.

—Hai înăuntru, să-ţi arăt noua ta casă, zise Webb.

Lilli era dornică să vadă cum arată casa pe dinăuntru. Webb o luă într-un tur complet al camerelor de la parter, care începu cu camera de zi şi sfârşi cu biroul - bibliotecă.

— Toate cărţile astea sunt ale tale? Lilli se duse spre rafturi, lăsându-şi degetele să se plimbe încet peste volume. Cărţile erau articole de un asemenea lux, încât nu-şi închipuise vreodată că o singură persoană ar putea avea atât de multe. O să le citesc pe toate, zise ea încântată ca un copil. Webb descoperea că, deşi era uimită de lucrurile din jurul ei, nu era deloc intimidată. Odată ce avea să se obişnuiască cu mărimea casei, avea să o transforme într-un cămin pentru amândoi, plin cu căldură şi veselie, aşa cum fusese pe vremea când trăiau părinţii lui.

— Ce-i asta? Era în spatele biroului, uitându-se la hartă. Ferma. Veni lângă ea pentru a o ajuta să se orienteze şi să-şi facă o idee de locul unde erau, raportat la alte locuri pe care le ştia. Când termină, Lilli continua să privească lung la harta desenată pe pânza îngălbenită. La ce te gândeşti? Expresia ei era greu de desluşit.

— Şase sute patruzeci de acri ar face cât o coajă de nucă pe harta asta, murmură ea. Aceasta era suprafaţa de pământ pe care o avuseseră ea şi Stefan.

— Ferma este mare, admise Webb.

— E indecent de mare, replică ea, dar râsul scurt care urmă şterse orice înţepătură din răspuns. Şi tatăl tău a realizat toate acestea. Lilli îşi întoarse privirea pentru a-l studia pe Webb, încercând să-şi imagineze cum fusese tatăl lui. Aş fi vrut să-l fi cunoscut.

— A fost un om remarcabil. Mi-a trebuit ceva timp ca să înţeleg că Benteen Calder era unic în felul său. Şi că drumul lui va fi diferit de cel al tatălui său, îşi spuse în gând. Va continua munca lui Benteen Calder dar nu va călca neabătut pe urmele lui.

— Majoritatea oamenilor nu-şi apreciază părinţii decât când e prea târziu. Ochii albaştri îl priveau cu înţelegere.

Când se aplecă spre ea, Lilli îşi ridică gura şi-şi petrecu braţele în jurul mijlocului lui aducând trupurile lor mai aproape. Sărutul dur îi

despărți buzele, exprimând o nevoie de ea, mai mult decât fizică. Era o descoperire pe care o făcu mai târziu. Degetele i se întinseră peste mușchii spatelui, forma ei feminină potrivindu-se natural pe a lui. Mirosul lui îi umplea nările și Lilli știa că așa avea să fie multe nopți de acum încolo, cald și aducând a mosc. Jocul mâinilor pe spatele și coapsele ei mângâia și mula, excita și stârnea cu atingerea lor posesivă. Se pierdu în îmbrățișare, nemaiștiind de nimic altceva decât de bucuria pe care o descoperea.

Când Ruth văzu automobilul parcat în fața Casei Mari, intră în casă. Apa rece îi spălase roșeața lăsată în ochi de lacrimi, dar umbrele durerii continuau să zăbovească pe fața ei palidă. Ghicise că Webb se dusese să o vadă pe Lilli și trebuia să afle rezultatul vizitei lui. Așteptarea devenise insuportabilă.

Fără să facă zgomot intră în casă și se duse direct spre birou, singura cameră pe care Webb o folosea de obicei. Cu haina încheiată, își ținea mâinile îndesate adânc în buzunare, cu pumnii strânși. Primul lucru pe care-l observă când intră în birou, era focul ce ardea în șemineu, făcând lemnele să trosnească.

Făcuse deja trei pași în cameră până să vadă cuplul din spatele biroului, înlănțuit într-o îmbrățișare plină de senzualitate. Șocul îi goli culoarea din obraji, dizolvându-i orice speranță. Se răsuci oarbă, dorind să fugă până ca ei să observe, și lovi una din ușile duble, pocnind-o cu zgomot de perete.

— Ruth! Vocea uimită a lui Webb era răgușită și respira întretăiat.

Era cu spatele la ei și nu se întoarse. Durerea din interiorul ei era mai mare decât ar fi putut spăla lacrimile, așa că ochii îi ardeau uscați.

— Îmi pare rău. N-am vrut să deranjez. Era o scuză grăbită, oferită în timp ce dădea să iasă din cameră.

— Nu pleca, Ruth. O chemă înapoi cu glasul revenit la normal. Fără tragere de inimă, Ruth se opri, auzind două perechi de pași ocolind biroul. Cu trupul înțepenit se întoarse încet, pentru a da ochi

cu cei doi. Mândria şi duioşia, dragostea ce se revărsa peste trăsăturile lui colţuroase, aproape o sfâşiară.

— Vreau să fii prima care află că Lilli şi cu mine ne căsătorim.

Ruth ar fi vrut să ţipe la el că nu vrea deloc să fie prima, dar pur şi simplu nu-i stătea în fire să se supere pe el. Căldura emoţiei reprimate îi aduse pete roşii în obraji.

— Felicitări. Ruth se sili să dea glas cuvântului şi ştiu că mai trebuie să mai spună ceva. Ştiu că este ceea ce ţi-ai dorit de mult. Dorea sincer ca el să fie fericit, dar o durea în continuare faptul că nu ea era aceea care să-l facă fericit.

— Ţi-o aminteşti pe Ruth Stanton, nu-i aşa Lilli? Braţul lui înconjura talia femeii roşcate, ţinând-o aproape şi menţinând un contact discret al trupurilor. Ruth a fost întotdeauna considerată ca făcând parte din familia noastră.

— Da, mi-o amintesc, încuviinţă Lilli, buzele curbându-i-se într- un zâmbet cald, care parcă cerea scuze. Sper că purtarea noastră de acum o clipă, nu te-a stânjenit.

— Nu. De fapt cred că ar fi trebuit să bat la uşă, murmură Ruth incapabilă să înfrunte o asemenea francheţe.

— În Casa Mare nimeni nu bate la uşă. Webb respinse ideea şi privi posesiv la Lilli. Pur şi simplu va trebui să fim mai precauţi.

— Aş vrea să fim prietene, zise Lilli în aceeaşi manieră deschisă care greu ar fi putut să-i displacă lui Ruth. Pot să-ţi spun pe nume, Ruth?

— Desigur, fu ea de acord. Dar avea nevoie de timp înainte de a se obişnui cu o astfel de relaţie.

— Vroiai să-mi spui ceva? Webb îşi dădu seama că nu aflase motivul pentru care venise Ruth.

Ea folosi scuza pe care o avea gata pregătită.

— Doar că Abe se simte mai bine.

— Mă bucur să aud asta. O să trec să-l văd mai târziu.

— Vă rog să mă scuzaţi, sunt sigură că preferaţi să fiţi singuri. Vocea lui Ruth aproape se frânse. Nici unul nu ridică nici o obiecţiune, rostind frazele normale de despărţire înainte ca ea să iasă din cameră.

O scurtă tăcere urmă după ce uşa din faţă se închise. Mâna lui Webb mângâia absentă talia lui Lilli în timp ce el privea gânditor uşile deschise ale biroului. Lilli nu-şi dădea seama la ce se gândea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Privirea îi rătăci mângâietoare pe trăsăturile ei.

— Nu. Doar că ar fi şi mai bine dacă deja ai fi soţia mea. Braţul i se strânse în jurul ei apoi se relaxă, dându-i drumul. Mă duc să-ţi aduc lucrurile înăuntru şi să-ţi arăt unde o să dormi.

Numai dormitorul principal era mai mare decât toată coliba ei. Un pat mare, cu o tăblie bogat sculptată, era acoperit cu o cuvertură frumoasă. Pe lângă măsuţa de toaletă şi un scrin, două fotolii şi o canapea micuţă acoperite cu catifea trandafirie, erau grupate într-un colţişor intim din jurul şemineului. Când Webb îi puse sacoşa uzată pe duşumea, Lilli fu silită să-şi amintească de îmbrăcămintea ei sărăcăcioasă în comparaţie cu bunăstarea care o înconjura.

— Până îţi despachetezi lucrurile, mă duc să-l văd pe Abe Garvey. Uşa aceea dă spre baie. Am încălzit cazanul pentru apă caldă, mai devreme. Aşa că dacă vrei să faci o baie înainte de cină, poţi s-o faci fără grijă. Observă felul în care ea se uita în jurul camerei, cântărind totul din priviri. Îţi place?

— Cui nu i-ar place? contră Lilli cu un zâmbet strâmb.

Privirea lui zăbovi o clipă pe acel zâmbet dar se abţinu să o sărute.

— Mă întorc repede, promise el cu glas răguşit şi porni spre uşă.

Rămasă singură în cameră, pentru o clipă avu impresia că totul este ireal. Sunetul paşilor lui coborând scările o asigurară că nu visează, apoi atenţia îi fu din nou răpită de camera mare în care se afla. Se mişca în jurul ei explorând, deschizând sertarele care aveau să-i înghită modesta garderobă, încercând moliciunea saltelei şi

aşezându-se în fotolii. Se opri în dreptul ferestrei care dădea spre sud - ca şi faţada casei - şi îl văzu pe Webb îndreptându-se spre una din clădirile alăturate. Când dispăru înăuntrul ei, lăsă perdeaua să cadă şi se întoarse spre minunăţiile din cameră.

Se duse la uşa pe care i-o arătase Webb, răsuci mânerul de alamă şi împinse. Ochii i se rotunjiră, plini de uimire. Văzu o chiuvetă de porţelan cu robinete de alamă - unul pentru apă caldă, altul pentru rece - şi o toaletă de porţelan alb împreună cu un lanţ legat sus, la un bazin. Lilli le încercă pe amândouă, râzând de încântare. După atâţia ani în care cărase apă şi o încălzise pe plită, în care golise oalele de noapte, aceasta reprezenta culmea luxului.

Îşi trecu mâna peste marginea netedă a căzii mari de baie şi-şi aminti de copaia mică în care se spăla - atunci când era destulă apă ca să-şi poată permite. În ea stătuse atât de înghesuită, cu genunchii la piept, dar aici se putea întinde cât era de lungă.

Privirea îi fu atrasă de sticlele de pe suportul de marmură de lângă chiuvetă. Deschizând una îşi înmuie degetul în cremă şi o întinse pe mână simţind moliciunea pe care o dădea pielii. Din ce în ce mai curioasă, scoase dopul unei carafe de cristal care conţinea săruri parfumate. Îi inspiră parfumul şi se întoarse spre cadă, în ochi strălucindu-i o lumină pur feminină.

Peste câteva minute dopul de cauciuc era pus în gaura căzii şi robinetele erau deschise pentru a umple cada cu apa care bolborosea dizolvând sărurile parfumate turnate de Lilli. Îşi dezbrăcă hainele pentru a face prima baie adevărată din viaţa ei. Un prosop atârna într-un inel de alamă prins în perete şi pe chiuvetă se afla un burete mare şi o bucată de săpun frumos mirositor. Lilli putea doar să bănuiască faptul că toate articolele de toaletă fuseseră ale doamnei Calder, mama lui Webb. Era o tentaţie la care nu putea rezista. Mai ales că fuseseră în mod evident lăsate acolo pentru a fi folosite de cine ocupa camera alăturată.

Când îşi cufundă trupul gol în mulţimea de bule parfumate şi simţi căldura relaxantă a apei, se îndoi că putea fi ceva care să o facă

mai fericită. Întinzându-se cât era de lungă îşi sprijini tălpile de un capăt şi-şi odihni capul pe marginea curbată a căzii. Închise ochii pentru a savura senzaţia plăcută şi stătu aşa multă vreme, până când apa deveni călduţă. Invadată de fericire, Lilli pescuia bulele în palmă şi le sufla în aer, râzând încetişor. Cu degetele de la picioare prinse un firişor de apă care curgea din robinetul de apă caldă apoi se jucă de-a v-aţi ascunselea cu bulele din spuma aromată. Până la urmă, săpuni buretele şi începu să se spele fredonând o melodie veselă şi împroşcând apa.

Când Webb se întoarse în casă şi n-o găsi pe Lilli la parter, urcă scara, să vadă ce face. Uşa de la dormitorul mare era deschisă. Intră şi-i văzu bagajele pe podea, acolo unde le lăsase, dar era nu era nicăieri.

— Lilli? Vru să strige mai tare dar auzi un sunet uşor de apă împroşcată din baie. Un imbold interior îi îndreptă paşii spre uşă, stârnit de o forţă mai puternică decât convenienţele.

Mânerul uşii se răsuci în tăcere. Lilli îşi dădu seama de prezenţa cuiva de-abia când mişcarea uşii îi atrase privirea. Se întoarse, buzele rotujindu-i-se într-un mic "o". Peste o fracţiune de secundă îl recunoscu pe Webb şi se linişti. Era surprinsă de o vagă conştientizare a nudităţii ei odată ce îmbăierea fusese întotdeauna, până atunci, o activitate strict intimă. Stratul de spumă îi ascundea goliciunea de privirea lui. Fără să ştie de ce, îi fu imposibil să încropească un protest sincer la invazia lui Webb în intimitatea ei.

— Întotdeauna intri aşa când face baie o doamnă? îl provocă ea.

— Nu te-am găsit jos, aşa că am urcat să te caut. Glasul lui puţin răguşit îşi trimitea propriul mesaj tulburător.

— Acum m-ai găsit, aşa că ieşi afară, ordonă Lilli tot pe un ton glumeţ, încercând să clarifice situaţia chiar dacă pulsul începuse să i se accelereze. Ochii de un căprui adânc se întunecară, devenind aproape negri în intensitatea privirii lui. Când făcu un pas spre ea, Lilli reacţionă într-un fel care ştia că avea să-l provoace. Însă fusese pur

instinctiv. Webb Calder, n-ai de gând să ieşi afară? Aruncă buretele ud spre el, împroşcându-l cu apă şi începu să râdă când el se feri.

—Te fac eu să ieşi imediat din cada asta, mârâi o ameninţare jucăuşă.

Pentru câteva secunde fu doar o joacă. Lilli se cufundă şi mai adânc în cadă şi împroşcă apă ca să-l îndepărteze. Când mâinile îi prinseră încheieturile ude, râsul părăsi feţele amândorura. Pentru o clipă, se priviră adânc în ochi apoi mâinile lui puternice o scoaseră din apă. Se ridică încet, fără să fie câtuşi de puţin stânjenită de propria nuditate. El nu avea de unde să ştie că nici un bărbat nu o mai văzuse goală, până atunci, nici chiar Stefan. Întotdeauna se dezbracaseră pe întuneric, unul cu spatele la celălalt. Când Stefan dorea satisfacţie trupească nu mai scoteau hainele de noapte; doar le dădeau la o parte din cale. Nu-şi pusese niciodată întrebări dacă aşa era obiceiul, dacă alţii procedau la fel, sau dacă se putea şi altfel.

Când Webb îi eliberă încheieturile pentru a-i cuprinde talia alunecoasă, ea se agăţă de umerii lui şi el o scoase din apă. Tălpile goale atinseră podeaua la câţiva centimetri de cizmele lui, corpul ud lipindu-i-se de hainele lui. O tăcere ameţitoare îi încercui în timp ce ochii lui îi cercetau fiecare detaliu intim. Lilli tremură uşor, vlăguită de fierbinţeala nebună care-i curgea prin sânge.

Webb luă prosopul gros ce era agăţat în inelul din perete şi începu cu ajutorul acestuia să absoarbă umezeala şi spuma pe pe pieiea ei. Începu de sus, cu gâtul şi umerii, coborând încet peste sâni şi abdomen, apoi se aplecă pentru a-i şterge şoldurile, coapsele şi picioarele, terminând cu tălpile. Lilli simţea că i se taie picioarele când el se ridică. Respiraţia nu-i mai era adâncă ci întretăiată atunci când el îi înfăşură prosopul în jurul umerilor.

O ridică în braţe cu uşurinţă şi Lilli îi încolăci gâtul cu braţele ei molatice. Apropiindu-şi faţa de a lui, îi privi trăsăturile puternice şi bronzate, de o frumuseţe plină de vigoare.

În mijlocul dormitorului Webb se opri lăsând-o cu picioarele pe podea. Ea rămase în cercul lejer al braţelor lui. Prosopul alunecase

dar o mişcare instinctivă a mâinii ei îl prinse şi-i ţinea astfel încât să-i acopere parţial trupul - poate dintr-un anumit simţ al modestiei. Privirea îi coborî spre petele umede de pe cămaşă. Pe pantaloni avea şi mai multe.

— Ţi s-au udat hainele, spuse Lilli cu vocea răguşită.

Cu calm deliberat el îşi descheie cămaşa şi ieşi din ea. Lilli simţi o tensiune jos, în vintre, văzându-i muşchii unduiţi ai pieptului şi firişoarele negre de păr care-l acopereau. Senzaţia crescu atunci când el îşi dezbrăcă pantalonii. Cizmele şi ciorapii dispărură şi ele după câteva secunde.

— N-ai nevoie de asta. Privirea îi zbură spre prosop şi ea îşi coborî mâna, lăsându-l să cadă pe podea, lângă hainele lui. Lilli, îi şopti numele şi o ridică sus în aer apăsându-şi gura pe rotunjimea unui sân.

Dorinţa o cuprinse în timp ce el o purta spre pat, lăsând-o să alunece jos, iar gura lui îşi găsi calea spre buzele ei. Când ajunseră la pat, era consumată de un sărut devastator. O lăsă pe cuvertură, corpul lui urmându-l pe al ei, ţintuind-o. Lilli putea simţi duritatea bărbătească care-i presa coapsele, dar absenţa oricărei cereri din partea lui de a primi satisfacţia imediată, era un lucru nou pentru ea.

Gura lui se legănă peste buzele ei, limba năpustindu-se cu atingeri chinuitoare până când limba ei reuşi să captureze agresoarea şi o opri dorind să se împletească cu a ei. Mâinile lui hoinăreau după bunul plac pe pielea ei goală, mângâind ridicarea şi coborârea sânilor, alunecând şi iar alunecând peste abdomenul şi coapsele ei, înfierbântându-i pielea oriunde o atingeau.

Deja era inundată de valuri de senzaţii când Webb începu o explorare mai intimă. Buzele lui o atingeau pe faţă, pe păr, pe gât, apoi mai jos, în valea dintre sâni. Îşi muşcă buzele când Webb îşi frecă gura de un sfârsc sensibil, întărit. Degetele i se încurcară în desimea părului lui şi un suspin de plăcere îi ieşi din gât atunci când el îi apucă cu gura vârful sânului.

Apoi Webb se rostogoli pe spate şi o trase odată cu el, ridicând-o deasupra. Ochii ei cu pleoape grele îl priveau ameţiţi înainte ca el

să-i caute buzele. Îl sărută flămândă de senzaţia excitantă a atingerii trupurilor. O parte depărtată a minţii ei era vag conştientă de faptul că Webb îşi dezbrăca lenjeria. Acum avea să vină, se gândi ea - dar nu veni.

Când el schimbă din nou poziţia, amândoi stăteau pe o parte cu faţa unul la celălalt. Nu mai existau bariere între ei. Sânii i se încordau contra zidului plat al pieptului lui în timp ce mâinile îi alergau peste muşchii spatelui, mulându-l mai strâns pe ea.

Furia dureroasă a dorinţei era atât de intensă încât Lilli simţea că nu o mai putea suporta. Simţind-o, parcă, Webb o apăsă pe spate cu greutatea lui şi picioarele îi alunecară între ale ei. Lilli gustă transpiraţia de pe pielea lui, arcuindu-se pregătită să-i întâlnească tăria bărbătească. Virilitatea lui îi umplu golul tremurător. Sub forţa conducătoare a şoldurilor lui, era toată numai mişcare, dând şi cerând, luând şi primind. Nici o experienţa anterioară nu-i pregătise pe nici unul din ei pentru pasiunea sălbatică a contactului, împerechere a sufletelor la fel ca şi a trupurilor.

O mulţumire dulce, sălbatică, curgea prin fiecare părticică a trupului ei şi în timp ce stătea cuibărită în braţele lui. Lilli oftă, râzând uşor la descoperirea minunată, incredibil de minunată, pe care o făcuse, şi îi aruncă braţele şi mai strâns în jurul ei, căldura corpului lui puternic fiind pătura cea mai confortabilă pe care o cunoştea. Gura i se plimbă pe părul ei.

— Eşti la fel de fericit ca şi mine? murmură ea, atât de plină de plăcere încât se simţea golită complet de toată energia.

— Da. Deşi părea un cuvânt prea blând pentru a descrie o satisfacţie care mergea dincolo de puterea lui de înţelegere.

— Mă simt de parcă aş avea înăuntrul meu numai mătase. Lilli inspiră adânc şi scoase un alt oftat mulţumit. Era un sentiment unic, ce nu putea fi descris prin cuvinte.

Săptămâna pe care Webb i-o promisese pentru a-i face curte, luase o turnură mult mai intimă decât plănuise el. Webb se îndoia că ar fi putut sta departe de patul ei, dar simţea că ar fi mai bine dacă

ar lăsa-o pe ea să aleagă acum, dacă să mai facă dragoste sau nu, până la căsătorie.

— Vrei să grăbim data nunții? Fiindcă n-am de gând să mai ies din camera ta în noaptea asta, o avertiză.

Lilli se răsuci în îmbrățișarea lui pentru a-l privi mai bine. Malițiozitatea îi dansa în ochi, surprinzându-l.

— Nici ca să mănânci? întrebă ea cu neîncredere, fără să pară perturbată de avanpremiera la noaptea nunții. Un bărbat atât de mare cum ești tu?

— Aha, ai observat. Amuzamentul din ochii lui schimbă înțelesul remarcii.

Ea roși când prinse interpretarea mai intimă, dar părea mai degrabă amuzată decât stingherită.

— Am observat, replică. De-asta m-am și gândit că trebuie să mănânci, ca să-ți păstrezi puterea.

— La noapte mă voi mulțumi să mă ospătez cu tine. Cuprinse un sân în palmă și se aplecă să-i sărute vârful adormit. Sunt mai multe feluri de a face dragoste, nu doar unul singur.

— Chiar așa? curiozitatea îi licări în ochi, contrazicându-i răspunsul deja. Cu atât mai mult ar trebui să mâncăm ceva. Se strecură afară din brațele lui și-și lăsă picioarele pe podea. Traversând camera, prinse o licărire fugară a imaginii sale în oglinda mare care o cuprindea în întregime. Se duse la oglindă și rămase în fața ei privindu-și corpul gol cu ochi noi și făcând o apreciere critică. Relativ înaltă și suplă, descoperi că era frumos construită, cu sâni fermi și rotunzi, talie subțire și șolduri largi. Picioarele erau lungi și frumos conturate - nu slăbănoage.

Din pat, Webb se bucura de priveliștea oferită.

— La ce te uiți? întrebă curios.

— La o femeie. Se întoarse spre el cu fața iradiind o strălucire care-i tăie răsuflarea. Webb credea că și-a terminat resursele, dar observă cu încântare că pasiunea revenea. Era un fel de îndrăzneală în felul în care stătea în fața lui, neîncercând să se acopere; totuși nu

era o postură neruşinată, menită să-i stârnească pofta. Era ceva mult mai natural decât asta. Cred că tocmai am descoperit ce înseamnă să fii femeie, declară Lilli.

— Vino-ncoace, zise el şi ea se apropie de pat, lăsându-l să-i prindă mâna şi s-o tragă pe cuvertura mototolită, alături de el. Imediat se cuibări la pieptul lui.

— Crezi c-o să ne săturăm vreodată unul de celălalt? murmură ea.

— Va trebui să treacă o viaţa pentru asta, dacă se va întâmpla vreodată.

Fu străbătută de regret.

— Atât de multe lucruri am fi putut împărţi deja...

— Nu privi înapoi. Se întoarse către ea. Vom uita tot ce-a fost şi vom privi doar înainte.

— Da. Mâna mângâia pieptul tare, atingând uşor cicatricea lăsată de glonţ, şi-l lăsă să creadă că tot ceea ce dorea era posibil.

După ce termină de spălat vasele de la cină, Ruth Stanton îndreptă muşamaua care acoperea masa şi şterse firimiturile rămase. Se auzi o bătaie la uşa din faţa casei în care locuia împreună cu tatăl ei. Compania altcuiva era ultimul lucru pe care şi-l dorea în seara aceasta.

— Tată! strigă ea către camera din faţă. E cineva la uşă! Vrei să răspunzi tu? Se duse la dulap făcând zgomot ca să dea impresia că o ocupată.

Când o a doua bătaie, mai hotărâtă, nu primi nici un răspuns, Ruth ieşi în uşa bucătăriei şi îl văzu pe tatăl ei aţipit în fotoliu. Auzul lui nu prea mai era bun. Iritată, se duse la el şi-l scuturâ de umăr. Tatăl ei se trezi, în sfârşit, uitându-se buimac în jur.

— E cineva la uşă, tată, repetă Ruth.

— Poftim? Oi. Clipi din ochi ca să scape de somn, Du-te şi răspunde, Ruth. Plină de nervi, Ruth se duse la uşă încercând să-şi compună un aspect calm în timp ce deschidea. Virg Haskell stătea pe prispă,

învârtindu-şi pălăria în mână. Ruth simţi că se prăbuşeşte. Crezuse - sperase - că era unul din vechii prieteni ai tatălui ei, venit să stea la taclale despre vremurile vechi sau să joace o partidă de dame, cineva căruia n-ar fi trebuit să-i facă ea însăşi conversaţie. În seara aceasta, mai mult decât în oricare altă seară, nu-l vroia pe Virg Haskell, cu toate atenţiile lui.

— Pot să intru? Avea un zâmbet larg, aşteptându-se să fie binevenit, aşa cum era de obicei.

Nu exista nici un motiv pentru care să-i refuze primirea în casă, dar Ruth răspunse fără prea mult entuziasm.

— Desigur.

— Bună, Virg. Tatăl ei dădu să se ridice greoi din fotoliu pentru a saluta bărbatul pe care-l considera pretendentul la mâna fiicei sale.

— Nu te ridica, domnule Stanton. Cowboy-ul se duse repede lângă bătrân şi-i strânse mâna.

— Ce te aduce pe la noi? Oh, de parcă ar mai fi nevoie să mai întreb, spuse el făcând cu ochiul spre Ruth. Vederea lui slabă nu observa rigiditatea trăsăturilor ei.

— E o seară frumoasă, cu lună plină. M-am gândit că poate Ruth ar vrea să facă o plimbare. Cowboy-ul suplu, cu păr şaten, îşi întoarse privirea cinsitită către ea, cu o lumină strălucindu-i în ochi.

— Nu pot în seara asta. Am... am lucrări de corectat, minţi ea. Dar tatăl ei o prinse.

— Le-ai corectat înainte de cină, îi aminti.

— Păi, de fapt... am vrut să spun că trebuie să-mi pregătesc lecţiile pentru mâine. Făcu o încercare şovăitoare să-şi acopere minciuna.

— Asta n-o să-ţi ia mult timp, îi respinse tatăl ei scuza. Du-te şi plimbă-te cu tânărul acesta şi-ţi pregăteşti lecţiile când te întorci.

Nemaigăsind nici o scuză, Ruth nu fu în stare să spună deschis că nu vroia să iasă la plimbare cu Virg, aşa că n-avea altceva de făcut decât să accepte. Totuşi, mai trase de timp.

— Să-mi iau ceva pe mine.

Zăbovi mult timp până își puse haina, dar Virg Haskell o aștepta la ușă până când se întoarse. Tatăl ei făcu o remarcă stupidă în legătură cu o plimbare plăcută, când ieșiră din casă.

Era un singur lucru bun în această situație - Virg vorbea întotdeauna atât de mult, de obicei numai despre el, încât Ruth rareori era nevoită să spună ceva. Plimbându-se sub clar de lună, îi lăsă vocea să treacă pe lângă ea și nu se deranja să-i asculte cuvintele. Privirea îi hoinărea peste Casa Mare. Se vedea o singură lumină, și aceea la etaj. La vederea ei își încetini pașii până se opri de tot, simțind în inimă răsucindu-i-se un cuțit.

Deodată fața lui Virg îi obtură vederea și buzele lui erau pe gura ei, apăsând-o. Timp de o secundă, Ruth își închipui pe altcineva în locul lui și-i răspunse sărutului până când deveni prea insistent.

— Ruth, șopti el răgușit în timp ce mâinile i se mișcau pe spatele ei încercând să-i înfrângă rezistența și să o aducă din nou aproape de el. Nu știu cât am să mai pot rezista. Te-am cerut de atâtea ori de nevastă. Ce-ar fi trebuit să fac, ca să spui „Da"?

Ea îl privi, fiind deodată conștientă de pustietatea vieții care i se întindea în față. O femeie singură nu reprezenta nimic - era aproape moartă. N-ar fi rezistat gândului că nu e dorită de nimeni. Mai bine să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, decât să îndure asta. Era un fel de lege nescrisă a supraviețuirii - trebuia să te descurci cu ceea ce aveai la îndemână.

— Cere-mă din nou, Virg, zise ea. Acum am răspunsul pregătit.

CAPITOLUL 24

Lumina soarelui scânteie pe inelul de aur, intensificându-i culoarea şi luciul. Lilli urmări jocul luminii pe verigheta ei, întrebându-se dacă toate femeile proaspăt măritate erau fascinate de astfel de lucruri simple. În ciuda răcelii zilei de noiembrie, refuzase să poate mănuşi pentru a-şi încălzi mâinile, deoarece ar fi ascuns inelul pe care-l purta cu atâta mândrie.

Îşi ţinea buzele uşor împreunate, puţin curbate în sus, la colţuri, într-un fel de zâmbet tainic, în timp ce supraveghea încărcarea cumpărăturilor în şaretă.

Haina cu guler înalt pe care o purta era nouă, dintr-o lână verde ca pădurea, combinată cu negru. Verdele închis îi evidenţia strălucirea albastră a ochilor şi sclipirea roşiatică a părului.

— Mai e ceva, doamnă Calder?

Umbra de zâmbet de pe buzele ei se adânci la auzul noului ei nume de *femeie măritată*.

— Asta-i tot, domnule Ellis. Mulţumesc. Observă felul în care proprietarul magazinului se uita la gura ei şi se întrebă dacă făcea propuneri în legătură cu sursa satisfacţiei secrete ascunse în spatele zâmbetului ei. Bărbaţii adeseori se gândeau la astfel de lucruri, sau aşa o informase Webb.

— Mai treceţi şi altă dată, zise el şi trecu pe lângă ea pentru a intra înapoi în magazinul său.

Lilli se opri un moment pe trotuar şi inspiră aerul rece, înviorător. În starea ei actuală, nici măcar norul de praf nu putea întuneca strălucirea lumii. Trebuia să se întâlnească cu Webb la restaurant peste douăzeci de minute. Era încă devreme, dar Lilli porni în acea direcţie, întrebându-se dacă lui Webb aveau să-i placă materialele de rochii pe care le cumpărase.

—N-am crezut că o să ai tupeul să-ţi mai arăţi faţa în oraşul ăsta. Vocea rece şi dispreţuitoare o biciui.

Ea se poticni un pas, apoi se opri să-l înfrunte pe Franz Kreuger, care venea spre ea.

—Bună ziua, domnule Kreuger. Îşi ţinea capul sus. Am auzit că aveţi un nou fiu. Felicitări! Doctorul Simon Bardolph îi dăduse vestea când trecuse pe la fermă să-l vadă pe Abe Garvey. Helga se simte bine, sper.

—O stricată nerușinată ca tine, n-are dreptul să-i rostească numele. Gura i se curbă de dezgust. Stefan nici nu s-a răcit bine în mormânt şi ai şi sărit în patul altuia. N-ai pic de respect pentru mort.

N-avea nici un motiv să-i suporte jignirile. Lilli încercă să treacă de el, dar el i se puse în cale. Era ţeapănă de furie şi hotărâtă să nu-i dea satisfacţia de a crede că spusele lui i-au făcut cea mai mică impresie.

—Stefan a fost un om bun şi credincios. Merita mai mult decât o târâtură adulteră ca tine, spuse el batjocoritor. Tu l-ai ucis.

—Ai fost prost informat, domnule Kreuger, îi replică Lilli rece. A avut febră tifoidă.

O măturâ cu o privire plină de dispreţ.

—Din cauza ta, îi era ruşine să-şi ţină capul sus printre prieteni. Acum vii în oraş cu hainele tale scumpe şi-ţi dai aere de mare doamnă, dar nici o femeie cinstită n-o să stea de vorbă cu tine.

Conştientă că intensitatea vocii lui creştea deliberat pentru a atrage atenţia celorlaţi colonişti şi pentru a o umili în mod public, făcu un gest hotărât de a pune capăt întâlnirii.

—Părerile dumitale sunt foarte interesante, domnule Kreuger, dar te rog să mă scuzi. Mă aşteaptă soţul meu. Încercă să-l ocolească dar el n-o lăsă să treacă.

—Crezi că dacă te-ai măritat cu un Calder, ai devenit cineva important? o acuză el.

—Nu cred aşa ceva, negă ea începând să-şi piardă cumpătul. Te rog să te dai la o parte din calea mea.

— Aha, te întâlnești cu soțul tău undeva. Ochii lui căpătară o sclipire urâtă. Trotuarele sunt pentru oamenii decenți, cu frică de Dumnezeu. Mergi pe stradă - prin șanțul de scurgere, acolo unde e locul femeilor ca tine.

Vocea lui răsuna puternic în aerul nemișcat. Lilli fu cuprinsă de o mânie rece, fiecare nerv al ei țipând de încordare. Vroia să-l lovească și să-l facă să-și înghită cuvintele ticăloase, dar știa că i-ar face jocul prin asta.

— Poate că acolo voi găsi mai puțini măgari care zbiară pe stradă, decât am găsit pe trotuar. Furia ei era atât de concentrată asupra lui, încât era oarbă la tot ce se mai petrecea în jurul ei.

Deodată, pe umărul lui Kreuger apăru o mână mare, care-l răsuci împrejur - Lilli zări furia neagră de pe fața lui Webb înainte ca brațul lui să trântească un pumn în fața lui Kreuger. Franz zbură înapoi, căzând pe trotuar, lângă ea. Apoi Webb o apucă de braț și o trase brutal după el, în timp ce se întoarse să plece.

Nu făcuse nici doi pași când un corp greu îl izbi pe Webb în spate. Forța loviturii îi răsturnă pe amândoi pe pământul tare al aleii înguste dintre cele două clădiri. Se încăierară în țărână, rostogolindu-se și învârtindu-se, încercând că capete avantaj unul asupra celuilalt. Coatele și genunchii deveniră arme și Kreuger se lupta cu o iscusință sălbatică.

O mulțime de spectatori se îngrămădiră în jurul lui Lilli, formând un cerc ca să urmărească lupta. Lilli privi în jur la fețele celor care o înconjuraseră și nu văzu nici una prieteneoasă. Îl încurajau pe Kreuger era doar unul de-al lor, - strigându-i sfaturi și încurajări. Acesta era mai mic la stat ca Webb, der repeziciunea și puterea îl făceau egal cu el.

Kreuger reuși să se desprindă din strânsoarea lui Webb și era în picioare când Webb de-abia se ridicase în genunchi. Văzu cizma venind spre el și reuși să o pareze cu brațul, forța loviturii fulgerându-l prin umăr. Apoi se catapultă înainte, fără să-și mai subestimeze adversarul. Aruncă un pumn spre fața plecată și îl lovi pe Kreuger în tâmplă cu o lovitură piezișă.

Se simţea bine - lupta, bătaia, senzaţia sângelui alergându-i prin vine, îi revigora trupul. Pumnii săi ajungeau la Kreuger, lovindu-l în burtă şi coaste. Vântul îi fluiera prin plămâni cu aceeaşi forţă pe care o concentra în lovituri. Un pumn încleştat se înfipse în gura lui, când Kreuger îl prinse descoperit. Buza i se despică, sângele intrându-i în gură. O altă lovitură de pumn mări tăietura şi-l făcu pe Webb să se dea înapoi, clătinându-se. Îşi scutură capul, curăţindu-l de senzaţia de ameţeală.

Îl aşteptă pe Kreuger să vină şi el apăru, sărind ca o pisică asupra prăzii. Webb păşi în lături şi ridică un genunchi, lovindu-l pe Kreuger în organele vitale. Când braţele acestuia căzură de durere, Webb îi izbi un pumn în nas şi auzi pârâitul osului. O a doua lovitură sfâşie carnea de pe fruntea lui Kreuger. Apoi ţinti mai jos şi auzi coastele pocnind.

Nu simţea nici o milă, ştiind că Kreuger i-ar fi scos ochii şi l- ar fi lovit cu cizmele în faţă, dacă ar fi avut ocazia. Ochii omului erau sticloşi şi strălucitori; limba îi era prinsă între dinţi. Webb îşi închise degetele pe gulerul lui Kreuger, ţinându-l sus, când îl lăsară picioarele, dorind să-i mai administreze câteva lovituri.

— Opreşte-te! O pereche de mâini îl trăgea, îl lovea, încerca să-l determine să-l lase pe Kreuger. Webb! Opreşte-te! Lasă-l în pace!

Vocea lui Lilli răzbătu în sfârşit prin furia violentă din mintea lui. Degetele lui se destinseră pe cămaşa lui Kreuger şi se dădu un pas înapoi, lăsând bărbatul să alunece inconştient la pământ. Muşchii începură să-i tremure, loviturile pe care le primise începând să împrăştie durerea. Îşi duse o mână la gură, o văzu umedă şi roşie şi-şi dădu seama că era propriul sânge. Respira greu şi întretăiat.

Oamenii strânşi în jur se aplecaseră să-l ajute pe Kreuger. Webb se uită la ei şi văzu ostilitatea şi resentimentul de pe feţele lor când le întâlni privirea. Deveni conştient că Lilli îl ţinea strâns de braţ, înfruntând mulţimea sfidătoare.

— Mai bine s-ar duce cineva după doctor. Vocea îi era gâjâită, gesticulând obosit către Kreuger. Cineva se desprinse din cerc şi plecă grăbit spre cabinetul doctorului din spatele motelului. Webb îşi întoarse

privirea tăioasă spre grupul de oameni care blocau treptele spre restaurantul motelului. Faceţi loc pentru soţia mea. Îi provoca să-i stea în cale, aşa cum făcuse Kreuger.

Pentru un moment, nimeni nu se mişcă. Apoi, încetul cu încetul îşi schimbară poziţia, făcând loc că treacă Lilli. Webb îşi eliberă braţul din strângerea ei şi-i puse mâna pe talie, conducând-o. Ea păşi în faţa lui, cu umerii drepţi şi bărbia ridicată. Oboseala invada membrele lui Webb, dar o urma, înfruntând privirile celor din jur.

Când ajunseră pe terasa motelului, simţi cum tensiunea grea se ridică din aer. Lilli deschise uşa restaurantului, se opri o secundă pentru a fi sigură că Webb e în urma ei, apoi intră. El observă scânteia mânioasă din ochii ei şi-i căută cauza.

— Stai la masa aceea, îi comandă ea lui Webb, care se supuse, trăgându-şi un scaun la masa indicată. Până să-şi lase trupul pe el, ea dădea ordine precise chelneriţei să aducă un vas cu apă fierbinte şi o cârpă ca să-i poată curăţa şi îngriji rănile. Webb era amuzat de felul în care făcuse pe toată lumea să alerge ca să-i îndeplinească poruncile, intimidându-i cu atitudinea ei dictatorială, dar când încercă să zâmbească, tăietură lungă de pe buza de sus se lărgi şi începu să sângereze din nou.

Când totul fu adus la masă, ea începu să-i cureţe rănile. Atingerea mâinilor ei era blândă, dar Webb simţea furia înăbuşită care ardea în ochii ei. O privi în timp ce îi tampona cu atâta grijă buza tăiată, concentrată la ceea ce făcea. Odată ce Lilli era responsabilă de oprirea luptei, Webb bănuia că era supărată pentru ceea ce se întâmplase. Încercă sa-i explice necesitatea acţiunii lui violente.

— Dacă-l lăsăm acum să te ameninţe aşa, nu ar mai fi terminat niciodată, Lilli. Cuvintele lui erau uşor înăbuşite din cauza tăieturii buzei. El a vrut bătaie. Dacă nu mă opream...

— Ştiu, îl întrerupse ea, uimindu-l şi mai mult.

— Credeam că eşti supărată că m-am luptat cu el.

— Sunt. Clăti cârpa cu mişcări energice. Aş fi vrut să-l pot lovi eu. Aş fi vrut să-i bat. Vocea îi era plină de mânie. Este prima dată în viaţă când mi-am dorit să fi fost bărbat.

Privirea lui deveni gânditoare, dar şi-o ascunse sub o remarcă uşoară.

— Mă bucur că nu eşti.

Ea se opri, o umbră de îngrijorare furişându-se în ochi.

— Probail că n-ar fi trebuit să te opresc, Webb. Tu nu-l cunoşti pe Franz Kreuger aşa cum îl cunosc eu. El l-a determinat pe Stefan să te împuşte. Dacă n-ar fi fost acolo în acea dimineaţă, Stefan n-ar fi reacţionat astfel. Sunt sigură de asta.

— Asta-i de domeniul trecutului. Am zis că nu privim înapoi, îţi aminteşti? Webb văzu tensiunea de pe faţa ei înainte să facă o slabă încercare de zâmbet, ca răspuns.

— Îmi amintesc, zise ea, dar îşi dădea seama că aşa ceva nu era posibil.

— Ai terminat de făcut cumpărăturile? schimbă el subiectul.

— Da. Parcă trecuse atâta timp de când supraveghease încărcarea cumpărăturilor... Lilli încercă să-şi adune o parte din entuziasmul anterior pentru a-l asigura pe Webb că totul era în regulă, deşi ştia că nu-i aşa. Am găsit nişte material albastru, să-mi fac o rochie pentru nunta lui Ruth. Sper că o să-ţi placă. Webb îşi apăsă arătătorul pe buză, încercând parcă gradul de durere pe care-l producea, dar cuta care-i brăzda fruntea nu era cauzată de durerea provocată de rană.

— Sper că Ruth ştie ce face.

Privirea ei se ascuţi.

— Vorbeşti de parcă n-ai aproba căsatoria ei cu Virg Haskell.

— E vreun bărbat care să aprobe alegerea făcută de sora lui? întrebă Webb.

— Bănuiesc că nu. Lilli înţelegea că Webb o privea pe Ruth Stanton ca făcând parte din familie, aşa încât faptul că o numise sora lui nu o surprindea.

Uşa de la localul lui Sonny se deschise şi şeriful Potter îşi făcu apariţia. Îl zări pe Webb şi se îndreptă spre masa lui. Fără să se grăbească, îşi scoase pălăria şi-i cercetă pumnii juliţi şi vânătăile.

— A venit doctorul, zise el. Kreuger are nasul spart şi nişte coaste rupte. Nu arată prea grozav, dar e în regulă.

Webb nu făcu nici un comentariu la această informaţie. Orice avea şeriful în minte, avea să spună singur, fără a fi îndemnat de Webb.N-avea nici o intenţie să-şi motiveze lupta, sau faptul că o câştigase.

— Oraşul m-a angajat să păstrez liniştea, spuse Potter. Nu-mi plac necazurile.

— Asta înseamnă că suntem doi, zise Webb. Dar Kreuger pare să aibă o slăbiciune pentru scandal. Aşa că nu-mi vorbi mie despre asta.

Potter asculta vocea lui Calder, nebăgându-i în seamă cuvintele dar prinzând siguranţa tonului. Bătaia nu era mare lucru, în ceea ce-l privea. Doctorul îl îngrijea pe unul şi nevasta de o lună a lui Calder - pe celălalt. Dar insigna pe care o purta pe cămaşă îl obliga să ia o atitudine în numele legii şi ordinii. Potter avea propria lui versiune în legătură cu responsabilităţile sale. Privit în ansamblu, era mai sigur şi mai ieftin să-i lase pe oameni să-şi aranjeze singuri diferendele. Atâta timp cât nu se fura nimic, iar femeile şi copiii nu erau vătămaţi, nu era treaba lui. Aflase că justiţia avea un fel de a se impune singură. Era mult mai uşor decât să încerce cine avea dreptate şi cine nu.

— O să vorbesc cu el, zise Potter, referindu-se la Kreuger. Se uită la nevasta lui Calder, ştiind cu siguranţă că fusese măritată cu cel mai bun prieten al lui Kreuger şi îşi făcu propriile presupuneri în legătură cu cauza luptei. Dădu din cap politicos spre ea. Bună ziua, doamnă. Cu o totală lipsă de grabă îşi puse pălăria înapoi şi se îndreptă spre uşă.

Nunta lui Ruth avu loc la puţin timp după Anul nou. Ceremonia simplă fu ţinută la Casa Mare, cu familiile de la fermă. Ruth era palidă şi tremura când îşi făcu jurămintele. Ochii îi erau uscaţi; vărsase toate

lacrimile cu multe luni în urmă. Mai târziu, când Webb o felicită, reuşi chiar să zâmbească.

O nuntă în timpul iernii era scuza perfectă pentru cowboy ca să petreacă şi să sărbătorească, transformând ziua nunţii lui Ruth într-un bun prilej de a chefui. În ciuda frigului şi zăpezii, ea şi proaspătul ei soţ fură luaţi pe sus de către ajutoarele de la fermă, care veniră să-i atragă afară din casa pe care aveau s-o împartă cu tatăl ei, şi îl conduseră la o plimbare prin noaptea de iarnă. Lilli şi alte câteva neveste pregătiseră gustări şi băuturi, pentru aceasta ocazie, aşa că trecu binişor de miezul nopţii până când petrecerea se sparse. Ruth era sigură că fusese cea mai lungă zi a vieţii ei. Îşi şimţea încă verigheta de aur de pe deget, străină şi rece. Se uită la Virg, care închidea uşa după ultimul dintre prietenii lui şi ştia că îl înşela. Privirea i se lăsă în jos când o întâlni pe a lui şi începu să-şi facă de lucru cu aranjarea camerei.

—Ce dezordine, murmură când el veni lângă ea şi îi luă mâinile pentru a o opri.

O să ai tot timpul să faci curat mâine, zise el. Cred că ar trebui să urmăm exemplul tatălui tău şi să ne culcăm.

Ea se uită la uşa care dădea spre dormitorul tatălui ei, unde acesta se retrăsese cu mai mult de douăzeci de minute înainte. Când Virg dădu s-o conducă spre uşa celuilalt dormitor - dormitorul lor - ea nu se împotrivi. Era o cameră mică, dar destul de largă ca să cuprindă patul mare cu saltea de puf şi măsuţa de toaletă cu oglindă.

Când Virg slăbi strângerea mâinii, Ruth şi-o retrase şi se duse la oglindă şă-şi desfacă părul şi să şi-l împletească într-o cosiţă, aşa cum făcea în fiecare seară. Numai că de astă dată, n- avea să se mai ducă la culcare singură şi cu gândul la Webb. Avea să împartă patul cu soţul ei. Îi privi imaginea în oglindă, cum îşi slăbea nodul cravatei. Nu mai era loc pentru regrete.

În timp ce îşi pieptăna părul blond deschis, Ruth îl studie pe bărbatul musculos care-şi scotea jacheta de la costum. Virg îşi întinse

gâtul ca să-şi desfacă gulerul scrobit al cămăşii albe. Privirea i-o întâlni pe a ei în oglindă şi se opri să o studieze cu intensitate posesivă.

— E un sentiment deosebit să te privesc şi să ştiu că eşti doamna Virgil Haskell. Zâmbi puţin la acest gând. Ea prinse licărul de satisfacţie din ochii lui. Sunt un om însurat acum, cu o nevastă de care să am grijă... şi într-o bună zi, o familie. Asta face un bărbat să privească altfel lucrurile.

— Ce vrei să spui? Odată ce le părea să aştepte un răspuns de la ea, Ruth îi dădu unul. Aflase că era mai uşor să pui întrebări decât să faci afirmaţii. Îl încuraja pe Virg să vorbească, aşa că ea nu mai trebuia să spună prea multe.

— Tatăl tău mi-a spus că a pus nişte bani deoparte pentru tine. Poate ar fi bine să-i folosim ca să ne facem un locşor al nostru, sugeră el. N-o să fie uşor să te întreţin cum trebuie cu salariul mei de cowboy.

Ideea părăsirii fermei era o posibilitate pe care Ruth n-o luase niciodată în considerare. Şi nu vroia s-o ia nici acum. Acesta era căminul ei; toţi prietenii erau aici - şi Webb, mai ales.

— Sănătatea tatălui meu nu e prea bună, murmură ea. Ar trebui să fiu pe-aproape, ca să pot avea grijă de el. Cu ce mai câştig eu de la şcoală...

— Dar nu vreau să mai predai de-acum, o întrerupse el şi se aşeză pe pat să-şi scoată cizmele. Eşti nevasta mea. Locul tău este acasă, să te ocupi de familie. Nu-i cine ştie ce de capul unui bărbat dacă nu-i în stare să-şi întreţină nevasta. Îşi scoase una din cizme şi o aruncă într-un colţ, apoi îşi ridică piciorul ca să şi-o tragă şi pe cealaltă. Orice şansă de a deveni mai mult decât un cowboy este egală cu zero. Calder nu-i face niciodată şefi pe cei veniţi dinafară. Singurii care obţin o poziţie sunt cei care au lucrat pentru tatăl lui.

— Nu cred că eşti corect faţă de Webb. Ruth nu putu rămâne tăcută în faţa criticii. Dacă ai vorbi cu el pentru o poziţie mai bună, sunt sigură că s-ar gândi la asta.

— Nu. Cealaltă cizmă se alătură celei din colţ. Virg Haskell se ridică şi făcu cei câţiva paşi până la oglindă în ciorapi şi-i puse mâinile

pe umeri. Dac-ai vorbi tu cu el, poate ar asculta. Dar nu mă vede cu ochi buni.

— Nu-i adevărat, Ruth se întoarse cu faţă la el, apărându-l pe Webb, aşa cum ar fi făcut în orice împrejurare. L-am auzit spunând altora cât de sâguincios munceşti şi că se poate baza pe tine.

— Într-una din zile, săptămâna viitoare, ce-ar fi să-i zici o vorbă despre asta... să-i dai o idee, zise Virg şi-şi lăsă mâna să coboare peste cosiţa palidă. Dacă e de acord, am să mă duc, pe urmă să vorbesc cu el. Dacă pot câştiga o leafă decentă, n-am mai avea nici un motiv să plecăm de aici.

— Am... am să vorbesc cu el, căzu Ruth de acord, fără prea multă plăcere, dar nu voia să plece de la fermă.

El zâmbi şi o sărută uşor.

— Vorbeşti ca o nevastă adevărată, zise el şi începu să-şi descheie cămaşa.

Dar ea ştia că nu este. Gândul o făcu să se uite la el şi să-i spună:

— Am să-ţi fiu o nevastă bună, Virg, promise ea, hotărâtă să o facă pentru faptul că nu-l iubea aşa cum ar fi trebuit.

Cămaşa lui era complet descheiată şi scoasă din pantaloni, dar el nu şi-o dezbrăcă. O privi o secundă lungă înainte de a vorbi.

— Poţi să te-apuci să-ţi deschei rochia.

Vocea îi era răguşită şi expresia din ochi deveni lacomă când îi văzu degetele supunându-se cererii lui. De acum încolo o să fii a mea şi a nimănui altcuiva.

Nici măcar a lui Webb Calder, îşi spuse Virg Haskell. Ştiu de el de mult. Ruth era nevasta lui din greşeală dar Virg era convins că oricum a câştigat. Nimic n-ar mai fi putut schimba asta vreodată. Purta numele lui şi avea să dea naştere copiilor lui. Dacă nu-l iubea acum, aşa cum ar fi vrut, avea s-o facă până la urmă.

Când ea îşi scoase rochia şi rămase în faţa lui în juponul de dantelă, Virg Haskell întinse mâna să ia ceea ce i se cuvenea de drept. În noaptea aceasta trupul ei avea să-l cunoască pe al lui - şi în fiecare noapte ce avea să vină.

Fermă întâmpinase iarna într-o stare precară şi iarna se dovedise a fi una din cele mai grele din ultimii treizeci de ani. Vântul puternic, cald, sufla peste câmpii însoţind sfârşitul lui martie şi aducând o uşurare după frigul ucigător, zăpada şi gheaţa începând să se topească. Trei C profita de îmblânzirea vremii pentru a verifica starea vitelor şi a constata pierderile care, fără îndoială, fuseseră mari.

Despărţindu-se de grupul de călăreţi, Webb se îndreptă spre casa Stanton şi, odată ajuns acolo, descălecă. Bătaia la uşă fu urmată de permisiunea de a intra. Păşi înăuntru şi închise uşa după el. Ruth ieşi din bucătărie şoväind puţin când îl văzu.

— Webb, nu ştiam că eşti tu. Duse mâna la păr, încercând să-l netezească şi gesticulă nervoasă spre un scaun. Stai jos. Să-ţi torn nişte cafea.

— Nu, mulţumesc, refuză el, nederanjându-se să-şi scoată pălăria deoarece n-avea de gând să stea mai mult de câteva minute. Tocmai mergeam să vedem cirezile. M-am oprit doar să te rog să treci pe la Lilli, dacă n-ai nimic împotrivă, cât sunt astăzi plecat. Nu s- a simţit prea bine săptămâna asta.

— Oh! Ruth îşi puse o mână pe abdomen, conştientă de viaţa ce palpita înăuntru. Crizele recente din fiecare dimineaţă, de greaţă şi ameţeli o lăsau slăbită pentru tot restul zilei. Ce s-a întâmplat? Ştii ce are?

Webb clătină din cap.

— Se simte bine când se trezeşte, dar la amiază nu poate să mănânce nimic. Am trimis pe cineva în oraş după Simon, să treacă pe la ea când îşi face vizitele. Ea insită că o să fie bine, dar... eu mă întorc târziu azi, aşa că aş fi mai liniştit dacă te-ai duce pe la ea mai târziu.

— Desigur. Se întrebă de ce Webb n-a spus nimic despre mărirea aşteptată a familiei ei. Virg îi spusese, în mod sigur. Le spusese tuturor cunoscuţilor de la Trei C imediat ce aflase. Îşi amintea cât de mândru

fusese Virg când îi spusese, mult mai fericit decât atunci când Webb îl făcuse şef de echipă.

— Mulţumesc, Ruth. Un zâmbet îi trecu peste faţă, trădându-i uşurarea. Puse mâna pe clanţa uşii şi se opri în timp ce o apăsa. Am auzit noutăţile voastre. Felicitări! O să fii o mămică grozavă.

Dar nu pentru copilul tău, gândi ea, apoi îşi alungă gândul.

— Suntem foarte fericiţi, din cauza asta. Ceea ce era adevărat, fiindcă un copil avea să-i ofere ceva spre care să-şi canalizeze dragostea, şi avea o mulţime de dragoste de dăruit.

— Sunt sigur de asta. Webb o studie o clipă, nu pe de-a-ntregul convins că era fericită cu soţul ei. N-ar fi putut spune exact ce nu-i plăcea la Virg Haskell. Când îl făcu şef de echipă fusese una din rarele ocazii când dăduse dovadă de favoritism, dar o făcuse numai din pricina lui Ruth. Nu-l putea învinui pe Haskell că nu şi-a făcut datoria până acum. Poate doar că nu îl găsise pe Haskell nicidată destul de bun pentru Ruth.

O salută pe Ruth ducându-şi un deget la pălărie şi ieşi din casa ei. Aşa avea s-o considere întotdeauna, casa ei, nu a lui Haskell. Ea era una dintre acele persoane ale căror rădăcini erau înfipte în acest pământ, la fel de mult ca ale lui. Webb ştia că se putea baza pe ea să aibă grijă de Lilli cât era el plecat. Gândul acesta îl făcu să-şi mai uşureze îngrijorarea pentru starea soţiei sale.

Lilli nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de rău în viaţa ei. Îl urmări atentă pe doctor cât acesta o examină, încercând să intuiască dacă era ceva grav. Dar faţa lui nu arăta nimic - atât de calmă si stăpânită, la fel cum fusese atunci când îl tratase pe Stefan.

— Nu înţeleg, doctore... începu ea, dând glas neliniştii ei.

— Simon, o corectă el cu un zâmbet uşor.

— Mă simt bine când mă trezesc dimineaţă. Apoi, imediat după prânz, mi se face rău de la stomac. Sunt aşa de ameţită şi slăbită, că de-abia mă pot ţine în picioare. Repetă simptomele care o supărau. E ceva ce mi-ai putea da? Vreun medicament? Încercă să râdă, ca

să-şi îndepărteze temerile. Ştiu că Webb s-a săturat să-şi tot pregătească singur cina.

— Cred că ar fi mai bine să se înveţe cu gândul ăsta. Avea o lumină în ochi când se ridică de lângă pat, examinarea fiind evident, terminată.

— Ce vrei să spui? Îl privi nesigură, fiindu-i teamă să mişte prea mult capul, ca să n-o apuce iar ameţeala.

— Am o bănuială destul de întemeiată că o să ai un copil, o informă el cu un zâmbet care i se întinse încet peste faţă.

— Dar... De-abia îndrăznea să creadă. În toţi anii sterpi ai căsniciei cu Stefan, se întrebase dacă va putea avea vreodată copii, în ciuda asigurărilor doctorului în ceea ce privea propria fertilitate. Eşti sigur?

— Este cam devreme, recunoscu el. Dar sunt aproape sigur, atât cât pot fi în momentul acesta. Senzaţia de rău din timpul sarcinii nu apare întotdeauna dimineaţa. Sunt unele femei cărora nu le este rău deloc.

Lacrimile îi umplură ochii lui Lilli. Îşi muşcă buzele, încercând să-şi reţină fericirea care ameninţa să dea pe afară. Luă mâna doctorului şi i-o strânse tare, incapabilă să-şi exprime toate emoţiile care o străbăteau.

— Webb s-a întors? întrebă, aproape râzând de bucurie. De-abia aştept să-i spun.

— Mă duc cu Ruth să vedem. Clipi din ochi. Cred că Ruth e încă jos. Îi zâmbi, o parte din oboseală dispărându-i. Dacă voi două aţi avea un pic de milă pentru un doctor extenuat, aţi naşte în aceeaşi zi, ca să nu trebuiască să fac două drumuri ca să vă aduc copiii pe lume.

— O să vedem ce-am putea face pentru asta, promise Lilli râzând şi rămase cu gândul la minunata veste, în timp ce Simon Bardolph părăsea camera.

Când ajunse în capul scărilor, o văzu pe Ruth care tocmai urca.

— Nu-i nevoie să te grăbeşti, o avertiză el văzând că ea aproape fugea. Ruth se opri brusc.

— E nevoie de tine jos, Simon. Imediat, murmură neliniştită. Shorty s-a băgat într-o încăierare în oraş. Arată foarte rău. L-a adus Slim aici.

Fusese o vreme când îşi începuse practica în ţinutul acesta, în care s-ar fi năpustit jos pe scări ca să trateze un pacient rănit, dar între timp învăţase să-şi păstreze energia. Rareori se ivea o situaţie într-adevăr de viaţă şi de moarte, aşa că nici nu zăbovea, dar nici nu se grăbea.

Cowboy-ul avea o grămadă de răni, incluzând un umăr dislocat, nişte coaste şi degete rupte, plus o tăietură adâncă care trebuia cusută. Acestea erau rănile pe care Simon le putea trata; mulţimea de vânătăi aveau să se vindece de la sine. Niles fusese bătut bine şi arăta mai rău decât indicau rănile. Simon îi lega coastele şi umărul, când intră Webb.

La început, Webb nici măcar nu-l recunoscu pe Shorty Niles. Avea amândoi ochii înnegriţi şi umflaţi, încât de-abia îi mai putea ţine deschişi, vânătăile întinzându-i-se şi pe restul feţei. Pieptul îi era bandajat în întregime. Sângele răzbătuse prin bandajul de pe antebraţ. Buzele umflate îi erau tăiate în mai multe locuri şi câţiva dinţi din faţă lipseau. Singurul indiciu al identităţii omului era statura scundă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Webb pe doctor, apoi se uită la Slim Trumbo care purta, de asemenea, câteva semne ale încăierării.

— Nu-i atât de grav pe cât arată. Simon Bardolph legă bandajul şi îi dădu lui Shorty cămaşa. Deşi pot să-ţi garantez că doare ca dracu'.

— Cum s-a petrecut? îşi repetă Webb întrebarea, adresând-o strict celor doi oameni ai săi, în timp ce Slim îl ajuta pe Shorty să-şi pună cămaşa pe el. Amândoi evitară să-l privească.

— S-au încăierat în oraş, îl informă Simon strângându-şi trusa medicală şi închizând-o.

— Cu cine? Doctorul ridică din umeri la întrebarea lui Webb şi Slim se foi stingherit sub privirea lui fermă, aruncând ocheade către Shorty. Ţi-au făcut faţa terci, Shorty.

Shorty Niles spuse ceva care părea a fi „personal" dar având dinţii lipsă şi gura tumefiată era greu de înţeles exact. Slim îi dădu cowboy-ului pălăria.

— Ai fost cu el, Slim, zise Webb. Spune-mi ce s-a întâmplat. Avu din nou sentimentul că i se ascunde ceva, după cum se uita cowboyul la camaradul său rănit.

— Ştii cum e Shorty, se eschivă el. Cineva i-a spus ceva ce nu i- a plăcut şi a sărit pe el. Până să-mi dau seama ce se petrece, erau toţi călare pe el.

— Cine?

Slim ridică nervos din umeri.

— Nişte "cuibăriţi", zise, fără să dea nume.

— Kreuger şi prietenii lui? ghici Webb.

Slim se uită în jos la ghete, şi apoi îi aruncă o privire lui Shorty. Capul cowboy-ului se clătină uşor, negând, avertizându-l pe Slim să-şi ţină gura.

— Nu le ştim numele, mormăi Slim, şi încercă să glumească, pentru a scăpa de întrebare. N-au avut timp să se prezinte.

— Nu mă minţi! zise Webb şi le adresă amândurora o privire dură, rece. Deja începea să aibă bănuieli. Mai bine aţi recunoaşte că era Kreuger şi spuneţi-mi ce-a zis.

— A zis ceva ce nu i-a plăcut lui Shorty, asta-i tot, insistă Slim. Cred că ar fi mai bine să-l duc pe Shorty la baracă.

— Ce-a zis Kreuger? întrebă Webb. Felul în care încercau să ţină secretul îl convinse că era ceva care-l privea pe el. Dacă ar fi fost ceva împotriva fermei sau a cowboylor ar fi recunoscut deschis, dar aşa se fereau să-i spună. A fost în legătură cu soţia mea?

Slim îşi umezi buzele şi nu spuse nimic, dar Shorty vorbi, pe cât de clar putu:

— Ticălosul spunea minciuni.

— Slim, ce-a zis Kreuger?

— Doar nişte prostii, că te-ai încurcat cu ea de când era măritată şi că de aia te-a împuşcat bărba'su. Shorty a încercat să-l facă să tacă

şi... Se opri, părând stânjenit. Nimeni nu-l ascultă pe Kreuger. _Vorbeşte-n vânt.

— Mda. Spusese un lucru greu, sec, care confirma ceea ce bănuise Webb. Furia clocotea mocnit în el, adunând căldură şi extinzându-se treptat, gata să dea pe-afară.

Simon îi făcu semn cowboy-ului să-l conducă pe rănit spre baracă. De această dată Webb nu încercă şă-l oprească, având suficiente detalii ca să-şi imagineze restul poveştii.

— N-ai cumva, din întâmplare, nişte whisky bun în casă, Webb? întrebă doctorul. Mi-ar folosi un pahar - în scop medicinal, desigur.

— E ceva în birou. Răspunse automat, fără să se gândească de fapt la subiect. Webb se gândea la Franz Kreuger. Avea mâinile legate. Drylanderul n-avea să asculte de glasul raţiunii, şi lupta pe care o avusese cu el toamna trecută nu-l potolise, în mod evident, aşa că n-avea nici un rost să-şi închipuie că va reuşi să-l facă să tacă vreodată. Kreuger avea să continue să-şi împrăştie bârfele răuvoitoare şi Webb nu putea face nimic altceva, decât să o ţină pe Lilli departe de asta, pe cât putea. Ce e cu Lilli? În timp ce îi punea întrebarea doctorului, se lupta să-şi reţină furia şi frustrarea, scoţându-şi pălăria şi trecându-şi o mână prin păr.

— O să se facă bine.

— Ce-a avut? O sprânceană întrebătoare era ridicată către doctor.

— O las să-ţi spună ea, zâmbi Simon uşor. Mă duc să mă servesc cu nişte whisky, cât urci s-o vezi. Ştiu că de-abia aşteaptă să vii acasă.

Simon Bardolph mai zăbovi un moment în camera de zi, urmărindu-l pe Webb Calder urcând scările. Cu un mic licăr de invidie în ochi, se întoarse spre birou.

CAPITOLUL 25

Era în zori. Întreg orizontul părea să ardă, în lumina portocalie a soarelui la răsărit, care-şi începea drumul fierbinte pe cer. După calendar, primăvara venise şi plecase, dar pământul Montanei nu cunoscuse culoarea verde, încă. Peisajul mai purta mantaua cafenie a hibernării, dormind în mijlocul verii sub pătura moartă de iarbă uscată.

Cu o ceaşca de cafea în mână, Webb stătea în faţa ferestrei sufrageriei şi urmărea ivirea soarelui prin geamul prăfuit. Praful omniprezent îi amintea de seceta care pârjolea pământul, îngreuna aerul, refractând razele soarelui şi creând răsărituri şi apusuri de soare spectaculoase. Se strecura prin toate crăpăturile şi lăsa o peliculă de nisip pe toate mobilele. Ştersul prafului era o muncă inutilă, din moment ce peste o oră, totul arăta la fel ca înainte.

De câte ori, norii întunecaseră cerul şi păcăliseră aerul uscat cu speranţa umezelii. Tunetul se rostogolise în hohote chinuitoare şi fulgerele spintecaseră cerul. Apoi norii cenuşii de-abia buraseră peste pământul însetat şi fugiseră în altă parte, pentru a-şi juca festele crude. Curenţii erau uscaţi şi râurile erau aproape secate.

Pe tot timpul primăverii şi bună parte din vară, îşi mutaseră mereu vitele dintr-o parte în alta. Webb nu putea risca să golească de iarbă complet vreo porţiune a fermei Trei C prin păşunare excesivă. În tot acest timp, oamenii verificau constant starea păşunilor şi în alte zone, deteminând locurile în care sursele de apă erau bune şi era iarbă de păscut.

Totul era uscat ca hârtia. Întreaga fermă, şase sute de mile pătrate, putea să ardă ca o cutie de chibrituri. Nu-i trebuia mai mult de o scânteie. Fumatul şi focurile de tabără de orice fel fuseseră interzise. Patrulele pentru observarea incendiilor deveniseră ceva

obişnuit la fermă şi acolo unde nu existau obstacole naturale pentru a opri extinderea focului, acestea erau create.

Furtunile de praf deveniseră obişnuite. Veneau ca un zid întunecat luat de vânt, ce acoperea soarele şi întuneca cerul. Praful se învârtea în nori care îmbrăţişau pământul, măturând odată cu ei tot ce nu era bine ancorat.

Webb bău restul de cafea din ceaşcă. O cută piezişă îi schimonosi gura, în timp ce gândurile îi fugiră înapoi la seara aceea, demult trecută, când Bull Giles îl prevenise că va trebui să lupte întotdeauna ca să-şi păstreze ferma. Nu se aşteptase să fie implicat într-un război total cu Mama Natură.

Auzi tropăitul copitelor care se apropiau de Casa Mare, potcoavele făcând zgomot pe trenul tare ca piatra. Întorcându-se de la fereastră, se duse la masă să-şi lase ceaşca şi să înceapă o altă zi de muncă. Vederea soţiei sale, abia trezită din somn, care intra în sufragerie îl opri.

Părul ei roşcat era lăsat liber şi ciufulit, aşezându-i-se pe umeri în valuri încâlcite. În trăsăturile ei îndulcite de somn era o strălucire de Madonă şi Webb simţi un nod în gât. La naiba, era adevărat. Sarcina o făcuse şi mai frumoasă, şi mai atrăgătoare. Îşi lega cordonul capotului, înnodându-l peste abdomenul proeminent.

— Bună dimineaţa! Lăsând ceaşca pe masă, se duse la ea şi o încercui cu braţele, aducând-o aproape de el. Îi sărută buzele, simţindu-le calde şi moi. Mâinile i se mişcară la întâmplare peste umerii şi spatele ei, bucurându-se să-i simtă trupul.

— Băieţii sunt afară. Lilli auzea zgomotul familiar al cailor, în timp ce îi mângâie gâtul cu degetele. Credeam că pot să beau o cafea cu tine, înainte de a pleca.

— Mă faci să-mi fie greu să plec de-acasă. Rezistă tulburării din vintre şi-şi retrase braţele, prinzându-i mâinile şi sărutându-i degetele înainte de a le da drumul. O să ai grijă de tine?

— Da. Îi zâmbi, amuzată de îngrijorarea lui permamentă. Ruth vine după amiază şi o să terminăm plăpumioarele pentru copii. Webb

fiind plecat atât de mult timp în primăvara şi vara aceasta, Lilli ajunsese la o prietenie strânsă cu blonda Ruth. Începuse prin simpla împărţire a preocupărilor comune, odată ce amândouă erau gravide pentru prima dată şi soţii lor erau plecaţi cea mai mare parte a zilei. De acolo, prietenia lor crescuse.

— Nu-mi place să te las singură atât de mult. Mai ales acum, când Lilli se apropia de sfârşitul termenului.

— Ai destule pe cap. Nu-ţi mai face griji pentru mine şi pentru Chase Benteen Calder. Îşi lăsă o mână pe burtă, mângâind-o absentă. Din ziua în care aflase că este însărcinată, Lilli îi spusese lui Webb că dorea să dea numele copilului după cel al tatălui lui Webb, dacă avea să fie băiat.

— O să fie un nume caraghios pentru o fată, o tachină el şi-i prinse uşor vârful nasului între degete. Ea râse şi zâmbetul îi rămase pe faţă mult timp după ce uşa casei se închise după Webb.

Batista legată în jurul nasului şi a gâtului filtra praful ridicat de vite. Când ajunseră în zona aleasă pentru păşunat, Webb îşi trase calul înapoi împreună cu ceilalţi călăreţi, pentru a lăsa vitele să se împrăştie. Ochii săi întunecaţi erau îngustaţi contra prafului înţepător, urmărind ascunzătorile vitelor din rasa Hereford, învăluite într-o ceaţă cafenie. Iarba uscată, sfărâmicioasă foşnea ca fânul sub copitele calului său.

O smucitură a frâielor opri calul murg. Acesta începu să dea din cap şi să sforăie zgomotos, pentru a scăpa de praful care-i înfunda nările. Un vânt uscat, tăios, şoptea printre lujerele moarte de iarbă care ţineau solul pe loc. Webb trase de vârful batistei, lăsând-o pe lângă gât. Îşi oprise calul pe o ridicătură de pământ, pe care putea avea o vedere de ansamblu asupra împrejurimilor. Spre est putea vedea gardul şerpuind peste câmpuri, pentru a marca hotarele fermei. Cealaltă parte aparţine drylanderilor. Ferma lui era într-o stare jalnică, dar tot nu se putea compara cu pământul cultivatorilor de grâu.

Recoltele din lanuri era pipernicite şi ofilite din cauza lipsei de umezeală, crescând mai mult scaieţi decât grâu. Dar pământul arat

şi lăsat gol, fără iarbă, îl îmbolnăvea pe Webb. Vântul sufla pământul uscat, ridicându-l în dune de ţărână, adunându-l movile, apoi răspândindu-l din nou. De-a lungul gardului, pământul era depus în grămezi ca de zăpadă, pe alocuri, movilele erau destul de înalte încât ajungeau la sârmă. Era o privelişte pustie şi ameninţătoare.

— Mă bucur că tata n-a trăit să vadă asta, mormăi Webb sălbatic.

Calul se foi neliniştit sub el, în timp ce alt cal ajunse lângă el.

— Ai spus ceva, Webb? întrebă Nate, trăgându-şi jos batista ca să vorbească.

Negă din cap cu o mişcare scurtă. Şaua de piele scârţâi când Webb se întoarse să se uite la ceilalţi călăreţi. Praful se depusese în straturi pe frunţile şi obrajilor lor, dar batistele lăsaseră o dungă de demarcaţie faţă de partea de jos a feţei, unde praful nu ajunsese.

Virg Haskell îşi scoase pălăria pentru a-şi şterge sudoarea de pe frunte. Folosi pălăria ca să arate spre cer.

— Se pare că vine un nor de ploaie singuratic. Continuă să privească pata întunecată care se apropia. Arată ciudat, nu-i aşa?

Îşi schimba culoarea. Ceea ce începuse ca o pată cenuşie întunecată, devenise acum de un verde ameninţător. O groază crescândă îl cuprinse pe Webb, care îl privea şi el lung. Când lumina unghiulară a soarelui îi dădu un luciu argintiu, nu mai avu nici un dubiu.

— E un nor de lăcuste. Webb strânse hăţurile, anunţând ceea ce celelalte ajutoare experimentate ghiciseră deja.

Când pătura vie de insecte ajunse deasupra capetelor lor, bâzâitul şi zbârnâitul deveniră şi mai puternice. Calul lui Webb se mişca nelinştitor, ciulind nervos urechile. Lăcustele începură să coboare pe pământ, căzând din cer ca grindina. Vitele stăteau adunate, când fură atinse deodată de insectele căzătoare. Panica fu imediată; primele o luară la fugă către est şi celelalte le urmară, pornindu-se într-o goană care zguduia pământul.

Până ce bărbaţii să dea pinteni cailor după cireada care se împrăştia, năvala lăcustelor îi lovi. Caii începură să sară şi să azvârle

din copite, nechezând de spaimă în furtuna zgomotoasă de insecte. Se aşezară pe pălăria lui când Webb îşi ghemui umerii şi încercă să-şi tragă calul afară din potop. Preţioasa iarbă era deja acoperită de insecte, care ciopârţeau zgomotos şi vorace orice firişor ce le ieşea în cale.

Gardul de demarcaţie nu putu reţine cireada pusă pe fugă. Stâlpii se dărâmară şi sârma căzu la pământ sub presiunea animalelor speriate. Trecu o eternitate până ce călăreţii reuşiră să-şi recapete controlul asupra cailor. Atunci, tot pământul era acoperit cu un strat de lăcuste, gros de vreo cinci centimetri. Plecară în goană după vite, caii călcând nervoşi peste insecte şi nechezând nemulţumiţi de terenul alunecos.

Nimeni nu vorbea. Nimeni nu spuse un cuvânt. Lăcustele erau pretutindeni, acoperind fiecare centimetru de pământ, fiecare fir de iarbă. Zgomotul fălcilor ronţăitoare şi al aripilor care zbârnâiau avea un sunet sinistru, de când se puseseră să dezgolească pământul de vegetaţie. Cowboy se scuturau tot timpul de insectele care li se prindeau de haine. Pofta lor era atât de mare, că ar fi mâncat orice, şi aşa făceau.

Devastarea era întinsă şi completă. În cele şapte zile care le trebuiră ca să strângă cireada împrăştiată, Webb văzu cu ochii lui cât distruseseră lăcustele. Din cauza mărimii fermei Trei C, stricăciunile suferite erau minime, restrânse doar la porţiunea estică, care rămăsese goală. Dar forţa distructivă a lăcustelor îi lovise cel mai tare pe Crylanderi - cei care sufereau deja dureros din cauza secetei.

Lanurile erau dezbrăcate de recoltele lor, şi aşa sărăcăcioase, de grâu. Acolo unde erau copaci, nu mai rămăsese nici măcar o frunzuliţă. Crengile zăceau împrăştiate pe pământul gol, rupte de greutatea insectelor. Grădinile care fuseseră îngrijite de femei, economisind apa preţioasă, dispăruseră. Când toată vegetaţia fusese consumată, lăcustele începuseră să devoreze şindrilele acoperişurilor, harnaşamentele de piele, hainele, gardurile de scândură, satisfăcându-şi foamea fără alegere.

Numărul lor era atât de înnebunitor, că invadaseră colibele şi mâncaseră hrana din dulapuri şi perdelele de la fereastră. Animalele stăteau neajutorate, în timp ce lăcustele se târau peste ele, în timp ce copiii ţipau terorizaţi, încredinţaţi că şi ei vor fi mâncaţi, când lăcustele aveau să se năpustească asupra lor. Drylanderii, hotărâţi, se luptau cu ele, încercând să salveze puţinul care rămăsese. Îşi legau pantalonii cu sfoară în regiunea gleznelor, pentru ca lăscustele să nu li se poată urca pe picioare. Strângeau insectele în grămezi , turnau gaz pe ele şi le dădeau foc. Tăiau lămâi şi amestecau arsenic cu cojile, apoi le împrăştiau ca să le mănânce lăcustele. Dar ele mâncau amestecul otrăvitor şi-şi continuau drumul distrugător.

Când Webb şi ceilalţi mânară cireada de vite peste terenul devastat, către fermă, văzură că efectul întârziat al hoardelor de insecte era la fel de groaznic ca şi primul lor asalt. Aerul era îmbâcsit de mirosul lăcustelor. Apa din puţinele pâraie era cafenie şi infectată de gunoaiele lor, nefiind bună de băut. Orice drylander a cărui fântână nu secase deja, îşi găsea acum preţioasa rezervă de apă ca fiind imposibil de băut.

În noaptea aceea, Webb se dezbrăcă şi se frecă bine cu săpun din cap până-n picioare ca să scape de mirosul lăcustelor. De-abia apucă să vorbească cu Lilli. Numai când, întinşi în pat, cu luminile stinse, o strânse în braţe, căldura trupului ei curgând în al lui, de-abia atunci începu să-i vorbească despre ce văzuse.

Vocea lui era lipsită de emoţie, dar o lacrimă i se scurgea încet pe oraz. Simţea conflictul de emoţii din el, urându-i pe drylanderi pentru ceea ce făcuseră pământului şi fiindu-le milă de ei pentru dezastrul suferit. Şi mai era şi puţină recunoştintă fiindcă mare parte a pământului său scăpase de nenorocire, şi fiindcă Lilli era cu el, în siguranţă, faţă de ceea ce ar fi aşteptat- o alături de fostul ei soţ, pe proprietatea lor.

—Slavă Domnului că a trecut ce-a fost mai rău, murmură Lilli când el termină.

— Mă îndoiesc. Întoarse capul spre ea, privindu-i faţa scăldată în lumina lunii ce se cernea prin fereastră. Ce n-a ruinat seceta, au făcut-o lăcustele. Nu mai există nimic care să ţină ţărâna pe loc. Mii de acri de ţărână vor fi suflaţi de vânt. Dar e mai grav decât atât. Se opri şi-şi lăsă un deget să alunece peste pistruii presăraţi pe obrazul ei. Lăcustele au depus ouă; primăvara viitoare vor ieşi altele şi va trebui să ne luptăm din nou cu ele. Întâi secetă, apoi molimă. Unde se va sfârşi? murmură el încruntat.

Ea se ghemui mai aproape de el. Din momentul în care intrase în casă în acea seară, ştiuse că era profund tulburat, şi-l aşteptase să vorbească. Când încercase să-şi imagineze ce se întâmplase, nu reuşise. Poate că era mai bine.

— Simon ne-a trimis un mesaj după amiază. Nu-i spuse nimic despre aceasta până acum, dar se părea că era mai bine că aşteptase. Fântâna oraşului a fost contaminată şi ne roagă să trimitem toată apa de care ne putem lipsi.

— O să-i pun pe băieţi să umple toate butoaiele pe care le avem şi o să le încărcăm în două căruţe mâine dimineaţă, zise el. O privi şi pentru o secundă se simţi absorbit aproape în adâncimile ochilor ei albaştri. Scoase un geamăt uşor, aducându- şi faţa mai aproape de a ei. Câteodată, Lilli, aş vrea să mă strecor în tine şi să te am pretutindeni în jurul meu. Îl invidiez pe fiul nostru. Toată căldura şi liniştea e înăuntrul tău.

Mâna ei îi cuprinse obrazul slab. Simţi umezeala acelei lacrimi şi-şi apăsă buzele pe gura lui, sărutându-l cu pasiune şi iubindu-l cu o forţă la fel de arzătoare. Pentru un om atât de puternic, era uimitor de blând în acea noapte.

Apa şiroia pe lângă capacele butoaielor, când căruţele ajunseră hurducăind în oraş, a doua zi pe la vremea amiezei. Lumina puternică nu avantaja clădirile prăfuite, uzate de vreme. Cele mai multe dintre ele fuseseră înălţate prea repede, odată cu dezvoltarea economică locală. Acum oraşul arăta epuizat, clătinându-se pe fundaţiile tre-

murătoare şi îmbătrânind rapid. O mică afacere era deja terminată si pe fereastra prăfuită era scris cu vopsea „faliment". Deteriorarea era la fel de inevitabilă după cum fusese şi boom-ul, îşi dădu seama Webb, fiindcă se clădise pe speranţă şi nu pe capacitatea pământului de a suporta.

Nu era multă lume în oraş, dar toţi păreau să poarte o privire biumăcită şi goală, de parcă erau în ghearele unui coşmar teribil, care nu se mai sfârşea. Praful plutea peste oraş într-un fel de ceaţă, înroşindu-le ochii şi intrându-le în gură. Vreo şase căruţe erau trase în jurul fântânii din faţa fierăriei, cea care le furniza de obicei apă agricultorilor.

Grupul jerpelit de colonişti privi indifent căruţele firmei Trei C şi călăreţii care le însoţeau, apropiindu-se de ei. Seceta le uscase orice expresie de pe trăsături şi lăcustele le luaseră speranţa din ochi. Numai instinctul de supravieţuire îi mai ţinea acum.

Sosirea butoaielor cu apă scoase oamenii afară din magazine. Era ca şi cum ar fi mirosit-o şi veneau să vadă marfa rară. Când Webb îşi duse calul negru spre un stâlp de care să-l lege, îi observă pe şerif şi pe Simon Bardolph croindu-şi drum prin mulţimea crescândă, pentru a ajunge la el.

— Ai primit mesajul meu. Un zâmbet de uşurare răsări pe trăsăturile obosite ale medicului în timp ce Webb descălecă.

— Asta-i tot ce-am putut aduce, deocamdată. Nu mai avem alte butoaie. Privirea lui rătăci peste grupul de colonişti. Mă bucur că eşti aici. Îi pun pe băieţi să descarce căruţele, iar tu şi şeriful puteţi decide cum să împărţiţi apa ca să ajungă la toată lumea.

— Şerfiul poate face asta şi singur. Cât de rău e pe pe la voi?

— Am scăpat de ce-a fost mai rău, cu lăcustele, dar seceta asta tot ne arde, răspunse Webb. Râurile sunt atât de scăzute, că poţi să prinzi peştii cu mâna.

— Cât poate să mai dureze? Doctorul oftă, neaşteptând un răspuns.

Webb se întoarse şi le făcu semn oamenilor săi să înceapă să descarce butoaiele. Şeriful Potter ieşise şi ridicase obosit braţele pentru a căpăta atenţia drylanderilor.

— E apă destulă pentru toată lumea, aşa că hai să păstrăm ordinea. Vreau să formaţi o linie...

O voce din spatele grupului interveni şi ceru să se facă auzită.

— De unde vine apa asta?

Urmă o scurtă pauză până ce şeriful îşi reluă instrucţiunile, ignorând întrebarea.

— Formaţi o linie aici.

— De unde ştim că e apă bună? Vocea insistă să primească un răspuns. Webb o recunoscu, înainte ce Franz Kreuger să-şi facă drum în faţa grupului.

— Domnul Calder a adus-o de pe domeniul lui, răspunse şeriful cu răbdare.

Kreuger scuipă pe jos, arătându-şi scârba pentru această sursă.

— Nu luaţi din apa asta, îi preveni pe ceilalţi din jurul său. Probabil că a otrăvit-o.

Webb scutură din cap, de exasperare şi dezgust. Lângă el, Simon mormăi ceva în barbă şi se duse să stea lângă şerif...

— Kreuger, apa asta n-are nimic, zise el tăios.

— Tu i-ai dat otrava s-o pună în ea? îl provocă Kreuger şi-şi ridică mâinile care atârnaseră până atunci pe lângă corp. În acel moment Webb văzu că avea o puşcă.— Nu fi ridicol... începu Simon mânios.

— Nu vreau nimic care vine de la Calder sau de la târfa lui... sau de la doctorul care-i tratează! În ochii lui Kreuger sclipea nebunia, când se întoarse să se uite la ceilalţi colonişti. De când am venit, Calder a vrut să scape de noi. A încercat orice: ne-a ars casele şi ne-a stricat grâul cu vitele lui. Lăcustele n- ar fi coborât niciodată pe lanurile noastre dacă vitele nu ar fi fost mânate pe pământurile noastre de către oamenii lui. Lăcustele au urmat vitele, şi aşa au ajuns pe câmpurile noastre. N-a vrut să-i distrugă pământul lui, aşa că le-a alungat pe al nostru.

— E o minciună afurisită! strigă Simon, dându-şi seama că Kreguer se folosea de ignoranţă superstiţioasă a agricultorilor. Vroiau un ţap ispăşitor şi Kreuger le oferea unul.

— Zău? zise Kreuger batjocoritor, apoi se adresă celorlalţi. Nu este adevărat că acolo unde au fost vitele lui, au fost şi lăcuste? Oamenii încuviinţară şi fură schimbate priviri până şi între cei mai sceptici. Insectele ne-au mâncat recoltele şi hrana, şi ne-au distrus fântânile. Acum Calder ne aduce apă - apă care o să ne îmbolnăvească, probabil. Crede că suntem atât de însetaţi - de disperaţi - încât vom lua apă chiar şi de la cel care ne-a fost întotdeauna duşman.

Simon îşi ridică mâinile într-un gest sălbatic de dezgust.

— Ăsta-i nebun, îi şopti lui Webb. N-are rost să stăm la discuţii cu el.

Doylew Pettit văzuse oamenii adunându-se şi căruţele din jurul fântânii comunităţii, când ieşise din bancă să-şi ia prânzul. Se îndreptă într-acolo să vadă ce se întâmplă şi prinse sfârşitul discursului lui Kreuger, suficient cât să-şi dea seama de scopul prezenţei oamenilor lui Webb.

Un zâmbet îi curbă uşor gura, ochii sclipindu-i la gândul că ar putea profita de situaţie. Fără să atragă atenţie asupra sa, ocoli mulţimea şi se apropie de Webb dinspre grajdul comunal, folosind calul lui Webb ca să se ferească de privirile celor mai mulţi dintre drylanderi.

— Webb, zise încet. Chiar dacă unii ar vrea, Kreuger n-o să-i lase să ia din apa ta. Ăstuia i se pune pata când te vede. Mai bine ţi-ai lua băieţii şi v-aţi îndrepta înapoi spre fermă.

— Dar ce-or să facă fără apă? mormăi Webb, fiind de acord cu concluzia lui Doyle Pettit, dar ştiind că problema rămânea.

Un rânjet zglobiu fluturâ peste trăsăturile lui Dyole, trădându-i mândria pentru propria isteţime.

— Am zis doar să vă „îndreptaţi" spre fermă, nu să vă întoarceţi la fermă. La vreo cinci mile în afara oraşului, e un loc în care puteţi trage. Aşteptaţi-mă acolo. În vreo două ore strâng căruţele şi câţiva călăreţi.

Transferăm apa în căruţele mele şi o aduc în oraş. Drylanderii ăştia mă cred de-al lor, aşa că n-or să întrebe de unde o am. Se uită la Webb. Ne-am înţeles?

Era o soluţie simplă şi eficientă. Webb dădu din cap.

— Ne întâlnim la Simmons'Wash în două ore.

— Aş mai sta puţin la taclale dar poate mă vede Kreuger să vorbesc cu tine şi hotăreşte că m-am contaminat şi eu. Doyle se retrase la fel de discret precum venise, felicitându-se în tăcere. Era marea lui pricepere să evalueze o situaţie şi s-o întoarcă în avantajul lui. În felul acesta avea probabil să stăpânească jumătate din Montana într-o bună zi. Un om trebuia să fie cu picioarele pe pământ şi să nu lase nici o ocazie să treacă pe lângă el.

Potter încă mai încerca să-i convingă pe drylanderi că apa era potabilă, când Webb sări în şa şi-şi mână calul spre şerif.

— Las-o baltă, Potter, zise el. Plecăm. Dacă ei nu vor apa, o vom folosi noi înşine.

Expresia surprinsă a şerifului obiectă la decizia lui, dar Webb nu aşteptă să o spună şi în cuvinte şi, îndreptându-şi calul spre căruţe, făcu semn oamenilor săi să plece. Confuzia şi neîncrederea lor erau uşor de înţeles, odată ce nu ştiau nimic despre transferul plănuit în căruţele lui Doyle Pettit. Le explică de-abia când ieşiră din oraş.

Trecură mai bine de două ore până când Doyle îi întâlni în locul stabilit cu căruţele lui. Se schimbase din costumul elegant, în haine de fermier. Era un truc pe care-l învăţase Doyle să-şi schimbe ţinuta astfel încât să se potrivească oamenilor şi împrejurărilor, ca un camelelon.

În oraş, el era omul de afaceri. Când trecea pe la drylanderi, la gospodăriile lor, îşi scotea haina, îşi slăbea cravata şi-şi sufleca mânecile. Pentru fermieri ca Webb, păstra o pereche de jeanşi uzaţi, o pălărie veche şi o jachetă îmblănită pentru a le aminti că era unul de-al lor - fiul lui Tom Pettit.

Nimeni nu se uita în spatele faţadei şi comportării sale binevoitoare, ca să vadă ambiţia care-l mâna şi viclenia din ochii lui. Se ştia că era proprietarul băncii, al depozitului de cherestea, al arănarului si al

altor câteva afaceri din oraş, plus practica lui avocăţească. La dracu' el deţinea aproape tot oraşul. Dar Doyle era sigur că puţini erau conştienţi de faptul că proprietăţile lui erau atât de extinse, încât rivalizau cu domeniul Calder. Nu era momentul să afle şi alţii, dar pe el îl amuza să se gândească la asta, mai ales acum, la întâlnirea lui cu Webb Calder.

— Foarte frumos din partea ta să dai coloniştilor apa ta, îi zise lui Webb. Aş fi trimis şi eu băieţii să ia de la Tee Pee, zise el, referindu-se la ferma pe care o moştenise de la tatăl lui. Dar suntem la limită acolo, cu seceta asta.

Nu era tocmai adevărat. Ferma avea ceva apă în plus, dar n-avea nici un rost s-o risipească pe acte de binefacere, aşa cum făcea Calder. În timp, drylanderii aveau să ajungă să cumpere apă, şi de-abia atunci avea de gând Doyle să umble la rezervele lui. Între timp, putea profita de largheţea lui Webb şi să-i facă pe colonişti să creadă că este salvatorul lor. Avea să-şi facă o imagine publică foarte bună.

— Am două râuri care curg bine, Webb nu trebuia să mai amintească asta, fiindcă Doyle o ştia bine. Cât mai curg, avem apă în plus.

— După cum i-a montat Kreuger pe ai lui împotriva ta, cred că ar fi cel mai bine să-mi trimiţi căruţele la tine şi să-i las să creadă că apa vine din partea mea, sugeră Doyle.

— E-n regulă. Lui Webb nu-l păsa ce formă ia ajutorul, atâta timp cât cei ce aveau nevoie de apă o căpătau.

— După ce descarc apa asta în oraş, trimit mâine căruţele la tine să mai aduc un transport. Butoaiele astea nu vor ajunge prea mult timp. Ultimul butoi era rostogolit în căruţa Tea Pee şi Doyle strânse ferm mâna lui Webb. Transmite salutări soţiei tale. Nu mi-ai dat nici o şansă să-ţi fac puţină concurenţă la mâna ei.

Urcându-se pe capră, Doyle ştia că nu fusese niciodată interesat în mod serios de văduva care se măritase cu Webb, dar i-o spusese mai degrabă din politeţe. Avea şi el de gând să se căsătorească, dar

avea să aleagă cu grijă - poate să-şi găsească o mireasa bogată, din est. O alianţă, asta voia. O căsătorie care să-i întărească poziţia.

Înainte de a se întoarce în oraş cu căruţele, luă precauţia să îl ocolească şi să intre din altă direcţie, astfel încât Kreuger şi ceilalţi fermieri să nu bănuiască faptul că, până la urmă, tot Calder le aducea apă. Când căruţele se opriră în faţa fântânii secate a comunităţii, mulţimea de colonişti se adună în jurul lor şi se alinie să-şi primească porţia.

Când cineva îi mulţumi, Doyle zâmbi şi ridică modest din umeri.

—Mă bucur că am putut fi de folos. Îl văzu pe Franz Kreuger privindu-l. Trebuie să fim cu toţii uniţi în astfel de timpuri. Ştia că aceasta era o doctrină des predicată de Kreuger şi-i dădu acum glas în mod deliberat. Văzu uşoara înclinare de cap, în semn de apropbare, pe care Kreuger o făcu în mod inconştient şi ştiu că îl avea pe conducătorul acestor drylanderi în buzunar. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, mă găsiţi la bancă.

În grup erau cel puţin patru colonişti despre care ştia că sunt faliţi. Aveau să vină la el pentru împrumut şi deja avea ipoteci pe pământurile lor. De data aceasta aveau să vină cu animalele şi echipamentul. Primăvara următoare, Doyle Pettit, proprietarul pământului, le va plăti o zecime din cât valorau gospodăriile şi posesiunile lor şi ei aveau să-i mulţumească în genunchi. Toţi credeau că le împrumuta bani ca să-i ajute dar apoi îi cumpăra cu totul, doar din bunătatea inimii lui, ştergându-le datoriile şi dându-le bani exact atât cât să le ajungă să părăsească statul. Croindu-şi drum prin mulţime, pentru a se întoarce la bancă, văzu recunoştinta pe feţele lor şi îi veni să râdă tare.

Plin de mândrie se gândi la toate afacerile care-i purtau numele. Îi aduseseră destui bani gheaţă, când vânduse mărfurile cu preţuri de două-trei ori mai mari decât dăduse pe ele. De când cu seceta, mergea cu afacerile în pierdere, dar Doyle era convins că era doar o situaţie temporară. Exista un avantaj al situaţiei economice actuale, slabe, a oraşului. Concurenţii lui începeau acum să tragă obloanele. N-avea să mai tragă mult până când întreg oraşul îi va aparţine

Trei călăreţi îşi legau caii în faţa băncii. Interesul lui Doyle crescu, când îl recunoscu pe bărbatul în vârstă, bine clădit, care se apropia de intrare. Era Ed Mace de la ferma Snake M. Avea ceva obosit şi înfrânt în felul în care mergea. Doyle se întrebă cât de mult din ţinuta lui se datora celor peste şaizeci de ani. Doyle ne vedea alt motiv pentru care Mace ar fi venit la bancă, decât dacă avea nevoie de bani. Asta îl puse pe gânduri. Poate că avea posibilitatea să pună mâna şi pe ferma Snake M.

Până ce fermierul să ajungă la uşa băncii, Doyle Pettit îl salută, flecări cu el pe trotuar câteva minute şi îl invită apoi înăuntru, ca şi cum n-ar fi ştiut dinainte care era destinaţia lui Mace. În intimitatea biroului său, Doyle ţinu convesaţia departe de bănci şi credite, discutând despre ferme, vite şi starea pământului. Încetul cu încetul aduse vorba dspre greutăţile pricinuite de secetă şi despre efectele ei asupra fermierilor din zonă.

— Nu există un crescător de vite care să nu fi fost afectat de secetă - oameni ca dumneata, de pildă, zise Doyle. Încă de pe vremea când am mers prima dată la strângerea vitelor cu tata, i- am admirat pe fermierii ca dumneata. Sunteţi oameni serioşi şi cuvântul vostru este aur. Vreau să ştii, Ed, că dacă ai vreodată nevoie de vreun împrumut care să te ajute să treci peste vreo greutate, spune-mi doar şi s-a aranjat.

— Păi... a fost un an greu, recunoscu el, mândria făcându-l să-i fie greu să declare pentru ce a venit. M-am gândit să aranjez să fac un mic împrumut.

— Spune-mi doar cât vrei şi-ţi eliberez o poliţă chiar acum. Duse mâna la sertar după formulare şi luă un stilou ca să înceapă să completeze. Apoi se opri şi se uită peste birou la fermier, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee. Nu-mi place să dau înapoi, dar poate că ai putea face rost de bani altfel.

Ed Mace părea sceptic. În ceea ce-l privea, cercetase toate posibilităţile fără nici un rezultat şi acum se vedea înghesuit într-un colţ,

silit să vină la bancă, cu pălăria în mână. Deşi, trebuia să admită, Doyle Pettit reuşise până acum să i se pară mai puţin înfricoşător.

— Cum? întrebă el.

— Ai vite şi preţurile n-au fost niciodată mai mari ca acum. De ce nu le vinzi? sugeră Doyle cu viclenie. La anul o să poţi să-ţi faci altă cireadă cu, probabil, jumătate din banii pe care i-ai lua acum pe vite.

Doyle omise să menţioneze că la anul, Ed Mace nu va mai avea vite pentru garanţia bancară, ceea ce însemna că va trebui să-şi ipotecheze ferma. După aceea, cumpărarea la preţ mic al fermei, era o treabă simplă. Avea să-şi subţieze finanţele, dar merita riscul, ca să intre în posesia fermei Snake M.

CAPITOLUL 26

Frunzele căzuseră din plopii canadieni şi din sălciile care creşteau de-a lungul râului. Conturirile scheletice ale trunchiurilor şi crengilor se profilau despuiate pe cerul întunecat de octombrie. Webb îşi înfundase mâinile adânc în buzunarele jachetei şi privea albia nămoloasă a râului. În spatele lui clădirile fermei Trei C se ridicau pe pământul copt de soare şi Casa Mare se profila pe orizontul nordic, zdrenţuit. Dar ochiurile noroioase de apă împrăştiate de-a lugul cursului râului îi atrăgeau atenţia.

— Râul n-a mai secat niciodată. Întoarse capul spre Nate. Şi e la fel pe toată lungimea?

— Mai rău, mârâi Nate. Aici ai măcar băltoace. În rest, pe o mare parte, n-a mai rămas nici măcar nămol. Doar în partea nordică mai curge un firişor de apă. Îi era tare poftă de o ţigară, dar erau prea multe grămezi de frunze uscate în jur şi prea multă iarbă moartă. Ce ai de gând să faci? Întrebarea lui Nate nu primi un răspuns imediat. Am auzit că Ed Mace şi-a vândut toate vitele, aşa că n-o să mai aibă probleme cu furajarea la iarnă.

Webb clătină din cap, refuzând opţiunea.

— Ne-a luat prea mult timp ca să obţinem rasa selecţionată pe care o avem acum. Nu vând. Era o decizie absolută. O să ducem toate cirezile în zona nordică şi să sperăm la mai bine. Se întoarse dinspre albia uscată. Transmite-i lui Doyle că nu mai puteam da apă pentru drylanderi. Fântâna de la grajduri a secat azi dimineaţă.

Nate nu zise nimic şi slobozi un oftat obosit, care părea să întrebe când se va sfârşi seceta. Urcară malul şi porniră spre clădirile fermei. Abe Garvey venea şchiopătând spre ei, cât de repede putea, suflând greu din cauza efortului. Se opri şi le făcu semn să se grăbească.

— Hei, Webb! M-au trimis după tine. I-a venit sorocul nevestei tale! strigă el.

Webb o luă la fugă, cuprins de emoţie şi nelinişte, în acelaşi timp.

— Trimite pe cineva după doctor, ordonă grăbit. Simon fusese la fermă doar cu o zi în urmă pentru a-l aduce pe lume pe fiul lui Ruth.

— Nu-i nevoie, gâfâi Abe. A venit să vadă cum se simte Ruth şi copilul. Acum e la Casa Mare.

Webb puse pruncul în braţele lui Lilli şi părăsi camera pentru a doua oară, cu la fel de puţină tragere de inimă.

Când Webb năvăli în dormitor, durerea ultimei contracţii tocmai trecea. Lilli respira adânc şi greu, broboane de transpiraţie strângându-i-se pe frunte şi deasupra buzelor. Când văzu îngrijorarea de pe trăsăturile lui colţuroase, îi zâmbi, propria tulburare dispărând.

— Sper că mai vrei încă să devii tată, îi zise când ei îi luă mâna şi se aplecă peste pat. Fiindcă dacă te-ai răzgândit, cumva, e prea târziu.

— Nu. Nu m-am răzgândit. O jumătate de zâmbet îi apăru pe gură, îmblânzindu-i-o. Te simţi bine?

Ea făcu semn din cap şi Webb se aplecă s-o sărute.

— Gata cu pupăturile. Simon Bardoiph întrerupse convesaţia lor afectuoasă şi se apropie de pat. Dacă nu cumva ai de gând să moşeşti tu copilul, îţi sugerez să cobori şi să-ţi pui ceva de băut, Webb.

— Mai târziu. Nu-şi lua ochii de la Lilli, cu părul ei întunecat revărsându-se pe pernă.

— Acum! insistă doctorul şi gesticulă către uşă. Afară! O să dureze ceva timp, aşa că du-te şi tropăie în altă parte. N-am chef să o deranjezi pe mica noastră mamă.

Webb cedă fără tragere de inimă la acest argument, o sărută iarăşi şi părăsi camera, ca să aştepte jos în birou. Încercă să rămână calm, dar tot auzea mici zgomote de sus, mişcare şi ţipete înăbuşite. Îi răzuiau nervii ca o pilă. Soarele cobora sub orizont când auzi ţipătul unui copil. Urcă treptele câte două o dată şi ciocăni nerăbdător la uşa închisă. Simon o deschise, ţinând în braţe un pachet mişcător.

— Chase Calder, ţi-l prezint pe tatăl tău. Şi trecu băieţaşul robust în braţele lui Webb.

— Lilli?

— E bine.

Webb se uită la fiul său nou-născut, pentru prima dată. Era roşu şi zbârcit, cu un smoc umed de păr întunecat pe cap şi cu un pumn mic, perfect format, agitându-se în aer lângă gura lui. Ameţit, Webb se duse spre pat. Simţea lacrimile strălucindu-i în ochi când se uită la Lilli. Părul întunecat i se lipea, umed, de faţă. Părea epuizată, totuşi foarte fericită.

— Sărmanul micuţ e la fel de urât ca şi mine, zâmbi Webb.

— Şi o să fie la fel de frumos ca tine, murmură ea slab.

Simon veni lângă pat, zâmbind către toţi trei.

— Cred că fiul vostru ar vrea să mănânce ceva; apoi amândoi va trebui să vă odihniţi.

După ce îşi aranjă gluga, Lilli şi-o legă sub bărbie şi îi aruncă o privire lui Webb care o privea neliniştit. Recunoştea că era slăbită şi simţea încă dureri, dar fără îndoială că nu era invalidă, aşa cum o considera el.

— Sunt gata. Mergem? Îşi trase mănuşile, simţinud-se la fel de înfofolită cum era micul Chase în braţele lui Webb.

— Cred că ar trebui să stai acasă, zise el pentru a zecea oară. E prea devreme ca să începi să te mişti. Ar trebui să fii în pat. Nu-s decât două zile de când ai născut.

— Webb, vorbeşti de parcă ne-am aventura în cine ştie ce călătorie periculoasă, îi reproşa ea uşor amuzată. Nu merg decât până la casa lui Ruth. Te asigur că sunt destul de puternică pentru asta.

— Dar nu-i nevoie. Pot să mă duc eu. Licărul hotărât din ochii ei îl avertiză că ea n-avea nici o intenţie să stea deoparte. Oftând iritat, Webb îi puse un braţ în jurul taliei şi o conduse spre uşa din faţă.

Pe cât putu, îşi folosi corpul pentru a o proteja pe ea şi copilul de vântul tăios care sufla dinspre nord şi mătura terenul uscat din faţa lor, ridicând nori de praf care le înţepau ochii şi le iritau plămânii.

Virg Haskell le deschise uşa când ajunseră la casa Stanton. Webb de-abia îi dădu lui Lilli timp să-şi tragă gluga în jos, şi o şi aşeză pe un scaun. Micul Chase scâncea în braţele lui, complet acoperit de plăpumioara sa. Webb întoarse colţul plăpumii şi îi dădu fiului său suzeta ca să-l liniştească.

— Frumos băiat aveţi! zise Virg Haskell şi se uită la Webb şi la Lilli încercând să-şi dea seama de ce au venit.

— Ce face Ruth? întrebă Lilli.

— Şi ea şi micul Bucke sunt bine. Zâmbi mândru.

Din dormitor, Ruth strigă:

— Cine e, Virgil?

— Au venit - întoarse pe jumătate capul ca săi răspundă - Miss Lilli şi Webb... şi fiul lor.

Se auzi mişcare în dormitor.

— Vin imediat.

— Pot să vă servesc cu ceva? se oferi Virg nesigur. Chiar dacă nevasta lui devenise foarte apropiată de Lilli Calder, se îndoia că este o vizită de cuartoazie.

Nesatisfăcut de suzetă, copilul din braţele lui Webb începu să se agite şi să-şi fluture pumnii supăraţi, în aer.

— Dă-mi-l mai bine mie, zise Lilli, întinzând mâinile după fiul ei.

Webb i-l dădu cu grijă, înainte de a răspunde întrebării lui Virg.

— Nu, mulţumesc, Lilli şi cu mine am venit să discutăm cu tine şi cu soţia ta o anumită problemă.

Uşa dormitorului se deschise şi apăru Ruth. Era evident că făcuse o încercare grăbită de a arăta prezentabilă. Avea părul legat cu o panglică într-o coadă şi purta o rochie lejeră. Era înţepenită şi uşor instabilă pe picioare, ţinându-se de uşa dormitorului înainte de a face restul drumului spre ei.

— Lilli, n-ar fi trebuit să te ridici din pat. Trebuie să te odihnești și să-ți recapeți puterea, murmură ea neliniștită.

— Asta i-am spus și eu, răspunse Webb. Dar a insistat să vină.

— Am auzit că femeile indiene se ridică și se apucă de treabă imediat după ce nasc, spuse Lilli în apărarea ei. Mă simt bine, zău. Te rog, stai jos, Ruth, o îndemnă ea. Webb și cu mine am venit pentru că vrem să te rugăm ceva.

— Ce anume? Ruth se așeză încet pe un scaun lângă Lilli și se uită la băiețelul învelit în plapumă, din brațele lui Lilli. E un copil tare frumos. Era o undă de invidie în vocea ei.

— E un copil tare înfometat. Amestecate cu dragostea din expresia ei, se simțeau regretul și o notă de vinovăție. O privi ezitând pe Ruth. N-am destul lapte pentru el. Simon i-a pregătit un lapte special dar nu a mers. Spune că soluția cea mai bună ar fi să găsesc o altă femeie care ar vrea să-l alăpteze. Webb și cu mine ne-am gândit - se opri să se uite la soțul ei, care stătea în picioare lângă scaun - să te rugăm pe tine.

Lui Ruth nu-i trebui timp de gândire și acceptă imediat.

— Desigur că am s-o fac.

— Mulțumesc. Lilli își înclină capul pentru a-și ascunde bărbia tremurătoare și clipi pentru a-și da înapoi lacrimile. Chase începu din nou să plângă. Îi sărută tandru fruntea, apoi i-l dădu lui Ruth. Cred că ar fi mai bine dacă ar sta aici noaptea. Era lucrul cel mai greu pe care-l avusese Lilli de spus vreodată. O să aducă Webb leagănul... și tot ce-i mai trebuie. Vocea i se frânse.

— Stai liniștită, Lilli. Ruth îl luă pe fiul lui Webb la pieptul ei și-și puse mâna pe brațul prietenei sale. O să am foarte multă grijă de el, ca și cum ar fi copilul meu. Pentru ea, era promisiunea cea mai ușoară din lume de ținut.

Un fel de alarmă maternă o trezi pe Ruth în mijlocul nopții pentru alăptarea de la ora două. Își luă fiul zgomotos și nerăbdător și-l duse în camera de zi, ca să se așeze în balansoar. Părul lui blond era moale și cârlionțat, ochii albaștrii dând semne că vor păstra această culoare.

Îi dăduse numele Timothy Ely Haskell, dar soţul ei începuse să-i spună „Bucko al meu" încă din prima zi. Părea să i potrivească, aşa că şi Ruth îi spunea acum Bucko. Îl adora în felul special în care o mamă îşi iubeşte copilul, zâmbind când el trăgea înfocat de sfârcul ei şi-i lovea pieptul cu pumnii săi mici.

Dar, mai târziu, când micul Chase Benteen Calder sugea la pieptul ei umflat de lapte, Ruth avea lacrimi în ochi. Acesta era fiul lui Webb, diferit - ca mărime şi temperament - de al ei. Visase ziua aceasta - ziua în care să ţină copilul lui la piept. Iată că venise, chiar dacă nu tocmai aşa cum şi-o dorise ea, dar, totuşi, alăpta fiul *lui*.

Stetoscopul fu capturat de o mânuţă care hotărî imediat că era bun de mâncat. Simon Bardolph râse şi desprinse degetele micului Calder de pe instrument. Doi ochi căprui, inocenţi, îl priveau îndrăzneţ.

— După cum arăţi, Chase, ai mâncat deja destul, declară el.

— A crescut, nu-i aşa? spuse Lilli mândră în timp ce fiul ei de aproape cinci luni începu să gângurească. Stătea bine în funduleţ, bine echilibrat, durduliu, dar nu gras. Deja încearcă să se târască, dar de obicei sfârşeşte prin a se rostogoli pe spate.

— O să reuşească în curând să meargă, şi-atunci o să-ţi doreşti să n-o fi făcut-o, murmură Simon şi-şi închise geanta. N-am mai văzut de mult doi copii aşa de sănătoşi ca acesta şi Buck.

— Bei o cafea, nu-i aşa? spuse şi-l luă în braţe pe micuţ. Webb trebuie să se întoarcă în scurt timp. S-a dus la gară să-i aştepte pe senator. Ştiu că ar vrea să te vadă.

— Nu pot, Simon îşi îmbracă haina. Trebuie să trec pe la Kreuger. Trei dintre copiii lui sunt bolnavi. Se pare că au pneumonie. Clătină din cap, comparând fără să vrea condiţiile acestei case cu acelea ale familiei de drylanderi.

— Îmi pare rău. Lilli îl ţinu pe Chase ceva mai strâns. Cât de mult îi displăcea Franz Kreuger, tot îi părea rău pentru soţia lui, Helga. Ce face... soţia lui?

Privirea lui o cercetă scurt, încercând să vadă dacă ea chiar voia să afle.

— Nu cred că ai recunoaşte-o. Oftă. Cred că nu mănâncă nimic. N-aş fi surprins dacă aş afla că toată mâncarea se duce la copii şi la bărbatul ei iar ea mănâncă doar ce rămâne.

Lilli se simţi vinovată să aibă atât de mult, vinovată că nu se mai gândise de loc la familiile printre care trăise cu Stefan. Fusese conştientă că seceta şi lăcustele loviseră multe familii, dar nu-şi lăsase mintea să zăbovească asupra acestui subiect. Dar remarca doctorului îi aminti de iernile în care îi fusese foame, cu prea puţină hrană în casă.

— Simon, înainte de a pleca, opreşte-te la depozit şi ia nişte mâncare cu tine, îl rugă ea. Dacă Kreuger te întreabă de unde o ai, zi-i că o distribuie biserica. Ia câte ceva şi pentru alte familii nevoiaşe din zonă.

El încuviinţă scurt din cap, un zâmbet de înţelegere arătându-se pe gura lui. Lilli îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre oamenii aceştia şi simţea că le datora ceva, ca un fel de ajutor frăţesc. Începu să se joace cu copilul şi Simon lăsă subiectul să se încheie cu cererea ei.

Senatorul Bulfert era un oaspete de sfârşit de săptămână la fermă, oprindu-se în drumul lui spre Helena. De data aceasta, era singur, neînsoţit de ajutoarele sale. Asta părea să-i schimbe cursul vizitei. Politicianul care era de obicei vorbăreţ si zgomotos, arăta preocupat şi mai puţin vorbăreţ.

La sfârşitul cinei, Webb observă că senatorul duce mâna la buzunarul vestei ca să scoată ţigările. Ştiind că lui Lilli nu-i place mirosul de fum, îi propuse să meargă în birou pentru cafea. Lilli se scuză că nu-i însoţeşte, ducându-se să vadă ce face copilul.

Webb turnă whisky în pahare şi-i dădu unul bărbatului cu faţă rumenă. Cu un zâmbet profesional-jovial, acesta ridică paharul într-un toast tăcut.

— Bucură-te de băutură cât mai poţi, declară el. Aceste doamne „Abstinenţă", spuse senatorul referindu-se la femeile ce porniseră o

adevărată cruciadă împotriva alcoolului, îşi vor vedea visul împlinit. Senatorul oftă dezgustat şi privi whisky-ul pe care-l învârtea în pahar. Toate cârciumile din Buttle au dat faliment. Am crezut că mişcarea pentru Prohibiţie va lua sfârşit odată cu moartea conducătoarei acestei mişcări. Pe dracu'l A transformat-o într-o martiră.

— Congresul doar n-o să scoată băutura în afara legii! Ideea i se părea prea năstruşnică.

— Face parte din fervoarea morală care a cuprins ţara din cauza războiului, mărăi el. Sper că ai ceva prieteni în Canada, care să-ţi aprovizioneze dulapul pentru uzul personal.

— Ştiu câteva persoane, zâmbi Webb. Nu mai vindem aşa de multe vite în rezervaţiile de acolo, ca odinioară, dar mai am câteva relaţii.

— Bine. Sorbi din whisky, apoi îi oferi lui Webb o ţigară şi tăie vârful alteia pentru el însuşi. Giles a murit. Ştirea veni fără nici un avertisment.

Flacăra chibritului era la jumătatea drumului spre ţigară lui. Webb se opri, scoţându-şi ţigara din gură şi uitându-se uimit la politician.

— Bull? În voce îi suna neîncrederea. Când?

— Acum trei luni, înainte de Crăciun. De-abia am aflat şi eu. Trase din ţigară. N-a mai fost la fel după ce s-a întors. A început să bea mult şi nu se mai întâlnea cu vechile cunoştinţe. De-asta a trecut atât de mult timp până să aud despre moartea lui, bănuiesc. A fost un politician bun - un taur mare, greoi, dar viclean ca o vulpe, conchise el şi înghiţi o altă duşcă de whisky, ca un toast făcut în memoria omului.

Webb făcu la fel şi privi focul care ardea în şemineu. De când murise mama lui, nu mai avusese nici o veste de la Bull. De-acum n-avea să mai primească nici una.

— Ce ştii despre avocatul acela, Doyle Pettit? Cu ochii îngustaţi, Bulfert îl privi pe Webb prin fumul ţigării.

Capul lui Webb se ridică, instinctul spunându-i că acesta era scopul ascuns al vizitei senatorului.

— Îl ştiu pe Doyle de o viaţă. A moştenit ferma Tee Pee la moartea tatălui său şi acum are câteva afaceri în oraş. De ce? Era zgârcit cu informaţiile, până ce avea să afle motivul întrebării.

— Am aruncat o privire pe titlurile de proprietate acum vreo două saptămâni. Are cu totul, vreo trei sferturi de milion de acri. Mărimea proprietăţii lui Pettit îl surprinse pe Webb, dar nu o arătă. Termină de aprins ţigara cu un alt chibrit, scutură flacăra şi aruncă băţul în şemineu. Doyle acumulase o grămadă de pământ pe tăcute - prin banca pe care o deţinea, evident, cumpărând gospodăriile agricultorilor care dăduseră faliment. Îşi aminti schema lui Doyle de „cumpără şi vinde".

Privi harta de pe perete. Doyle Pettit. Prietenul din copilărie, mereu zâmbitor, mereu iubitor de distracţii, care râdea şi doar rareori se lupta. Într-un fel, făcuse întotdeauna paradă, cumpărând primul automobil din regiune şi purtând haine ostentativ elegante, larg la pungă, cumpărând băuturi pentru prieteni şi gata să împrumute zece dolari cui avea nevoie. Pe tăcute, obţinuse controlul asupra aproape trei sferturi de milion de acri - aproape suprafaţa fermei Trei C.

Fusese întotdeauna împăciuitor, neplăcându-i certurile sau sentimentele dure. Se punea bine cu toată lumea, nevrând să supere pe nimeni. Crescătorii de vite îl priveau ca pe fiul lui Tom Pettit, unul de-al lor, iar drylanderii îl considerau prietenul lor.

Cu cât se uita mai mult Webb la hartă, cu atât se simţea mai alarmat. Nu avea rost să creadă că masivele achiziţii de pământ ale lui Doyle reprezentau o ameninţare. Nu fuseseră totdeuna apropiaţi, dar Doyle nu era genul de om care să acţioneze împotriva altuia. Nu-i stătea în fire. Totuşi pe Webb îl deranja să descopere cât se dezvoltase Doyle într-un timp atât de scurt.

Dar comentariul pe care-l făcu arătă că ştia despre astea.

— Când a început acest boom, Pettit s-a apucat să speculeze pământurile, admise el.

— Dacă mai ţine seceta, o să ajungă să aibă în alte zece state. Vântul îi duce ţărâna de aici şi în alte părţi.

Gura lui Webb se contractă, într-o încuviinţare tăcută şi amară. Se gândea că, Slavă Domnului, pământul Calder e acoperit de iarbă şi ţine solul pe loc.

Cuvertura grea din piele de bivol era trasă până sub bărbia lui Simon, încălzind aerul pe care-l respira, capul clătinându-i-se în somn. Trusa medicală stătea pe podeaua şaretei, lângă picioarele sale, învelită şi ea în cuvertură. Deşi automobilele constituiau o modalitate de transport mai rapidă, Simon Bardolph prefera şareta lui veche. Poate că era mai lentă, dar făcea mai puţine pene; putea să traverseze ţinutul peste terenuri pe care automobilul nu le-ar fi putut parcurge; şi dacă Simon adormea, ceea ce se şi întâmpla de obicei, putea fi sigur că rămânea pe drum şi nu cădea în vreun şanţ.

Calul se opri în faţa unei colibe unde licărea o luminiţă în fereastră. Calul întoarse singur şareta şi necheză încet către omul adormit. Sunetul nu primi nici un răspuns. Cu un sforăit dezgustat, calul îşi dădu urechile pe spate şi smuci şareta, trezindu-şi stăpânul.

Simon deschise ochii nemulţumit şi câteva clipe se uită în jur nedumerit, până să recunoască gospodăria lui Kreuger. Dădu deoparte cuvertura şi tremură în frigul serii. O pătură era împăturită în spatele şaretei. O desfăcu şi o întinse peste cal, îi aruncă nişte ovăz în sac şi-i scoase zăbala, înainte de a-i pune sacul de gât. După ce termină cu calul, îşi ridică geanta neagră şi se duse spre colibă.

Franz Kreuger deschise uşa când Simon ciocăni. Coliba mică mirosea a boală. Simon se gândi că nu se va obişnui niciodată cu acest miros. Draperia de pânză care despărţea de obicei zona de dormit ce restul încăperii era scoasă, pentru a lăsa căldura sobei să ajungă în colţul cel mai îndepărtat, unde erau paturile.

Simon trecuse pe la această familie de prea multe ori ca să-şi mai irosească energia schimbând amabilităţii cu Franz Kreuger, fiindcă ştia că gestul n-avea să-i fie întors. Dezbrăcându-şi paltonul, se uită la cei doi copii mai mari care zăceau în patul părinţilor şi la al treilea pacient al său întins pe un pat mai scund. Helga Kreuger, scofâlcită şi cu ochii

înfundaţi în orbite stătea pe marginea patului, încercând să introducă supă cu lingura în gura vlăguită a copilului ei.

Când se apropie de pat cu geanta în mână, femeia fu silită să întrerupă hrănirea cu o tuse care avea un sunet distinct, de tuberculos. Privirea doctorului se îngustă, cercetând atent femeia cu privirea. Era epuizată şi avea cercuri subţiri, întunecate, sub ochi. Greutăţile o îmbătrâniseră aşa încât arăta destul de bătrână pentru a fi bunica acestor copii. Lui Simon nu-i plăcea tusea ei. După ce avea să verifice starea copiilor, intenţiona să o examineze şi pe mama lor.

Se opri lângă ea, conştient de faptul că Franz Kreuger se ţinea după el.

— Ce mai face Gustav? Zâmbi uşor Helgăi înainte de a-şi îndrepta atenţia spre băiat. Peste câteva secunde auzi zgomotul din plămânii băiatului. Timp de o clipă, totul în el îngheţă. Violenţa era străină firii lui, dar acum îl cuprinse. Se întoarse sălbatic spre Kreuger.

— La dracu', Kreuger! înjură el, şi-şi înfipse degetele în gulerul cămăşii bărbatului. Ţi-am zis să mă chemi imediat dacă le e mai rău!

— Nu le e mai rău decât ultima dată când i-ai văzut, negă el cu înverşunare, ochii întunecaţi azvârlind săgeţi de silă şi neîncredere.

Helga Kreuger sări în picioare, alarma luându-i din obraji şi puţina culoare pe care o aveau.

— Gustav nu e mai rău, nu-i aşa?

Simon îşi dădu seama că îşi dorea cu atâta disperare ca fiul ei să se însănătoşească, încât refuza să vadă că era mai rău. Îşi veni în fire şi-i dădu drumul cămăşii lui Kreuger, întorcându-se cu spatele la copil.

— Starea lui nu-i e bună, zise cu asprime, înţelegând situaţia.

— Dar o să se facă bine, murmură ea şi-şi privi copilul neliniştită.

— O să fac tot ce pot. Era tot ce-i putea promite. Copiii lui Kreuger erau subnutriţi şi slabi. Nu învăţase să facă miracole când studiase medicina şi avea sentimentul că aici era nevoie de un miracol.

Se întâmplase de multe ori. Când izbucnise febra tifoidă, Simon văzuse familii întregi murind, dar nu-i era niciodată uşor să accepte, mai ales când victimele erau copii. Avea întotdeauna sentimentul că

poate ar mai fi putut face ceva - că erau lucruri pe care nu le ştia, cu toată învăţătura lui, dar ar fi trebuit să le ştie.

Asta crezu Kreuger când toţi copiii lui, în afară de unul, fură îngropaţi în decurs de o săptămână. Simon încercase să-şi închidă urechile contra acuzaţiilor. Kreuger era convins că din cauză că erau săraci şi nu putuse plăti serviciile doctorului, Simon nu făcuse tot ce-i stătea în putere; era sigur că dacă l-ar fi chemat Calder şi nu Kreuger, rezultatul ar fi fost altul.

Obosit, frustrat şi copleşit de vina care-l bântuia de fiecare dată când pierdea un pacient, Simon se rezema de masa din mijlocul micii sale bucătării. Vasele murdare, de acum două săptămâni zăceau în chiuvetă, de ultima dată când mâncase acasă. Se uită la dezordinea din jur.

— Am angajat o fată care să-mi ţină aici curat, dar familia ei a plecat toamna trecută. N-am reuşit să găsesc pe altcineva, se scuză faţă de Doyle Pettit pentru aspectul neîngrijit al locuinţei sale.

— Dacă vrei, îţi pot găsi eu pe cineva, se oferi Doyle afabil şi sorbi din cafeaua neagră şi amară pe care i-o turnase Simon. Zău c-ar trebui să te odihneşti o săptămână. Arăţi groaznic.

— Te joci de-a doctorul, aşa-i? zâmbi Simon obosit.

— Ce-i în mintea dumitale, doctore? Doyle Pettit se rezemă degajat de spătarul scaunului. Ştiu că nu m-ai chemat doar ca să-ţi omori timpul - nu face asta un om atât de ocupat ca dumneata. Aşa că trebuie să ai vreun necaz.

— E vorba despre Kreuger - sau mai exact - despre nevasta lui. Are tuberculoză şi climatul aceta - frig şi praf - nu face decât să-i agraveze boala. Trebuie să o ducă de aici, dacă nu vrea s-o îngroape şi pe ea. Îşi trecu o mână prin păr, ciufulindu-l. Am încercat să-i explic, dar crede că m-am coalizat cu Calder ca să-l alung de pe pământul lui. Nu pot s-o scot la capăt cu el. Pur şi simplu nu vrea să asculte. Dar dumneata... e posibil să creadă, dacă propunerea vine de la dumneata.

Doyle se încruntă, preocuparea apărând pe trăsăturile de obicei atât de lipsite de griji. Își învârti cafeaua în ceașcă, studiindu-i culoarea neagră.

— Nu știu dacă există ceva ce l-ar putea despărți de pământul lui. Din toți cei veniți în primul an pentru împroprietărire, e unul din puținii care au rămas. Nu știu ce-i face să meargă înainte.

— Ura, își dădu Simon cu părerea. O ură nu neapărat pentru Webb Calder, cât mai mult pentru ceea ce reprezintă el - un mare moșier. Uneori mă întreb dacă nu și-a ales locul doar pentru că era învecinat cu domeniul Calder.

— S-ar putea, admise Doyle și sorbi din ceașcă. O să stau de vorbă cu el în legătură cu nevastă-sa, dar nu știu dacă o să am mai mult succes decât dumneata.

Simon spera că da. Ceva îi spunea că Kreuger era aproape la limită. Cei mai mulți ar fi plecat până acum. Tot ce-i mai rămăsese era o bucată uscată de pământ care se împrăștia, suflată de vânt. Seceta și praful își făceau efectul asupra tuturor, întinzându-le nervii și făcându-i să-și piardă cumpătul. Se mai adăuga și suferința pe care Kreuger o încerca din pricina morții copiilor.

— L-ai văzut pe Webb în ultimul timp? Ce-i face copilașul? schimbă Doyle subiectul.

— Am fost la Casa Mare acum vreo trei săptămâni, înainte să înceapă toate astea. Toată lumea era bine, inclusiv micul Chase. Gândul la băiețelul sănătos aduse un zâmbet pe fața lui Simon.

— Știi ceva, doctore? Dumneata și cu mine ar trebui să facem o excursie în est și să ne găsim câte o nevastă. Când mă gândesc că Webb are un fiu, devin al naibii de invidios, declară Doyle fără să pară câtuși de puțin serios. Ar trebui să vorbesc cu el să se îngrijească de viitorul fiului său. E ceva ce tata n-a făcut pentru mine. Mi-a lăsat ferma înglodată în datorii și cam atât.

— Presupun că nici unul din noi n-are de gând să moară. Simon râse fără umor și-și ridică la gură ceașca cu cafea.

CAPITOLUL 27

Primăvara veni aducând uşurare după frigul iernii, dar nu şi sfârşitul secetei. Toată lumea spunea că nu mai poate dura încă o vară. Băncile făcură împrumuturi drylanderilor ca să-şi poată cumpăra sămânţă şi să-şi poată semăna grâul. Iunie era de obicei luna ploioasă. Toată lumea aştepta privind cerul cu sufletul la gură.

Norii veniră, parfumară aerul cu mirosul dulce al ploii, apoi făcură să vibreze pământul uscat cu bubuitul tunetelor. Deodată se rupseră şi ploaia căzu din abundenţă. Bucuria se şterse de pe faţa lui Franz Kreuger, care stătea în faţa colibei sale, muiat până la piele în doar câteva minute, şi urmărea cum ploaia torenţială disloca stratul fertil al solului, ducând cu ea vlăstarele tinere de grâu.

Potopul nu dură mai mult de jumătate de oră, dar pământul uscat nu putu absorbi atât de multă apă într-o perioadă atât de scurtă de timp. Ceea ce vântul nu erodase, îndeplini ploaia, sfârtecând pantele deluşoarelor şi săpând mici şanţuri acolo unde nu fuseseră. Recolta era pierdută din nou, de data aceasta datorită ploii.

În aceeaşi zi, după-amiază târziu, terenul dădea deja din nou semne de uscăciune. Doar pe alocuri rămăseseră pete de nămol până a doua zi.

Drumul spre Blue Moon era plin de căruţe încărcate cu lucrurile sărăcăcioase ale drylanderilor care strânseseră tot şi se dăduseră bătuţi. Pentru ei, ultimul eşec fusese lovitura de graţie. Nu mai aveau nici resurse, nici voinţa de a mai încerca iarăşi. Găini prăpădite îşi cotcodăceau protestele în cuştile lor de lemn şi câini doar piele şi oase alergau pe lângă căruţele leneşe, urmându-şi stăpânii trişti şi descurajaţi. Câteva căruţe aveau câte o vacă de lapte legată în spate, pe care sperau s-o vândă şi să obţină ceva bani cu ajutorul cărora să o poată lua de la capăt altundeva, departe de Montana şi de ghinioanele care-i încercaseră.

Cu fiecare milă pe care o traversau, Lilli devenea şi mai tăcută. Erau chipuri familiare printre grupurile fără de casă pe lângă care treceau. De fiecare dată când Webb depăşea o altă căruţa, Lilli se întărea sufleteşte, întrebându-se pe cine avea să recunoască de astă dată. La apropierea automobilului, căruţele trăgeau pe marginea drumului pentru a-i lăsa să treacă şi dându-i ocazia lui Lilli să le zărească ocupanţii. Era întotdeauna o uşurare când se dovedea că erau necunoscuţi.

Trase cu coada ochiului spre Webb şi văzu încruntarea întipărită pe trăsăturile lui severe. Se îndoia că tăcea din acelaşi motiv ca şi ea. În ciuda ploii care căzuse cu trei zile în urmă, praful se ridica deasupra pământului ca un nor persistent, al destinului. Acolo unde odinioară fuseseră lanuri îngrijit arate de fiecare parte a drumului, terenul era parcă sfâşiat, plin de crăpături. Parcă se zbătea în ghearele morţii, răsucit, contorsionat şi zvârcolindu-se în agonie. Bănuia că, într-un fel, şi lui îi era milă de cei care-şi pierduseră ultima speranţă, dar mai ales era îndurerat de ceea ce aceştia făcuseră pământului.

Chase scânci în poala ei, după ce până atunci dormise liniştit. Se zvârcoli, dorind să se ridice şi să vadă şi el ceva, dar Lilli îl ţinu bine.

Blue Moon arăta la fel de trist când ajunseră. Şi mai multe magazine dăduseră faliment. Strada era înţesată de drylanderi, de cei care vroiau să scape din strâmtoarea sărăciei, încercând să vândă câte un obiect lipsit de valoare, şi cei care făceau deja parte din exod. Unii erau aliniaţi lângă bancă, sperând să capete un alt împrumut cu ajutorul căruia să-şi cumpere altă sămânţă sau dorind să-şi vândă gospodăriile, la orice preţ.

Alţii încercau să-şi vândă animalele sau mobila. Cei mai mulţi încercau să facă un fel de troc pentru a obţine ceea ce le era necesar, sau să-i convingă pe proprietarii de magazine să le extindă creditul.

Singurul loc liber în care putuseră să parcheze automobilul, era la gară, unde câţiva norocoşi care posedau banii necesari pentru un

bilet aşteptau următorul tren. Lilli nu se grăbi să deschidă uşa şi Webb înconjură maşina pentru a o ajuta să coboare cu copilul.

— Îmi pare rău că te-am rugat să mă aduci în oraş, zise ea. Nu mai fusese în oraş dinainte de naşterea lui Chase. Aşteptase plimbarea cu nerăbdare, dar se dovedise a fi prea deprimantă. Îmi amintesc cum ai încercat să ne previi, dar nimeni n-a vrut să asculte.

El se încordă auzind-o că încă se mai credea una de-a lor, a drylanderilor. O ţinea de mâna stângă şi îşi trecu degetul peste verigheta ei.

— Aşa a fost să fie. Nu putem face nimic. Îi puse mâna sub braţul lui şi-i zâmbi. Unde ai vrea să mergi mai întâi, doamnă Calder?

— Acasă. Ceea ce era adevărat, dar o schimbă imediat, dându-şi seama că Webb n-avea cum să înţeleagă dorinţa ei de a evita să vadă această scenă. El nu cunoştea genul de vise pe care şi le făcuseră aceşti oameni, dar ea ştia. Nu! Zâmbi repede. Mergem la magazinul lui Ellis ca să cumpăr nişte material, să-i fac câteva haine lui Chase. Creşte prea repede şi ţie nu ţi-au mai rămas cămăşi vechi.

În faţa restaurantului lui Sonny Drake, Webb aproape că se ciocni de Ed Mace. Fermierul se opri, răsuflarea duhnindu-i a whisky. Făcuse burtă şi avea o expresie deprimată în ochi.

— Haide înăuntru, Webb. Ed îl apucă de braţ, dar strângerea mâinii lui era lipsită de vlagă. Nu dădu un semn că i-ar fi observat pe Lilli şi Chase. Vreu să-ţi fac cinste.

— Altă dată, Ed, îl refuză calm Webb.

— N-o să mai fie altădată. Omul trase aer în piept şi expiră cu un fel de oftat. A trebuit să vând totul.

— Ce tot vorbeşti? Îl scrută cu privirea pe bătrân, încercând să decidă dacă era destul de treaz ca să ştie ce vorbeşte.

— Am vândut Snake M. Ploaia asta - ei bine, tocmai cumpărasem nişte vite ca să-mi refac cireada. A fost o inundaţie fulgerătoare pe pământul meu. A prins mai mult de jumătate din ele. S-au înecat. Privi de-a lungul străzii cu ochi goi. M-a distrus, asta e. Sunt terminat. totul s-a dus... toată munca mea de-o viaţă s-a dus cu o singură ploaie.

— Ai vândut ferma? Lui Webb tot nu-i venea să creadă.

— Mda. Pettit m-a scăpat de ea. Se opri posomorât. Am zis lucruri urâte despre el, dar cred că bătrânul Tom ar fi fost mândru de felul în care fiul lui îi ajută prietenii. Atenţia îi fu atrasă de copilaşul din braţele lui Lilli. Căciuliţa de pe capul lui se strâmbase de cât se foise ca să vadă tot ce se petrecea în jurul lui. Ed Mace veni cu un pas nesigur mai aproape şi-i dădu o mână noduroasă şi bătătorită de muncă, s-o cerceteze.

— Ai un băiat frumos, Webb. Eu n-am avut copii niciodată. Bănuiesc că e minunat să ai copii, dar în ceea ce mă priveşte cred că-i mai bine aşa. Limba i se împleticea de la băutură. Ce-aş putea să-i las? Am pierdut ferma - cu toate acareturile. Mi-a adus destui bani cât să ajung în Mexic. Poate mi-oi găsi un locşor unde să cresc câteva vaci, şi să-mi găsesc o „señorita" cu ochi negri, care să mă îngrijească.

— Deci pleci în Mexic. Lui Webb îi era greu să întâlnească privirea lui Ed. Îi părea rău de el şi în ciuda vorbăriei lui, ştia să e prea mândru ca să suporte mila cuia.

— Mi-am luat bilet. Ed Mace dădu din cap, lăsând băieţelul să se joace încă, strângându-i degetul bătătorit. Apoi mâna îi căzu şi ochii îi deveniră apoşi. La dracu', nu mi-a plăcut niciodată „tequila", dar cel puţin acolo ai voie să bei. Îşi sterse gura cu mâna. Mă duc să mai iaú o specialitate de-a lui Sonny. Ai grijă de băiatul ăsta, Webb.

Fostul fermier nu-şi mai repetă invitaţia de a-i face cinste lui Webb şi, răsucindu-se pe călcâie, intră clătinându-se înapoi în restaurant. Singurul efect al Legii Prohibiţiei, în Blue Moon, fusese scumpirea băuturii. Şeriful Potter se arătase dispus să ignore conţinutul real al ceştilor de cafea din restaurant. Oricum se bea la fel de mult ca de obicei. În acest ţinut arid, băuturile alcoolice erau mai uşor de găsit decât apa.

Erau multe lucruri care fierbeau în mintea lui Webb, dar nu-i spusese nimic lui Lilli. Nu numai drylanderii dăduseră greş şi ajunseseră să-şi vândă pământurile; chiar şi crescătorii de vite erau în aceeaşi

situaţie. Doar că agricultorii erau mai mulţi. Era curios să afle câte proprietăţi vor sfârşi prin a fi deţinute de Doyle Pettit.

Pe strada aglomerată de căruţe se văzu o uşoară agitaţie. După ce aruncă o privire, Webb îşi dădu seama care era cauza. Hobie Evans şi cei doi oameni care-l însoţeau, se distrau hărţuindu-i drylanderii care plecau.

— Aţi crezut că puteţi veni aici şi să luaţi ce nu era al vostru, nu-i aşa? striga Hobie către o familie îngrămădită cu toate lucrurile în căruţă, gata să plece din oraş. Copiii se dădeau înapoi cu teamă din faţa chipului său batjocoritor. Aţi crezut că veniţi în Ţara Făgăduinţei şi s-a dovedit că era Iadul, nu-i aşa? Recoltele v-au ars pe câmp; fântânile v-au secat; şi pământul vostru a fost suflat de vânt. Ei da, a fost Ţara Făgăduinţei, pentru că atunci când aţi venit prima dată, v-am făgăduit că o s-o fac iad pentru voi! Râsul lui aspru, batjocoritor, părea să se ridice peste uruitul căruţelor şi tropotul cailor. Eu sunt fiul diavolului. N-aţi ştiut asta?

Făcu un salt spre copii şi ei ţipară îngroziţi. Hobie râse din nou şi plesni crupa unuia din caii de povară. Calul sări şi drylanderii trebui să ţină hăţurile ca să-l împiedice să sară peste oamenii care traversau strada în faţa lui.

— Hei, Hobie! Cowboy-ul metis găsise alt subiect de distracţie. Ia uite aici!

Un colonist încerca să vândă un ceas cu pendulă în spatele căruţei sale. Era lucrul cel mai preţios pe care-l avea, o moştenire de familie care călătorise peste ocean numai pentru a fi vândut pe o stradă prăfuită, ca stăpânul să-şi poată procura banii necesari pentru hrana unei zile.

— Ce-ai acolo, domnu'? Hobie se aplecă peste căruţă. Omul strânse protector ceasul la piept, privind circumspect la cei trei bărbaţi care se îndreptau spre el. Nevasta lui îl trăgea neliniştită de mânecă, încercând să-l convingă să urce în căruţă, lângă ea. N-ai de gând să îmi arăţi? îl provocă Hobie cu un rânjet. Cum vrei să cumpăr dacă nu văd marfa, mai întâi?

—Îl vând cu zece dolari. Disperat, omul îi oferi fără tragere de inimă ceasul lui Hobie, pentru inspecție. Face de zece ori pe atât.

—Pe dracu', lucrul ăsta e vechi. Vedeți cât e de vechi? Îl arătă prietenilor săi. Pun pariu că nici măcar nu merge.

Când îl scutură, mâna lui Lilli se încleștă pe brațul lui Webb. Fără s-o privească îi dădu mâna deoparte.

—Stai aici. Sări balustrada prispei și începu să-și croiască drum prin strada aglomerată către căruța din fața magazinului lui Ellis.

—Nu merită zece dolari, după părerea mea. Hobie Evans se prefăcu că i-l dă înapoi omului, dar până ca drylanderul să întindă brațele să-l ia, îi dădu drumul. Clopotele ceasului sunară când căzu pe terenul tare. Femeia țipă la auzul sunetului de lemn spart. E al dracului de sigur că acum nu mai merită nici zece dolari! Hobie râse când omul se aplecă să ridice cu grijă ceasul spart. Umerii lui Lilli căzură. Era prea târziu; stricăciunea se produsese și Webb nu era nici la jumătatea drumului. Nu-i bun, domnu'l rânji Hobie. Așa cum nici tu nu ești bun. Nu vrem d-ăștia ca tine pe-aici. Nu v-am vrut niciodată. Pământul ăsta va fi blestemat până când o să plecați cu toții. Așa că dați-i drumul!

O sticluță fu aruncată cu putere în căruță. Lilli o auzi zdrobindu-se de o scândură laterală și spărgându-se. Cioburile se împrăștiară, unele lovind caii. Unul din ei se ridică pe picioarele dinapoi și Webb îl apucă de frâie, trăgându-l în jos. Nimeni nu părea să-l observe, cu excepția celor două fetițe strânse una-n alta pe capră. Atenția tuturor era concentrată spre locul din spatele unde drylanderul își așezase ceasul încercând să pună la loc bucățile rupte.

—M-ați auzit? îi provocă Hobie. Nimeni nu vă vrea. Așa că suie în căruță și șterge-o! Și ia-ți și gunoiu' cu tine!

Era prea mult pentru drylander. Singurul lucru de valoare pe care-l avusese de vânzare, era acum distrus. Se întoarse spre Hobie Evans tremurând, cu fața aproape în lacrimi. Fără nici un sentiment, se aruncă asupra cowboy-ului. Hobie se dădu cu ușurință la o parte, își strânse pumnul și-l coborî pe spatele omului, aruncându-l la pământ.

— Nebunul ăsta blestemat a încercat să mă atace, declară cu un hohot de râs, de parcă tocmai ar fi pocnit un ţânţar plictisitor.

Webb liniştise caii şi pornise către spatele căruţei, când o detunătură făcu toată lumea de pe stradă să încremească din cauza şocului. Hobie stătea ridicat în vârful picioarelor, cu gura deschisă, parcă nevenindu-i să creadă, cu mâinile aduse spre spatele arcuit. Picioarele începură să i se înmoaie dar reuşi să se întoarcă pe jumătate ca să vadă cine l-a împuşcat. Lilli îşi acoperi gura cu palma când văzu mica gaură roşie din spatele lui Hobie.

La treizeci de paşi mai încolo, Franz Kreuger înţepenise cu puşca la umăr, o dâră slabă de fum ieşind de pe ţeavă. În timp ce Hobie căzu grămadă pe pământul prăfos, cei doi tovarăşi ai săi dădură înapoi încercând să se furişeze până ce puşca avea să fie întoarsă spre ei. Dar Kreuger continua s-o ţină îndreptată spre omul mort.

În ochii lui ardea o privire de nebun, împins dincolo de limită de prea multe bătălii cu adversari pe care nu-i putea învinge - seceta care îi distrusese ferma, boala care-i luase copiii şi-i făcuse nevasta invalidă. Hobie Evans reprezenta în sfârşit ceva ce putea distruge. Viaţa lui putea fi luată, la fel cum seceta îi luase viaţa pământului şi boala îi răpusese copiii.

Toată lumea văzu demenţa din privirea lui şi nimeni nu făcu vreun pas spre mort sau spre omul cu puşca, temându-se că ar putea constitui următoarea ţintă. Webb ştia că trebuie făcut ceva. Când porni către Kreuger, o mână i se înfipse în umăr ca să-l oprească. Întoarse capul şi-l văzu pe Doyle Pettit.

— Mai bine nu te băga, Webb, murmură el şi-l privi pe Kreuger cu răceală. Asta poate să te-mpuşte cât ai clipi din ochi.

Dinspre partea celalată a străzii, şeriful Potter îşi croia drum prin mulţime ţinând o puşcă în mână. Doyle Pettit îl lăsă pe Webb şi se duse să se alăture şerifului. Cu o degajare pe care Webb nu se putu abţine să n-o admire, Doyle se duse cu dezinvoltură la Kreuger, cu o expresie inocentă fixată pe faţa frumoasă. Ţinea mâinile în buzunarele pantalonilor, lăsând astfel ca din întâmplare jacheta deschisă, dovedind

într-un mod subtil că nu este înarmat. Şi Hobie fusese neînarmat. Privirea piezişă pe care Kreuger i-o aruncă lui Doyle, era plină de suspiciune, dar Doyle rămase acolo, uitându-se la corpul prăvălit în ţărână.

— A fost un ticălos, nu-i aşa? zise el cu o voce uşoară, lipsită de pasiune.

— A meritat să moară, declară Kreuger. Nimeni n-ar trebui să se bucure de suferinţa altora. Trebuia să-i fi omorât mai demult. Am tot spus de-atâtea ori că trebuia să fim uniţi şi să ne ajutăm unul pe celălalt. Dar iată că lăsăm oameni ca el să ne alunge de pe pământurile noastre. E timpul să-i oprim.

Doyle păru să reflecteze serios la declaraţia plină de venin făcută de Kreuger.

— Ştii, Kreuger, cred că ai dreptate. Dădu din cap. Trebuie să fim uniţi. Tu, împreună cu mine şi şeriful, ar trebui să ne aşezăm şi să facem un plan. Acest Hobie Evans nu i-a dat şerifului decât bătaie de cap, încă de la început. Nu-i aşa, domnule şerif? Întrebarea îl invită pe Potter să se apropie.

Şeriful ţinu ţeava puştii îndreptată în jos, nefăcând vreo mişcare ameninţătoare în direcţia lui Kreuger. Prezenţa armei fu explicată cu uşurinţă de către Doyle, prin faptul că Potter auzise împuşcătura şi nu ştiuse la ce necazuri să se aştepte. În câteva minute, cei doi îl conduceau pe Kreuger spre biroul şerifului. Doyle Pettit îl ţinea de vorbă şi se prefăcea a asculta tot ce spunea.

Doi cowboy se duseră să transporte corpul lui Evans la prăvălia fierarului, care făcea şi coşciuge. Lilli era albă şi tremura când Webb se întoarse lângă ea. O scoase imediat din gloata agitată şi o conduse spre restaurant, unde găsi o masă liniştită într-un colţ. Cu toată agitaţia provocată de focul de puşcă, trecură doar câteva minute până ce chelneriţa le aduse cafeaua la masă.

Lilli îi ţinu jos braţele lui Chase, nelăsându-l să atingă ceaşca fierbinte cu cafea, în timp ce sorbi din ea. Părea să-i mai potolească nervii.

— Te simţi mai bine? întrebă Webb, şi ea încuviinţă.

— Cred că am ştiut întotdeauna că Kreuger e capabil să omoare pe cineva cu sânge rece, murmură ea. Dar să văd asta... Se cutremură şocată, nefiind nevoie să-şi termine fraza.

— S-a terminat, acum. Mâna i se închise peste a ei.

— Oare? Ridică privirea spre el, ochii albaştri lărgindu-i-se de neîncredere. Sau este doar începutul? Webb nu răspunse, uimit de convingerea din tonul ei. Am auzit tot felul de poveşti despre perioadele lungi de secetă care scot oamenii din minţi. Kreuger a fost întotdeauna un om violent. A arătat că e dornic să comită acte de violenţă. Ce-o să-l mai oprească acum?

— Se ocupă şeriful de el, Lilli. Nu trebuie să-ţi mai faci griji, insistă Webb.

— Atât de mult aş vrea să cred asta, murmură ea fiindcă ştirea n-o liniştise.

Uşa restaurantului se deschise şi Simon Bardolph intră înăuntru. Era la jumătatea drumului spre o masă liberă, când îi zări pe Webb şi pe Lilli în coit. Îşi schimbă traseul pentru a li se alătura.

— Aţi văzut? întrebă în timp ce-şi trăgea un scaun să se aşeze. Nu era nevoie să precizeze la ce se referea. Era singurul subiect de discuţie din întreg oraşul. Webb încuviinţă. Simon îşi sprijini coatele de masă şi-şi şterse faţa, netezindu-şi părul după urechi. Tocmai am fost să văd cadavrul ca să pot scrie certificatul de deces. Ştiam că Kreuger va răbufni până la urmă. Prea multe belele se adunaseră pe capul lui.

— Kreuger a vândut ferma? Pleacă? întrebă Webb.

— Nu va părăsi locul acesta decât cu picioarele înainte. Doctorul clătină din cap şi oftă obosit.

Chase încerca să-şi bage degetele în gura lui Lilli. I le prinse absentă şi-i dădu mânuţa jos.

— Dar Helga? întrebă ea îngrijorată deodată pentru soţia lui Kreuger. A venit şi ea în oraş cu el?

— Mă îndoiesc. Un efort cât de mic o face să tușească. Sunt sigur că a rămas acasă cu fiica lor. Simon și-i făcu semn chelneriței că vrea și el o cafea.

— Cineva trebuie să-i spună ce s-a întâmplat, zise Lilli părându-i rău de femei și întrebându-se ce se va petrece cu ea.

Doctorul oftă din greu.

— O să mă duc eu acolo. Va avea probabil nevoie de mine. Nu-i făcea prea multă plăcere, dar era persoana cea mai indicată în împrejurările de față.

Afară se auzi larmă de voci. Când ușa se deschise, vreo cinci sau șase oameni intrară în restaurant, luptându-se pentru șansa de a-i strânge mâna lui Doyle Pettit și felicitându-i pentru felul în care-l manevrase pe Kreuger. Privirea lui Doyle se roti prin încăpere, oprindu-se la masa lui Webb. În câteva secunde reuși să se desprindă de grup și se apropie de ei.

— Mă bucur să te văd, Simon. Își trase un scaun lângă doctor și se așeză. Te căutam, și mi-a zis cineva că ai intrat aici.

— Ce este? Ai probleme cu Kreuger? întrebă Simon ridicându-se să stea drept pe scaun.

— Nu tocmai. Acum e încuiat în biroul meu. Am preferat să-l ducem acolo, decât să-l alarmăm ducându-l la șerif, explică Doyle. Am închis banca pentru azi, ca să stabilim ce să facem cu el.

— E la bancă? Simon se încruntă.

— N-o să mai facă necazuri o vreme. Doyle încercă să le alunge îngrijorarea ce apăru pe fețele lor. I-am pus niște laudanum în cafea. Doarme pe canapeaua mea. E scos din circulație pentru două sau trei ore.

— Atunci care-i necazul? Simon nu înțelegea, doar dacă nu cumva Doyel și șeriful voiau să-l țină pe Kreuger adormit.

— Kreuger a fost în ultimul timp sub un stress puternic. Astăzi a clacat. Privirea i se roti în jurul mesei, înainte de a se opri să studieze un punct oarecare din mijlocul ei. Cred că putem fi bucuroși că n-au mai fost și alte victime. Nu pot spune că-l învinuiesc de moartea lui

Hobie. Au fost momente când şi mie îmi venea să-i strâng de gât. Dacă Kreuger este închis până la proces, cred că-şi va ieşi complet din minţi. Aş vrea să mă ajuţi să-l conving pe şerif să mi-l dea mie pe Kreuger în custodie. Pot să-l controlez. Îl voi lua împreună cu familia lui la mine, la fermă, unde or să aibă parte de destulă mâncare şi odihnă.

— Vrei să spui că tu crezi că a fost drept să omoare un om neînarmat doar fiindcă acela era Hobie Evans? Simon se holbă la el, uşor mâniat.

— Nu stă în puterea mea să decid asta. E treaba judecătorului. Eu nu spun că ar trebui eliberat, insistă Doyle. Dar, din cauza stării lui, nu cred că ar trebui să stea la închisoare până la proces. După câte a păţit, merită puţină milă. Oamenii disperaţi fac lucruri disperate. Se opri şi-l studie pe doctor cu o privire deschisă. O să pui o vorbă bună pentru mine la şerif?

— Chiar eşti pregătit să fii răspunzător pentru el?

— Mă voi descurca. Pe lângă asta, o să pun să fie tot timpul supravegheat. Nu mă gândesc doar la Kreuger. E vorba de nevasta lui şi de cât rău o să-i facă toată povestea asta, argumentă Doyle persuasiv.

— Sper să nu faci o greşeală. Simon trase aer în piept, încă sceptic, dar acceptând sugestia.

— Bine. Gura i se curbă de satisfacţie şi se rezemă de spătarul scaunului. Şeriful e în biroul meu, cu ochii pe Kreuger - în caz că se trezeşte. Hai să vorbim cu el.

— Aşteaptă să mă duc întâi la mine, să scriu certificatul de deces.

Chelneriţa îi aduse cafeaua. Simon o împinse către Webb. Bea-o tu. Mă întorc în câteva minute.

Când doctorul plecă, Lilli spera în tăcere că nu va putea să-l convingă pe şerif să dea curs planului lui Doyle. Nu-i plăcea cum sună, chiar dacă nu înţelegea cauza temerilor ei.

Când doi dintre membrii cei mai apreciaţi ai comunităţii îi propuseră lui Potter încredinţarea în custodie a lui Kreuger, el ceda în faţa

asigurărilor primite. Kreuger era încă inconştient când îl luară şi-l puseră în şareta doctorului şi plecară spre ferma lui pentru a-i lua soţia şi fiica.

Doyle studia cerul, o ceaţă prăfoasă, fără nici un nor. Incidentul de azi-dimineaţă fusese un noroc neaşteptat, din punctul lui de vedere. Chiar dacă ştia sau nu Kreuger, Doyle îi era dator. Banca fusese asaltată, scăzând disponibilul de bani gheaţă la un nivel alarmant. Împuşcătura din stradă îi dăduse scuza perfectă pentru a trage obloanele înainte de a rămâne fără bani; lumea ar fi putut intra în panică. După felul în care îl manevrase pe Kreuger, oraşul îl considera un fel de erou. Ar fi aşteptat orice scuză oferită de el, dacă banca nu se deschidea mâine. Apoi venea sfârşitul de săptămână, iar luni, putea să ridice alţi bani ca să acopere deficitul.

Cumpărarea fermei Snake M, îi afectase serios rezervele financiare, dar avea să merite investiţia. Dacă ar fi bănuit că Mace va vinde atât de curând, s-ar fi îngrijit să aibă banii necesari şi n-ar fi secat rezervele băncii. Oricum, nu mai conta. Totul avea să iasă bine, până la urmă.

— Arăţi ca un motan care s-a înfruptat din smântână. Simon observă zâmbetul mulţumit de sine de pe faţa lui Doyle.

— Zău? Zâmbetul îi deveni mai pronunţat. Se întoarse să-l privească pe doctor. Ştii cum se zice „Aruncă-ţi pâinea peste ape... " Citatul biblic nu se cerea completat.

Un claxon se auzi în spatele şaretei şi Simon trase hăţurile ca să îndrepte calul spre marginea drumului şi să lase automobilul să treacă. La volan era Webb. Îi făcu semn cu mâna şi trecu înainte.

Nu mai rămăseseră în oraş pentru cumpărături, aşa cum intenţionase Lilli. Îi pierise tot cheful. Când recunoscu şareta lui Simon şi-i bănui destinaţia - gospodăria lui Kreuger - toate temerile îi reveniseră.

— M-aş simţi mult mai bine dacă l-aş şti pe Kreuger la închisoare. Trebuia să vorbească tare, pentru a se face auzită peste zgomotul motorului.

— O să fie judecat. Poţi fi sigură de asta, replică Webb.

Dar nu era.

CAPITOLUL 28

Un fulger apăru la orizont, dar Lilli nu se lăsă păcălită de el. Era un fulger de secetă, nu prevestea ploaia. Vântul nopţii, care ridicase perdeaua de la fereastră, era cald şi uscat, dar micşora temperatura înăbuşitoare din dormitorul de la etaj, chiar dacă totul avea să fie acoperit de praf, mâine dimineaţă.

Îşi trecu o mână pe sub părul roşcat şi şi-l ridică de pe gât, întorcându-se să privească spre pătuţul în care dormea Chase. Cămăşuţa de noapte era lipită de trupuşorul lui, umedă de transpiraţie, dar dormea adânc, fără să-i pese de căldură.

Vântul cald îi răcori puţin pielea gâtului. Lilli dădea vina pe căldura verii pentru neliniştea care o făcuse să se scoale din pat, dar căldura nesfârşită nu era răspunzătoare pentru gândurile care i se tot perindau prin minte.

Mâine avea să se judece procesul lui Franz Kreuger. Trecuseră trei săptămâni de la crimă, dar tot era neliniştită. Nimeni nu regretase moartea lui Hobie Evans. Lilli nu-l plăcuse mai mult decât alţii, dar Kreuger îl asasinase - îl împuşcase pe la spate şi fără nici un avertisment. Dacă scăpa acum, nu mai putea fi oprit. Avea să se considere mai presus decât legea, îndreptăţit chiar să pedepsească după bunul plac orice rău real sau imaginar. Mai devreme sau mai târziu ţinta războinării lui avea să fie Webb. Îl ura de prea mult timp şi ura sa avea rădăcini prea adânci.

Încercase să-i împărtăşească temerile lui Webb, dar el nu le înţelesese cu adevărat. Kreuger va fi judecat şi pedepsit pentru crima lui, dar în ciuda asigurărilor lui ea nu se încredea prea mult în lege, şi i-o spuse. Fusese una dintre neînţelegerile lor animate, tipice. Se certaseră cu furie din această cauză, şi asta o tulbura acum pe Lilli mai mult decât orice.

Gândindu-se la el, privirea îi alunecă spre pat, iluminat intermitent de fulgerele de căldură, prin fereastra lângă care stătea. Chiar şi în somn, trăsăturile lui colţuroase îşi păstrau forţa, buzele erau strânse într-o linie fermă. Îşi aruncase cearceaful de pe el. Îi studie corpul asimetric cu trăsături masculine, acum relaxat. Emoţia crescu în ea, o dragoste adâncă, ameţitoare, care nu cunoştea sfârşit.

În tăcere, îşi scoase cămaşa de noapte de bumbac şi se urcă în pat. La atingerea ei, Webb o luă automat în braţe, dar ea se sprijini pe pieptul lui, părul care-i cădea peste umăr ştergându- i obrazul. Când buzele îi atinseră gura nemişcată, Webb se agită, trezindu-se încet. Când foamea din sărutul ei se făcu cunoscută, el îşi trecu degetele prin părul ei, apăsându-i capul şi adâncind sărutul.

Când o rostogoli pe saltea, fu un moment când contactul buzelor lor se rupse.

— Fă dragoste cu mine, Webb, murmură Lilli.

Încet şi pasionat, făcură astfel încât unirea să dureze multă vreme. Nici unul nu părea să aibă de ajuns din celălalt. Chiar şi după ce se terminâ şi căzură în somn unul în braţele celuilalt, simţeau că n-a fost de-ajuns, că n-o să fie niciodată dragoste de ajuns.

Zorii veniră cu strălucirea lor aprinsă de roşu şi portocaliu, sărbătorind ridicare unui soare galben, fierbinte. Webb opri Modelul T în faţa casei Stanton şi lăsă motorul să meargă în gol. Privirea îi devie spre soţia şi fiul lui, de pe locul din dreapta. Întinse mâna să ciufulească afectuos părul întunecat de pe capul fiului său, dar Lilli fu cea asupra căreia îşi concentră atenţia.

— Eşti sigură că vrei să mergi la proces?

— Da. Era un răspuns hotărât, care-l avertiza că n-o să dea înapoi oricât ar încerca el s-o convingă.

Cu Chase în braţe, Lilli ieşi din maşină şi urcă treptele prispei, Ruth îi auzise şi deschise uşa înainte ca Lilli să ciocănească. Chase o recunoscu şi se bucură, întinzându-şi mânuţele că să fie luat în braţe

de ea şi râzând. Ruth îi era ca o a doua mamă, aşa că nu-i părea rău niciodată când Lilli îl lăsa cu ea.

— Şi-a luat deja micul dejun, spuse Lilli şi o lăsă pe Ruth să i-l ia din braţe. Micul Buck veni în patru labe către uşă şi Chase începu imediat să se foiască în braţele lui Webb, ca să fie lăsat jos să se joace cu fiul ei. Nu ştiu când ne întoarcem. Depinde de cât de mult va dura procesul.

— Vă rog să staţi liniştiţi. Ruth îl puse pe podea. O să am grijă de el.

Lilii îl privi pe fiul ei târându-se pe podea, simţindu-se ca acasă. Când îşi ridică privirea către Ruth, simţea că are un mic nod în gât.

— Ştiu că nu trebuie să-mi fac griji pentru el cât timp e cu tine, Ruth. Îl iubeşti la fel de mult ca şi mine. Instinctiv, întinse mâna şi strânse mâna femeii, apoi se întoarse repede la maşină. Aveau un drum lung în faţa lor, spre capitala regiunii.

Înainte de a intra în sala de judecată, Doyle Pettit îl trase pe Kreuger, care avea cătuşe la mâini, mai deoparte, într-un loc unde nu puteau fi auziţi, dar erau totuşi sub ochii şerifului Potter. Pe faţa lui Kreuger putea vedea suspiciunea întunecată şi neîncrederea faţă de proces şi trebuia să i le alunge înainte ca omul să înceteze să-l mai asculte.

— Trebuie să faci exact cum ţi-am spus, şopti Doyle. Foarte multe lucruri depind de asta. Din fericire, Kreuger n-avea să ştie niciodată cât de multe lucruri depindeau de el. Va trebui să te declari vinovat şi să ceri îndurarea curţii.

— N-am să mă duc la închisoare! Avea un licăr ameninţător în ochi.

— Dacă faci ce-ţi spun, n-o să te duci. Palmele îi transpirau. Nu era sigur că-l poate convinge pe Kreuger. Şi trebuia, fiindcă altminteri avea prea mult de pierdut. Te-am înşelat eu vreodată cu ceva? Încerc să te ajut, Kreuger. Omul nu spunea nimic şi dădea semne că l-ar asculta, fără totuşi. Cei doisprezece juraţi sunt dryianderi, aşa că

ştiu prin ce-ai trecut. Or să fie îngăduitori. Nu-ţi face griji nici pentru judecător. Calder n-a avut cum să-l cumpere, aşa că nu te gândi la asta. E omul meu. Datorită unui împrumut pe care judecătorul îl făcuse la banca lui Doyle şi a cărui scadenţă trecuse, dar Doyle nu menţionă aceasta. Mai avem câteva minute. Vrei să mai repetăm încă o dată?

— Nu sunt tâmpit. Kreuger se îmbăţoşă, găsind întrebarea insultătoare. Mi-ai zis deja de mai multe ori ce să fac.

— Bine. Doyle nu mai insistă, deşi s-ar fi simţit mai liniştit dacă mai repetau încă o dată. Kreuger era atât de imprevizibil. Se juca cu norocul riscând atât de mult cu omul acesta, dar dacă reuşea să o scoată la capăt, toate propriile sale probleme ar fi fost rezolvate. Lumea începuse deja să se întrebe de ce banca nu era deschisă în fiecare zi. Când avea să-şi epuizeze scuzele, avea să dea faliment, dacă varianta cu Kreuger nu reuşea.

Lumea era îngrămădită în sala tribunalului, ca vitele într-un vagon. Lilli şi Webb găsiră locuri în al doilea rând, în spatele mesei procurorului. Îl văzură pe Simon Bardolph căutând un loc, dar era o asemenea larmă încât era inutil să-l strige. Webb se ridică în picioare şi-i făcu semn să vină lângă ei. Lilli se înghesui mai aproape de Webb ca să-i facă loc lui Simon.

— Nu ştiam că veniţi şi voi. Simon se strecură lângă ei strângându-şi coatele.

— Lilli a insistat să venim. În vocea lui Webb era dezaprobare, dar nu mai adăugă nimic.

— M-au chemat să depun mărturie în legătură cu cauza morţii. O să fie un răspuns de patru cuvinte. Un glonţ în spate.

Se auziră sâsâituri în sală când intrară avocaţii, urmaţi de acuzat. Atât Doyle Pettit, care era avocatul apărării, cât şi Franz Kreuger, rămaseră în picioare lângă scaunele lor. Acţiunea lor provocă un murmur de confuzie prin mulţimea îngrămădită în sală.

— Doamne-Dumnezeule, ce caută ea aici? murmură Simon furios, şi Lilli observă femeia bolnavă de tuberculoză care era dusă în

faţă de doi oameni care o încadrau, aproape târând-o spre un scaun gol din spatele mesei apărării. N-ar fi trebuit să se scoale din pat.

— Doyle intenţionează evident să stârnească mila juraţilor. Vocea lui Webb era uscată şi se încruntă. Era o mişcare inteligentă. Strălucirea ei deveni şi mai vizibilă în momentul când intrară juraţii şi Webb văzu că erau cu toţii drylanderi. Avu sentimentul neplăcut că l-a subestimat pe Doyle Pettit pentru a doua oară, deşi nu vedea ce spera Doyle să câştige prin achitarea lui Kreuger. Cu siguranţă că ar fi avut mai multe şanse să pună mâna pe pământul lui Kreuger dacă acesta era condamnat.

După ce Helga Kreuger se aşeză, Doyle Pettit luă loc şi-i făcu semn clientului său să se aşeze pe scaunul de alături. Kreuger se aşeză încet, privirea umplându-i-se de ură când îl văzu pe Webb Calder în rândul al doilea.

— Calder este aici, îi şopti lui Pettit.

— Nu te mai gândi la asta, ordonă Doyle de-abia mişcându-şi buzele. Şi şterge-ţi expresia asta de pe faţă. Dacă te văd juraţii, sfârşeşti cu gâtul în laţ.

— Asta speră şi el să păţesc. Kreuger se întoarse cu faţa spre banca judecătorului.

— Atunci trebuie să-l dezamăgim, nu-i aşa? Doyle se uită la Kreuger şi-i zâmbi din ochi. Pentru o clipă crezuse că apelul lui nu va da roade; apoi expresia lui Kreuger se schimbă. Doyle îşi reaminti faptul că Kreuger era uşor de manipulat.

Judecătorul intră şi toată lumea se ridică. Bătu cu ciocănelul în masă şi ceru să se facă linişte. Procesul începu.

În pledoaria apărării, Doyle Pettit căuta să dovedească faptul că actul fusese comis în circumstanţe atenuante. În câteva minute, Webb îşi dădu seama că Hobie Evans era cel judecat, nu Franz Kreuger. O duzină de martori depuseseră mărturie de hărţuirea şi abuzurile pe care le-au îndurat din partea victimei. Când Evans fu zugrăvit mai neagru decât dracul, Pettit începu să descrie cu elocvenţă

şi în detaliu toate greutăţile şi pierderile suferite de Kréuger - seceta ucigătoare, recolta distrusă de lăcuste, moartea copiilor lui şi boala gravă a soţiei. Compară greutăţile sale cu acelea prin care trecuse Iov în biblie, greutăţi pe care le purtase în tăcere până când văzuse cum un vecin este chinuit de un ticălos plin de cruzime. Atunci simţise că e prea mult pentru el. În final, Pettit rugă juraţii să se arate îndurători faţă de acest om şi faţă de nevasta lui grav bolnavă care avea nevoie de el.

Webb ascultă tot. De alături, Lilli îi transmitea încordarea ei, faţa fiindu-i albă ca varul. Când curtea se retrase ca să delibereze, îi luă mâna şi îşi împleti degetele cu ale ei.

Lili nu găsi alinare în gestul lui, deşi îi strânse puternic mâna. Nimeni nu părăsi sala tribunalului, de parcă ar fi bănuit că juraţii, adică acei doisprezece oameni buni şi cinstiţi, n- aveau să delibereze prea mult timp asupra verdictului. În mai puţin de douăzeci de minute aceştia se întoarseră şi îşi reluară locurile.

Când judecătorul citi verdictul prin care Kreuger era declarat nevinovat şi apoi îl achită, Lilli sări în picioare.

— Nu! Protestă furioasă la decizia de eliberare a lui Kreuger. Nu, nu puteţi face asta! Palmele îi erau strânse în pumni, atârnând rigid în lături.

Webb se ridică şi-i prinse braţele încercând s-o potolească.

— N-are nici un rost, Lilli. Vocea îi era joasă şi aspră. Nu poţi schimba nimic. O sili să se întoarcă şi o conduse de-a lungul rândului de scaune spre culoar, ca să iasă din sală. Ea nu se împotrivi dar corpul îi rămase rigid.

Şi ceilalţi se ridicaseră ca să plece, unii oprindu-se să urmărească scena înduioşătoare în care îi scoteau cătuşele lui Kreuger şi el se alătură soţiei sale. Simon se despărţi de Calderi şi-şi făcu drum spre Helga Kreuger, temându-se că procesul a fost prea mult pentru ea. Obrajii ei scofâlciţi erau brăzdaţi de lacrimi, în timp ce-şi îmbrăţişa bărbatul. Era prea slăbită ca să ţipe sau să tuşească, făcând încercări

slabe din amândouă, ceea ce nu o făcea decât să-şi piardă şi mai mult puterea.

Simon se întoarse furios şi încruntat către Doyle Pettit.

— Scoate-o de aici, îi ceru. Are nevoie de linişte completă. De odihnă la pat - şi încă multă.

— Am o cameră pentru ea la hotel, se arătă Doyle puţin îngrijorat, făcând semn celor doi domni, care o aduseseră pe Helga Kreuger în sala de judecată, să o ducă înapoi.

Franz protestă.

— O duc acasă.

— Nu poate să călătorească în starea asta! se răsti Simon Bardolph. Nu vezi că e bolnavă? Are nevoie de odihnă, şi nu e vorba de o oră sau două. Vorbesc de zile şi săptămâni.

Sunetul teribil al tusei îl convinse pe Franz, mai mult decât avertismentul doctorului. Cu ciudă, o ajută împreună cu unul din oameni să se ridice în picioare şi o sprijini în timp ce-şi croiau drum prin mulţimea care se subţia.

— Cum ai putut să o chinuieşti astfel? Simon scurtă faţa omului pe care-l crezuse un individ milos.

— N-am avut de ales.

— Da, bănuiesc că era un factor esenţial pentru obţinerea achitării lui Kreuger.

— Nu l-am achitat eu. Judecătorul a făcut-o, îi aminti Doyle calm. Ca doctor, e de datoria dumitale să faci tot ce-ţi stă în putinţă să salvezi un pacient. Iar datoria mea este să-mi apăr clientul cât mai bine. Este treaba judecătorului şi a juraţilor să decidă ce e bine şi ce e rău. Eu nu pot face asta şi nici dumneata nu te poţi juca de-a Dumnezeu.

Era o comparaţie la care nu mai putea argumenta, dar lui Simon tot nu-i plăcu. Era întipărită în expresia lui severă, în timp ce îi întorcea spatele lui Pettit, părerea lui despre acesta schimbându-se complet.

După ce ieşiră din tribunal, Webb se opri cu Lilli pe trotuar. Ea nu spusese nici un cuvânt dar îi văzuse expresia de „ţi-am spus eu" în ochi, singura dată când se uitase la el. Tot timpul ea se temuse că Kreuger va fi eliberat, dar el nu crezuse că-i posibil. Omorâse un om, îl împuşcase pe la spate în faţa unei mulţimi de matori, iar acum ieşea din tribunal ca om liber. Webb îl urmări pe Kreuger care-şi ajuta fragila nevastă să facă ultimii câţiva paşi până la şareta care-i aştepta.

— Webb, vreau să merg acasă. Acum. Lilli era cuprinsă de un fel de teamă pe care nu şi-o putea explica. Devenise deodată imperativ să se întoarcă la fermă în această după-amiază.

Webbv îşi scoase ceasul din buzunarul vestei şi se uită la oră.

— E târziu. N-o să ajungem înainte de căderea nopţii, şi n-am de gând să călătoresc pe drumurile astea pe întuneric.

— *Te rog! Am sentimentul ăsta, că trebuie să plecăm de-aici.* Îl privi cu sinceritate, implorându-l în tăcere să o asculte. Vreau să-l văd pe Chase şi să mă asigur că e bine.

Webb ezită. Pentru o clipă, Lilli crezu că a câştigat, apoi el clătină din cap.

— Nu. Petrecem noaptea aici, după cum am plănuit şi plecăm devreme, mâine dimineaţă. Ruth o să aibă grijă de copil.

— Da, recunoscu ea, dar rămase tot agitată.

Webb îi încercui talia cu braţul şi o trase mai aproape de el.

— Treaba asta cu Kreuger te-a speriat. Îi zâmbi cald. Avea mândrie în ochi pentru femeia puternică, suplă, care-i purta numele. Era frumoasă şi deşteaptă, cu o viaţă care o egala pe a lui. Chiar şi acum, îşi alunga decisă teama care-i umbrea ochii.

— Poate că da, admise ea.

— Crezi că aş putea convinge o anumită femeie măritată să ia cina cu mine în această seară? murmură el duios.

— *Ai putea încerca*, replică ea cu o uşoară notă de provocare.

Soarele amiezei se îndrepta către vest, aruncându-şi pieziş razele, prin fereastra hotelului. Franz Kreuger trase jaluzelele, pentru ca lumina

să n-o deranjeze pe soţia lui. Închisese ochii doar cu câteva minute înainte, căzând în sfârşit în somnul atât de necesar. Se strecură încet din cameră şi coborî scările în holul hotelului.

— Cum se simte? Doyle Pettit ridică scurt privirea, apoi termină de turnat lichidul din plosca sa de buzunar într-un pahar.

— A adormit, în sfârşit. O să se facă bine. Franz Kreuger refuza să creadă altceva. Se duse la fereastră, părând nerăbdător; privirea îi era neliniştită şi dură. Ar trebui să mergem acasă. Am lipsit prea mult. A rămas atâta treabă neăfcută în timpul ăsta...

— Se pare că o să dureze ceva până când soţia ta va putea călători. Doyle luă o înghiţitură de whisky.

— Va trebui s-o las aici până se face mai bine. Franz se gândea că nevasta lui înţelege asta. Nu fusese niciodată împotriva vreuneia din hotărârile lui, şi avea să-i vadă rostul şi acesteia. M-am hotărât să plec în după amiaza asta.

— Calder n-o să plece până mâine dimineaţă, aşa că probabil e o idee bună să pleci astăzi, încuviinţă Doyle. O să aranjez cu doamna Rogers să aibă grijă de nevasta ta până i-o fi mai bine.

Kreuger se uită la el, suspiciunea furişându-i-se în ochii îngustaţi.

— Ai făcut atâtea pentru mine, şi nu îţi pot plăti.

— Dar o să-mi plăteşti. Doyle zâmbi pentru a-i îndepărta preocuparea. Mă consider un bun judecător al caracterelor umane, Kreuger. Tu eşti genul care întotdeauna îşi plăteşte datoriile. Seceta asta n-o să dureze o veşnicie. Şi atâta timp cât ai pământ, o să poţi recolta grâu într-o bună zi. Asta înseamnă că vei da de lucru grânarului meu, băncii, fierăriei mele. Ajutându- te, o să câştig şi eu. Mult mai mult decât bănuia Kreuger, îşi zise Doyle. Avea încredere că totul va merge după cum a plănuit. Ridică paharul, bând în tăcere pentru asta.

Când Kreuger văzu numeroasele feluri în care Pettit câştiga ajutându-l pe el, se potoli. Nu accepta mila de la nimeni. Pettit îi arătase că îl respecta pentru asta, ceea ce-i făcuse plăcere lui Kreuger. Mai bine ar fi murit decât să se ploconească la picioarele

cuiva, aşa că nu-i mulţumi lui Pettit pentru ajutorul pe care i-l dăduse. Omul avea să fie plătit, aşa că recunoştinţa nu-şi avea rostul.

— Plec acum, anunţă Kreuger. Te rog spune nevestei mele că am să vin să o iau peste trei săptămâni.

— Desigur. Doyle înclină capul. De-abia după ce Kreuger ieşi din hotel, zâmbetul i se întinse pe faţă, şi o lumină ciudată începu să-i strălucească în ochi. Grăbeşte-te acasă, Kreuger, murmură el şi chicoti încet. Grăbeşte-te acasă!

A doua zi dimineaţă, Modelul T era pe drum, înapoi spre fermă. Webb şi Lilli treceau pe lângă familii de drylanderi. Era o privelişte obişnuită acum. Unii erau pe jos, alţii în căruţe prăpădite. Dar praful parcă nu mai era atât de dens. Şi vântul generat de mersul rapid al automobilului făcea ca temperatura fierbinte să fie suportabilă. Se vedeau porţiuni de pământ înnegrite de incendiu, şi mai mulţi acri în care ţărâna se adunase luată de vânt în movile punctate pe alocuri cu fire de iarbă. Trecură pe lângă ferme sărăcăcioase, unde puii scurmau inutil în ţărână şi porci costelivi se băläceau în praf.

Se simţiră uşuraţi când ajunseră la poarta fermei Trei C. Aici pământul era acoperit cu iarbă cafenie, uscată şi arsă, dar cel puţin era ceva care ţinea ţărâna să nu fie luată de vânt.

— Aproape c-am ajuns acasă. Webb îşi luă ochii de la drum doar cât să-i arunce o privire lui Lilli. Vântul îi răzleţise şuviţele de păr care ardeau roşcate în lumina soarelui. Buzele îi erau ridicate într-un zâmbet uşor la perspectiva terminării călătoriei.

— Aş vrea să putem merge mai repede.

În faţă se întindea o porţine de drum relativ neted. Webb apăsă pedala de acceleraţie pentru a mări viteza. Erau aproape de jumătatea porţiunii când, în acelaşi moment, se auzi o explozie şi volanul fu tras deodată spre dreapta, aproape smulgându-se din mâinile lui Webb.

O explozie! Webb se luptă să recapete controlul volanului, dar automobilul se aplecă violent către dreapta, intră sălbatic într- un

şanţ, şi se opri într-o ridicătură de pământ. Trecură câteva clipe până ce Webb îşi dădu seama că nu se mai mişcau. În momentul în care se întoarse, o văzu pe Lilli prăbuşită peste uşă.

Fu cuprins de o spaimă îngrozitoare şi se întinse spre ea, strigându-i numele. Trupul îi era moale când i-l luă în braţe. O vânătaie urâtă îi colora deja tâmpla dreaptă. Degetele lui îi găsiră pulsul la gât, dar nu era prea puternic. Inima lui Webb bubuia înnebunită. Cu cea mai mare grijă, o aşeză pe banchetă şi întinse mâna în spate să deschidă uşa.

În acel moment se auzi o pocnitură de glonţ ricoşând pe caroseria metalică, şi Webb se aruncă peste Lilli. Nu fusese o explozie. Cineva trăsese cu bună-ştiinţă în cauciuc. Un alt glonţ se înfipse în bancheta capitonată, la câţiva centimetri deasupra capului său. Se întinse să deschidă micul compartiment din bord şi să scoată revolverul pe care-l ţinea acolo întotdeauna. Era bun mai ales pentru a împuşca şerpii, care erau răspândiţi în tot timpul. Nu era un lucru neobişnuit să întâlneşti unul în timp ce schimbai un cauciuc. Cel care trăsese avea o puşcă, dar cel puţin Webb era şi el înarmat.

Conştient că trebuia să atragă tirul celuilalt undeva în afara maşinii, unde Lilli ar fi putut fi lovită, Webb aşteptă până ce al treilea glonţ sparse parbrizul. Deschise uşa cu piciorul şi se rostogoli afară, mizând pe factorul surpriză. Lovi pământul şi continuă să se mişte. Două focuri fură trase în succesiunea rapidă, ridicând praful din spatele său; atacatorul nevăzut încerca să- şi aducă ţinta mişcătoare la vedere. În faţa lui Webb era o grămadă de cărbuni, scoşi la suprafaţă datorită eroziunii. Webb plonjă spre adăpostul oferit de acesta, luă o bucată de cărbune şi o aruncă în spate. Un alt glonţ fragmentă cărbunele chiar sub mâna lui, mai multe aşchii înfingându-se în palmă. Şi-o trase repede şi se lipi de pământ.

Respira greu; broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte şi deasupra gurii. Toate focurile veniseră din aceeaşi puşcă. Era o singură persoană. Judecând după direcţia gloanţelor, omul se afla probabil în pâlcul acela de pini de pe colina de dincolo de drum.

Webb îşi verifică revolverul. Avea doar cinci gloanţe în el, în loc de şase, cum ar fi trebuit. În momentul acesta îşi dorea să fi avut mai multe cartuşe.

Exista şansa ca vreun cowboy de la Trei C să fie prin apropiere şi să fi auzit împuşcăturile. Dar cu Lilli rănită şi incoştientă, Webb nu putea risca să aştepte până-i vine vreun ajutor.

Atacatorul n-avea de unde să ştie că şi el e înarmat, ceea ce-i dădea lui Webb un uşor avantaj. Cu doar cinci gloanţe în pistol nu se putea angaja într-un schimb de focuri. Avea la dispoziţie o singură alternativă - să-şi ia atacatorul prin surprindere. Împrejurimile nu-i ofereau nici un adăpost. Locul ambuscadei fusese bine ales. Colina şi pâlcul de copaci ofereau un loc bun de tras. Webb trebuia să se folosească de micile denivelări ale terenului pentru a-şi ascunde pânda, dar mai întâi trebuia să afle locul în care se afla atacatorul.

Făcu o mişcare ca şi cum ar fi intenţinat să caute protecţia automobilului şi lăsă focul puştii să-l facă să sară din nou la adăpostul grămezii de cărbuni. De data aceasta urmărise să vadă apariţia fumului împuşcăturii printre pini. Venea dintre ramurile copacului aşezat cel mai jos pe pantă, ramurile cafenii ascunzând trăgătorul.

Dinspre maşină nu se auzea nici un sunet, nici un indiciu că Lilli şi-ar fi recăpătat cunoştinţa. Buzele lui Webb erau uscate de teamă şi îşi trecu limba peste ele, umezindu-le. Nu putea risca să se gândească la ea, nu acum când trebuia să se concentreze complet la pândă. Foarte încet, Webb se lăsă pe burtă, şi-şi lăsă pălăria lângă grămada de cărbuni. Apoi porni, târându- se ca un şarpe prin iarbă şi folosindu-se de orice adâncitură şi moviliţă. Totul era atât de deschis în jurul lui... În orice clipă se aştepta să audă un glonţ şuierându-i pe lângă cap. Dar tocmai faptul că nu avea un loc sigur în care să se ascundă, era protecţia lui. Îl amăgea pe atacator făcându-l să creadă că Webb nu avea cum să se apropie de el, pe terenul care arăta înşelător de plat. Păru să-i ia o veşnicie să se târască în jur spre partea laterală a pantei dealului. Nasul şi gâtul îi erau tot timpul gâdilate de praf şi de mirosul ierbii uscate. Vântul acoperea parţial zgomotele pe care le

făcea. Webb se opri, cu cămaşa udă de sudoare, şi încercă să aprecieze cât de aproape era de copaci. Îşi îndoi degetele, strângând şi mai tare în mână pistolul cu ţeavă lungă.

Un nechezat slab, îndoielnic, veni dinspre dreapta, atrăgând privirea lui Webb în acea direcţie. Un cal de povară înalt şi slab era priponit în spatele colinei, privind cu teamă şi uimire la mogâldeaţa întunecată care se târa prin iarbă. Trecu o secundă de şoc până ce Webb recunoscu animalul ca fiind unul din caii lui Kreuger. Kreuger! El era atacatorul.

Webb se blestemă în gând că n-o ascultase pe Lilli când îi spunea cât de periculos poate fi acest om. Dar chiar dacă ar fi ascultat-o, tot n-ar fi avut ce face. Legea îl judecase pe Kreuger şi îl lăsase liber - ca să ucidă din nou.

Calul sforăi. Nu mai era timp să mediteze la astfel de lucruri - sau la cât de aproape era de Kreuger. Acesta auzise probabil calul şi poate că se întreba ce anume îl alarmase. Trebuia să-şi facă jocul acum, în acest moment.

Sărind în picioare se îndreptă perpendicular pe direcţia în care se aştepta să-l găsească pe Kreuger şi trase piedica armei. Kreuger tocmai se dădea înapoi de lângă copac, fiind întors pe jumătate pentru a privi în susul dealului, şi nu spre locul unde stătea Webb.

— Aruncă puşca, Kreuger! Webb avea pistolul îndreptat spre el, cu degetul pe trăgaci. Nu trecu o fracţiune de secundă între sunetul vocii lui şi mişcarea de rotire a drylanderului. Nu pierdu timpul să-şi ducă puşca la umăr, şi trase, în timp ce se întorcea spre Webb. Glonţul îi sfâşie cămaşa la mânecă. Din instinct, Webb apăsă pe trăgaci şi simţi revolverul zvâcnindu-i în mână.

Impactul împuşcăturii îl lovi pe Kreuger în piept. Făcu un pas înapoi clătinându-se, dar îşi reveni. De data aceasta ochi ridicând puşca. Webb trase din nou, sărind într-o parte când pe ţeava puştii lui Kreuger apăru o flacără. Auzi şuieratul glonţului trecând pe lângă el. Braţul stâng al lui Kreuger atârna moale pe lângă corp, o pată purpurie întinzându-se în jos, pe mânecă. Încerca să-şi menţină echilibrul şi ţinti

cu brațul sănătos. Webb strânse din dinți și trase din nou, dându-și seama că omul nu avea de gând să se oprească decât mort.

Pușca îi zbură din mână și Kreuger se răsuci și căzu la pământ. Webb înaintă ținând arma îndreptată spre el ca și cum ar fi fost un animal de pradă doborât, dar nu mort. Cu un efort aproape supraomenesc, Kreuger încerca să se târască spre pușcă. Webb ajunse primul la ea și o ridică. Kreuger își răsuci capul să-l privească. Ura din ochii lui nu se micșorase.

— La dracu', Kreuger! De ce? mârâi Webb, auzind gâlgâitul sângelui în plămânii omului.

— Mi-ai ars gospodăria! Sângele îi ieșea pe gură, alergând roșu peste buze. Ai trimis oameni să-mi ardă locul. Pettit m-a prevenit că s-ar putea să încerci, așa că... Vocea i se frânse, devenind neinteligibilă în timp ce lumina ochilor îi pălea.

— Pettit? Trăsăturile dure i se întunecară. Ghemuindu-se pe vine, Webb îl trase pe Kreuger de gulerul cămășii. Ce dracu' vrei să spui - cum adică Pettit te-a prevenit? Dar ochii spre care privea, nu mai vedeau.

Kreuger era mort și pământul crăpat și însetat îi absorbea deja umezeala sângelui. Webb îi dădu drumul cămășii și corpul neînsuflețit se prăbuși. Simți că i se face greață când deodată, gândul i se întoarse la Lilli. O luă la fugă la vale, mânat de teama pentru starea ei.

O găsi întinsă pe banchetă, așa cum o lăsase, și nu era nici un semn că s-ar fi mișcat între timp. Pulsul îi era și mai slab, iar răsuflarea de-abia i se simțea. Își încleștă dinții ca să-și rețină suspinele.

— Lilli! Pentru numele lui Dumnezeu, nu muri! Am nevoie de tine. Vocea îi vibra răgușită, aproape o șoaptă.

Fără tragere de inimă, plecă de lângă ea pentru a vedea stricăciunile mașinii. Aripa dreaptă din față era înfundată, făcând imposibilă schimbarea cauciucului. Încercă să pornească motorul, dar nu reuși. În timp ce ridica capota ca să vadă care-i problema,

auzi zgomot de copite anunţând apropierea în goană a unor călăreţi. Se duse repede la Lilli şi o luă în braţe.

Când Ike Willis şi Nate Moore se iviră, Webb stătea în mijlocul drumului aşteptându-i. Cowboy-ii îşi opriră scurt caii.

— Am auzit împuşcăturile. Ce s-a întâmplat? întrebă Nate sărind din şa, privind-o îngrijorat pe femeia care zăcea moale în braţele lui Webb.

— Kreuger! E acolo sus, mort. Webb arătă din cap în direcţia colinei. Îţi iau calul, Nate. Ike, fugi după doctor. S-a lovit la cap... Se înăbuşi, incapabil să-şi termine propoziţia. Nate ţinu hăţurile calului şi Webb se urcă în şa, ţinând-o pe Lilli în braţe.

Nate rămase în drum şi cei doi călăreţi o luară în direcţii opuse. Se pricepea să citească urmele şi semnele, aşa că nu-i trebui mult timp ca să-şi dea seama ce se petrecuse.

Simon stătea neajutorat lângă pat privind cum viaţa se scurgea din trupul lui Lilli cu fiecare minut care trecea. Nu putea să facă nimic, doar să-i urmărească semnele vitale - pulsul şi respiraţia. Webb stătea ghemuit pe un scaun tras aproape de pat, mâinile lui mari strângând mâna lui Lilli, într-un efort tăcut de a-i transmite puterea lui. Ochii întunecaţi erau pustii şi trăsăturile bronzate aveau o paloare fantomatică.

Aplecându-se spre ea, Simon îi căută din nou pulsul cu stetoscopul, dar nu-l mai găsi. Lilli îi părăsise atât de repede încât nici n-ar fi putut spune când. Avea lacrimi în ochi când se uită la Webb.

— Am pierdut-o, zise el. Îmi pare rău.

Simon se aştepta ca Webb să nu-l creadă şi să se împotrivească evidenţei, dar el nu reacţionă aşa. Capul îi era aplecat. Mâna lui o înconjură cu atâta putere pe a ei, încât articulaţiile degetelor se albiră. Lui Simon îi era mai greu să îndure tăcerea, decât o revărsare de mânhnire şi vaiete.

Când Webb vorbi în sfârşit, vocea îi era nefiresc de joasă şi aspră.

— Lasă-mă singur cu ea.

Când Simon părăsi camera, bărbia îi tremura şi ochii îi erau atât de înceţoşaţi de lacrimi, că de-abia zări uşa. O închise în urma sa şi se rezemă de ea, răsuflând întretăiat. Dinăuntrul camerei se auzi zgomotul unui picior de scaun mişcat pe podea.

Webb stătea pe marginea patului, lacrimile curgându-i pe faţă. O îmbrăţişa pe Lilli şi-şi îngropă faţa în părul ei, arămiu întunecat. Suspine sfâşietoare îi cutremurau trupul. O ţinu aşa, strâns, până când căldura trupului ei dispăru, parcă luată de vânt.

CAPITOLUL 29

Faţa lui era lipsită de orice expresie, toată jalea fiind ascunsă în spatele trăsăturilor de piatră. Webb stătea lângă groapa deschisă, cu picioarele uşor depărtate şi cu fiul său de aproape un an, în braţe. Preotul îşi rostea monoton rugăciunea de veşnică pomenire. Cu excepţia lui Simon Bardolph, la înmormântare participau numai cowboy-ii de la Trei C şi familiile lor.

Vântul spulbera ţărâna proaspăt săpată şi făcută movilă alături, împrăştiind-o spre cei prezenţi. Micul Chase îşi frecă nasul, strâmbându-se la praful înţepător care-i necăjea, dar Webb nu-l vedea.

Când se termină rugăciunea, Webb păşi înainte şi-şi ţinu fiul cu un braţ. O lopată era înfiptă vertical în movila de pământ. Webb o apucă şi o umplu cu pământ, aruncându-l în mormânt. Bolovanii mai mari făcură un zgomot surd căzând pe sicriul de lemn. Webb cufundă lopata a doua oară şi o aduse în faţa fiului său. Mânuţa se închise pe pământ, luând un pumn plin. Apoi Chase se uită cu ochi strălucitori la tatăl său, gândindu-se că jucau vreun joc.

— Aruncă-l jos, fiule. Era o cerere simplă, însoţită de o mişcare a capului către groapă.

Cu o zvâcnire a mânii, Chase dădu drumul pământului în direcţia mormântului şi-şi bătu palmele una de alta. Întinse mâna să mai ia pământ, vrând să mai facă gestul odată, dar Webb goli lopata în groapă. Se întoarse apoi şi trecu lopata lui Nate Moore, care stătea lângă părinţii săi. Se dădu înapoi, o siluetă singuratică în costumul său negru, impasibil şi tăcut. Şi copilul din braţele sale făcea imaginea mai chinuitoare.

Umbre întunecate umplură cerul spre vest, când ultimul dintre participanţii la înmormântare îşi adăugă lopata de pământ la groapă. Priviri neliniştite fugiră în acea direcţie. Nimeni nu se înşela în legătură

cu norul amenințător de pe cer; nu era un nor de ploaie. Văzuseră formațiuni similare de prea multe ori ca să nu știe că era un nor de praf purtat de vânt.

Înainte ca grupul să se împrăștie, Webb se apropie de Ruth Haskell și de soțul ei. Chase întinse imediat brațele către femeia care-i era a doua mamă, și Webb i-l dădu.

— Ai grijă de el, te rog, Ruth, spuse și plecă.

Ca și ceilalți, Nate observase acțiunea lui Webb și fu oarecum surprins. Interesul lui crescu când văzu că Webb se îndrepta spre grajduri, și nu spre Casa Mare. Îl urmă, din preocupare și curiozitate. Îl prinse de-abia în grajd, unde-l găsi punând șaua pe un roib.

— Unde te duci? Nate veni lângă el și-și trecu degetele prin coama calului, trăgând cu ochiul în lături, spre Webb.

— În oraș. Trase chinga și o trecu prin inel.

— De ce?

— Am niște întrebări să-i pun lui Pettit.

— Nu pot aștepta? Afară se întuneca deja. Vine o furtună de praf.

— Nu, nu pot aștepta. Webb luă hățurile și-și puse un picior în scară.

— Atunci vin cu tine, se oferi Nate, dorind să afle de ce era atât de important pentru Webb să discute cu Doyle Pettit.

— Mulțumesc, dar n-am nevoie de companie. Își mână calul pe lângă Nate și ieși afară din grajd.

Norul de praf negru și agitat aruncă o umbră lungă și întunecată peste pământ, oprind razele soarelui și transformând ziua într-un fals amurg. Călări mare parte a drumului spre Blue Moon înaintea furtunii, dar aceasta îl prinse la cinci mile de oraș. Furtuna înfășură calul și călărețul într-un giulgiu de praf. Vântul care-o însoțea biciuia coada subțire a calului, aruncându-i-o între picioare și roibul își lăsă capul în jos, strângându-și nările înfundate de particulele de praf, și înaintă cu greu, orbit. Webb își ridică gulerul și-și legă o batistă în jurul nasului și gurii, ghemuindu-și umerii contra vântului puternic.

Toate clădirile erau închise şi cu obloanele trase, când Webb intră în oraş. Unele erau închise permanent şi altele doar acum, împotriva furtunii. Strada era plină de hârtii suflate de vânt, cutii de conserve şi sticle care se rostogoleau. Din acoperişuri erau smulse şindrile, care deveneau proiectile zburătoare.

La bancă era un afiş în geam pe care scria „Închis". Webb îşi mână calul pe aleea alăturată. La o fereastră din spatele băncii se vedea o lumină. Webb descălecă lângă uşa din spate şi- şi scoase pistolul şi centura cu tocul armei din desaga şeii, trecându-şi-o în jurul şoldurilor. Roibul se dădu mai aproape de clădire, profitând de adăpostul pe care i-l oferea.

Când Webb încercă uşa, clanţa se întoarse fără nici o opreliştе în mâna lui. Deschise uşa şi păşi înăuntru, dându-şi jos batista de pe faţă şi inspirând aerul cu miros de praf. Sursa de lumină din clădirea întunecată era în biroul privat al lui Doyle Pettit. Uşa era întredeschisă şi Webb se duse la ea, deschizând-o cu cotul. Vântul care urla afară acoperise orice sunet făcut de Webb. Totuşi, când Doyle Pettit ridică ochii, cum stătea aşezat la birou, nu păru surprins să îl vadă.

Avea în faţă o sticlă de whisky goală mai mult de jumătate şi un pahar în mână. Era nebărbierit, şi cămaşa arăta ca şi cum ar fi dormit în ea. Se uita la Webb cu ochii înroşiţi de băutură. Pe gură îi apăru o clipă zâmbetul pe care Webb i-l ştia de o viaţă, sporind contrastul între omul pe care-l ştiuse şi persoana distrusă, disperată, care stătea acum în spatele biroului.

— Salut, Webb. Până şi vocea îi era ciudat de plată, de parcă lui Doyle încetase să-i mai pese de viaţă. Ştiam că o să te arăţi, mai devreme sau mai târziu. Mă bucur că nu mai am de aşteptat.

— Ştii că soţia mea a murit. Păşi în cameră, dar nu se aşeză jos, deşi era un scaun gol în faţa biroului.

— Da, ştiu. Doyle nu-i mai putea susţine privirea şi lăsă ochii în jos, întinzând mâna după sticla de whisky să-şi umple paharul. Nu mă aştept să mă crezi, dar îmi pare sincer rău pentru asta.

— Înainte ca Kreuger să moară, mi-a zis că l-ai prevenit că s-ar putea să-i dau foc gospodăriei. În afirmaţia lui era o cerere de explicaţie.

— N-a fost tocmai aşa. Doyle ridică sticlă în direcţia lui Webb, oferindu-i în tăcere o băutură, dar Webb refuză clătinând ferm din cap. Mâna lui Doyle tremură când ridică paharul la gură şi bău repede. *El* îşi închipuia că o să faci ceva de acest fel, şi eu doar l-am încurajat să creadă asta.

— Deci tu i-ai dat foc, ştiind că mă va învinui pe mine, ghici Webb.

— Am plătit doi oameni ca s-o facă, dar le-am ordonat să stea până se stinge focul, ca să fie siguri că nu se porneşte un incendiu de proporţii, zise Doyle, ca şi cum această precauţie mai avea importanţă.

— Ştiai că Kreuger o să vină după mine. Ştiai că o să încerce să mă omoare. Asta ai vrut să facă. De ce, Doyle? De ce? întrebă Webb rece.

Scaunul scârţâi zgomotos sub greutatea lui, când Pettit se rezemă de spătar şi privi în tavan.

— Sunt terminat. Am pierdut totul. Îşi coborî privirea, uitându- se cu ochi goi la Webb. Banca, depozitul de lemne, tot pământul meu - până şi ferma tatei. Am pierdut totul. Vedeam că vine scadenţa şi eram disperat s-o opresc. Întotdeauna mi-am dorit să fiu mare, Webb. Ochii lui deveniră vii, sclipind de ambiţie. Am vrut să am totul - bani, pământ, putere şi tot ce implică ele. Aproape că reuşisem, Webb, dar trebuia să pună mâna pe o grămadă de bani sau de nişte active pe baza cărora să pot împrumuta.

— Ai vrut ferma Trei C! Vântul zăngănea geamurile de sticlă, şi se auzea urlând afară, dar atenţia lui Webb nu-l părăsi pe omul din spatele biroului.

— Trebuie să mă crezi, Webb, că dacă aş fi avut altă alternativă, aş fi ales-o pe aceea. N-aş fi luat ferma. Încercă să explice. Cu tine înlăturat - Doyle evită cuvântul „mort" - ar fi fost simplu să devin administratorul averii fiului tău. Aş fi păstrat- o pentru el. Vroiam doar

să obţin un împrumut cu ajutorul fermei tale, care să mă ajute să răzbesc. L-aş fi achitat, şi nu m-aş fi atins de Trei C.

— Aşa că l-ai asmuţit pe Kreuger împotriva mea că să mă scoată din scenă. Linia obrazului său era inflexibilă. N-avea nici un pic de milă pentru Doyle, mai ales că Lilli zăcea în mormânt din cauza lui.

— Nu ştii prin ce iad trec, din ziua procesului. Capul îi căzu şi Doyle ridică paharul de whisky din nou. M-am întrebat tot timpul dacă trăieşti - şi dacă eu aş mai putea trăi cu gândul ăsta, dacă ai fi murit. Mă simt aproape uşurat să te văd aici. Ştiu că nu mă crezi, dar este adevărat.

Mânia îl cuprinse pe Webb şi răsturnă paharul lui Webb cu o mişcare furioasă a braţului.

— Te-aş putea ucide pentru ce-ai făcut, mârâi printre dinţii încleştaţi.

Doyle îşi şterse absent whisky-ul vărsat pe cămaşă. Pe faţă avea un zâmbet trist când se uită la Webb, care era aplecat ameninţător deasupra biroului.

— Ar fi o faptă miloasă dacă ai face-o. Sunt ruinat. În ultimele două zile m-am gândit mult la sinucidere, dar n-am avut curaj. Cred că de-asta am stat aici şi te-am aşteptat să vii.

Când îşi pusese pistolul la şold, Webb avusese de gând să-l ucidă. Acum, se dădu înapoi de lângă fotoliu şi-şi trase arma din toc. Doyle stătea rezemat pe scaun, cămaşa lui albă şifonată fiind o ţintă uşoară. Webb învârti pistolul, apucându-l de ţeavă, şi-l puse pe birou.

— Întotdeauna ai pus pe alţii să-ţi facă treburile murdare. Dacă n-ar fi fost Kreuger, ar fi fost oamenii care au dat foc gospodăriei lui. Vocea gravă îi era încărcată de dispreţ. Dacă vrei să mori, va trebui să apeşi pe trăgaci. Eu n-am să te ajut.

Se răsuci pe călcâie, cu umerii şi spatele rigide şi se îndreptă spre uşă.

— Webb, nu! Auzi suspinul din vocea lui Doyle, dar îşi continuă drumul. Nu ma părăsi! Vino înapoi!

Era în hol, cu mâna pe clanţa uşii. Ezită doar o secundă, apoi o deschise şi ieşi în bezna furtunii. Praful se învârtea în jurul lui, întunecând

roibul lipit de peretele clădirii, cu capul aplecat, Webb apucă hăţurile şi îl conduse afară din alee. Prin urletul vântului se auzi o pocnitură. Putea fi orice - zgomotul unei şindrile căzute din vreun acoperiş, sau al unei sticle sparte.

Traversând strada, Webb ocoli localul lui Sonny, ducându-se spre casa lui Simon. Băgă roibul în adăpostul din spate şi intră în casă.

Simon nu se întorsese încă, probabil aştepta undeva să treacă furtuna. Webb îşi turnă ceva de băut şi se întinse într-un fotoliu, lăsând durerea să-i cuprindă expresia feţei şi să-i golească trăsăturile. Peste un timp adormi.

Tăcerea apăsătoare fu cea care-l trezi. Furtuna năpraznică trecuse. Se ridică, întinzându-şi muşchii amorţiţi. Primul lui gând fu să se întoarcă înapoi la fermă, pentru ca Lilli să nu fie îngrijorată din cauza lui, apoi îşi aminti că ea nu era la Casa Mare. Sub apăsarea durerii, se duse la adăpost şi-şi înşeuă roibul.

Când îl conduse afară, îl văzu pe şerif venind, şi se opri.

— Pettit a murit, îl anunţă şeriful, cercetând cu privirea faţa lui Webb pentru a-i cântări reacţia. Chipul lui nu arăta nimic. Şeriful scoase un pistol din centura de la şold şi i-l arătă lui Webb. E al tău?

— Da, Webb îi luă şi-l puse în tocul gol. Întorcându-se, sări în şa.

— Pettit a lăsat o scrisoare. Nu vrei s-o vezi? întrebă şeriful. E un mesaj pentru tine. Vroia să-l ierţi.

Webb nu comentă nimic şi-şi îndemnă calul înainte. Poate că Lilli l-ar putea ierta, dar el nu. Avea lacrimi în ochi gândindu-se la femeia pe care o pierduse. Era o jale pe care avea s-o păstreze în el un timp îndelungat, de unul singur. Îndreptă roibul spre fermă şi-l lăsă să-şi aleagă singur drumul.

EPILOG

De pe veranda Casei Mari, Webb privea râul care se ondula printre clădirile fermei, scânteind în lumina primelor raze ale dimineţii. Plopii aveau muguri verzi şi păşunea întinsă de dincolo de ei îşi arăta culorile de primăvară. Deasupra, cerul era de un albastru intens, eliberat de praf cu câţiva ani în urmă, când ploile veniseră; marcând sfârşitul secetei ucigătoare. Îşi desprinse privirea de la peisaj, şi se uită la Nate Moore. Acesta tocmai îşi rula una din ţigările lui prăpădite, având grijă să nu risipească tutunul. Era ceva reconfortant să-l urmăreşti pe cowboy făcându-şi o ţigară. Te ducea cu gândul la continuarea tradiţiei.

Trei cai înşeuaţi erau legaţi lângă treptele verandei, aşteptând nerăbdători să fie încălecaţi. Echipa pentru strângerea vitelor şi căruţa însoţitoare plecaseră cu o oră în urmă, la răsăritul soarelui.

— Când am fost în oraş la înmormântarea doctorului, am auzit că locul bătrânul Beasley a fost cumpărat de un marinar lăsat la vatră după război, unul O'Rourke, îl informă Nate, frecând un chibrit de pantaloni şi ducând flacăra la ţigară.

— Îl ştiu, dădu Webb din cap. A venit la mine şi s-a prezentat. E cam limbut pentru gustul meu.

Ceva din plăcerea dimineţii dispăru, când gândul i se întoarse la Simon Bardolph. Fusese un bun prieten. Poate asta făcuse ca moartea lui să pară atât de lipsită de sens. Un cowboy beat se hotărâse să afle cât de repede poate să meargă cu camionul şi intrase în spatele şaretei lui Simon, omorându-l pe loc.

— Mda, O'Rourke vorbeşte de parcă numai vacile lui ar făta viţei, rânji Nate. E cam proastă bucata aia a lui de pământ - nu prea are apă.

O'Rourke nu fusese aici pe timpul secetei. Şi era ceva despre care cei care fuseseră prezenţi şi o îndură seră, nu vorbeau. Dar dintre cei

aproape optzeci de mii de colonişti care veniseră să cultive grâu, peste şaizeci de mii abandonaseră şi plecaseră. Fusese un exod masiv, lăsând în urmă ferme şi oraşe părăsite, ducând aproape două sute de bănci la faliment.

Atât de multe lucruri se schimbaseră în aşa de puţină vreme... Cuiva care ar fi sosit în Blue Moon, i-ar fi venit greu să creadă că fusese cândva un oraş înfloritor, o comunitate prosperă. Majoritatea clădirilor arsese, când un trecător dăduse foc unui magazin gol ca să se încălzească.

Motelul mai funcţiona încă, proprietar fiind un anume Jake. Se transformase într-o versiune de tip Montana a unui bar cladestin, îngrijindu-se de nevoile mulţimii de cowboy însetaţi care populau iarăşi regiunea. O altă clădire fusese transformată în staţie de benzină, băcănie şi oficiu poştal. Prăvălia cu articole de fierărie de peste stradă începuse să comercializeze o gamă mai largă de mărfuri când imperiul lui Ellis dispăruse în fum. Căile ferate îşi abandonaseă traseul prin Blue Moon.

Toate urmele a ceea ce fusese se şterseseră. Dar pământul mai purta încă semnele, şi n-avea să mai fie niciodată la fel. În afara locurilor în care exista o sursă de apă, ţinutul se transformase din nou în păşune, devenind domeniul crescătorilor de vite. Dar iarba originară nu reveni niciodată în zonele în care plugul întorsese pământul - acea iarbă hrănitoare, bogată în proteine care îngrăşa vitele. Soiuri noi de iarbă au fost semănate pe milioane de acri de teren erodat, dar nu mai era ce a fost. Diferenţa era evidentă, dacă se făcea comparaţia cu întinderea Fermei Trei C, unde păşunile originare supravieţuiseră.

Uşa din faţă se deschise brusc şi un băiat cu o claie de păr negru şi cu ochi căprui, îndrăzneţi, năvăli pe verandă.

Webb se întoarse, prinzând băiatul şi ridicându-l pe umeri. Chase avea cinci ani, mergea pe şase, şi era dornic de orice experienţă nouă. Când îşi privea fiul, Webb o vedea pe Lilli în îndrăzneala şi hotărârea băiatului, chiar dacă Chase nu semăna fizic prea mult cu

ea. Dar asemănarea de caracter adâncea în Webb dragostea pe care o avea pentru fiul său.

— I-am spus lui Buck că o să prind cu lassoul un viţel. Pot, nu-i aşa? întrebă el nerăbdător.

Webb îşi propusese - şi aşa făcuse - să-şi ia fiul cu el ori de câte ori era posibil. Aceasta avea să fie prima strângere a vitelor pentru el, dar cu siguranţă nu şi ultima.

— După cât te-ai antrenat, nu văd de ce n-ai putea. Webb zâmbi, apoi îşi dădu seama că era cineva în spatele lui.

Privi peste umăr. Ruth aştepta lângă uşă cu o pătură şi o desagă plină cu hainele băiatului. Propriul ei fiu stătea alături, dar nu era la fel de voinic ca Chase. Bosumflat, îşi privea invidios prietenul.

— Du-te să-ţi iei lucrurile de la Ruth ca să plecăm. Lăsă băiatul jos şi Chase se duse să-şi ia echipamentul.

Era aproape mai mult decât putea duce el, dar Webb nu se oferi să-l ajute. Băiatul trebuia să înveţe să se descurce singur, şi putea să înceapă foarte bine de mic.

Nate coborî treptele şi aşteptă lângă roibul cuminte pe care-l călărea Chase. Era un cal de mărime obişnuită, nu un ponei, şi învăţat cu munca la vite. Blândeţea lui îl făcea potrivit pentru a fi călărit de un copil.

Chase reuşi să-şi ducă pătura şi desaga, mai mult târându-le pe trepte, unde Nate i le luă şi le legă de şaua făcută special, pe măsura lui. Chase descoperise cum poate urca pe cal fără ajutor, folosindu-se de scară. Când fu sus, picioarele de-abia îi ajungeau la burta calului. Luă hăţurile pe care i le întinse Nate şi se uită la tatăl său.

— Vii, tată?

— Imediat, îl asigură Webb şi se întoarse spre Ruth. Dacă invervine ceva, trimite pe cineva după mine.

— Ai grijă, murmură ea, şi-l privi ducându-se lângă fiul ei.

— Eu de ce nu pot să mă duc? se plânse Buck. Chase are voie.

— Da, dar îl ia tatăl lui, îl lămuri ea încet.

Buck se uită lung după prietenul lui care se îndepărta.

— Aş fi vrut să fie tatăl meu.

Cuvintele lui o atinseră în inimă, dar nu spuse nimic. Webb era văduv acum, dar ea era tot măritată cu Virg. Se împăcase cu asta în sufletul ei şi învăţase să se mulţumească doar să aibă grijă de casa şi fiul lui Webb. Era tot ce putea avea şi era mai bine să nu-şi dorească mai mult.

Când ieşiră din curte, Nate o luă în urma tatălui şi fiului. Era un obicei al locului să nu se călărească în faţa şefului. Când Webb lăsă calul la pas, Nate li se alătură.

Când trecură de grajduri şi câmpia vastă se întinse în faţa lui, Webb aruncă o privire băieţelului urcat pe spinarea calului mare.

— Tot ce vezi aici o să fie al tău cândva, Chase.

Era un fapt pe care era hotărât să-l insufle băiatului. După moartea lui Lilli, fusese mai uşor să-l lase pe Chase să stea la casa Stanton, unde Ruth putea avea grijă de el. Dar asta nu dură decât patru luni scurte, până când Webb îşi dăduse seama că făcea o greşeală. Chase era un Calder; locul lui era la Casa Mare. Trebuia să înveţe că n-a fost niciodată altceva; că de la el, întotdeauna, ceilalţi vor aştepta mai mult. Webb nu vroia ca şi Chase să repete greşeala pe care o făcuse el. Avea să fie întotdeauna Chase Calder, şi nu un cowboy obişnuit.

— E mult pământ, Chase, dar trebuie să fie aşa de mult, ca să se potrivească sub un astfel de cer. Era mândrie în vorbele lui, mândrie pentru moştenirea pe care i-o va transmite fiului său.

Când piaţa vitelor căzu şi Marea Criză a anilor '30 veni, cu prăbuşirea instituţiilor financiare, oamenii din Montana mai trecuseră deja prin toate acestea, cu aproape un deceniu în urmă. Când statele de la şes, mai sudice, suferiră anii de secetă care transformară pământul într-un glob de praf, cei din Montana le ar fi putut spune fermierilor cum este.

Când pământul este maltratat, natura are un mod propriu de a întoarce lovitura. Pământul se va întoarce în cele din urmă la ceea ce a intenționat natura să fie, dar prețul este mare. Pământul este ceea ce este, indiferent de ce face sau ce crede omul că poate face. Benteen Calder știa asta, și Webb învățase cu timpul.

Speranțele mor, omul se schimbă, dar pământul rămâne...

Sfârșit